

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"If you enjoy Janet Evanovich's Stephanie Plum, you will certainly enjoy Charley Davidson." —*Suspense Magazine*

Sixth Grave on the Edge

A Novel

New York Times Bestselling Author

DARYNDA
JONES

Grave
oZZ 6Ère
ČÓpe

DarŞnda Bone*

ST. MARTIN'S PRESS # NEW YORK

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

**Michael ve Cathy için,
Cumartesi gecelerini Komedi Kulübü'ndeki bir
geceden daha eğlenceli hale getiren**

Teşekkür

Öncelikle, Charley Davidson'ın dünyasında yeni bir maceraya atılmaya cesaret ettiğiniz için *sizlere* teşekkür ederim, harika okuyucular. Bir kez daha yarığa doğru, dostlarım. Bu yolculuk size neşe, kahkaha ve bolca sıcak, bulanık duygular getirsin.

İnanılmaz menajerim Alexandra "The Powerhouse" Machinist'e, muhteşem editörüm Jennifer "The Genius" Enderlin'e ve St. Martin's Press, Macmillan Audio ve Janklow & Nesbit Associates'teki tüm ekiplere her zamanki gibi özel bir teşekkür (ve sonsuz minnettarlığım). Size sahip olduğum için çok minnettarım! Ve sesli kitapların ultra yetenekli anlatıcısı sevgili Lorelei King'e teşekkür ederim.

Ve Loren'e bir not... LOREN!... beni başka bir yazar için terk etti. Ya da bir sürü başka yazar için. Ama sorun değil. Hayır, gerçekten, *sniff* Artık Nick var. Her şey yolunda. Ama size en iyi dileklerimi sunuyorum, bayım!

Eliani Torres'e teşekkür ederim! Bana ve kalp krizi geçirme korkusuyla burada listelemeyeceğim bazı kelimeleri sürekli aşırı kullanmama nasıl katlanıyorsun, asla bilemeyeceğim. Harika, çılgın yeteneğiniz için çok teşekkür ederim. Ve betalarım Theresa, Cait ve Rhiannon'a. Katkılarınız ve fikirleriniz çok değerliydi. Theresa, sana çok şey borçluyum! O ilk sıkışıklıkta bu kadar başarılı olduğun için teşekkür ederim.

Olağanüstü Grimlets'ime teşekkür ederim, teşekkür ederim! Cömertliğiniz çılgınca. Lütfen benim için ne kadar değerli olduğunuzu bilin. Ve Jowanna'ya, nam-ı diğer Grimlet Anne'ye, beni her doğru yerde kıkırdattığı için özel bir teşekkür.

Sevginiz ve desteğiniz için tüm aileme ve arkadaşlarıma. Siz olmasaydınız ben nerede olurum? (Buna cevap vermeyin.) Ve yazarlığıma özel bir teşekkür

eşsiz Jacquelyn Frank ve süper seksi CL Parker. Ve madem konu açılmışken, J.R. Ward'a devrilmeden saniyeler önce benimle konuşarak uçurumdan indirdiği için *çok* teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Ve son olarak, asistanım Dana'ya, kanatlarımın altındaki sağanak, coşkulu, coşkulu, gale kuvveti kasırgasına. Her gün olabileceğimin en iyisi olmam için beni şaşırtıyor ve ilham veriyorsun.

ScreamQueen

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Alıntı: Reyes'in Bakış
Açısı Ayrıca yazan:
Darynda Jones

Yazar Hakkında Telif Hakkı

1

İyi çizdiğim tek şey boşluk.

-T-SHIRT

"Bir kız, bir mocha latte ve çıplak bir ölü adam bara giriyor," dedim yolcu koltuğumda oturan çıplak ölü adama dönerek. İki gündür kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'ıma, nam-ı diğer Misery'ye binen *yaşlı, çıplak ölü adam*. Bir gözetleme görevindeydik. Sayılır. Bay ve Bayan Foster'ı gözetliyordum, yani kesinlikle bir gözetlemedeydim. Çıplak Ölü Adam'ın ne yaptığını bilmiyorum. Yaklaşık 112 yaşında görüldüğünü düşünürsek, muhtemelen kan inceltici. Kolesterol ilacı. Ve ona doğru *her* döndüğümde görmeden duramadığım erkekliğinin durumuna bakılırsa, Viagra. Eğer o anı etiketleyecek olsaydım, durumum #impressed gibi bir şey olurdu.

Ona iki baş parmağımla onay verdim, sonra tekrar eve baktım, Misery'de oturuyor olmaktan mutluydum. Jeep'e, duygulara değil. Onu iki gün önce araba hastanesinden almıştım. Çılgın bir deli ona çarptığı için kırılan kızlık organlarını düzeltmek için birkaç ameliyat geçirmişti. Adam onu paramparça bir hale getirmiş, beni de, o sırada sürücü koltuğunda oturduğum için, bir unutkanlık haline sokmuştu. Bu durumda Bay Çılgın Deli'nin beni öldürmek için ıssız bir köprüye götürmesine yetecek kadar uzun süre kaldım. Bu süreçte başarısız oldu ve öldü, ancak Misery hain entrikaları için yüksek bir bedel ödemişti. Neden kötü adamlar hep sevdiklerime zarar vermeye çalışıyordu?

Ve bu seferki başarmıştı. Misery yaralanmıştı. Kötü. Kimse onun üzerinde çalışmak istemedi. Kurtarılamayacağını söyledi. Onu hurdalığa vermemizi söylediler. Neyse ki, kaportacı dükkanı olan bir aile dostumuz ve tesadüfen elime geçen birkaç suçlayıcı fotoğraf, büyük bir isteksizlikle denemeyi kabul etti.

Noni onu iki hafta boyunca elinde tuttuktan sonra beni arayıp onu birkaç kez kaybetmek üzere olduğunu ama kızın bunu başarıyla atlattığını söyledi. Onu almaya gitmek için yeşil ışığı aldığım da, dairem den o kadar hızlı çıktım ki, arkam da bir toz izi bıraktım, bana 3C'deki çift hakkında bilgi veren şaşkın bir en iyi arkadaşım la birlikte. Görünüş e göre yeni evliler di, eğer bunu yapmak için harcadıkları enerji -onun deyimiyle- her gece bütün gece bir gösterge ise. Yine de aceleyle ona geri döndüm çünkü arabam yoktu ve bir araca ihtiyacım vardı.

Misery'yi aldığımız da, Noni bana onu ayağa kaldırmak ve çalıştırmak için yapması gereken her şeyi anlatmaya çalıştı, ancak dayanamayarak onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bahsettiği Misery'ydi. Sokaklardan rastgele bir Wrangler değil. Bu *benim* Wrangler'ımdı. En iyi arkadaşım dı. Bebeğim.

Vay canına, bir hayata ihtiyacım vardı.

Yine de Noni'nin hakkını vermeliyim. Misery yeni gibi iyiydi. En azından benden daha iyiydi. O geceden beri uyumakta sorun yaşıyordum. Yastığıma çığlık atmama neden olan zayıflatıcı kâbuslardan muzdariptim ve ne zaman biri bir tüy düşürse zıplıyordum.

Ama en azından Misery iyiydi. Yani, gerçekten iyiydi. Garipti. Öksürüğü geçmişti. Yavaş tepki verme süresi artık bir sorun değildi. Tüm motorları çalıştırmaya çalıştığım her seferinde protesto edercesine homurdanırken sabahları uyanmaktaki isteksizliği artık yoktu. Artık ilk denemede çalışıyordu, inleme ya da sızlanma yoktu ve yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyordu. Noni onun dışını olduğu kadar içini de düzeltmeyi nasıl başarmıştı asla bilemeyeceğim ama adam iyiydi. Ve Noni benim yeni en iyi arkadaşım dı. Misery'den sonra. Ve Cookie, gerçek en iyi arkadaşım. Ve Garrett, bir nevi en iyi arkadaşım. Ve Reyes, benim ... benim ...

Reyes neydi? Şeytanın karanlık ve boğucu oğlundan başka? Erkek oyuncagım mı?

Aşk kölem mi? 7/24 seks çağrım mı?

Hayır.

Şey, evet.

O bunların hepsiydi, ama aynı zamanda benim neredeyse nişanlım dı. Tek yapmam gereken yapışkan bir nota yazdığı teklife evet demekti ve o benim gerçek nişanlım olacaktı. Ancak o zamana kadar, o benim neredeyse nişanlım dı.

Hayır, müstakbel

nişanlım. Hayır! Hayır!

Yakın nişanlım.

Evet, bu işe yarar.

Çıplak ölü adama döndüm, ağzıma birkaç Cheez-Its attım ve son günahımı itiraf ettim.

"Sadece şaka yapıyorum," dedim krakerlerin arasından, onu baştan çıkardığım ve şimdi devamını getiremediğim için pişmanlık duyarak. Vurucu bir cümle yok. "Hiç 'kız, mocha latte, ölü adam' şakası bilmiyorum. Seni bu şekilde umutlandırıdığım için üzgünüm." Yine de umursamış görünmüyordu. Her zamanki gibi dümdüz önüne bakıyordu, gri gözleri yaşlılıktan buğulanmış ve sulanmıştı, cazibemden, zeki hazırcevaplığımdan ve entelektüel zekâmdan bihaberdi. Beni görmezden geliyordu!

Oldu işte.

"Cheez-It?" Ona teklif ettim.

Hiçbir şey.

"Tamam, ama burada ne kaçırdığının farkında değilsiniz."

Tek umudum bir gün benimle gerçekten konuşmasıydı; aksi takdirde bu çok tek taraflı bir ilişki olacaktı. Ellerimdeki Cheez-It yapışkanının tozunu aldım ve üzerinde çalıştığım çizime geri döndüm. Konuşmadığı için kimliğini öğrenmem mümkün değildi. Ve son birkaç gündür Çıplak Ölü Adam'ın penisiyle göz temasından kaçınma çabam sırasında, söz konusu kimliğe ilişkin birkaç önemli ipucundan da kaçınmışım. Birincisi, sol kolunun altından göğüs kafesine ve oradan da göbek deliğine kadar uzanan uzun bir yara izi vardı. Buna her ne sebep olduysa hoş olamazdı ama kimliğini tespit etmede hayati önem taşıyabilirdi. İkinci olarak, sol pazusunda eski tip askeri bir dövme vardı. Solmuş ve mürekkebi dağılmıştı ama pençeleriyle Birleşik Devletler bayrağını kavrayan bir kartalı hâlâ seçebiliyordum. Üçüncüsü, dövmesinin hemen altında bir soyadı vardı, muhtemelen kendi soyadı: ANDRULIS. Not defterimi ve kalemimi çıkarmış dövmenin resmini çiziyordum, çünkü henüz merhumun fotoğrafını çekebilecek bir kamera bulamamışım.

Bir yandan Cheez-It kutusunu vites kolunun erişebileceği şekilde dengede tutarken bir yandan da Foster'ların evine göz kulak olarak dövmeyi çizmek için elimden geleni yaptım. Ne yazık ki, bu üç görevden ikisinde berbattım. En çok da çizimde. Hiç becerememiştim. Anaokulunda da parmak boyamada başarısız olmuşum. Bu bir ipucu olmalıydı ama ben hep bir sonraki Vermeer ya da Picasso olmak istemiştim ya da en azından bir sonraki Clyde Brewster, okula gittiğim, patlayan duvarlar, evler ve binalar çizen çocuk olmak istemiştim. Nedenini bilmiyorum. Ne yazık ki kaderim grafit çizgilerinde ya da fırça darbelerinde değil, travma sonrası ölüm bozukluğu (PTDD) olan ölü insanların kapislerinde yatıyordu.

Oh, pekala. Daha kötüsü de olabilirdi. Örneğin Clyde Brewster, bir Sack-N-Save'i havaya uçurmaya çalıştığı için hapse girmişti. Neyse ki, sanatta yıkımlardan daha iyiydi. Bana da birkaç kez çıkma teklif etmişti. #Dodgedabullet.

Bay Andrulis'in çıplak ruhuna bakarak, "Ruhunu açmaktan pek hoşlanmadığını biliyorum," dedim, "mecazi anlamda, ama istediğin ya da ihtiyacın olan bir şey varsa, ben senin kızınım. Çünkü Dünya'da seni görebilecek çok fazla insan yok."

Kartalın yüzüne mavi mürekkepli kalemimle bir gölge ekledim ve onu asil göstermeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Hâlâ şaşkınlıkla görünüyordu.

"Ve ölenleri görebilenler genellikle sizin olabileceğiniz yerde sadece gri bir sis görürler. Ya da yanlarından geçip gittiğinde soğuk bir hava hissederek. Ama ben seni görebiliyorum, sana dokunabiliyorum, seni duyabiliyorum, hemen hemen her şeyini görebiliyorum."

Belki gagasına vurgular ekleseydim, bir ördekten çok bir kartala benzeyebilirdi.

"Benim adım Charley."

Ama kalem kullanıyordum. Silemedim. Lanet olsun. İlerisini düşünmek zorundaydım.

Gerçek sanatçılar ileriye düşünür. Bu gidişle Louvre'a asla giremeyeceğim. "Charley Davidson."

Not defterini direksiyona dayayarak mürekkebin bir kısmını kazımaya çalıştım. Bunun yerine kâğıtta küçük bir delik açtım ve nefesimin altında küfrettim.

"Ben Azrail'im," dedim gıcırdayan dişlerimin arasından, "ama bu seni rahatsız etmesin. Kulağa geldiği kadar kötü değil. Aynı zamanda özel dedektifim. Bu da görüldüğü kadar kötü değil. Ve kartal kirpiklerini vermemeliydim. Daffy Duck'a benziyor."

Vazgeçerek kartal-balık tipi çizimin altına ismi yazdım ve telefonumu çıkarıp başyapıtımın fotoğrafını çekmeden önce soyut sanatın moda olduğu gerçeğiyle kendimi teselli ettim. Bir o yana bir bu yana çevirip odağı doğru tuturmaya çalıştıktan sonra kartalın yan döndüğünde daha iyi görüldüğünü fark ettim. Daha erkeksi. Daha az ... su kuşu.

Foster'ların evine bir araba yanaşırken en iyisini sakladım ve diğerlerini sildim. Omurgama gergin bir heyecan yayıldı. Kalemimi ve not defterimi bıraktım ve çırpılmış mocha latte'den bir yudum aldım, altın rengi Prius'u kimin kullandığını görmek için beklerken kendimi sakin olmaya zorladım. Kuzeydoğu Heights'ta mütevazı bir mahallede yaşayan Foster'ları gözetliyordum çünkü

bir arkadaşım tarafından istenmişti. Kendisinden önce babası gibi FBI'da özel ajandı ve bu onun davasıydı, onun gözetiminde çözülemeyen birkaç davadan biriydi. *Çözmesine* yardım etmeye çalışıyordum, gerçi çözmek biraz ağır bir kelime olabilir. Eğer önsezim doğruysa, ki öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu, arkadaşımın babasının asla bilmediği içeriden bilgilere sahiptim. Bay Foster'ın bir sigorta şirketi vardı ve Bayan Foster da yerel bir çocuk doktorunun ofisini işletiyordu. Ve yaklaşık otuz yıl önce oğulları bir daha hiç görülmemek üzere ellerinden alınmıştı. Ona ne olduğunu bildiğimden yüzde yüz emindim.

Öne doğru eğildim ve şoföre daha iyi bakabilmek için direksiyona yaslandım ki arka koltuktan Lil teyzemin sesi bana doğru yükseldi.

"Kim bu ateşli kız?" diye sordu, mavi saçları ve çiçekli muumu dikiz aynamda belirlediğinde etrafını sarmıştı.

Sağ omzumun üzerinden bir göz kırptım. "Selam Lil Teyze. Bangladeş seyahatin nasıldı?"

"Oh, yemek!" Elini abartılı bir şekilde salladı. "İnsanlar! Cennetteydim, size söylüyorum. Gerçek anlamda değil ama." Yaptığı şakadan zevk alarak kıkırdadı.

Lil Teyze 60'larda ölmüştü, bu gerçeği daha yeni keşfetmişti. Yani yerli halkla yemek yemiş ya da etkileşime girmiş olamazdı. En azından yaşayan yerli halkla. Seyahat ederken ölenleri ziyaret ettiğini hiç düşünmemiştim. İşte *bu* büyüleyici olurdu.

Başparmağını yeni arkadaşıma doğru uzattı ve kalemle çizilmiş kaşlarını oynattı. "Bizi tanıştıracak mısın?"

Garaj kapısı kalktı ve sürücü içeri girdi ama kapıyı kapatmadı. Bu bana umut verdi. Sadece bir anlığına bakmak istedim. Küçük bir bakış.

Sürücü kapısı açıldığında daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak, "Pek konuşkan biri değil," dedim, "ama sanırım soyadı Andrulis. Dövmesinde yazıyor."

"Mürekkebi var mı?" Öne doğru eğildi ve Bay A'nın paketini gördü. Gözden kaçırmak zordu.

"Aman Tanrım," dedi, gözleri takdirle yuvarlaklaşarak.

Sürücüye bakamadan garaj kapısı kapanmaya başladı. "Kahretsin," diye fısıldadım, görüşümü tamamen engelleyene kadar inen kapıyla birlikte başımı eğdim.

Kapı tamamen kapanmadan önce arabadan inen bir kadının ayağını görmüştüm. Hepsi bu kadardı.

"Kesinlikle kutsanmış durumda," dedi.

Başımı direksiyona yasladım ve hayal kırıklığı üzerime çökerken sesli bir nefes verdim. Nişanlıma yakın olan Reyes Alexander Farrow'la ilgili bulmacanın pek çok cevabını barındırabilecek bir dosya elime geçmişti ve Foster'lar bulmacanın büyük bir parçasıydı. İlk oğulları odasında uyurken kaçırılmıştı. Ortada ne bir fidye talebi ne de görgü tanığı olduğu için, geniş çaplı bir araştırmaya ve ebeveynlerin kamuoyu önünde yalvarmalarına rağmen izler hemen kayboldu. Ama davaya atanan FBI ajanı asla pes etmedi. Olayda bir kaçırma olayından daha fazlası olduğuna her zaman inanmıştı. Kızı da öyle. Geçmişte birkaç davada birlikte çalışmıştık. Zor suçları çözme konusundaki ünümü biliyordu ve benden babasının başına bela olan bu faili meçhul davaya bakmamı istemişti.

İşte o gün Reyes Farrow'un kaçırılma olayı kucağıma düştü. O, neredeyse otuz yıl önce kaçırılan çocuktur. Koltuğumla konsolun arasına sıkıştırılmış dosyaya baktım. Orada çok fazla potansiyel vardı. Çok fazla kalp ağrısı.

"Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırıştırarak Lil Teyze'ye döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Kutsanmış olduğunu."

"Evet, biliyorum." Bir kez daha bakmaktan kendimi alamadım. "Ama o kadar ... orada ki. O kadar kaçınılmaz ki." Bakışlarımı ayırdım ve dövmesini işaret ettim. "Peki, Andrulis ismi. Bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Hayır, ama biraz araştırma yapabilirim. Bakalım ne çıkacak. Yeri gelmişken, aklıma bir fikir geldi."

Onu daha iyi görebilmek için yer değiştirdim. "Ateş et."

"Bence birlikte çalışmalıyız." Kemikli dirseğini cesaret verici bir şekilde yan tarafıma dayadı, kolu koltuğun arasından geçerek beni dürttü.

"Ooooh-kay," dedim hafif bir kıkırdamayla.

"Ha! Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum." Yüzü aydınlandı, ölümden sonraki hayatın grimsi tonları biraz olsun hafifledi.

İşe yarayabilir. Dinamik İkili olabiliriz. Sadece pelerinler olmadan, ne yazık ki. Hep kırmızı bir pelerinle iyi işler yapmak istemişimdir. Ya da en azından leylak rengi bir havluyla.

Artık ılık olan mocha lattemden bir yudum daha aldıktan sonra -ki bu haftanın herhangi bir günü mocha latte olmamasından daha iyiydi- "Maaş almayı düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Gördüğüm kadarıyla, kazancı yarı yarıya bölüşmeliyiz." Bir sırıtmayı bastırdım. "Sen de böyle düşünüyorsun, ha?" "Oh, ve muhtemelen kod adlarına ihtiyacımız var."

Onun önerisi bir sonraki yudumda boğulmama neden oldu. "Kod adları mı?" Öksürükler arasında sordum.

"Ve 'Güneş doğuda asla batmaz' gibi şifreli ifadeler. Bu, 'B planına geçelim' anlamına da gelebilir, 'Adamlar gelmeden önce bir şeyler atıştıralım' anlamına da."

"Erkekler mi?" Bunu gerçekten düşünmüştü.

"Ya da 'İpekten kanı nasıl çıkarırsınız?' anlamına gelebilir. Çünkü özel dedektifler olarak bu gibi şeyleri bilmemiz gerekecek."

"Eminim haklısındır." Dosya tekrar dikkatimi çekti ve Foster'ların evine geri döndüm. "Kan inatçı olabiliyor." Belki de gidip kapıyı çalmalıyım. Eski bir dava için bir arkadaşına yardım ettiğimi söyleyebilirdim. Bize bildirilmeyen yeni bir gelişme olup olmadığını sorabilirdim. İşlemediği bir suçtan on yıl yattıktan sonra hapisten yeni çıkan adamın oğulları olduğunu bilip bilmediklerini sorabilirdim. Neler yaşadığını, onu yetiştiren adamın ellerinde neler çektiğini bilip bilmediklerini sorabilirdim. Ama suçluluğun üstüne suçluluk eklemek kime ne yarar sağlar ki?

"İyi misin, balkabağı yanaklı?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Evet, sadece... iki saat boşa gitti ve ne için?" Foster'ların evini işaret ettim. "Mantıklı bir ayakkabının içinde mantıklı bir araba kullanan bir ayak."

Sokağın karşısındaki eve doğru baktı. "Ne görmeyi umuyordun?"

Sorusu beni çok şaşırttı. Ben bile orada gerçekten ne aradığımı merak ediyordum. Sadece hayallerimdeki erkeği doğurmuş olabilecek kadını mı görmek istiyordum? Onun insan babası olabilecek adamı mı görmek istiyordum?

Reyes Şeytan'ın oğluydu, cehennem ateşinde dövülmüştü ama benimle birlikte olmak için dünyaya gelmişti. Benimle büyümek için. Ev ödevini yapmış ve insan ebeveynleri olarak düzenli, profesyonel bir çift seçmişti. O

Aynı okullara gitmemiz, aynı mağazalardan alışveriş yapmamız ve aynı restoranlarda yemek yememiz planlanmıştı. Ne yazık ki, en iyi hazırlanmış planlar bile ters gidiyor.

"Pek emin değilim Lil Teyze." Ne görmeyi umuyordum? Reyes'in geçmişine bir bakış mı? Geleceğine mi? Gelecek yıllarda neye benzeyeceğini mi? Deli bir adamın beni öldürmeye çalışmasının üzerinden sadece birkaç gün geçtiği için, görünüşte ne kadar zararsız olursa olsun, hiçbir duruma balıklama atlamamaya çalışıyordum. Bu hafta izin yapmaya karar vermiştim. Pervasız davranışlar biraz daha iyileşene kadar beklemek zorunda kalacaktı.

"Tanrım, bu olmaz. Bana öylece Lil Teyze diyemezsin. Kesinlikle kod isimlere ihtiyacımız olacak. Kleopatra hakkında ne düşünüyorsun?" Hafifçe kıkırdadım. "Bence mükemmel."

"Oh! Trençkotlar! Trençkotlara ihtiyacımız olacak!" "Trençkot mu?"

"Ve fötr şapkalar!"

Onu daha fazla sorgulayamadan gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Kayboldu. O kadını sevmiştim. Eksantrikliği yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Yine de yapacak işlerim vardı ve sırf Foster'lara bir göz atmak için gözetim altında oturmak saçmaydı. Misery'ye başladım, sonra Cheez-Its'i aldım ve telefon çalar çalmaz bir avuç dolusu ağzıma attım. Doğal olarak. Çünkü başka ne zaman çalabilirdi ki?

En iyi arkadaşımın ziline cevap vermeden önce acele ettim ve çiğnedim. Cookie ucuza çalışıyordu, bu da onu Albuquerque'deki en iyi resepsiyonist yapıyordu, benim naçizane fikrime göre. Ama aynı zamanda işinde de çok iyiydi. Ona Fosterlar hakkında bulabileceği her şeyi bulma görevini vermiştim. O da benim kadar büyülenmişti.

Kırıntıları temizlemek için hızlıca bir yudum daha aldıktan sonra nihayet cevap verdim. "Sence sadece Cheez-Its ve kahve ile yaşasaydım, sonunda açlıktan ölür müydüm?"

"Bir oğulları daha oldu," dedi, sesi huşu doluydu.

Bunun sorumla ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Cheez-Its yiyor mu?"

"The Fosters."

Hızla ayağa fırladım. "Tekrar edebilir misin?" "Foster'ların bir oğlu daha oldu."

"Asla olmaz."

"Yol." Sihrini konuştururken tırnaklarının klavyede tıkırdadığını duydum. "Hem de çok."

"Reyes'ten sonra mı?"

"Evet. Kaçırılmadan üç yıl sonra."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Hayranlığım onunkiyle eşleşerek sordum. "Kesinlikle biliyorum."

"Reyes Farrow-"

"-bir kardeşi var."

#Holyshit.

2

Kendime not: Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler.

-T-SHIRT

Sisli bir şaşkınlık içinde oturdum. Aşçı da öyle. Birkaç gergin saniye boyunca sadece dişlerimin arasında çıtırdayan Cheez-Its'in sesiyle bozulan mutlak bir sessizlik içinde oturduk.

"Hâlâ gözetleme görevinde misin?" Cookie sonunda sordu.

Yutkundum. "Evet. Sanırım Bayan Foster eve geldi, ama ben bir göz atamadan garaj kapısı kapandı. Ancak yolcu koltuğumdaki çıplak ölü adamla bir bağ kurdum."

"İşte bu kadar."

"Değil mi? Dövmesi var. Sana bir resmini gönderiyorum." "Dövmesinin mi?" diye sordu şaşırarak.

"Onun dövmesini çizdiğimden. B e k l e ." Fotoğraflı şu başlıkla gönderdim

Altını *yargılama*. "Tamam, kalede işler nasıl?"

"Bay Joyce diye biri geldi ve bugün sizi görmek için ısrar etti. Gerçekten tedirgin görünüyordu. Numarasını falan bırakmadı. Ona öğleden sonra döneceğinizi söyledim. Bu yeni bir tür Rorschach testi mi?" Çizimimden bahsediyordu.

"Yan çevir." "Oh, tamam. Andrulis."

"Onu tanıyor musun?" Sesim umutla karışık bir şekilde sordum.

"Hayır, tanımıyorum. Üzgünüm. Bir zamanlar bir Andrus tanıyordum. Kılıklı biriydi."

Bay A'yı kontrol ettim. "Bu adam o kadar kılıklı değil. Yine de iyi donatılmış."

"Charley," dedi dehşete kapılarak. "Aklını çukurdan çıkar."

"Dostum, tam şurada. Gözümden kaçacak değil ya."

"Oh, zavallı adam. Sonsuza kadar çıplak dolaşmaya ne dersin?"

"Az önce en kötü kabusumu tarif ettin."

"En kötü kabusunuzun sıcak bir turşu yerken dudaklarınızın yandığı ve iğne yemiş gibi görüne kadar şiştiği kabus olduğunu sanıyordum."

"Evet, o da var. Tüm bunları tekrar gündeme getirdiğin için teşekkürler. Bu gece çok güzel uyuyacağım."

"Amcanı aradın mı?"

Albuquerque Polis Departmanı'nda dedektif olan amcam Bob, Cookie'den hoşlanıyordu, Cookie de ondan hoşlanıyordu ama ikisi de ilk adımı atmıyordu. Birbirlerini arzulamalarını izlemekten o kadar sıkılmışım ki bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Bob Amca'yı ya da terapi seanslarımda neden bıyıklara karşı zayıflatıcı bir korkum olduğunu açıklamaya çalışırken ona taktığım isimle Ubie'yi kışkırtmak için Cookie'ye bir arkadaşım ile randevu ayarladım. Belki küçük bir rekabet kışının altında bir ateş yakabilirdi. Aynı kış Cookie'nin de hoşuna gidiyordu.

"Elbette. Planımız nasıl gidiyor?"

"*Planınız mı* demek istiyorsun?"

"İyi, planım nasıl gidiyor?"

"Bunu bilmiyorum, Charley. Robert benimle çıkmak isteseydi sorardı, değil mi? Onu kışkırtmaya çalışmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Robert'ın kim olduğunu anlamam hep bir dakikamı alırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir fikir. Burada Bob Amca'dan bahsediyoruz. Motivasyona ihtiyacı var." Arabayı sürmeden önce Foster'ların evine son bir kez baktım.

"Ya ilgisini kaybederse?"

"Cook, hiç başka biri baktığı için bir çift ayakkabıya olan ilgini kaybettiğin oldu mu?"

"Sanırım değil."

"Bu onları daha çok istemene neden olmadı mı?" "O kadar ileri gitmezdim."

Juan Tabo yoluna saptım ve ofise doğru geri dönmeye başladım. "Tamam, o tarafa gidiyorum. Öğle yemeğine ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor. Seninle aşağıda buluşuruz."

Ofisim Duke City'nin sunduğu en iyi bira fabrikasının ikinci katındaydı. Reyes'in burayı babamdan satın almasıyla kısa süre önce el değiştirmişti. Reyes'in bir işletme sahibi olması fikri içimi ısıtmıştı. Onlar her neyse.

"Bir erkek kardeşi var," dedim, tüm bu olasılıklar karşısında hâlâ sersemlemiştim. "Bir erkek kardeşi var," diye kabul etti.
Bunu görmeliydim.

* * *

Cookie'ye ulaşmak için masaların ve sandalyelerin etrafından dolandım. Neyse ki, izdiham başlamadan önce bize bir yer kapmıştı. Reyes devraldığından beri mekânda büyük bir hareketlilik vardı. İşler her zaman oldukça iyiydi, ama aynı zamanda yerel bir şöhret olan yeni sahibiyile - Reyes, öldürdüğü için hapse girdiği adam canlı bulunduğu ulusal haberlere çıkmıştı - ve barın bitişiğindeki binaya bir bira fabrikasının eklenmesiyle, patronluk üç katına çıkmıştı. Artık mekân taze bira isteyen erkekler ve bira üreticisinin kendisini isteyen kadınlarla dolup taşıyordu. Hussies.

İçlerindeki en kötü şırfıntının yanından sert adımlarla geçtim: görünüşe göre taşınmaya karar vermiş olan eski en iyi arkadaşım. Jessica iki haftadır her gün restorana geliyordu. Çoğu gün birden fazla kez. Erkeğime aşık olduğunu biliyordum ama vay anasını.

Açıkçası, yakında Reyes'e evet demek zorunda kalacaktım. Bu iş saçmalamaya başlamıştı. Parmağında bir yüzüğe ihtiyacı vardı, hem de hemen. Bu hepsini durdurmazdı ama umarım sürüyü azaltabilirdi.

Ben yanından geçerken Jessica'nın masasından bir kıkırdama tufanı koptu. Muhtemelen onlara Charley Davidson'ın, yani ölümlerle konuştuğunu iddia eden kızın hikâyesini anlatıyordu. Keşke bilseydi. Yine de yakında ölürse onu tamamen görmezden gelirdim. O zaman onunla konuşmamı isterdi.

"Bana bir çiçek getirmişsin," dedi Cookie, genellikle akşam kokteyl saatlerine sakladığım dramatik bir yetenekle koltuğa çöküp karşısına oturduğumda.

"Elbette." Papatyayı ona uzattım. "Yani, evsiz bir adam mı?"

Başımı salladım. "Evet. Caddenin yukarısındaki köşedeydi ve bana vermek için trafiğin içinden geçti."

"Ne kadar?" diye sordu, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle. "Beş."

"Buna beş dolar mı ödedin? Bu plastik. Ve pis." Üzerindeki kir tabakasını temizlemek için salladı. "Muhtemelen birinin mezarından çalmıştır."

"Üzerimdeki tek şey buydu."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Kalabalığın içinden her zaman enayileri nasıl seçebiliyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Sipariş verdiniz mi?"

"Henüz değil. Bir masa bulduğuma sevindim. O adam geri geldi, Bay Joyce. Hâlâ tedirgin ve saat bire kadar ofise dönmeyeceğinizden memnun değil."

"Pekala, sadece atlarını tutmak zorunda kalacak. Özel dedektifler de yemek yemek zorunda." "Ve görüyorum ki kankan yine dönmüş."

Jessica'nın masasına tekrar baktım. "Bence kira ödemek zorunda kalmalı." "Tüm kalbimle katılıyorum."

Ben konuşurken üzerime yavaş bir sıcaklık yayıldı. Reyes'i sonsuza dek çevreleyen sıcaklık etrafımda duman gibi kıvrıldı. Onu yakınımda hissedebiliyordum. İlgisi kavurucuydu. Açlığı inkar edilemezdi. Ama onu aramaya başlayamadan başka bir duygu beni çarptı. Daha soğuk, daha sert ama daha az güçlü olmayan bir duygu: pişmanlık. Döndüm ve babamın masamıza doğru ilerleyişini izledim.

"Hey, baba," dedim ayağımla bir sandalyeyi iterek.

Masaya geri itti. "Sadece son evrak işlerini bitirmek için geldim." Calamity's'in etrafına bakındı. "Sanırım burayı özleyeceğim."

Yapacağından emindim ama ondan yayıldığını hissettiğim duygu nostalji değildi.

"Neden oturmuyorsun, Leland?" Cookie sordu.

Bize doğru döndü. "Sorun değil. Çıkmadan önce yapmam gereken birkaç iş var."

"Baba," dedim, ciğerlerim ondan dökülen baskıcı hüznün ve pişmanlığın altında hava almak için mücadele ediyordu, "gitmek zorunda değilsin." Üvey annemi bir yelkenli için terk ediyordu. Onu suçladığımdan değil. Bir yelkenli en azından işe yarardı. Ama neden şimdi? Neden bunca yıldan sonra?

Çekincelerimi elinin tersiyle itti. "Hayır, bu harika olacak. Her zaman yelken açmayı öğrenmek istemişimdir."

"Yani, Atlantik boyunca bir yolculuk planlayarak mı başlıyorsunuz?"

"Karşıya değil," dedi, gülümsemesi içimi rahatlatmak içindi. "Sonuna kadar değil."

"Baba-"

"Ağırdan alacağım. Söz veriyorum." "Ama neden? Neden birdenbire?"

Talihsiz bir iç geçirdi. "Bilemiyorum. Artık gençleşmiyorum ve insan sadece bir kez yaşar. Ya da benim durumumda belki iki kez."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bu işte senin parmağın var," diye karşı çıktı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu biliyorum. Burada hissediyorum."

Onu kanserden iyileştirdiğime yemin etmişti ama ben hayatımda kimseyi iyileştirmemiştim. Bu benim iş tanımımda yoktu. Ben daha çok hayatın diğer tarafıyla ilgilenirdim. Sonrasıyla.

"Benim yüzümden onu terk etme. Lütfen." Üvey annemi benim iyiliğim için, bana davranışları yüzünden terk ediyorsa, bir gün geç kalmış ve bir dolar eksikti. Bunu ben yedi yaşındayken yapmalıydı, yirmi yedi değil. Onunla başa çıkabilirdim. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Babam rahatsız bir şekilde kıpırdanırken Cookie menüyü inceliyormuş gibi yaptı.

"Değilim, balkabağım."

"Bence öylesin." Cevap vermek yerine bakışlarını şeker kavanozuna dikince ekledim: "Ve eğer durum buysa, bunu yanlış bir nedenle yapıyorsun. Ben büyük bir kıyım, baba."

Bana dönüp baktığında yüzünde çaresiz bir tutku vardı. "Sen harikasin. Bunu sana her gün söylemeliydim."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Baba, lütfen otur. Bunun hakkında konuşalım."

Saatini kontrol etti. "Bir randevum var. Gitmeden önce seni görmeye geleceğim. O zaman konuşuruz." Gözlerimi ona diktiğimde ekledi, "Söz veriyorum. Kendine iyi bak, balkabağım." Arka kapıdan çıkmadan önce eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Çok üzgün görünüyor," dedi Cookie.

"Sanırım kendini kaybetti. Pişmanlık içinde." "Sen iyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Ben her zaman iyiyim."

"Mm-hmm." İfadesindeki şüphe, onunla herkesin içinde alay etme isteğimi körükledi.

"Peki, fuşya çizgili kumaşın sarı renkle iyi duracağını düşündüren neydi?"

"Saptırıyorsun."

"Benim işim bu. Bugünün spesiyali nedir?"

"Doğru. Ama gerçekten," dedi doğrulurken. "Bu kötü mü görünüyor?" Harika görünüyordu ama bunu ona söyleyemezdim.

Reyes'i yanımda hissediyordum, babamla olan etkileşimi izliyordu. Günlük spesiyallerin listelendiği panoya doğru baktığımda onu fark ettim. Bir önlük giymişti ve ellerinde bir havlu vardı, barı itip bize doğru yürürken onları kuruluyordu.

Cookie de onu gördü. "Seksi olan her şeyin kutsal anası," dedi, gözleri onu içine çekerek.

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Bu manzaraya alışabilecek miyim?" diye sordu bana, gözlerini ondan ayırmaya cesaret edemeyerek.

"Reyes Farrow'un önlüklü sevimli görüntüsü mü?"

"Reyes Farrow'un sevimli görüntüsü."

"Ne derler bilirsin: Pratik yapmak mükemmelleştirir."

"Aynen öyle. Çok pratik yapmam gerekecek." "Benim de."

Büyükannesi olabilecek yaştaki kadınlardan oluşan bir masa, bize gelmeden önce ona el salladı. Durdu ve yemeklerini öve öve bitirememelerini dinledi ama ısıltılı bakışlarını benden ayırmadı. Nefesimi kesti. Onunla ilgili her şey nefesimi çaldı. Ellerini o havluda kurulaşından, ona teklif ettiklerinde utangaç bir şekilde kirpiklerini indirisine kadar.

Ona teklifte bulundular!

Ne oluyor be!

İçlerinden biri, Reyes'in beline sarıp önüne bağladığı önlük ipini çekerek, "Biz çok gevşegiz," dedi.

Cookie çok ihtiyacı olan soğuk suyu içmek üzereydi ve kadının yüzüzlüğü karşısında öksürük krizine girdi.

Reyes bana dönüp baktığında, beni ağzım şaşkınlıktan açık yakaladı. Bir ineğe benzemediğimi umarak ağzımı kapattım. Ama sanki birdenbire sattıkları mallarla ilgilenmiş gibi kadınlara döndü. Sanki.

Cookie yanımda hırıltılı bir sesle yemek borusundan hava almaya çalışıyordu ama şu anda bunu dert edemezdim. Adamımı bu gümüş tilkilerden geri kazanmalıydım. Tanrı aşkına, içlerinden birinin yürütecisi vardı. Ne kadar esnek olabilirdi ki?

"Affedersin, komi," dedim, dikkatini çekmek için parmaklarımı havada şıklatarak.

Beni görmezden geldi ama yüzündeki sırıtışı fark ettim. İlginç ona verdiği hazzı da hissettim. Özünden yayılıyor ve sıcak ipek gibi tenimi okşuyordu.

"Komi," diye tekrarladım, daha yüksek sesle bağırarak. "Buraya gel."

Sonunda cilveli tilkilerden özür diledi ve masamıza doğru yürümeden önce kalbinin bir başkasına ait olduğunu açıkladı. "Komi?" diye sordu, önümüzde durdu ve kırmızı yüzlü Cookie'ye endişeli bir bakış attı.

Bir yudum daha aldı ve el sallayarak selam verdi.

Önlüğünü işaret ettim. "Komiye benziyorsun."

"Bu durumda, sizin için bir şey temizleyebilir miyim?"

"Kirliliğini temizleyebilirsin," dedim ona takılarak. "Eğleniyor musun?" Başımın masayı işaret ettim.

"Yemeklerime iltifat ediyorlardı." Çok yakınına eğildi. "Ortak görüşe göre, bir şeyleri karıştırmakta gerçekten iyiyim."

Bunu başarmışlardı. İçimi karıştırmakta gerçekten iyiydi. Duygularımı. Kızlık organlarımı. "Bu harika," dedim, umursamıyormuş gibi yaparak, "ama öğle yemeğine ihtiyacımız var."

"Duymadınız mı? Rütbem komiliğe indirildi, bu yüzden öğle yemeği için garsonunuza sormanız gerekecek. Komilerin sipariş alabildiğini sanmıyorum."

Önlüğün ipini çapkınla aynı şekilde çektim. "Siparişimi alacaksın ve hoşuna gidecek."

İçinden yumuşak, derin bir kahkaha yankılandı. "Evet, hanımefendi. İspanyol pilavlı Santa Fe tavuğu önerebilir miyim?"

"Sen yiyebilirsin ama ben kırmızı şili soslu patates kızartmalı margarita tavuk alacağım."

"Ben Santa Fe tavuğu alacağım," dedi Cookie çabucak, onun oyununa çok kanmıştı. Muhtemelen Santa Fe'den çok fazla tavuk sipariş etmişti ve şimdi onlardan kurtulmak için elden satmak zorundaydı. Santa Fe'de yetiştirilen tavuklar ne kadar farklı olabilirdi ki?

Ona o kadar güzel bir sırtış fırlattı ki, kalbim ilgili birkaç atışı atladi. "Santa Fe tavuğu, o zaman. Yanında buzlu çay ister misiniz?" diye sordu. Çay ile ekstra büyük boy, altı karamel soslu ve bir top krem şantili mocha macchiato arasında karar vermeye çalışarak tereddüt ettiğimde, "Bu bir evet/hayır sorusu" dedi.

Neredeyse kahkahayı basıyordum. Bana yapışkan bir notla evlenme teklif ettiğinden beri, teklifinin de bir evet/hayır sorusu olduğu gerçeğini yinelemek için bana birçok evet/hayır sorusu soruyordu.

Omuz silktilim. "Bazen her şey o kadar da siyah-beyaz değildir." "Elbette öyle."

Bu işin nereye varacağını bilen Cookie, menüsünü tekrar incelemeye karar verdi.

"O zaman cevabım evet."

Kıpırdamadı, can alıcı noktayı bekliyordu. Beni çok iyi tanıyordu.

"Evet, öğle yemeğimin yanında çay ve sonrasında da ekstra büyük boy, yağsız, altı karamel soslu ve bir top krem şantili mocha macchiato alacağım."

Hiç vakit kaybetmeden, "Çay, öyle." dedi.

Dönmeye başladı ama elimi koluna atarak onu durdurdum.

"Sen iyi misin?" diye sordum. "Görünüyorsun-" Sesimi alçalttım. "- her zamankinden daha sıcak."

"Ben her zaman iyiyim," dedi, daha önce Cookie'ye söylediklerimi taklit ederek. Elimi avucunun içine aldı ve arkasını dudaklarına götürerek usulca öptü. Ağzından çıkan sıcaklık yakıcıydı.

Reyes uzaklaşana kadar odanın sessizleştiğini fark etmedim. Bütün gözler üzerimizdeydi. Yani bütün kadınların gözü bizim üzerimizdeydi. Jessica'ya baktım ve bakışlarımız rahatsız edici bir an için kilitlendi. Kıskanıyordu ve bu gerçek beni mutlu etmiyordu. Reyes üzerinde hiçbir hak iddia etmediği halde neden kıskanıyordu ki? Yine de kıskançlık başlı başına bir kategoriydi. Kararsızlık ve güvensizlik arasında bir kategoriydi. Ama kıskançlığı tırnakları gibi tenimi tırmalıyordu.

Reyes'ten gelen kıskançlık başka bir şeydi ama insanlardan gelen kıskançlığın tadı, dokusu farklıydı. Sıcak ve aşındırıcıydı, tıpkı kurutucudan yeni çıkmış çizik çuval bezinden giysiler giymek gibiydi.

"Ona ne zaman cevap vereceksin?" Cookie dikkatimi çekerek sordu.

"Bir cevabı hak ettiğinde," diye karşılık verdim.

"Yani hayatını sayısız kez kurtarmış olman bir cevap vermeni gerektirmiyor mu?" "Elbette var ama bunu bilmesine gerek yok."

Ağzının bir köşesi muzipçe eğildi. "Doğru."

Ve bu Cookie'den hiç hissetmediğim bir şeydi. Kıskançlık. O da Reyes'e herkes kadar aşıktı ama ilişkimizi asla kıskanmadı. Benim için mutluydu ve gerçek bir arkadaşın kalbi burada yatıyordu. Jessica'nın en iyi arkadaşım olduğunu düşünmüştüm ama 20/20 görüşümle geriye dönüp baktığımda, okulda birkaç kez ondan kıskançlık yayıldığını hissettiğimi fark ettim. Bu bir ipucu olmalıydı ama hiçbir zaman oteldeki en parlak yatak örtüsü olmakla suçlanmamıştım.

"Tamam, onu nasıl atlatacaksın?"

"Hemen yan komşumuz olduğu için duvara vurmayı düşündüm."

"Reyes değil. Robert."

Robert kimdi? Ah, doğru ya. "Bırak da Bob Amca için ben endişeleneyim." Cookie yedi milyonuncu kez geriliyordu, ben de planımı baştan sona tekrar gözden geçirdim. Zaten üzerinden geçmeyi seviyordum.

Çoğunlukla zekice olduğu için, ama aynı zamanda Cookie buna uymazsa, tüm bu zeka boşa gideceği için, tıpkı benim kendim gibi Jessica'ya her rastladığımda saygı duyuyordum.

"Bu ilk randevu sadece başlangıç. Randevun seni almaya geldiğinde onu buraya getireceğim. O kadar şaşıracak ki, nasıl tepki vereceğini bilemeyecek. Ne diyeceğini." Bunun üzerine bir akıl hastası gibi kıkırdadım. "Ona bir randevu servisine katıldığını açıklayacağım."

"Ne?" Cookie tereddüt etti. "Çaresiz olduğumu düşünecek." "Senin bir ilişkiye hazır olduğuna düşünecek."

"Umutsuz biri." Menü ile kendini yelpazeledi, şüphesi her çırpınıştta belli oluyordu.

"Cook, pek çok insan flört servislerine katılıyor. Eskiden olduğu gibi damgalanmıyor."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman bir randevuya daha çıkarsın." "Aynı adamla mı?"

"Hayır, başka bir adam."

Korku, içinde paniğin yükselmesine neden oldu. "Ne? Kim? Bunun hızlı ve acısız olacağını söylemiştin."

"Öyle olacak. İki numaralı randevunun kim olacağından emin değilim. Onları vicdansızca kullanmama izin verecek çok fazla arkadaşım var."

Cookie inledi.

"Bu işe yarayacak Cook. Tabii gerçekten çılgınca bir şey yapıp ona kendin çıkma teklif etmek istemiyorsan?"

"Yapamam," dedi başını şiddetle sallayarak. "Ya hayır derse? O zaman hayatımızın geri kalanında aramız çok garip olur. Kaşlarımı terleten o garip sessizlikleri yaşarız."

"Oh, evet, bunlar oldukça berbat. Her neyse, üç numaralı randevu asıl belirleyici olacak. Eğer o zamana kadar sana çıkma teklif etmezse, bir aktör tutmak zorunda kalabiliriz."

"Bir aktör mü?"

"Cook, bunu zaten konuşmuştuk. Neden her şeyi sorguluyorsun?"

"Sanırım inkar ediyordum. Ama şimdi bu gerçekten yaşanıyor, kendimi bungee jumping yapabileceğini söyleyen ama gerçekten köprüünün üzerinde durduklarında durumun gerçekliğini yüzlerine vuran insanlar gibi hissediyorum."

"Evet, asla bungee jumping yapma. Yüzünüze çarpan tek şey gerçeklik değildir."

"En azından bungee ipi yara izi bırakmadı."

"Tanrıya şükür. Üç numaralı randevu için iyi birine ihtiyacımız var. Aynı anda hem seksi hem de göt kafalı olabilen biri. Birisi-" Daha düşüncemi tamamlamadan aklıma geldi. "Anladım."

Cookie ileri atıldı. "Kim?"

Yüzüme yavaş, şeytani bir sırıtma yayıldı. "Boş ver, küçük hanım. O kadar ileri gidersek yakında öğrenirsin. Bu arada, yapmam gereken bazı pazarlıklar var."

Etrafımda yüksek sesli bir kahkaha yankılandı ve Jessica'nın masasına doğru baktım. Her zaman birlikte olduğu üç arkadaşıyla birlikteydi ve bu bana onların ne iş yaptıklarını merak ettirdi. Neredeyse her gün öğle yemeğine birlikte geliyorlardı. Akşamları da sık sık buradaydılar. Hiçbirinin ailesi yok muydu? Sorumlulukları? Bir hayatları?

Lisedeki büyük patlamamızı düşündüm. Jessica çok kötü şeyler söylemişti. Bana o kadar hızlı saldırmıştı ki boynum ağrımişti. Aynı zamanda

Kalbimi. Bu durumdan zevk alıyor gibiydi. Onunla yüzleştüğimde ve neden arkadaş olmak istemediğini sorduğumda, bana kurtarıcı hiçbir özelliğim olmadığını söyledi. Bu da ne demek oluyor?

Cookie nereye baktığımı fark etti. Beni geri çekmek için elimi okşadı.

"Sence benim kurtarıcı niteliklerim var mı?"

Parmaklarımı kendi parmaklarına doladı. "Sen tamamen kurtarılabilirsin. Yüzde otuz indirim kuponu gibisin. Hayır! Yüzde kırk indirim kuponu. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum."

"Teşekkürler."

Yine Reyes'in sıcaklığını onu görmeden önce hissettim. Yemeğimizi bizzat getirdi, Jessica ve arkadaşlarının almadığı bir hizmetti bu. Gümüş tilkiler de aldırıyor gibi görünseler de aldırmadılar. Ona göz kırpmaya devam ettiler ve biri müstehcen bir şekilde dudaklarını yaladı. Bu çok yanıltıcıydı.

"Ah," dedim tabaklarımızı koyduktan sonra, "sana sormayı unuttum. Eğer bir mutfak eşyası olsaydın, ne olurdu?"

Doğruldu. "Affedersiniz?"

"Bir alet. Sen ne olurdu?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve şüpheyle, "Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu bir sınav için. Uyumlu olup olmadığımızı anlamamızı sağlayacak. Bilirsin, uzun vadede."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Bir sandalye çekti, çevirdi ve yanımıza oturmak için üzerine çıktı. "Uyumlu olup olmadığımızı anlamak için bir teste mi girmeniz gerekiyor?"

"Evet," dedim, son hareketin etkisinden kurtulmaya çalışarak. Sandalyeye oturmuş, kaslı kollarını sandalyenin arkasından geçirirken çok seksi-ydi. "Evet. Bu şey önemli ve yüzde doksan dokuz başarı oranına sahipler. Öyle yazıyordu." Telefonumu çıkardım, çevrimiçi testi açtım ve ona uzattım. "İşte burada. Gördün mü?"

Ona bir bakış bile atmadı. Cookie, Santa Fe tavuğunu kesmek ve uygunsuz bir gülümsemeyi savuşturmakla meşguldü.

"İnternetteki hiçbir şeye güvenemezsin."

"Ben de," dedim, tamamen kırılmış bir şekilde.

"Yani Milwaukee'den bir Arap prensi olduğumu söyleyen bir yorum yapsam?"

"Evet, ama sen koca bir yalancısın. Sen sayılmazsın. Yani, babana baksana. Patolojik yalancı *bir numara*. Yalan söylemek senin genlerinde var."

Öne doğru eğildi. "Şu anda kotumun içinde tek bir şey var."

"Sorumu ciddiye alacak mısınız, almayacak mısınız? Bu, geleceğimizin anahtarı olabilir."

"Pantolonumun cebinde bir anahtar var. Arayabilirsiniz."

Mutluluk şansımızı tamamen yok ediyordu. "Nesin sen, on iki mi?"

"Yüzyıllar, belki."

"On iki yüzyıl yaşında mısın?"

Yüzünü buruşturdu. "Hani yaşlı kadınlar yirmi dokuz yaşında olduklarını söylerler ya?" "Evet."

"Ben de öyle yapıyorum sayılır."

"Hayır, gerçekten, kaç yaşındasın? Bekle!" Bir düşünce beni vurdu. Sert bir şekilde. Wrigley Field'da atıcının kalesinden fırlatılan bir beyzbol topu gibi. "Kaç yaşındayım?" Bunu gerçekten bu terimlerle düşünmemiştim. Sözde başka bir evrenden, başka bir varoluş düzleminden gelen kadim bir varlık ırkından geliyordum. Kaç yaşındaydım?

"Bir pala," dedi ayağa kalkıp sandalyeyi düzelterek.

"Ne?"

"Eğer bir alet olsaydım."

"Bu bir alet sayılır mı?"

Bana göz kırptı. "Benim dünyamda öyle."

"Peki, tamam. Ben bir ... spork olacağım! Bekle, bu da ne demek? Pala ve çatalın pek uyumlu olduğunu sanmıyorum."

Çenemi tuttu ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "İçimden bir ses pala ve çatalın birlikte çok iyi çalışabileceğini söylüyor."

Ben itiraz edemeden eğildi ve ağzını ağzıma bastırdı. Sıcaklık önce yaktı, sonra tenime nüfuz etti ve ılık bir bal gibi içime yayıldı. Bir öpücükten öteye gitmeyen öpücük, ayağa kalkıp Cookie'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurarak onu şaşırtması ve bana kışının muhteşem manzarasını sunarak mutfığa geri dönmesiyle çok erken sona erdi.

Cookie nefesini tuttu ve Reyes'in dudaklarının değdiği noktaya dokundu, gözlerinden yıldızlar fışkırdı. "Bunu istiyorum," dedi aniden kararlı bir şekilde.

Reyes'in kaybolduğu kapıya doğru baktım. "Onu alamazsın. O benim."

"Hayır, o değil. O olmaz." Sersemliğinden sıyrıldı ve "Yani, evet, onu gözümü kırpmadan alırdım, ama bunu istiyorum. İkinizin sahip olduğu şeyi istiyorum, lanet olsun." Çenesini ayarladı. "Hadi yapalım şu işi. O inatçı, serseri amcana, sevgilisi olmam için bana yalvarana kadar tuzak kuralım."

"Evet, Cookie," dedim, beşlik çakmak için elimi kaldırdım ama bocaladı. "Beni asılı bırakma."

"Ama ya bana çıkma teklif etmezse?"

Saygınlığımı kurtarmak için ön kapıdan içeri giren tanımadığım bir çiftte el salladıktan sonra elimi indirdim ve "Bence daha önemli olan soru şu: Sizce pala ve çatal çok uyumlu mu?" dedim.

"Charley, şu saçma sınavlara girmeyi bırakmalısın." "Asla olmaz. Bilmek zorundayım."

"Peki, ama neden çatal?"

"Çünkü ben çok yönlü biriyim. Hiç kimsenin yapamayacağı kadar çok iş yapabilirim. Ve kulağa hoş geliyor. Çok ... sporsal."

3

*Kahve aptalca sorular sormaz.
Kahve anlar.*

-TAMPON ÇIKARTMASI

Ofise döneli daha on dakika olmamıştı ki ön girişin kapısı açıldı. Bay Joyce'u bekliyordum, sorunları olan tedirgin adamı. Onun yerine Denise'i gördüm. Kötü üvey annem. Neyse ki Bay Joyce hemen arkasındaydı. Onunla konuşmamak için bana mükemmel bir bahane sağladı.

Solgunluğunun grimsi bir tonu vardı ve gözleri sadece gözyaşlarının dökülmesinin uyandırabileceği parlak kırmızıyla kaplıydı. Doğrusu ağlayabildiğini bilmiyordum.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Bir müşterim var." Bu gerçeği vurgulamak için arkasındaki adamı işaret ettim.

Çenesini kararlı bir şekilde yukarı doğru iterek, "İki haftadır müşterileriniz var. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Tekrar tartışmaya başladığımda bana yalvardı. "Lütfen, Charlotte."

Bay Joyce'un elinde bir beyzbol şapkası vardı ve onu sıkıyordu. Her geçen saniye daha da tedirginleşiyor gibiydi. "Sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor, Bayan Davidson."

"Gördün mü?" Denise'i azarlayıcı bir kaş çatmayla kısırdım. "Müşteri."

Adama döndü, yüzü mermer kadar soğuk ve sertti. Çok iyi tanıdığım bir ifadeydi bu. "Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var," dedi adama, sesi jilet gibi keskindi. "Sonra senindir."

Geri çekildi, bir sandalyeye doğru adım atıp otururken teslim olmak için elini kaldırdı.

Öfkem alevlendi ve sakın kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Yirmi yedi yaşındaydım. Artık üvey annemin hakaretlerine katlanmak zorunda değildim. Onun

tiksinti. Onun küçük aşağılamaları. Ve kesinlikle işimi işgal etmesine ve müşterilerime zorbalık etmesine katlanmak zorunda değildim. Bana döndüğünde ona "Buna hiç gerek yoktu," dedim.

"Özür dilerim," dedi ve bir-sekiz yaptı. Bay'a geri döndü.

Joyce. "Özür dilerim. Çok çaresiz bir durumdayım."

"Bir de bana sor," dedi ve el sallayarak onu başından savdı. Belli ki onun da kendi sorunları vardı.

İdam sehpasına doğru yürüyen bir mahkûmun coşkusuyla Denise'i ofisime götürdüm ve kapıyı kapattım. Öfkemin alevlenmesi Reyes'i çağırmış olmalı. Ofisimdeydi, bekliyordu.

Sonra hatırladım. Denise'i benden daha fazla sevmiyordu. Çocukken yaşadığım kalp kırıklıklarının çoğu için onu suçlardı. Elbette çoğuna o sebep olmuştu ama Reyes konu benim mutluluğum ya da mutluluğumun eksikliği olduğunda... huysuz olabiliyordu.

Masamın arkasına oturduğumda "Omurgasını kesmemi ister misin?" diye sordu. "Bunu düşünüp sana geri dönebilir miyim?" Alay ederek sordum. Bir nevi.

Denise onun yaslandığı, benim baktığım duvara doğru baktı ve doğal olarak hiçbir şey görmedi. Ama her zamanki tepkisi dudaklarını onaylamaz bir şekilde büzmek olacakken, bunun yerine yakasını sildi ve oturdu.

"Ne istiyorsun?" Ona sordum, ses tonum onun kalbi kadar soğuktu. "Eminim babanın beni terk ettiğini biliyorsundur."

"Sonunda."

Ona tokat atmışım gibi irkildi. "Neden böyle bir şey söyledin?" "Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?"

"Babanı seviyorum." Neredeyse sandalyesinden kalkacaktı. "Babanı her zaman sevdim."

Beni orada tutuyordu. Ona karşı her zaman özenli bir eş olmuştu. Elbette *özenli olmak* onun çıkarıcı, işbirlikçi ve zehirli gündemini de içeriyordu. Birinden bu kadar nefret edebileceğime inanamıyordum ama Denise babamla olan ilişkimde her zaman bir kıymık olmuştu. Bizi ayrı tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Kıskançlığı tuhaf ve çocukçaydı. Kim bir babanın çocuğuna olan sevgisinden korkar ki? Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Hiçbir zaman da olmadı.

Yine de kız kardeşim Gemma'ya karşı hiç öyle davranmadı. Aslında, o ve Gemma oldukça yakınlardı. Babamın Denise'i terk etmesinin Gemma'yı itiraf etmek istediğinden çok daha fazla etkilediğini hissediyordum. Nasıl hissettiğimi biliyordu.

ve desteğe ihtiyacı olduğunda bana gelememesi beni çok kötü bir kardeş yapıyordu. Ama gerçek şu ki, yapamazdı. Denise söz konusu olduğunda içim hiç ısınmıyordu. İlk günden beri bundan emin olmuştu.

"Onunla konuşmana ihtiyacım var. Hastaydı ve doğru düzgün düşünemiyordu."

"Peki ne söylememi istiyorsun?"

Bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Onu ait olduğu yere, eve dönmeye ikna etmeni istiyorum. Hâlâ zayıf. Hâlâ tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Özür dilerim," dedim yumuşak, esprisiz bir kıkırdamayla, "babamı seninle kalmaya ikna etmemi mi istiyorsun? Varlığımın baş belası? Çocukluğumu cehenneme çeviren kadınla mı? Bana yaşattığın onca şeyden sonra benden yardım mı istiyorsun? Delirdin mi sen?"

Lisanslı bir psikiyatrist olan Gemma'nın D.C.'de bir konferansta olması çok kötü. Onu arayıp Denise ay-sap için bir randevu ayarlardım.

"Sana neler yaşattım ben?"

Öfkem tekrar alevlendi ve duygularımı kontrol altında tutmak için kelimenin tam anlamıyla dilimi ısırdım. Kontrolümü kaybettiğimde altımdaki toprak kaydı. Albuquerque'nin ortasında bir depremin kimseye faydası olmazdı.

Reyes sanki benim de kontrolümü kaybedeceğimden endişelenmiş gibi doğruldu. Gözlerimi kapattım ve birkaç yudum hava aldım. Bu ben değildim. İnsanlardan nefret etmezdim. Yaptıkları kötülükleri onlara ödetmezdim. İçimden çok fazla giden geçti. İnsanların neler yaşadığını, nelere katlandıklarını ve öldüklerinde nasıl insanlar olduklarını çok kez görmüştüm. Onun yerinde bir mil yürüyene kadar Denise'i tamamen yargılayamazdım. Bu beni ondan daha iyi biri yapmazdı. Gözlerimi onun taştan yüzüne açtım, incinmiş duygular ve düğümlenmiş mide ağrılarından başka bir şey getirmeyen yüzüne. Belki iki mil.

"Sadece bir sorum var," dedim, onun gibi konuşmamak için ses tonumdaki kızgınlığı tutmaya çalışarak. "Neden?"

"Neden?"

"Evet, neden? Neden ilk günden beri benden nefret ediyorsun? Neden bana bir diken gibi davrandın? Tanrı aşkına ben sana ne yaptım?"

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve gerçek yüzünü gösterdi. Bana karşı, söyleyeceğim her şeye karşı sabırsızlığı. "Ben öyle bir şey yapmadım,

Charlotte. Senden nefret etmiyorum. Hiç etmedim."

Öne doğru eğildim ve ona en iyi Pazar gülümsememi verdim. "Bak sana ne diyeceğim. Varlığının her zerresiyle benden nefret ettiğini itiraf ettiğinde, babamı geri kazanmana yardım edeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Asla böyle korkunç bir şey söylemeyeceğim."

Onu gücendirmiştim. Güzel. "Yani hissediyorsun ama itiraf edemiyorsun öyle mi?"

Kucağındaki cüzdanı sıktı, parmakları istemsizce büküldü. "Charlotte, mantıklı bir şekilde konuşabilir miyiz?"

"Bekle bir dakika," dedim anladığım kadarıyla. "Babam bana davranışlarından bıktığı için buradasın ve eğer kanka olursak sana geri döneceğini düşünüyorsun."

"Buradayım çünkü hepimizin birlikte danışmanlık almasını istiyorum. Sadece Leland ve ben değil, kız kardeşin de dâhil olmak üzere dördümüzün." Reyes kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup duvarı tutmaya devam ederken ben şaşkınlığım içinde kaynamaya devam ediyordum.

Tam bir baş belasıydı. "Kendin için danışmana gitmeye ne dersin? Kendine gel. Ve bu olduğunda, bana karşı dürüst olabildiğinde, tekrar konuşuruz." Çok kaba davranıyordum. Kendimi alkışlamak istedim. Doğuştan kötü bir insan değildim, bu yüzden içimdeki canavarı ortaya çıkarmak ve otuz saniyeden fazla buna bağlı kalmak için çok fazla enerji gerekiyordu. Lanet olası bağımlılık. Ama kendimle çok gurur duyuyordum. Artık başkasının üzerinde yürüyeceği bir halı olmayacaktım. Kendi kendimin kıızıydım ve bu halının üzerinde benden başka kimse yürümüyordu.

"Charley," dedi Cookie dahili telefondan.

Düğmeye bastım. "Evet, Cookie?"

"İşin bitmek üzere mi? Kahveye ihtiyacım var."

"Oh, üzgünüm! Yaptırıp size bir fincan getireyim."

"Teşekkürler. Hazır başlamışken bana bir kutu Nilla Gofret getirebilir misin?"

"Yapabilirim." Ayağa fırladım ve Bunn'a doğru yöneldim. "Öncelikler," dedim Denise'e. "Hayat böyle bir şey işte." Depoyu suyla doldurdum ve sepete kahve doldurdum. "Ve kahve. Şu andan itibaren önceliğim kendimim." Kutuyu elime aldım, bir Nilla gofreti çıkardım ve ağzıma tıktırdım, böylece ağzım doluyken konuşabiliyordum. "Artık Chawley cawpet yok." Ya da ağzım doluyken mırıldanmak. Denise bundan nefret ederdi. "Chawley-" Yutkundum. "-Charley halısı yırtıldı ve geriye kalan

tek şey

"İnsanların üzerinde yürümesi için çatlamış, parçalanmış tahta." Tanrım, metaforlarda iyiydim.

"Denedim," dedi, ayağa kalkıp çantasının askısını omzuna yerleştirirken.

"Evet. Evet, yaptın. Ve bu asil bir çabaydı." İpucunu anlamasını umarak kapıya doğru işaret ettim. "Bütün bunların neyle ilgili olduğundan emin değilim. Gerçekten danışmanlık alabileceğimiz bir şey değil. Yakında açık denize açılacak."

Bana döndü, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Gözlerini kırptırdı ve anladığını hissettim; sonra sahte bir gülümseme takındı, acıma dolu bir gülümseme ve bir tutam aşığılama. Yirmi yedi yıl boyunca çok fazla kez gördüğüm bir gülümsemeydi bu. "Ben de senin yalanları tespit edebildiğini sanıyordum."

Kapıya doğru yürüdü ve ben onu durduramadan kapıyı açtı. "Bekle. Ne yalanı?"

"Bak sana ne diyeceğim," diyerek durumu tersine çevirdi ve yeni elde ettiği gücün tadını çıkardı. "Büyüyüp başarısız ilişkimizin sorumluluğunu biraz üstlenebildiğin zaman, babanın gerçekte neyin peşinde olduğunu sana anlatacağım."

Başka bir şey söylemeden, beni suskun bırakarak çıkıp gitti.

* * *

Babamın gerçekte neyin peşinde olduğunu? Bununla ne demek istedi? Ne yazık ki şu anda araştırarak vaktim yoktu ama Bay Joyce'la işim biter bitmez Bob Amca'yla uzun uzun konuşacaktık. Aslında bu, o akşam benim daireme gelmesini sağlamak için bahanem olacaktı. Bir taşla iki kuş vurmak gibisi yoktu. Ama kulağa çok kötü geliyordu. O zavallı kuşlar kime ne yapmıştı ki? Bu klişeyi "Bir kurşunla iki kötü adam öldürmek gibisi yoktur." olarak değiştirmeye karar verdim. Daha iyiydi. Belki tutulur, dünya çapında kabul görürdü. Bir kız hayal edebilirdi.

Bay Joyce çoktan ayağa kalkmış, öğleden sonra atıştırmasını bekleyen bir anaokulu öğrencisinin sabırsızlığıyla sırasını bekliyordu.

"İçeri gel," dedim ona ve Cookie'ye verdiğim sözü tamamlamak için Bunn'a doğru ilerlerken masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim. Yakında ona bir fincan getirmesem kalp masajına ihtiyacı olacaktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cookie'nin fincanını doldurdum, Denise'le olan "toplantımı" sadece beni ondan kurtarmak için böldüğünü çok iyi biliyordum. O kadına tapardım. Cookie! Denise'e değil. Kahveyi ona götürdükten ve göz kırparak gofret kutusunu uzattıktan sonra ofislerimiz arasındaki kapıyı kapatmaya başladım, o da taptaze kahveden bir yudum aldı. Ben sadece beyazı görene kadar gözlerini devirdi. Bu biraz ürkütücüydü. Özünde birbirimize benziyorduk.

"Biraz utanç verici," dedi Bay Joyce, ona bir fincan ikram edip kendiminkini doldurduktan sonra masamın arkasına oturdum. Reyes, herhangi bir tehlike ortadan kalktığında her zaman yaptığı gibi ortadan kaybolmuştu.

"Neden en baştan başlamıyorsun?" Dışarıya karşı sergilediği tedirginliği hissediyordum ama aynı zamanda endişe ve aşırı korku da hissediyordum. İçimi burkan bir korku gibi.

"Tamam." Bakışlarıyla beni sabitlemeden önce beyzbol şapkasını elinde evirip çevirdi, derin bir nefes aldı ve ağzından kaçırdı: "Ruhumu şeytana sattım ve onu benim için geri almanı istiyorum."

Bu yeniydi.

Birkaç kez göz kırptım, yavaşça bir yudum aldım ve sonra "İyi para etti mi?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, tepkime şaşırmıştı. "Ruhun.

Karşılığında ne aldın?"

Isırdı ve ileri atıldı. "Bayan Davidson, şaka yapmıyorum." "Bunu görebiliyorum."

"Birkaç kişiyle konuştum-" Kulak misafiri olacağımızdan endişelenerek etrafına bakındı. "-Sizin alanınızdaki kişiler ve hepsi sizi işe almamı tavsiye etti. Geri alabilecek biri varsa o da sizmişsiniz."

"Gerçekten mi? Peki benim alanımda ne tür bireyler var?"

"Bilirsin işte," dedi, kasketini masama bıraktı ve fısıldamak için öne doğru eğildi. "Doğüstü türden."

"Ah. Doğru. Çünkü her sokak köşesinde varlar. Yani, ruhunu sattığın iblis-"

"Şeytan," diye düzeltti ve işaret parmağıyla havayı yumrukladı. "O şeytandı."

"Tamam, her şeyden önce, *şeytan* yılın bu zamanında asla bu uçakta olmaz, bu yüzden ruhunuzu satın alan adam patronun kendisi olduğunu söylüyorsa, yalan söylüyordur."

"Ciddi misin?" diye sordu şaşırarak. "Şey, belki şeytan olduğunu söylemedi ama güçleri vardı, biliyor musun? Her seferinde hissettiğim bir

yoğunluğu vardı.

Bana baktı, sanki tek başına ağırlığı beni ezebilirmiş gibi. Ve ruhum onda. Ruhum gitti. Artık onu hissedemiyorum." Cüzdanını arar gibi kıyafetlerini yokladı.

Harika. Bay Joyce deliydi. Bir kalem ve defter çıkardım. "Tamam, ruhunuzu ayrıntılı olarak tarif edebilir misiniz? Bir arama bülteni çıkaracağım."

Bana kızgın bir şekilde arkasına yaslandı. Olan oldu. "Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

Kalemimi bıraktım. "O kadar insan arasından neden ben?" "Senin ne olduğunu biliyorum," dedi. "Bana o söyledi." "Şeytan mı söyledi?"

"Hayır, şu adam." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ruhumu alan adam. Belki de şeytan için aldı. Bilmiyorum."

Her ne kadar eğlenceli olsa da Bob Amca'yı arayıp babama neler olduğunu sormam gerekiyordu. Babamı aramamın imkanı yoktu. Eğer bir şeyi bilmemi istemiyorsa, kesinlikle bilmiyordum.

"Tamam, geldiğiniz için teşekkürler Bay Joyce, ama-"

"Hedeshi!" diye bağırdı, bir isim hatırlayarak. Benim de çok iyi bildiğim bir isim. "Hedeshi öldü," dedim, onun adını nasıl bildiğini merak ederek. Beni öldürmek için gönderilmiş bir iblis. Neyse ki Şeytan'ın oğlu ve Artemis adında bir koruyucu Rottweiler beni destekliyordu, yoksa orada hiç olamazdım.

"Doğru, bana Hedeshi'den bahsetti. Öldüğünü söyledi. Kart oyunu sırasında, o-"

"Kart oyunu mu?"

"Poker oyunu," dedi, her saniye daha da tedirginleşerek. "Ruhumu kaybettiğim oyun."

Parmaklarımı birbirine kenetledim. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Ruhunu kumarda mı kaybettin?"

"Şey... hayır. Tam olarak değil. Paraya ihtiyacım vardı. O bunu biliyordu. Bana karşı kullandı." Utanç, parlak ve sıcak bir dalga halinde üzerine çöktü. "İyi bir amaç içindi. Paraya ihtiyacım vardı ve şehirdeki en yüksek oyuna sahipti, ben de şansımı denedim. Sırf masada oturabilmek için elimizdeki her şeyi rehin verdim ve sonra da her kuruşunu kaybettim." Utanarak alnını ovuşturdu. "Ne kadar üzgün olduğumu görünce bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı, ben de kabul ettim. Ona ruhumu sattım."

"Elbette yaptın. Hedeshi," diye hatırlattım ona.

Gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. "Satıcı adam, kasabada kardeşlerine her türlü zararı veren bir Azrail olduğunu söyledi. Hedeshi adında cehennemden gelen en iyi generallerden birini öldürmeyi başardığını söyledi."

Yasadışı bir iskambil oyunundaki bir dağıtıcı bunu nereden biliyordu? "Peki benim Azrail olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü herkes bana söyledi," dedi, sesi giderek yükseliyordu. "Bak, gidip şu adamla konuşabilir misin? Geri alır mısın? Parasını veririm."

"Hiç paran yok sanıyordum. Zaten bu yüzden kart oyununa gitmiştin."

"Evet, biraz var. Bende çok var. İnsanın ruhunu satması çok kârlı." Başını eğdi ve içinden yayılan kalp ağrısı gözlerinin arkasına battı. "Görünüşe göre para bile kanseri tedavi edemiyor."

Orospu çocuğu. Büyük C. En nefret ettiğim düşmanım.

"Bak, sadece ruhuma ihtiyacım var. Her şeyi geri alabilir. Onunla birlikte olmak için ruhuma ihtiyacım var. Söz verdim."

Yani sevdiği bir kadın ölmüştü ve şimdi onunla birlikte olabilmek için ruhunu geri istiyordu. Bu da yeniydi.

"Bu adamlardan birine karşı koyan tek kişi sensin. Başka kimse denemeyecek bile."

"Bunun için iyi bir sebep var. Oldukça ölümcüller."

"Her şeyi yaparım. Hepsini alabilirsin. Paraya. Arabalar. Her şeye. Kocam ve ben yıkıldık."

Ve bir kez daha şaşkına döndüm. Tam da neler olduğunu bildiğimi sandığım anda. "Kocan mı?"

"Evet. Paul. Massachusetts'te yasallaştığı anda evlendik. o."

"O zaman sonsuzluğu birlikte geçirmeye söz verdiğin bu 'kadın' kim?"

Bana bakarken gözlerinde parıldayan kocaman yaşlar beni benden aldı. nefesim ve kalbim aynı anda. "Kızımız. Nöroblastomdan öldüğünde sadece üç yaşındaydı. Ona paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımı sağladım ama hiçbir şey fark etmedi." Cüzdanını çıkardı ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Aslında iki tane. Onları bana uzatarak, "Üç yaşında bir kızın kanserden ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? O çok cesurdu. Tek bir şey istiyordu, bir gün cennette onunla birlikte olacağımıza dair söz vermemizi." Sesi kırılmıştı.

resimler. İlkinde sarı saçları ve kocaman mavi gözleriyle muhteşem bir kız vardı. İkincisi ise birkaç kemoterapi seansından sonra çekilmişti; kel kafası, en az onun kadar güzeldi, bir kaydıraktan aşağı uçarken güneşte parlıyordu, gülümsemesi New Mexico gökyüzü kadar genişti. "İkimiz de onu tekrar göreceğimize söz verdik. Paul tüm bunlar için ne yaptığımı bilmiyor. Verdiğimiz sözü tutamayacağımı bilmiyor."

Boğazımda beyzbol topu büyüklüğünde bir yumru oluşmasına neden olan şeyin onun üzüntüsü mü yoksa benimki mi olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, babasının kollarındaki meleğe bakarken gözyaşlarımın ortaya çıkmasını engelleyemedim. "Ne zaman vefat etti?" Göğsüm sıkışarak sormayı başardım.

"Dün." Ve böylece gözyaşları içinde yere yığıldı, kontrolsüzce ellerine kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Masanın etrafında döndüm, kollarımı omuzlarına doladım ve onunla birlikte hıçkıra hıçkıra ağladım. Bu iyi idare edemediğim kısımdı. Geride kalan insanlar kısmı. Onların üzüntüsü göğsümde bir kaya parçası gibiydi.

Reyes'i hissettim, kapı açılmadan ve o içeri girmeden önce sıcaklığını hissettim. Sözümlü kesmedi. Arkamda durdu ve ben ölümün acısının beni toza çevirmesine izin verirken beni izledi.

4

*Erkek arkadaşım bana sapık dedi.
Aslında o benim erkek arkadaşım değil.
-DURUM GÜNCELLEMESİ*

Bay Joyce'u kapıya kadar götürdüm ve elimden geleni yapacağıma söz verdim. Deli olup olmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmeyi planlıyordum.

"Elimizde ne var?" Cookie yumuşak bir sesle sordu.

"Ruhunu şeytana satan bir müşterimiz var." "Bir tane daha mı?"

Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Biraz utanarak, bu koşullar altında yaratabildiğim en iyi gülümsemeyle onu onurlandırdım. "Aynen öyle. Bu adamlar ne zaman öğrenecek?" Başından beri beni izleyen Reyes'e baktım. Benim çöküşüme tanık olduğu için biraz utanmıştım. "Bu mümkün mü?"

"Bu mümkün," dedi. Ondan yayılan gerçek bir pişmanlık hissettim. "O zaman gitmem gereken bir kart oyunu var."

Duvarı itti ve ben çantamı alıp kapıdan çıkarken beni takip etti. "Ciddi olamazsın."

Durdum ve kararlı bakışlarımı ona yönelttim. "Nöroblastom kadar ciddiylim."

Kendisine bir faydası olmayacağını bildiği için bir cevabı ısırarak geri aldı. Öğreniyordu. Cookie'nin masasında durakladım. "Bu gece onu giymeyeceksin, değil mi?" "Bunun nesi var?"

"Hiçbir şey. Eğer sirke katılmak için kaçıyorsan."

Nefes nefese kaldı, sonra göz kapaklarını tehditkâr bir şekilde araladı. "Bu saçma şeyleri kullanmak yerine seni üvey annenle birlikte ofisine kilitlemeliydim."

O korkunç emlak satışından almakta ısrar ettiğın ve seni kurtarmaya gelen dahili telefonlar."

Nefes alma sırası bendeydi. Dramatik bir hava yaratmak için işaret parmağımı da suçlayıcı bir şekilde dışarı çıkardım. "O emlak satışı harikaydı. İyi bir tahnitçinin koleksiyonunu kim sevmez ki?"

Hatırlatma karşısında ürperdi.

"Ve o dahili telefonlar bu kıyafetin yarısı kadar bile saçma değil."

Yüz ifadesi sertleşti ve kederin ağırlığının kalktığını hissettim. Tanrı onu korusun. Bilerek göz kırptım ve bu gece için hazırlanmak üzere ofisten çıktım.

Ama önce, Bob Amca.

* * *

Derisi kösele gibi olmuş ve birkaç dişi eksik olan evsiz bir adamdan üzerinde YAŞA ÖZGÜR YAŞA YA DA ÖL yazılı bir kart aldım. Karşılığında, otoparktan apartmanıma doğru yürürken cebimdeki az miktardaki bozukluğu ona verdim. Gerçekten de *benim* apartmanımdı. Reyes benim için satın almıştı. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benim olması hoşuma gidiyordu.

"O maça gitmiyorsun," dedi Reyes arkamdan sinsice yaklaşırken.

"Elbette gidiyorum."

Öfkesinin sıcaklığı etrafımda yükseldi. Çok fazla ısı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Sorun nedir?"

Benden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar gelmeye devam etti. "Sen. Sanki içine girmek için en kötü, en tehlikeli durumları araştırıyor, sonra da hiç düşünmeden oraya koşuyorsun."

"İkinci kez düşünüyorum," dedim ve binaya doğru yolculuğuma devam etmek için döndüm. "Ve hatta bazen üçüncü ve dördüncü düşüncelerim de oluyor."

Ben daha iki adım atmadan kolumu yakaladı. "Bu hiç komik değil."

Tekrar yüzüne odaklanmadan önce kolumu tutan eline bakmak için belirgin bir çaba gösterdim. "Hayır, değil."

Kolumu bıraktı. "Dışarıdaki her çaresiz ruhu kurtaramazsın, Dutch." Tekrar binaya doğru yürümeye başladığımda yoluma çıktı. "Denersen kendini öldürteceksin ve ben burada tek başıma kalacağım, çünkü söyleyeceğim her şeyi dinlemektense yabancılar için hayatını riske atmayı tercih eden kanayan bir kalbe aşığım."

Ağırlığımı bir bacağıma verdim ve kalçamı çıkardım. "Bana aşık mısın?"

Tekrar yaklaştı ve bir elini çıkık kalçamın üzerine koydu. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Ama öfkenin sıcaklığı seni diri diri yakacak."

Beni incelerken dilini alt dudağında gezdirdi. "Belki ateşim vardır."

Birden endişelenerek uzandım ve alnına dokundum. Kavurucu derecede sıcaktı, ama ne zaman sıcak değildi ki?

Alnını kendisi de test etti. "Gördün mü? Muhtemelen bir sünger banyosuna ihtiyacım var," dedi şakacı bir tavırla.

O orantısız sırtışı ne kadar seksi olsa da endişelenmeye başlamıştım. Tekrar alnına dokundum. "Gerçekten ateşin var mı?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri."

Kendimi tutamadım ama kıkırdadım. "Cidden, Reyes. Kötü mü hissediyorsun?"

"Sadece sen yanımda değilken."

"Hastalanıyor musun?"

"Her ayrı kaldığımızda."

Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Bilerek saptırıyordu. "Tamam. Ama ben o kart oyununa gidiyorum. Kesinlikle bir planım var," dedim yanından geçerken.

"Çünkü senin planların her zaman çok iyi işliyor." Beni içeri kadar takip etti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

"Bu hiç adil değil."

"Dutch, şaka yapmıyorum. Satıcılar düşündüğünüz gibi değil."

"Bayiler mi?" Merdivenlerde durdum ve ona bakakaldım. "Onu biliyor muydun? Burada olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, tam olarak değil ama var olduklarını biliyorum. Ve eğer o gerçekten bir Satıcıysa, çok ama çok zekidir. Bir anneyi çocuklarını bir kuruş karşılığında köle olarak satmaya ikna edebilir."

"Böyle bir varlığın gerçekten var olduğuna inanamıyorum. Yani ruhunu şeytana satmak gerçekten mümkün mü?"

Başını salladı. "Ve bunu yapmak için kavşağa gitmene bile gerek yok."

"Vay anasını. Ben bunları nasıl bilmem?" Merdivenleri çıkmaya devam ettim.

çantamda anahtarlarımı ararken buldum.

"Aslında düşündüğünüz gibi değil," diye ekledi Reyes. "Bilmediğiniz çok şey var ve bilmeniz gerekmeyen çok şey var, örneğin bir Bayi ile nasıl başa çıkılacağı gibi."

"Peki, tam olarak nedir onlar?"

"Onlar iblisler. Düşmüşler."

"Hedeshi gibi mi?"

"Hedeshi'ye çok benziyorlar, sadece onlar haydutlaştı."

"Rogue?" Sahanlıkta durdum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu onların cehennemden kaçan ve dünyada insan olarak yaşayan iblisler olduğu anlamına geliyor. Babama hiçbir bağılılıkları yok. Sadece burada yaşıyorlar ve başkalarının ruhlarıyla besleniyorlar."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke yapabilseydim ama onlar da tıpkı sizin ve benim gibi yemek yemek zorunda." "Yani bana ruhların onların besin kaynağı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kesinlikle, ama ancak bağışçı kendi isteğiyle ruhunu verirse bir ruh alabilirler." "Neden biri ruhundan isteyerek vazgeçsin ki?"

Omuz silkti. "Güç. Para. Sağlık."

"Bu beni çok şaşırttı." Anahtarımı kilide soktum ama yine durdum, olayların bu yeni dönüşünü özümsemeye çalışıyordum. "Bir sözleşme var mı? Filmlerdeki gibi mi?"

"Hayır. Sözleşme yok. Bu Hollywood'un satıcı versiyonu. Gerçek hayatta bundan çok daha zekidirler."

"O zaman pazarlık nasıl mühürlendi?"

"İnsanın sözü üzerine, Satıcı ruhu işaretler. Sonra acıktığında onu çağırır. İster inanın ister inanmayın, bir insan ruhu olmadan da yaşayabilir. Çok uzun süre değil, ama yapılabilir."

"Peki ya Bay Joyce? Hâlâ ruhu var mıydı?"

"Hayır. O haklıydı. Ruhu gitmişti ve muhtemelen en az birkaç aydır da öyle. Daha fazla dayanamaz. Kızına o kadar dalmış ki, hissettiklerinin ruh gittiğinde ortaya çıkan hastalık olduğunu fark etmemiş. Beden solup gidiyor."

Lanet olsun. Bunu duymaktan nefret ediyordum. "Pekâlâ, şuna cevap ver: İblis ondan beslendikten sonra bir tanesini geri almak mümkün mü?"

"Ne kadar süredir sahip olduğuna, hala enerjisi kalıp kalmadığına bağlı. Gerekirse aylarca tek bir ruhla yaşayabilirler." Bir sonraki noktayı vurgulamak için bir adım daha yaklaştı. "Ve seninki," dedi, ses tonu uyarıcıydı, "o

yüzlerce yıl yaşayabilir. Hatta bir milenyum. Ruhunu almak bayram piyangosunu kazanmak gibi bir şey olurdu, bu yüzden onun yakınına bile gitmiyorsun. Seni kandırması gerekiyor ve inan bana, bir Satıcı tam olarak bunu yapabilir. Mitolojinizde onlara genellikle Hilekâr denmesinin iyi bir nedeni vardır."

"Bana olan inancınız için teşekkürler."

"Dutch, sana olan inançsızlığım değil. Bu adamın ruhunu geri almak için her şeyi yapacağından eminim. Bunu yüzlerce kez gördüm. Tamamen yabancılar için her şeyini, her parçanı riske atıyorsun. Bu... rahatsız edici."

Haklıydı.

Kapımı açtım ve içeri girdim. "Tekrar soruyorum, ben bunları nasıl bilmiyorum?"

Ben çantamı mutfak masasına atıp Bay Kahve'ye doğru ilerlerken Reyes kollarını göğsünde kavuşturup kapımın pervazına yaslandı. "Çünkü sen sensin," dedi benimle alay ederek.

"İşe dönmen gerekmiyor mu?" Bara doğru başımı sallayarak sordum.

"Orospu çocuğu." Dişlerini sıktı. "Aslında var, ama uzun sürmeyecek. Bensiz bir şey yapma."

"Tamam," dedim, çapraz parmaklarımı arkama saklayarak.

Bana doğru geldi. "Dutch, ciddiylim. Sakın gidip bu adamı bulmaya kalkma."

"Yapmayacağım. Pinkie yemin eder." Serçe parmağımı kaldırdım. O kendi serçe parmağını kaldırmadı, böylece onları birleştirip bağlılık yemini edebilecektik. O gün ikinci kez asılı kaldım. "Ama," diye ekledim, serçe parmağımı olabildiğince tehditkâr bir şekilde ona doğrultarak, "Bu akşam o maça gidiyorum."

Isırdı, çenesindeki kaslar hareketle birlikte kasıldı. "O zaman her zamanki planından daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Her zamanki tarifem nedir?"

"Rush headlong içine herhangi bir durum o olabilir olsun sen öldürülür, sonuçları lanetlenir."

"Bu plan geçmişte benim için çok işe yaradı," diye hatırlattım ona, kaşlarını çatarak azarlayarak.

"Özür dilerim," dedi ama samimiyetsizliği beni derinden yaraladı. Kesinlikle ciddi değildi. "Planlarınızın ne kadar güzel işlediğini unutmaya meyilliyim."

ve her biri ters gitti, sizi canlı canlı yakmaya niyetli bir adamla ıssız bir köprüde mahsur bırakan da dahil."

Bu konuyu öylesine açmadı. "Bu konuda bana hâlâ kızgın mısın?" Gözleri loş ışıktaki parlayarak bana dik dik bakınca, kollarımı göğsümde kavuşturarak savunmaya geçtim. "Bu bir plan değildi. Sürpriz bir saldırıydı. Ve sana söyledim, seni çağırmaya çalıştım. Ama yapamadım. Sarsılmıştım." Göstermek için başımı işaret ettim. Serçe parmağımla değil ama.

Bir anda önüme geçti, içindeki hayvan refleks olarak şaha kalktı ve ben dolaplara geri dönüp daha fazla ilerleyemeyinceye kadar devam etti. Ellerini iki yanımdaki tezgâha dayayarak daha da yaklaştı, sıcaklığı etrafımda kabarcıklı dalgalar halinde yayılıyordu. "Ne zaman istersen beni çağırabilirsin," dedi, sıcak nefesi kulağımda, boynumu okşayarak. "Sadece bir düşünce uzağındayım."

"Seni bilerek çağırmadığımı mı söylüyorsun?" Bana bakmak için arkasına yaslandı. "Sen söyle."

"İşe gitmen gerektiğini sanıyordum."

Saatini kontrol etmeden önce tekrar ısırdı. "Ciddiyim. Daha iyi bir plan bulana kadar hiçbir şey yapmayacağız. Söz ver bana."

"Söz veriyorum. Tanrım." O kadar güvenilmezdi ki.

* * *

Her şey sırayla. Telefonumu buldum ve Bob Amca'yı aradım.

"Selam balkabağım," dedi, belli ki keyfi yerindeydi.

Bunu değiştirmek üzereydim. "Bu gece bana gelmeni istiyorum." "Elbette. Ne var ne yok?"

"Baba."

"Orada mı?" diye sordu, şaşırılmış görünüyordu.

"Hayır, ama Denise beni görmeye geldi. Babamın vahşi maviliklere doğru bir yolculuğa çıkmayacağı izlenimine kapılmış. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Uzun bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ama şüphelenmiştim."

"Neyden şüphelendiniz?" Telaşla sordum. "Neler oluyor?"

"İki dakika içinde bir toplantım var. Oraya gittiğimde konuşuruz. Ne zaman gelmemi istersin?"

Onun hemen o anda gelmesini istesem de -bahsettiğimiz kişi babamdı- Cookie ve benim -çoğunlukla benim- Ubie'nin ona çıkma teklif etmesi için yaptığımız planı düşünmek zorundaydım. Dürüst olmak gerekirse, bu adamla dış çekmek gibiydi. "Altı gibi mi?" Bu, Cookie'ye hazırlanmak için yeterli zamanı, sevgilisine de Batı Yakası'ndan gelmek için yeterli zamanı verirdi. Beşe kadar çalışması gerekiyordu, o yüzden... "Evet, altı uygun olur."

"Bu benim de işime yarar. Akşam yemeği ister misin? Bir şeyler alabilirim."

En azından bir parça suçluluk hissetmem gerekirken -ne de olsa ona tuzak kuruyordum- bunu tam olarak başaramadım. Tuzak, ya da benim deyimimle Kurabiyeyi Yatağa Atma Planı, gerekli bir kötülüktü. Bob Amca genellikle kendinden çok emin, çok açık sözlü biriydi ama işin içine bir de Cookie girince omurgasız bir sosis gibi oluyordu. Sosislerin dikenleri olduğundan değil, ama gerçekten. O Cookie'ydi. Bizim Cookie'miz! Ne yapacaktı ki? Onu ısırarak mıydı?

Tamam, bu güçlü bir olasılıktı ama bu, çabalarımızın meyveleri teslim edildikten sonra gelecekti. Cookie böyle küstah olabilir.

"Harika," dedim, oyunculuk yeteneklerime hayret ederek. Şansım varken Hollywood'a gitmeliydim ama o yaşlı adam bir keresinde beni ıssız bir yerdeki terk edilmiş bir benzin istasyonuna götürmeyi teklif ettiğinde ona güvenebileceğimden emin değildim. Çünkü arka koltuğunda ip, koli bandı ve bir sürü prezervatif vardı. Yine de, bundan ne çıkabileceğini asla bilemeyeceğim. Ne kadar yüксеlebilirdim. *Hayat böyledir.* "Akşam yemeği ısmarlamana bayılıyorum. Çok pahalı olduğu için hiç gitmediğim o pahalı yerden İtalyan yemeğine ne dersin?"

Kıkırdadı. "Yapabilirim. Menüdeki en pahalı şeyi sipariş etmemi ister misiniz?"

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapatmadan hemen önce, "Ve sakın geç kalma!" dedim. "Lütfen. Robert Davidson'la konuşuyorsun."

Robert kimdi? Ah, doğru ya. Bu beni hep şaşırtmıştır. "Peki, *Robert*, Sadece geç kalma."

"Denerim."

Telefonu kapattım ve Bay Kahve'nin benim için hazır olduğunu fark ettim. Bu bilgiyle omurgamda keskin bir heyecan oluştu. Çok garipti. Aceleyle yanına gittim, ona arsızca göz kırptım, sonra bir fincan kahve doldurdum, içine her türlü yapay şundan bundan koydum, en başta neden ona Joe dendiğini merak ettim.

Sonra dönüp duvarlarıma baktım ve birden yapacak hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Aslında vardı. Dışarıda yaşayanların ruhlarıyla beslenen bir iblis olduğu gerçeği üzerinde durup düşünebilirdim. Ya da kanserin sonsuza kadar yavaş ve acılı bir şekilde ölmesi gereken taş gibi bir kaltak olduğu gerçeğini düşünebilirdim. Ya da Reyes'in bir insan kardeşi olduğu gerçeğini düşünebilirdim. Biyolojik bir kardeş. Ama bu seçeneklerin hiçbiri bana cazip gelmedi. Reyes, Bay Joyce'un bana tarif ettiği Bayi'yi keşfetme planlarımı bozduğundan beri durmuş durumdaydım. Dairemde. Yapacak hiçbir şeyim yoktu! Çok garipti.

Ev arkadaşım Bay Wong'a bakabileceğimi düşündüm. Aslında ilk önce orada yaşamıştı, evi ilk keşfettiğimde burnunu oturma odamın bir köşesine dayamıştı ama ben daireyi sevmiştim. Hayır, binayı sevmiştim. Beni içine çekiyor gibiydi. Eski dünya mimarisi ve kültürlü çizgileriyle bana kur yapıyordu. Ya öyle ya da o gün çok fazla margarita içmiştim.

Bay Wong'la sürekli konuşmama rağmen, onunla gerçekten iletişim kurmayı hiç denememiştim. Hikayesinin, hayatının iç yüzünü öğrenmek için. Belki de istemedim. Her zaman yardımcı olmasa da, hayatın daha acı verici yönlerinden kaçınmak için elimden geleni yapardım; sadece bir saat önce ofisimde Bay Joyce ile yaşadığım fiziksel ve duygusal çöküşe tanık olun.

Ama belki de Bay Wong yolcu koltuğumdaki Bay Andrulis gibiydi. Belki de sadece kaybolmuştu, karşıya geçmek, cennete gitmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bay Wong'da herhangi bir işaret ya da dövme olup olmadığını hiç incelememiştim. Belki de kim olduğunu, hikâyesinin neleri içerdiğini öğrenirsem, onu sersemliğinden kurtarabilir ve diğer tarafa geçmesine yardım edebilirdim. Ne de olsa benim işim bu değil miydi?

Bay Wong'un yanına bir sandalye çektim ve oturdum.

"Senin için buradayım," dedim, yavaş ve kolay bir yaklaşımla. Sırtı sert, omuzları düz, kısa gri saçları biraz dağınıktı ve düzeltilmeye ihtiyacı vardı. "Karşıya geçmek istersen geçebilirsin, biliyorsun."

Bekle, ya yaptıysa? Onsuz ne yapardım? Onunla konuşmaya, dertleşmeye o kadar alışmışım ki, onsuz burayı nasıl idare edeceğimden emin değildim.

"En azından bana isminizi söyleyebilir misiniz? Bay Wong olmadığından oldukça eminim." Ona böyle seslenmemin tek nedeni... şey, Bay Wong'a benziyor olmasıydı. Aklıma gelen ilk şey buydu.

Hâlâ cevap vermeyince fincanımı yere bıraktım ve yanında durdum. Başı yerden bir karış kadar yüksekte olmasına rağmen hala benimkini geçmiyordu. Boyu bir buçuk metreden fazla olamazdı. Gri üniforması bana Çin toplama kamplarında gördüğüm resimleri hatırlattı. İnsanlar açlıktan ölüyor, düşene kadar çalıştırılıyordu. Tam anlamıyla.

Belki de bu yüzden onunla iletişim kurmayı hiç denemedim. Belki de onun hikayesini, neler yaşadığını bilmek istemiyordum. Sıradan bir gözlemci için ne kadar şaşırtıcı görünse de, bu tür şeylerle iyi başa çıkamadım. Kalbim çok sık kırılırdı. Zorluklarını, yürek burkan acılarını aşmış ve uzun, dolu dolu hayatlar yaşamış insanlar yanımdan geçip gittiğinde bile, onların o parçasını görmek beni hala parçalara ayırıyordu. Belki de Bay Wong'la takıldığım bunca zaman boyunca kaçınılmaz olanı, gerçeği onun iyiliği için değil, kendi iyiliğim için erteliyordum.

O kadar inanılmaz derecede bencildim ki bazen kendimi bile şaşırtıyordum.

Uzandım ve elini kendi elime aldım. Bu onunla kurduğum ilk gerçek temastı. Her zaman kalkıp ortadan kaybolacağından korkmuştum. Ölü insanlar bunu yapmaya meyillidir. Ama o hareket etmedi. Herhangi bir dövme ararken kol ve bacaklarını okşamama izin verdi. Beni onun kimliğine götürebilecek herhangi bir işaret. Bay Andrulis gibi üzerinde isminin yazılı olduğu bir dövmesi olmasını ummak muhtemelen çok fazlaydı.

Dikkatlice bir kolunu kaldırdım. Hiçbir şey yoktu, yine de çok sayıda yara izi vardı, çoğu kırılğan derisinde ince inceydi. Diğer kolunda da aynısı vardı. Eğildim ve yırtık bir pantolon paçasını kaldırdım. Çok fazla olmasa da yine yara izleri vardı ama başka hiçbir iz yoktu.

Ben sağ bacağına bakarken Cookie'nin kapıyı açtığını duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, doğruca Bay Kahve'ye yöneldi. Bir süredir bu ikisinden şüpheleniyordum. Cookie aniden onun nerede olduğu, günlük aktiviteleri, ne kadar sürede demlendiği konusunda çok endişeli görünüyordu. Gözlerini ona dikmiş, onu ölçüp biçiyordu; bunu söyleyebilirdim. Bunun kendi kahve makinesinin uzun bir tıkanıklık döneminden sonra ölmüş olmasıyla bir ilgisi olabilirdi. Sanırım yakıt pompası bozulmuştu. Ama kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa gözlerini adamımdan uzak tutması gerekiyordu.

"Bay Wong'u okşuyorum," dedim, pantolonunun paçasını bırakıp ayağa kalkarak. "Bay Andrulis hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

"Elbette."

Bay Wong'un etrafına baktım. "Cidden mi? Ve?"

Fincanını karıştırdı, kaşığını duruladı, sonra bana doğru yürüdü ve bir kâğıt uzattı. "Bu o mu?"

Kupüre baktım. Yerel bir VFW etkinliğinden birkaç gazinin fotoğrafıydı. İçlerinden birini daire içine almış, altında da aralarında Charles Andrulis'in de bulunduğu bir isim listesi vardı. Gözlerimi kısarak resmi netleştirmeye çalıştım. "Biliyor musun, bu o olabilir. Söylemesi zor. Artık çok çıplak."

"Ölüm ilanlarına göre," dedi Cookie, Bay Wong'un yanına çektiğim sandalyeye oturarak, "yaklaşık bir ay önce ölmüş ve elli yedi yıllık karısı hayatta kalmış. Ama durumu pek iyi değilmiş."

"Belki de bu yüzden hâlâ buradadır," dedim bir sandalye daha çekip kahve fincanımı alırken. "Belki de, bilmiyorum, belki de onu bekliyordur."

Cookie romantik bir mutlulukla iç çekti.

"Ama bekle. O neden çıplak?"

"Oh." Bir yığın kâğıt çıkarana kadar çantasını karıştırdı. "Tamam, karısıyla birlikte yaşadıkları evi aradım ve Hemşire Jacob'a göre - ki sesinin oldukça lezzetli olduğunu da eklemeliyim - Bay Andrulis yere yığıldığında ona duş veriyorlarmış. Anında kalp krizinden ölmüş."

"Oh, adamım. Zavallı adam."

"Biliyorum. Bu gerçekten üzücü. Hemşire Jacob karısının onun öldüğünü bilmediğini söyledi. Ona söyleseler bile, onu tekrar sormadan önce sadece birkaç dakikalığına kafasına dank edecekmiş, bu yüzden ona söylememişler. Sadece hemen geri döneceğini söyleyip duruyorlar."

"Biliyor musun?" Ayağa kalkıp zeminde volta attım. İki ayak boyunca. "Benden bu kadar. Artık ölümün etrafında olmak istemiyorum." Bir elimle fincanımı tutuyordum ama diğer elim öfkeyle sağa sola savruluyordu. "Beni inleten ve cenin gibi bırakan hüzünlü hikayelerden bıktım."

Cookie doğruldu. "Ama sen Azrail değil misin? Yani, ölüm senin işin değil mi?"

"Evet." Masama doğru yürüdüm ve bir kâğıt parçası çıkardım. "Evet, öyle ve istifa ediyorum."

Rahatladı ve "Ee, ne yapıyorsun?" diye sormadan önce kahvesini biraz yudumladı.

"Yazmak benim İSTİFA Mektup. Nasıl yap sen büyü *disestablishmentarianism*?"

"Öncelikle, bir istifa mektubunda kullanıyorsanız bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğinizden emin değilim."

Durakladım ve mektubumu inceledim.

"Gerçekten mi?" "İkincisi, istifa edebileceğinden emin değilim."

"Oh, öyle mi?" Mektubumu yazmaya geri döndüm, meramımı anlatabilmek için birkaç küfür savurdum. "İzle beni."

Elimden gelen tüm yetenekle imzaladım, sonra üçe katladım, bir zarfa koymaya çalıştım, geri çektim ve üçte birleri daha düzgün hale getirmek için yeniden katladım, tekrar denedim, geri çektim. "Aman Tanrım, bir mektubu bir ucubenin içine nasıl sokarsın?"

"Üçüncü noktayı duymak ister misiniz?"

Yüzümdeki bir tutam saçı uçurdum ve ona döndüm.

"Elbette." "Üçüncüsü, o mektubu tam olarak kime göndereceksin?"

Lanet olsun. Haklıydı. Ama ben Bay Wong'un sırtına bakmakla meşguldüm. Gömleğinin yıpranmış kumaşında daha önce hiç fark etmediğim bir şey gördüm. Mektubu bırakarak ona doğru yürüdüm, parmak uçlarımda durdum ve gri gömleğinin yakasından aşağı baktım.

"Vay canına," dedim. Sırtının tamamı dövmelemlerle kaplıydı. "Sanırım Mr. Wong üçlü olabilir."

"Triad mı?" diye sordu yavaşça ayağa kalkarak. "Biraz tehlikeli değiller mi?" "Duyduğuma göre, öylelermiş." Etrafına uzandım ve ceketinin düğmelerini açtım.

gömleğinin üst birkaç düğmesini ilikledi. "Çok üzgünüm Bay Wong. Çok, çok, çok, çok üzgünüm."

Omuzları aşağı çekecek kadar çözdükten sonra gömleği dikkatlice geriye doğru sıyırdım ve sanat eserini inceledim. Çarpıcıydı ama filmlerde gördüğüm gibi onu Çinli ya da başka bir yeraltı organize suç örgütüyle ilişkilendirecek bir şey değildi. Çince karakterler vardı, düz bir çizgiyle başlıyor, sonra daha fazla karakter oradan düşüyor ve dikey metin satırları oluşturuyordu. Ama onları okuyamıyordum.

Dünya üzerinde konuşulan her dili bilerek doğmuştum. İşin bir parçasıydı sanırım. Bu, söz konusu dilleri okuma ve yazma becerisini içermese de, tehlikeli olabilecek kadar Mandarin biliyordum.

Cookie geride durmuş, endişeyle beni izliyordu. "Eee? Triad mı?"

"Hayır. Yani, sanmıyorum. Onun ne olduğundan emin değilim. Sadece kelimeler. Çince karakterler. Ama onları tanıyamıyorum. Okuyamıyorum." Aklıma bir fikir geldi ve ona döndüm. "Senin sahte randevun için hazırlanman gerekmiyor muydu?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Emin değilim, Charley."

"Cook," dedim, Bay Wong'un gömleğini düzelttim, her ihtimale karşı triad'dı ve kafamın düz, kahverengi bir paket içinde ona getirilmesi için bir vuruş yapabilirdi ve ona doğru adım attım. "Kendine gelmelisin." Omuzlarını tuttum ve hafifçe salladım. Yine de ona tokat atmadım. Bu biraz ileri gitmek olurdu. "Bunu sen istiyorsun, hatırladın mı? Sadece senin ve Tanrı'nın bildiği nedenlerden dolayı amcamdan hoşlanıyorsun."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Haklısın. Bu onun kendi iyiliği için."

"Kesinlikle öyle. Ve onun kıvranışını izlemek komik olacak. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum-"

"Charley!"

"Ama bunu yapmamın tek nedeni bu değil! Yemin ederim."

"Çok kötü bir yalancısın."

Kıkırdadım ve onu kapıya doğru yönlendirdim. "Git sahte randevun için hazırlan."

Ubie altı gibi burada olur. Ish. Onunla asla bilemezsiniz."

Tekrar başını salladı, fincanını bana uzattı ve koridoru geçerek kendi dairesine yöneldi. Moda seçimine ilahi bir müdahale olmasını dileyerek kısa bir dua ettim, sonra Bay Wong'a geri döndüm. Metnin bazı satırları sırtına kadar iniyor ve pantolonunun üst kısmında kayboluyordu ama oraya gitmeme imkân yoktu. Ona en azından bir parça saygınlık bırakmalıyım.

Bay A'da yaptığım gibi dövmelemleri çizmeyi deneyebilirdim ama bu sonsuza kadar sürerdi ve o kadar iyi değildim. Bir kurşunla iki kötü adamı öldürme zamanı. Araştırmacı olmaya kabul etmeden önce beni çıplak görmek isteyen on üç yaşındaki çete üyesi Angel'ı çağırdım. Beni henüz çıplak görmediğini ve gerçekten de benim dedektifim olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyordum. Ona şantaj yapmışım. Ben böyle yapardım.

"Hey, Charley," dedi, arkamdan içeri girerek. Hem de çok yakınımdan.

Ondan uzaklaştım ve ona iyice bir göz attım. "Bugün çok nazik davranıyorsun," dedim içimdeki kuşkuyu belli ederek. "Ne oldu?"

"Ne?" diye sordu. Kanepem Sophie'ye doğru bir adım attı ve yumuşak minderlerinin üzerine yumuşak bir şekilde düşmek için geri çekildi. "En sevdiğim Azrail'e merhaba diyemeyecek miyim?"

Vay canına. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Ona doğru yürüdüm, arkamı döndüm ve onu etkisiz hale getirmek için karnının üzerine çöktüm. Sonra merhamet dileyene kadar onu gıdıklamaya devam ettim.

"Tamam, tamam," dedi, bir okul çocuğu gibi gülerek. Güzeldi. "Pes ediyorum."

"Bu kibarlık da neyin nesi?" O tereddüt edince, kaburgalar için geri döndüm.

"Hayır! Tamam, söyleyeceğim. Sadece mutluyum. Annemin durumu çok iyi."

"Evet, sana verdiğim zam için teşekkürler. Yani, 'ölü amcası ona para bıraktı' şeyine mi kandı?"

Kalkmasına izin verdiğimde gözlerini sildi. "Öyle görünüyor. Artık daha mutlu. Bir şeyler değişti."

"Angel, belki de senin hâlâ buralarda olduğunu anladığı için mutludur."

Huyu bir anda aydınlıktan karanlığa dönüştü. "Hayır, değil. Sana söyledim, bilmesini istemiyorum."

"Biliyorum. Tanrım. Ona hiçbir şey söylemedim. Ama o şüpheleniyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tekrar yerine oturdu ve çenesindeki şeftali tüylerini ovuşturdu.

"Biliyorum. Kesin olarak bilmediği sürece, iyi olacaktır."

"Öyle ya da böyle," dedim kahvemi ısıtmaya giderken, "iyi olmasına sevindim."

"Evet, ben de."

"Senin için iki işim var."

"Tamam, ama hafta sonları ve tatillerde izin almaya karar verdim." "Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece kulağa hoş geliyor. Ve yardıma ihtiyacım var."

Ona en iyi soğukkanlı ifademi verdim. "Tıbbi yardım için biraz geç değil mi?"

"Hayır, başka faydalara ihtiyacım var. Seni çıplak görmek gibi. Ama sadece bazen."

Açgözlü değilim."

"Beni çıplak görmeyeceksin. Şimdi, işleri öğrenmek istiyor musun, i s t e m i y o r musun?"

"Elbette. Neden olmasın? Ben sadece ölüyüm. Tartışacak değilim."

Yanına kıvrıldım ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Öpüşebilir miyiz?"

"Hayır. Çizebilir misin?"

Omuz silkti. "Eskiden oldukça iyiydim. Yaklaşık otuz yıldır denemedim."

"Ama bazen nesneleri manipüle edebiliyorsun. Seni gördüm."

"Evet. Çıplak bir portre yaptırmak ister misin?"

"Evet, aslında biliyorum."

Hafifçe ayağa kalktı.

"Gerçekten mi?" "Evet. Bay

Wong'un arkasından."

Hayal kırıklığı yakışıklı yüzünü kaplamıştı. "O yaşlı adam mı? Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. O ... *escalofriante*."

"Angel Garza," dedim ondan uzaklaşarak. "Bay Wong ürkütücü biri değil."

Neden seni ürpertiyor?" "Öyle işte."

"Bu hiç hoş değil." "Nasıl

istersen, *'jita*."

"Ve bana *'jita*' diyemezsin. Bu yanlış. Ben senden daha büyüğüm."

Dolgun ağzı şakacı bir şekilde eğildiğinde kolu hâlâ omuzlarımdaydı. "Benden daha yaşlı değilsin. Eğer seni çıplak görmeme izin verirsen, bunu sana kanıtlarım."

Angel'ın konuşmasına bakılırsa, ölenler seks yapabilirdi. Ama gerçekten mi? Yapabilirler miydi? Bunu on üç yaşında bir çocukla öğrenecek değildim. "Beni çıplak görmeyeceksin. Sırtındaki dövmeleleri çizmeni istiyorum."

"Deneyebilirim ama hoşuna gideceğini sanmıyorum. Ya gıdıklanıyorsa?"

Azarlarcasına dudaklarımı büzdüm. "Onunla konuşup kim olduğunu öğrenmediğiniz sürece başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Size daha önce de söyledim: Ben hayaletlere fısıldayan biri değilim. Ve benim gördüklerimi görebilseydiniz, onun kim olduğunu bilmek bile istemezsiniz."

Yerimden fırladım. "Neden? Ne görüyorsun?" Sonra bir şey hatırladım. Yaralandığımda ve neredeyse diri diri yandığımda Reyes'in karanlığını, onu sonsuza dek saran alevleri, geçmişinden kalan yaraları görmüştüm. Reyes ona başka bir düzlemde baktığını söylemişti. Şimdi bunu nasıl yaptığını hatırlamam gerekiyordu.

Tekrar Bay Wong'a baktım ve konsantre oldum. Sonra gözlerimi kısıtım. Sonra gözümü daha da kısarak, bulanık bir gri lekeye dönüşene kadar

baktım.

"İşe yarıyor mu?" Angel yumuşak bir kahkaha atarak sordu. Umutsuz bir iç çekişle pes ettim. "Hayır."

"Sen Azrail'sin. Her şeyi yapabilirsin. Sadece bunu henüz anlayamadın."

"Dostum, b e n d e n daha fazlasını nasıl biliyorsun? Benim yeteneklerim sıradan bir bilgi mi?"

"Hayır," dedi omuz silkerek. "Bazı şeyleri ilerledikçe öğreniyorsun. İş başında eğitim gibi."

"Ben de aynen böyle hissediyorum. Yani, ne gibi? Bilmediğim ne yapabilirim?"

"Az önce sana söyledim. Hemen hemen her şeyi."

"Bu çok yardımcı oldu. Teşekkürler," dedim ve pes ettim. Tekrar. "Ne görüyorsun?"

Ona baktı, uzun bir süre inceledi ve sonra "Güç" dedi.

Gözlerim yuvarlaklaştı. "Güç mü? Ne demek istiyorsun? Ne tür bir güç?" "İşte bu. Sadece güç. Anlamak için görmen gerekir. *Me da mala espina.*"

Bu çok yardımcı oldu. "Uğursuz bir şey geliyor, ha? Ne zaman değil mi? Yapabildiğin zaman sırtındaki dövmeleri bu kâğıda çizmeye çalışmanı istiyorum." Eskiz defterimi işaret ettim.

"Tamam. Büyük olasılıkla kalem parmaklarımın arasından kayıp gidecek ama istersen hemen şimdi deneyebilirim."

"Hayır, şu anda başka bir işin var."

"Tamam. Fazla mesai için bir buçuk saat ücret alıyorum, değil mi?"

"Hayır. Gidip insan kılığına girmiş bir iblisi kontrol etmeni istiyorum." "İblisleri sevmem."

"Ben de bilmiyorum."

"Bu komik, çünkü biriyle yatıyorsun." "Reyes bir iblis değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et, *mijita*. O içlerindeki en kötü şöhretli iblis."

"Gidip şu adamı kontrol edecek misin, etmeyecek misin?"

"Elbette, ama cehennemin prensi size sırtını dönüp dünyayı alev alev yanan bir cehenneme çevirmeye karar verdiğinde, sizi uyarmadığımı söylemeyin."

"Anlaştık," dedim yüzüme bir gülümseme yerleştirerek.

5

Buraya sadece bir mazeret oluşturmak için geldim.

-T-SHIRT

Angel'a Satıcı'yı nerede bulabileceğini söyledim ve onu tanıması için talimatlar verdim. Gücünü. "Ama çok yaklaşma, yoksa ruhunu ele geçirir," diye ekledikten sonra gözlerini devirdi. Tam bir drama kraliçesi olabiliyordu.

Tekrar Bay Wong'a baktım ve onu inceledim. Güç. Sadece göremedim. Duff!

Tekrar ayağa fırladım. Bir gece beni bardan eve kadar takip etmiş olan Duff, Bay Wong'u ilk gördüğünde şaşırılmış gibiydi. Sanki onu tanıyormuş gibiydi. Ya da onu tanımış gibi.

Şu an için görevimiz: Duff'ı bulmak.

Yaşadığı son daireye gittim. Çok taşınmıştı ama en son konuştuğumuzda bana koridorun sonundaki Bayan Allen'in yanına döndüğünü söylemişti. PP adında hırçın bir kanişi vardı. PP'nin hakkını vermek gerekirse, benim için bir iblis sürüsünü defetmeye çalışmıştı. Artık ona karşı bir zaafım vardı. Süper yumuşak. Twinkie bağırsakları gibi, ama o kadar da lezzetli değil.

Bayan Allen'in kapısını çaldım, biraz bekledim, sonra tekrar çaldım. PP kapının arkasında fırtına gibi esiyordu, ama Bayan Allen'in dairesi benimkinden daha küçük olmasına rağmen o mesafeyi kat etmesi biraz zaman aldı.

Kapıyı araladı, zincir hala takılıydı, beni görene kadar ve beni içeri almak için zinciri indirdi.

"Hey, Charley," dedi ve dişlerini takmadığını hemen fark ettim.

"Merhaba, Bayan Allen." Orada olmak için bir bahane bulmayı düşünmediğim bir şey vardı. "Um, ben sadece senin nasıl olduğunu merak ediyordum ... ısıtma

sistem çalışıyordu. Benimki arızalı."

"Isıtma sistemim." Beni neredeyse içeri itti. "Berbat bir şey. Asla düzgün alışmıyor ve zavallı PP soğuğu hissediyor. Kalbim kırılıyor."

Topallayarak termostatına doğru yürüdü. "Bak, yetmiş beşte ve biliyorum ki burası yetmiş n üzerinde değil."

"Tamam," dedim Duff'ı ararken. Sokaklardaki konuşmalara göre, Angel'la yaptığım gibi herhangi bir gideni ağırabilirdim ama Duff'ı o kadar iyi tanımiyordum. Her ne yapıyorsa onu sürükleyip götürmek istemiyordum. Düşündüm de, ölenler bütün gün ne yapardı?

"Duff?" Fısıldadım, hırlayan bir PP'yi atlattım ve içeri bakmak için yatak odasının kapısına doğru koştum. Hiçbir şey yoktu.

"Ve bu soba hala tamir edilmedi. O tembel, hiçbir işe yaramayan ev sahibine haftalar önce sobamdan bahsetmiştim."

Ona geri döndüm. "Ocağınız alışmıyor mu?" Yanına gitmeye çalıştım ama yine PP'nin yanından geçmek zorunda kaldım. Ona ve irkin ağzından çıkan tek dişine ters ters baktım. "Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Gerçeği anladığımndan emin olmak için bana ters ters baktı, ben de hızla yanından geçip gittim. Kötü niyetli küçük pislik.

Binada Cookie ve Reyes dışında, şu anki yönetici Bay Z de dahil olmak üzere hiç kimse benim köhne bir apartmanın gururlu yeni sahibi olduğumu bilmiyordu, bu yüzden Bayan Allen tüm onarımlardan sorumlu kişiyle konuştuğunu bilmiyordu.

"Hayır, hanımefendi, değil. Gördünüz m?" Bütün ocakları yaktı ama hiçbiri ısınmadı. "Nasıl güveç yapacağım?"

"Emin değilim ama bunu bir kenara yazıp Bay Z. ile konuşacağım. o."

"Tembel, işe yaramaz biri. Bu konuda hiçbir şey yapmayacak." şimdi yapacaktı. Bundan emin olurdum.

"Tamam, teşekkürler. Ne bulursam sana haber veririm."

"Teşekkür ederim, tatlım. PP seni hep sevmiştir."

PP bana tekrar hırladı ve ben daha fazla dayanamayana kadar havladı. Acele ettim.

Kapıdan ıkıp Cookie'nin dairesine geri döndüm. Duff'ın da bir süre orada kaldığını biliyordum. Cook'a hiç söylemedim. Bu sadece onu korkuturdu ve bunu yapmak ne kadar eğlenceli olsa da, apartmandaki her sesin l adamdan geldiğini duymak istemedim. Hayal gücü sınırsız olurdu.

Onu kontrol etme bahanesiyle kapıyı çalmadan içeri girdim. Odasındaydı, kıyafetlerini değiştiriyordu ve dolabının ve çekmecelerinin durumuna bakılırsa bunu çok sık yapıyordu.

"Ne giyeceğimi bilemiyorum," dedi ve güzel bir bordo bluzu bir kenara fırlattı.

"Bu harika olurdu." "Hayır.

Üzerime oturuşunu beğenmedim."

"Nasıl oldu?"

"Yanlış. Peki ya bu?"

"Muhtemelen ilk buluşmada turuncu ve moru birlikte giymemelisiniz. Sadece sesli düşünüyordum."

"Ama bu sahte bir randevu. Kimin umurunda?" Bir bardak aldı ve ben alkolün kokusunu almadan önce içindekilerin yarısını mideye indirdi.

"Cookie, ne içiyorsun sen?"

"Amber'ın buzlu içecek makinesiyle donmuş margarita yaptım. Beni yargılama."

Bir kıkırdamayı bastırdım ve saatime baktım. "Aman Tanrım. Neredeyse altı oldu."

"Aman Tanrım. Yıllardır biriyle çıkmamıştım."

Cookie içkiyi bıraktı ve ben burada da kayıp olan Duff'ı ararken tekrar bluz denemeye başladı. Ben içeri girdiğimde beşinci bluzu bir kenara fırlattı.

"Bunun nesi vardı?" "Rengi. Az önce dedin ki-"

"Doğru, doğru. Ama bu gidişle Ocak ayına geç kalacaksın. Acele et, küçük hanım!"

Bana ters ters baktı. Alkol yüzünden konuşuyordu. Anlayabiliyordum. "Hey, yapılmasını istediğin bir tamirat var mı? Bir liste yapıyorum."

"Ah." Doğruldu ve parmaklarıyla bir listeyi işaretlemeye başladı. "Buzdolabım garip bir ses çıkarıyor. Banyodaki musluk akıtıyor."

"Bekle." Daireme koştum ve bir kalem ve kağıtla geri döndüm. "Tamam, buzdolabı, musluk."

"Evet, oturma odasının zemini gıcırıyor. Amber'ın penceresi içeri çok soğuk hava alıyor. Çatıda vermeye çalıştığınız o felaket havuz partisinden sonra tavanın hâlâ boyanması gerekiyor."

"Bu benim hatam değildi. Tanrı aşkına, o bir çocuk havuzuydu."

"Oh, ve dolabımdaki o bar şeylerinin yeniden asılması gerekiyor."

"Bar şeyleri... kapalı... et," dedim yazarken. "Bu kadar mı?"

"Daha fazlasını düşüneceğim. Artık tüm bunlardan senin sorumlu olduğunu unutmuşum." Düşünceli bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Bu biraz korkutucu."

"Bir de bana sor."

Yeni mal sahibine yapılması gereken onarımlarla ilgili bir talep listesi hazırlama bahanesiyle binanın geri kalanını dolaştım. Evde bulunanların yaklaşık yarısı -ve birinci katta bana Bertie diye seslenen ve ramen eriştesi fırlatan bir kadın hariç- değiştirilmesi ya da onarılması gereken yaklaşık yetmiş iki parçadan oluşan bir listeye sahipti. Yetmiş iki! Bu mülkiyet meselesi bir güçlük haline gelebilirdi. Neyse ki, görünüşe göre paradan yapılmış bir adamım vardı. Binayı ilk etapta benim için satın almıştı. Benim değerli ama mütevazı görüşüme göre en azından satın alma işlemini gerçekleştirebilirdi. Ama onarımları gerçekten yapacak olan Bay Z'ydı.

Yine birinci kattaki dairesine son bir kez uğrayacaktım. Muhtemelen o bayana benden bahsetmiştir. Onu daha önce hiç görmemiştim. Belki de sorun buydu. Belki de insanların bölgesini işgal etmesinden hoşlanmayan içine kapanık biriydi. Bunu anlayabilirdim, ama neden Bertie?

Tüm bunlardan sonra, Duff yok. Çağrılmak istese de istemese de onu çağırmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum ama önce apartman yöneticisini ve bakım görevlisini görmem gerekiyordu. Bay Zamora bir çift tulum ve gri bir tişört giyerek kapısını açtı, arka planda televizyon bangır bangır çalıyordu. Selam vermek yerine, kalın bıyığının hemen altında bulunan dudaklarını sıkıntıyla büzdü. Bunu bir işaret olarak aldım.

"Hey, Bay Z. Bir listem var-"

Sözümü bitiremeden kapı suratıma çarptı. Tam suratıma.

Bir dakika boyunca şok içinde öylece durduktan sonra tekrar denedim, bu sefer daha sert vurarak gitmeyeceğimi belli ettim.

Kapıyı tekrar açtı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra kapıyı çarpmaya başladı.

Çizmeli ayağımı içine sokarak tamamen kapanmasını engelledim.

"Ben çıkıyorum," dedi kapıyı ardına kadar açarak. "Yemek yediğimi görmüyor musun?"

İçeri baktım ve masanın üzerinde krallara layık bir ziyafetin durduğunu gördüm. Eğer o kral gerçekten sosisli sandviç ve patates cipsine düşkünse.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama elimde bu binadaki çeşitli dairelerde yapılması gereken onarımların bir listesi var."

"Öyle mi?" dedi ve listeyi benden aldı. Okuduktan sonra elinde buruşturup bana doğru fırlattı. "Önceden izin almadan hiçbir tamirat yapamam. Yönetim şirketinden izin almak zorundasınız."

Gazete göğsüme isabet etmişti ve ne kadar kaba davrandığını anladıktan sonra saldırı suçlamasında bulunmaya karar verdim. Göğsümü tuttum ve iki büklüm oldum, o bana bakarken acı içinde inliyordum.

"Bitirmek üzere misin?" diye sordu, hiç etkilenmemişti. "Şovum başladı."

Onu görmek için zıpladım. *Breaking Bad'in* tekrarını izliyordu. En azından iyi bir televizyon zevki vardı. "O diziye bayılıyorum," dedim, hangi dizi olduğunu anlamak için onun arkasından bakmaya çalışarak. "Misery'yi her zaman araba yıkamaya götürüyorum."

"Yani, iyi misin? Kağıt kesğin yok, değil mi? Ambulans çağırayım mı?"

"Tamam, iyi, öyle olsun. Onarım yaptırmak için prosedürün tam olarak ne olduğunu söyle." Kağıdı aldım ve karnımın üzerinde düzelttim.

"Sana söyledim. Mülk yönetim şirketinden geçmeniz gerekiyor. Artık onlar için çalışıyorum. Onlar da mal sahibi için çalışıyorlar."

"Kiracılara bu şekilde davranman gerektiğinden emin değilim." "Ne gibi?" diye sordu, alınmıştı.

Ona doğru eğildim. "Kapıları suratlarına çarpmak gibi."

"Ben yokum. Sana söylemiştim."

"Fark etmez. Bunlar kiracı. Bunlar sizin maaş çekinizi almanızı mümkün kılan insanlar. Biraz saygıyı hak ediyorlar."

"Dinle, Charley. Eğer saygı görmek istiyorsan, biraz saygı göstermelisin."

"Ne?" "Ne?" diye sordum, alınma sırası bendeydi. "Sana karşı ne zaman saygısızlık yaptım ki?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Gürültücüsün. Partiler veriyorsun. Yabancı insanları saatlerce davet ediyorsun. Ve arkamdan bana Bay Whiskers diyorsun. Bu beni lanet bir kedi gibi gösteriyor."

"Kesinlikle öyle demiyorum. Yüzüne karşı da arkandan söyledığım kadar sık söylüyorum. Ve aylardır bir parti vermedim."

Ağzını birbirine bastırdı. "Bak, önemli değil, o listedeki herhangi bir şeyi düzeltmem için uygun kanallardan geçmen gerekiyor. Ama sizi uyarmalıyım. Yeni bir sahibimiz var. Tüm bunlarla ne yapacağından emin değilim." Listemi işaret etti.

"Ben de emin değilim." Bunu hiç düşünmedim. İşletme sermayesine ihtiyacım vardı.

Bir şeker babaya ihtiyacım vardı. Ya da Reyes Farrow. Her iki şekilde de.

"Peki," dedim ve notumu katlayıp cebime tıktırdım. "Doğrudan yeni sahibine gideceğim."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu şaşırarak. Elbette yeni sahibin kendisi olduğunu düşünecekti. Reyes binayı mülkiyeti bana devretmeden önce satın almıştı ve bu gerçek hâlâ aklımı kurcalıyordu. Bana bir apartman kompleksi vermek, on iki yaşındaki bir çocuğa Fortune 500 şirketini verip "Şimdi ona iyi bak" demek gibi bir şeydi.

"Elbette biliyorum ve bugün burada bana nasıl davranıldığını ona anlatmayı planlıyorum."

"Öyle mi? Ben de ona devekuşundan bahsedeceğim."

Nefesim kesildi. "O *bir kere* oldu. Ve gayet iyi atlattı." "Mm-hm.

Artık yemeğimi bitirebilir miyim?"

"Evet." Döndüm ve ona ne kadar kızgın olduğumu göstermek için uzaklaştım. Devekuşuymuş, kırımın kenarı. Veteriner Tupperware'i çıkardığında iyiydi.

İşten eve dönmüş olmasını umarak Reyes'in dairesine doğru ilerlerken Duff'a seslendim. Lanet olsun ona. Bir an adamı saçımdan çekemiyorum, sonra onu bulmak imkansız oluyor. Hayalet gibi.

Kendi mizah anlayışıma gülerek Reyes'in kapısını çaldım. Birinin gülmesi gerekiyordu ve beni anlayan hemen hemen tek kişi bendim. Yalnız bir hayattı.

Kapı açıldı ve görünüşe göre sinirli bir Reyes diğer tarafta durdu. Ne yaptım ben şimdi?

"Hey," dedim, kapı yüzüme çarpmadan yaklaşık yarım saniye önce.

Bu ne-? Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer vurarak.

Çerçeveye yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken kapı ardına kadar açıldı. Bu pozunu gerçekten seviyordu. Onun bu pozunu sevmesi benim de hoşuma gidiyordu.

"Bu ne içindi?" Ben sordum.

"Neden anahtarı kullanmadın?"

"Çünkü." Bunu düşünmüştüm ama yine de onu öylece içeri almakta zorlandım. Ona listeyi uzattım. "İşte olduğunu sanıyordum."

"Eskiden. Şimdi değilim."

"Az konuşan bir adam. Benim de senin için birkaç sözüm var." Ellerine tutuşturdum. "İşletme sermayesine ihtiyacım var."

Listeyi taradı. "Bayan Allen'ın dairesine yeni bir soba için ne yapacaksınız?"

"Etrafta zıplayıp 'Oklahoma'yı söylemek mi? Nereden mi biliyorum? Bu bir soba."

"Eğer bu kadar parayı gözden çıkaracaksam bir tür teşvik programına ihtiyacım olacak."

Bir kahkaha attım. "Teşvik programı, ha? Bugünlerde bir sobanın değeri nedir?"

"Duruma göre değişir. Hemşire üniforman var mı?"

Yaramaz bir kaş kaldırdım. "Hayır, ama Prenses Leia köle kostümüm var."

Gözlerinde derin bir açlık parlıyordu. Karnıma bir sıcaklık dolmasına neden oldu ve bunun tek nedeni Prenses Leia köle kostümünün nelerden oluştuğunu biliyor olmasıydı.

"Bu kadar yeter," dedi. "Ve bu zaten halledildi." Listeyi bana geri verdi. "Bunu yönetim şirketine ver yeter."

"Beni atlatmayacaklar mı?"

"Yönetim şirketiniz olarak kalmak istiyorlarsa hayır." Haklı olduğu bir nokta vardı. "Hâlâ Bayi'yi ziyaret etmekte ısrar ediyor musun?"

O konuşurken yakınlardaki bir gölge dikkatimi çekti. Bazen dikkat dağınıklığı iyi bir şeydi. Tam zamanında döndüm ve Duff'ın kapımın yanında belirdiğini, sonra da aynı hızla kaybolduğunu gördüm.

Arkamı dönüp koridoru tararken Reyes'e, "Lafını unutma," dedim. "Duff!" Soslendim. "Hemen ortaya çık."

Yaptı ama koridorun diğer ucunda cisimlendi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece burada duruyorum," dedi, kekemeliği her zamankinden daha belirgindi. Ama bana bakmıyordu. Dikkatli bakışlarını Reyes'in üzerinde tutuyordu ve kaçmaya hazır bir tavşanı andırıyordu.

"Bak," dedim, ona doğru yürürken, "sadece birkaç sorum var. Seninle konuşmak istiyorum. Buraya gelir misin?"

"Ben burada kalacağım, çok teşekkür ederim."

Çok tatlıydı. "Bir şey değil. Ama gerçekten seninle konuşmam gerek.

."

Reyes'in kaşlarını çatarak bana baktığını fark ettiğimde kapıyı işaret etmeye başlamıştım. Ona geri döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Ne?"

"Gözünü korkutuyorsun."

"Burada duruyorum."

"Evet, korkutucu bir şekilde."

Ağzının bir köşesi şakacı bir şekilde kalktı. "Peki nasıl durmalıyım?"

"Başlangıç olarak, ona kaşlarını çatmayı bırakabilirsin."

Bakışlarını tekrar Duff'a çevirdi, yavaşça, tehditkâr bir şekilde, sonra da "Ama eğlenceli," dedi.

"Reyes Alexander Farrow." Ona doğru yürüdüm. "Gidenlere karşı nazik olabilir misin, olamaz mısın?"

Pişman olmuş gibi yaparak başını eğdi, sonra uzun kirpiklerinin altından bana baktı ve "Ama Duff herhangi bir ölü değil, değil mi evlat?" dedi. Ona bir kez daha soğuk bir bakış fırlattı ve Duff gözden kayboldu.

"Lanet olsun," dedim ve Reyes'in omzuna hafifçe de olsa vurdum. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Duff ve ben eski arkadaşız. Eskiden beni hapisanede ziyarete gelirdi."

"Ne?" Omzumun üzerinden baktım ama o hâlâ yoktu. "Neden?"

"Bana göz kulak oluyordu." Elini uzattı ve parmaklarının karnımda gezinmesine izin verdi.

"Bunu neden yapsın ki?" Ben sordum. Ben her zaman döngünün dışındaydım. "Senin için endişelendi. Görünüşe göre aşık olmuş."

Oh, adamım. Ciddi misin? "O gitti, Reyes. Aslında bir ilişkimiz olamaz."

"Eğer herhangi bir insan ölmüş biriyle ilişki kurabilseydi, bu sen olurdun. O da bunu biliyor." Bir parmağını kemerimin halkasına soktu ve çekti. "Reyes, o zararsız biri. Ona karşı nazik ol."

Bir elini sırtımın alt kısmında gezdirdi, onun sıcaklığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Tenime ve saçlarıma işledi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu, o kadar sıcaktı ki. "Bu özelliğini seviyorum," dedi ve saçımdan bir tutam alıp bir elinin parmakları arasında ovalarken diğer eliyle beni kendine çekti. "İçindeki kötülüğü görememe

çok geç olana kadar insanlar." Sanki konuyu değiştirmeye çalışıyormuş gibi son derece flörtöz davranıyordu.

"Duff'ın kötü biri olduğunu mu söylüyorsun?" "Onun için fazla iyi olduğunu söylüyorum."

Sonunda ona doğru yöneldim ve bana baskı yapmasına izin verdim. "Ben de senin için fazla iyiyim," dedim alay ederek. Ama o yemi yutmadı.

"Anlaştık," dedi onun yerine, ağzını benimkine indirmeden bir saniye önce, bizi bir ark kaynağı gibi birleştirdi. Kollarını bana doladı, sımsıkı ve boyun eğmez bir şekilde sarıldı. Sıcaklık aynı anda hem kavurucu hem de gerekstyd ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyordum. pşmeyi kesti ve kulağımı ısırıldı. "Sanırım ölmüş biriyle ilişki kurabilmen iyi bir şey," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Ben öldükten sonra da görüşebiliriz."

Ona bakmak için arkama yaslanmaya çalıştım ama Reyes saatte yirmi beş mil hızla giderken ses hızından daha hızlı uçmaya başladı. Bir anda beni duvara yasladı, bir elinin uzun parmakları iki bileğimi başımın üzerinde tutarken diğeri kazağımın altından kayıyordu. Eli belime dolandı ve omurgamdan yukarı çıktı, parmak uçları omurlarımın çukur çizgisini izledi.

"Zayıf bir nokta mı arıyorsun?" Ona yumuşak bir sesle sordum, dikenleri kesmeye olan tutkusunun farkındaydım.

"Zayıf noktalarının tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi ve elini styenimin altından geçirip Will Robinson'ı kucaklayarak, yumuşak bir sıkmayla tepesini okşayarak ne demek istediğini kanıtladı.

Uyarılma o kadar hızlı iime sıçradı ki, dünyanın döndüğünü hissettim.

"Ve tam olarak nereyi yoklayacağımı biliyorum," diye devam etti. Kalalarıyla bacaklarımı ayırdı ve bana doğru itti, kot pantolonlarımızın sürtünmesi karnımda nükleer bir ısı oluşmasına neden oldu.

Bir bileğimi kavrayışından kurtardım ve onu daha yakına çekmek için elimi sert bir kalçaya yerleştirdim. Boğuk bir hırıltının ondan kaçmasına izin verdi. Derinden gelen ses kemiklerimde yankılandı ve dökülen şarap gibi kemiklerime çarptı. Ve şarap gibi, etkisi sarhoş ediciydi.

Yakınlarda biri, bir adam, boğazını temizledi.

Misafirimiz olduğunu fark etmem bir anımı aldı. Fark ettiğimde, irkilerek sıçrayarak tutuşumuzu bozdum. "Bob Amca," dedim elbiselerimi düzelterek.

ve onunla yüzleşmek için doğruldu. "Erkencisin."

"Aslında geç kaldım." Kahverengi takım elbisesi ve gevşemiş kravatıyla hem rahatsız hem de temkinli görünüyordu.

Saatime baktım. Saat 6:10'du. "Vay canına, zaman elimden kayıp gitmiş olmalı."

Elindeki çantayı kaldırmadan önce "Almalıyım," dedi. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum." Tekrar Reyes'e baktım, o da kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

Bob Amca'ya baktı. "Peki ya sen?" Ona sordum. "Bize katılmak ister misin?" "Hayır, teşekkür ederim," dedi ve dairesine geri döndü. Bir patlama

Onun yokluğuyla aramızda serin bir hava oluştu. "Barda yedim."

"Tamam, bu geceki işimizi daha sonra konuşabiliriz?" Kart oyunu dokuza kadar başlamayacaktı, bu yüzden ikimizi de hayatta tutacak parlak bir plan yapmak için biraz zamanımız vardı. Ve umarım ruhlarımızı da korumamıza izin verecek bir plan.

Bir iblisin ruhumu yemesini istemedim.

Bob Amca'nın zamanlaması daha mükemmel olamazdı. Tam daireme girmek için döndüğümüzde, Cookie'nin sevgilisi yanımızdaki merdiven boşluğunda belirdi. Bize başıyla selam verdi ve kapıyı çalmak için doğruca Cookie'nin kapısına gitti. Bob Amca olduğu yerde durdu. Adamı düzgünce kesilmiş başının tepesinden kanat uçlu ayak parmaklarının ucuna kadar inceledi. Komikti. Bir bakıma. Bir yandan onun için üzüldüm. Diğer yandan, bu onun kendi hatasıydı. Cookie sonsuza kadar beklemeyecekti. Sarılma zamanına ihtiyacı vardı.

Cookie'nin kapıyı açmasını beklerken bize döndü. Ona göz kırptım. Barry üniversiteden eski bir arkadaşımdı. Birlikte birkaç ders almıştık, bunlardan biri de caz müziği üzerineydi. İkimizin de cazdan pek hoşlanmadığı ama sevmeyi öğrendiğimiz gerçeği üzerine bağ kurmuştuk. Özellikle de tarihini.

Kapıma doğru ilerledim ve yavaşça tokmağı çevirip Cookie'nin cevap vermesini bekledim. Hemen cevap vermeyince biraz endişelenmeye başladım. Ama cevap verdiğinde tüm korkularım dağıldı. Harika görünüyordu. Koyu bordo bir pantolon giymiş ve omuzlarına krem rengi bir şal atmıştı. Eğer bu Bob Amca'nın dikkatini çekmediyse, neyin çekeceğini bilmiyordum.

Bob Amca benimle gerekenden daha yüksek bir sesle konuşmaya özen gösterdi. Bana bir kez daha aç olup olmadığını sordu.

Kıkırdadım ve aynı yüksek sesle, "Evet, öyleyim Bob Amca. Daha önce de söyledığım gibi. Ama özet için teşekkürler."

"Selam, Cookie," dedi, onu yeni fark etmiş gibi yaparak. Sanki gözleri ona takıldığı anda neredeyse kafasından fırlayacakmış gibi. Bu flört işinde çok kötüydü.

Cookie, Barry'nin elini sıkarken ona parlak bir gülümseme sundu. "Sana da merhaba Robert. Görüyorum ki akşam yemeği getirmişsin. Kaçıracağım için üzgünüm."

Bob Amca beni içeri kadar takip etti, ona biraz daha zaman tanımak için dairemin eşiğinde durakladığımda neredeyse tökezliyordu. Utancından boğazını temizledi ve "Ben de özür dilerim" dedi.

Barry onu merdivenlere kadar götürdü ve inerlerken elini tuttu. Bob Amca fark etti. Bir sonraki sahanlığa kadar yürümelerini izlemeye çalışırken boynunu kıracak sandım.

"Peki, babam hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Torbadan iki tepsi çıkardı: birinde spagetti, diğerinde lazanya vardı. O spagettiye ulaşmadan ben spagettiye atladım.

Omuz silkti, lazanyasını aldı ve benim mutfak masama doğru yöneldi. "Muhtemelen senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Ama davranışlarında belirgin bir değişiklik fark ettim."

İlk başta ne yaptığından emin olamadan Bob Amca'ya bakakaldım. Sonra bir mutfak masasını amacına uygun olarak kullandığını fark ettim. Tuhaftı. "Vay be. Bunu sana söyleyebilirdim. Kansere yakalanması ve aniden iyileşmesi, bana bir seyahate çıkacağını söylemesini makul kıldı. Yelken açmayı öğreneceğini söylemişti. Ama Denise aksini düşünüyor gibi. Neyin peşinde olabilir?"

Masada Ubie'nin yanına oturdum. Garip hissettim. Daha önce hiç mutfak masamda yemek yememiştim. Bu benim için bir deneyimdi.

"Varsayımlarda bulunmaktan nefret ederim," dedi Bob Amca lazanyasını bıçaklarken. "Ama tahmin yürütecek olsam, bunun seninle bir ilgisi olduğunu söyledim."

"Ben mi? Neden ben?" Spagettiye çatalımın etrafında döndürdüm.

"Seni PI işinden çıkarmak için tutuklatmak gibi bir zahmete girdikten sonra nasıl da kolayca pes ettiğini fark etmedin mi?"

"Beni vurmaya çalıştığını fark ettim. Gerisi biraz bulanık."

"Son zamanlarda yaptığı her şeyi oldukça şüpheli buluyorum. Daha iyi bilmesem, bir şeyi araştırdığını söyledim. Sanki

Eskiden de böyleydi. Büyük bir şeyin kokusunu aldığında, gizemli olurdu. Savunmaya geçerdi. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim."

"Ama ne tür bir dava üzerinde çalışıyor olabilir? Neyi araştırıyor olabilir? O artık bir dedektif bile değil."

Çatalını bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. Bu, bana muhtemelen bilmek istemediğim bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geliyordu. "Erkek arkadaşın hakkında bir sürü soru soruyor diyelim."

Ben de çatalımı bıraktım. "Reyes mi? Neden Reyes'i araştırırsın ki?"

"Bilmiyorum, balkabağım. Muhtemelen yanılıyorum. Cookie'nin bir randevusu mu var?"

Nihayet. Konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum. "Evet. Sanırım bir tür online randevu servisine katıldı. Anladığım kadarıyla çok popüler. Bu hafta her gün bir randevusu var."

"Başka bir adamla mı?" diye sordu, dehşete düşmüş bir halde. "Farklı bir adamla."

Ondan sonra Bob Amca iştahını kaybetmiş gibiydi. Lazanyasına neredeyse hiç dokunmadı ve yüzünde acımasız bir ifadeyle oradan ayrıldı. Cookie gibi lezzetli bir yaratığa karşı takındığı gevşek tavrın ona nelere mal olduğunu düşünmesini sağladığımız kesindi. Şimdi tek bir şey için endişelenmem gerekiyordu: Bob Amca'nın araştırma tutkusu. Ne yaptığımızı anlarsa beni evlatlıktan reddederdi. Ve muhtemelen beni Romanyalı bir konta satardı.

6

Bazen şeytanlarımla güreşiyorum.

Bazen sadece sarılıyoruz.

-TAMPON ÇIKARTMASI

Bob Amca gittikten sonra Duff nihayet geldi. Utanmış görünüyordu ve Reyes'in onun hakkında söylediklerini duyup duymadığını merak ettim. Kötü biri olduğunu. Ama ne kadar kötü olabilirdi ki? Anladığım kadarıyla, eğer biri çok kötüyse, öldüğünde doğrudan cehenneme gidiyordu. Yani Reyes ne derse desin, Duff o kadar kötü biri olamazdı.

"Özür dilerim," dedi utanç içinde başını öne eğerek. "Senden kaçmak istememiştim. Reyes ve ben pek anlaşıyoruz."

"Reyes ve pek çok insan pek anlaşıyor," dedim.

Bir fincan kahve daha yapmışım ve o içeri girdiğinde tam dolduruyordum. Bu satıcı adamla yüzleşmek için toplayabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım olacaktı. Güzel bir isimdi. İnsanların zor kazanılmış ruhlarıyla yaşayan herhangi bir iblis havalı bir ismi hak etmiyordu. Medyanın seri katillere ve teröristlere havalı isimler vermesi gibi bir şeydi bu. Bana göre onların havalı bir isim almaya hakları yoktu. Ki bende çok vardı.

"Reyes bana onu hapishanede ziyaret ettiğinizi söyledi."

Duff'ın vücudunda hiç kan dolaşmadığını bilmesem, kızardığına yemin edebilirdim. "Ah, şu. Ben sadece ona göz kulak oluyordum."

"Neden?" Mutfak masama geri oturarak sordum. Orası güzeldi. Homey.

Omuzlarını içeri çekti, bana bakamadı. "Çünkü. Seni görmeye gidip duruyordu."

Bu beni biraz fazla şaşırttı. Şaşkınlıkla sordum, "Yani, gerçekten mi?"

"Evet. Yapmamalıydı." "Nedenmiş o?"

"Çünkü o iyi bir insan değil."

İlginç. "Bu çok komik. O da senin için aynı şeyi söylemişti."

Bakışları şaşkınlıkla yukarı fırladı. "Beni tanımıyor. Orada değildi."

Bu iş her an daha da ilgi çekici hale geliyordu. "Nerede değildi?"

"Benim evimde. Olayın olduğu yerde. Ama bu yüzden beni aldılar."

Rey'aziel'le de böyle tanıştım. Onunla tanıştığımda şeytanın oğlu olduğunu bilmiyordum. O sadece bir mahkûmdu. Benim gibi."

"Hapiste miydin?" Biraz şaşırmış bir şekilde sordum.

Yüz ifadesinden, dünyanın onu yutmasını beklediğini, hayır umduğunu anlayabiliyordum. Omuzları daha da çökmüştü. Çenesi utançla kıvrılmıştı. "Evet, Charley, hapisteydim. Rey'aziel'in bizim gibi olmadığını biliyordum ama ölene kadar ne kadar farklı olduğunu bilmiyordum."

Ona neden hapse girdiğini, tam olarak ne olduğunu sormak istedim ama Duff bilmemi isteseydi bana söylerdi. Onu zorlamak istemedim ama bir şey istedim. "Hapishanede mi öldün, Duff?"

"Evet. Sayılır. Şartlı tahliye edilmişim ve olay olduğunda tam da ayrılmak üzereydim."

Bu, geçerken neden sivil giysiler içinde olduğunu açıklıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Olanları değiştirmeyecek. Ama beni mi arıyordun?"

"Evet, öyleydim. Size Bay Wong hakkında soru sormak istiyordum." Köşede beklerken konuşmamızın yeni konusunu işaret ettim. "Onu ilk gördüğünüzde, birkaç hafta önce buraya geldiğinizde, onu tanıyor gibiydiniz."

"Hayır, onu tanımıyorum." Gidecekmiş gibi bir adım geri çekildi.

Ayağa kalktım ve kolumu omzuna koydum. Bu bir cesaret gösterisiydi, ama hepsi bu kadardı. Bir gösteriydi. Bunu gerçekten onu orada tutmak için yaptım. Yakın zamanda, ölen biriyle fiziksel temasım olduğu sürece onun yok olamayacağını öğrenmiştim. Bu harikaydı. Ama teması kaybettiğim anda

Gözlerimin önünde kayboldular ve onları geri almamın hiçbir yolu yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum. Angel istediğim zaman istediğim ölüyü çağırabileceğime yemin ediyor. İlginç bir kavramdı. Bir gün ben de deneyecektim ama bugün sadece Bay Wong hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bu dürtünün neden aniden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece önemli görünüyordu. Hikayesi önemli görünüyordu.

"Duff, seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Sadece onun hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum."

Omzunun üzerinden oda arkadaşına doğru baktı, sonra bana omuz silkti. "Gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne görüyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve onu incelerken yavaşça bıraktı. "Etrafında kalın bir kalkan gibi bir güç görüyorum. Çok güçlü. Bunu ben de görebiliyorum. Güç. Güç. Sanki ondan yapılmış gibi."

Dostum, bu numarayı öğrenmem

gerekiyordu. "Görmüyor

musun?" diye sordu.

"Keşke. Denedim. Sadece ne yapmam

gerektiğinden emin değilim." "Sana yardım

edebilirim," dedi yaklaşarak.

Belki Reyes haklıydı. Belki de bana aşıktı. Belki de bana gerçekten yardım edebilirdi.

"O zaman," diye devam etti, yüzünde umut dolu bir ifade vardı, "Reyes'in ne olduğunu görebilirsin."

Reyes'in ateşinin etrafımızda parladığını hissettim. Duff şaşkınlıkla

geriye sıçradı. "Duff," dedi Reyes kapının pervazında cisimleşirken, "bir

şey yapmaya mı çalışıyorsun?

başımı belaya sokmak için mi?" Yine tehditkâr tavrını takınıyordu.

Duff hiçbir şey söylemedi. Teslimiyet içinde bakışlarını yere indirdi. Ya da korkuyla. Hangisi olduğundan emin değildim.

"Reyes," dedim, ses tonum uyarıcıydı, "ona sadece Bay Wong'u soruyorum. Etrafında bir güç ya da kuvvet olması dışında kimse onun hakkında bir şey bilmiyor gibi görünüyor."

Reyes göz ucuyla baktı, pek ilgilenmiyordu. "Daha önce fark etmemiştim ama evet, sanırım fark ediyor."

Duff güldü.

"Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Reyes sordu.

Tam onu kibar olması için tekrar uyaracaktım ki Duff "Bu bir hataydı"

dedi.

"Neydi o?" Reyes sordu.

"Fark etmiyorsun."

Reyes kaşlarını çattı. Bay Wong'a tekrar baktığında kafası karışmış gibiydi. Duff'a döndüğünde daha da şaşkıındı. Birden şüphe maskesi taktı. Tedirginlik.

Pek çok şeyi merak etmeye başladım, en önemlisi de Duff'ın neden aniden kekemeliğini kaybettiğiydi.

* * *

İşim başımdan aşkıındı: Gittiğim her yerde çıplak ve ölü bir adam vardı. Köşemde gezinen gizemli bir Asyalı adam, güçlü bir şeyden yapılmıştı, bu ne anlama geliyorsa. Ruhunu, iyi bir amaç uğruna olduğu gerçeğine kayıtsız kalan bir iblise satan başka bir adam. Etrafta dolaşıp insanları kandırarak ruhlarını alan ve böylece onları yiyebilen bir iblis. Ki bu, iğrenç. Bana evlenme teklif eden ve bu yüzyılda bir cevap bekleyen alçak bir komşu. Ve adamımın bildiği ya da bilmediği bir kardeşi olabileceğine inanmama neden olan devam eden bir çocuk kaçırma vakası. Yarım kalmış işleri tamamlama konusunda hiç iyi değildim. Ve tüm bunların üstüne, en iyi arkadaşım olan resepsiyonistin amcamla yatmasına bir adım daha yaklaşmışım.

Bu çok yanıştı. Önemli değil. Hayat güzeldi.

Ta ki bir kart oyununda 17 milyon dolar kaybedene kadar.

Bir deponun karanlık, dumanlı arka odasının ortasında duran masaya baktım ve Satıcıyı inceledim. Boş zamanlarında ruhlarla beslenen iblis. Hiç de beklediğim gibi biri değildi. Yine de insan bir iblisle karşılaştığında ne bekleyebilirdi ki? Bu adam benim zevkime göre biraz fazla gotik olsa da son derece yakışıklıydı ve hayal ettiğimden çok daha gençti. On dokuz ya da yirmiden fazla olamazdı ve omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, beyaz fırfırlı gömleği ve hiç çıkarmadığı altı inçlik silindir şapkasıyla bir vampir romanından fırlamış gibi görünüyordu. Onda korkunç derecede çekici bir şey vardı. Belki de kendine olan güveniydi. Mükemmel teni. Uzun, soluk parmakları. Ya da insanın içine işleyen bronz gözleri -o kadar zengin, o kadar canlı bir renk ki, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Akşam boyunca birkaç kez kendimi onun büyüleyici bakışlarına yakalanmış buldum.

Ama unutmamalıydım ki, bu gerçekten iblis değildi. Bu, iblisin ele geçirmek için seçtiği talihsiz bir insandı. Yani onu sara n güzellik çalınmıştı, tıpkı beslendiği ruhlar gibi.

O da benden büyülenmiş gibiydi. Geldiğim andan itibaren tüm dikkatini bana odaklamıştı ve nadiren gözlerini kaçırıyordu. Başka bir zaman olsa, bu tür sürekli bir inceleme sinir bozucu olurdu. Bu gece ilgi çekiciydi.

Büyüyü bozan tek şey benim bile görebildiğim bir karanlıktı. Başını çok hızlı çevirdiğinde ya da aniden öne eğildiğinde karanlık ondan kaçırıyordu. Karanlık, içindeki şeytan, bir mikrosaniye bile tereddüt ediyor ve çizgilerin içinde kalamayan bir çocuğun boyama yapması gibi, özünden dumanlı bir iz bırakıyordu. Bir şeyi her zaman aklımda tutmak zorundaydım: Tüm bu karizmanın ve büyüleyici cazibenin altında insanların ruhlarını çalan bir iblisin kalbi yatıyordu.

Reyes bulduğum planı pek beğenmedi ama ona bu konuda fazla söz hakkı vermedim. Müvekkilim Bay Joyce'un ruhu için buradaydım. Reyes için değil. Ve bildiğim kadarıyla Reyes'in ruhu iyiydi. Ama istediği gibi yaptım. Satıcının karşısına oturduğum anda elimi sandalyemin yanına bıraktım ve iblislerin boğazını parçalamaktan başka bir şeyden hoşlanmayan koruyucu Rottweiler'ım Artemis'i çağırdım. Başı elimi kaldırıra kadar yerden yükseldi. Normalde karnını ovmak için yuvarlanırdı ama odadaki iblisi anında hissetti ve o zamandan beri gözünü ondan ayırmıyor, emrimi bekliyordu.

Zeus'un hâlâ orada olduğundan emin olmak için botumu yokladım. Garrett Swopes'un avladığı bıçağı getirmişt看, sözde Dünya'daki tüm iblisleri öldürebiliyordu. Reyes de dahil, bu da Garrett'ın onu neden avladığını açıklıyordu. Yakın olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Bir iblisin neler yapabileceğini biliyordum. İğneye benzeyen dişlerinin derimin üzerinde kaydığını hissetmişim. Jilet gibi keskin pençelerinin etime saplanışını hissetmişim. Beni parçalara ayırmaya hazırlanırken nefeslerinin buz gibi soğukluğunu hissetmişim. Zeus'un etrafta olması kesinlikle güzeldi.

Botumu tekrar sıvazladım.

Bize üç oyuncu daha katıldı; hepsi erkek, hepsi umutsuz, hepsi bir kart oyununda elde edemeyecekleri bir şeyi arıyorlardı. Krupiye'nin ne olduğunu biliyorlar mıydı? Onlar için ne yapabileceğini? Uzun vadede bunun onlara ne kadara mal olacağını biliyorlar mıydı? Ölmek bir şeydi. Ruhunu kaybetmek başka bir şeydi. Tamamen sona ermek. Artık var olmamak.

Angel ortaya çıktığında başımı salladım. İlk başta gölgelerde kaldı ama oyun başladıktan sonra işe koyuldu.

Bu bir şans ve beceri oyunuydu. Tam konsantrasyon gerektiriyordu. Lanet olsun. Konsantrasyon konusunda berbatım. Ve o kadar da şanslı değildim.

Artemis dağıtıcıyı bir leoparın avını izlediği gibi izliyordu. Ne zaman dağıtmak ya da kartları veya fişleri toplamak için yaklaşırsa, göğsünden alçak bir gümbürtü çıkıyordu. Elbette iblis dışında kimse bunu duyamazdı. Ama hakkını yemeyelim, o hiç irkilmedi. Farkında değilmiş gibi davrandı ama ne olduğumu kesinlikle görebiliyordu. Artemis ve Angel'ı duyabiliyordu. Yine de pek endişeli görünmüyordu. Angel da kartlarda benim kadar kötüydü. On yedi milyon kaybetmiştim. Ya da 1700. Muhtemelen bin yedi yüz. Bir süre önce izimi kaybetmiştim ve şimdi onun pazarlık yapmasını, ruhumu verirsem borcumu affetmeyi teklif etmesini bekliyordum. Henüz bu teklifi yapmamıştı ama gece daha yeni başlamıştı. Gerçekten gençti. Sadece bir el oynamıştık.

Angel masanın etrafında dolaşıp bana herkesin elindeki ne olduğunu söylese bile kaybettim. Muhtemelen herkesin ne tuttuğunu bilmenin bir önemi olmadığı için. Kazanan elin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer iki çift üçlüyü yenerse. Full house, straight flush'ı yenerse, bana her zaman tek tuvaleti olan insanlarla dolu bir evi hatırlatan iki poker terimi. Neden bilmiyorum.

"Bu işte daha iyi olmalısın, *mijita*," dedi Angel. "Sadece iki bin dolar getirdin ve az önce bin yedi yüz dolar kaybettin. Hem de tek elde."

Beni izlerken Satıcı'nın ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Angel'ı açıkça duyabiliyordu. Muhtemelen onu görebiliyordu da. Ama Reyes'i hissedip hissedemediğini merak ettim. İçinde yaşadığı insan bedeni bir bariyer görevi görüyor, Reyes cisimlenmeden onu izlerken odayı saran sıcaklığı hissedememesine neden oluyor olabilirdi. Emin olmak imkânsızdı.

"Beni gözetlemesi için bir çocuk gönderecekseniz, zamanımı harcamaya değer bir çocuk olsun."

Yani sessiz sinema oyununu bırakmaya hazırdı. Benim için sorun yoktu. Zaten kelimeler ve heceler için yapılan jestler arasındaki farkı asla hatırlayamazdım.

Angel alınmıştı. Doğal olarak. "Benden mi bahsediyorsun, *pendejo*?"

Satıcı ona esprili bir bakış attı. "Senin ruhunla ziyafet çekebilirim ufaklık ve tatlı için hâlâ yerim var."

Dikkatini tekrar bana çekmek için öne doğru eğildim. "Onun ruhuna sahip olamazsın. Kişi hayattayken kendi isteğiyle sana verilmediği sürece bir ruhu alamazsın. Kuralları biliyorum, göt herif."

"Ne kadar renkli bir dil, Reaper. Ve ev ödevini yapmışsın. Şaşırdım. Bu senin tarzın değil."

Diğer adamlar yan yan baktılar, şaşkındılar, Krupiye beni incelerken bir şey kaçırıp kaçırmadıklarını merak ediyorlardı. "Çizmendeki gerçekten düşündüğüm şey mi?"

Elim içgüdüsel olarak hançere gitti.

Cevap vermeyince hayretle sordu: "Bulmuşsun. Gerçek olup olmadığını bile bilmiyordum."

"Bu gerçek. Hem de çok gerçek. Ama bende olduğunu nasıl anladın?" "Parıltısından tabii ki. Göremiyor musun?"

"Hayır." Diğer doğaüstü varlıkların görebildiklerini görememek artık eskimeye başlamıştı.

Yüzünde hesaplı bir ifade belirdi ve ardından, "Sadece bir izlenim bırakıyor diyelim," diye açıkladı.

Krupiye kartları topladı, bana biraz fazla yaklaştı ve Artemis gırtlaktan bir hırıltı daha çıkardı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tanrıya şükür benden hoşlanıyordu. İblisin ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

Karıştırdı ve kayıtsızca, "Köpeğini geri çağır," dedi.

Uzandım ve kulaklarını okşadım. "Olduğu yerde gayet iyi." "O değil."

Satmaya başladı. "Rey'aziel."

Onu hissetti. Ve onun kim olduğunu açıkça biliyordu.

"O da olduğu yerde iyi."

Dağıtımı bitirdi, uzun parmakları kartları tecrübeli bir profesyonel gibi çevik bir şekilde tutuyordu. Yine de muhtemelen tecrübeli bir profesyoneldi. "Göster kendini," dedi Reyes'e.

Ve Reyes arkamda belirdi. Ona baktım. "İyi değilim."

"Bunu görebiliyorum."

Masadaki diğer adamların kafası tamamen karışmıştı. Bu pokerdi. *Yüksek bahisli* poker. Genelde oynadığım striptiz pokeri değildi. Onda da berbattım. Krupiye ve ben çılgınca konuşuyorduk. Poker insanlara bunu yapar.

"Rey'aziel," dedi Krupiye başını kartlardan kaldırmadan. "Uzun zaman oldu."

Reyes kenara çekildi ve duvara yaslandı. "Komik, seni hatırlamıyorum."

Bu ifade ona batmış gibiydi. O kadar çabuk irkildi ki neredeyse kaçırıyordum. "Yapmazsın."

Reyes'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Duvarı itti ve doğruca Bayi'ye bakıyor gibiydi. Tekrar baktım ama hiçbir şey göremedim.

"İşaretlenmişsin," dedi hayretle. "Sen bir köleydin."

Satıcı'nın ağzının bir köşesinde ufak bir gülümseme belirdi.

"Öyleydim." "Sen Daeva'sın." Reyes birdenbire Daeva'dan iğrenmiş gibi alay etti.

yaratık. "Sen benim kayıp kardeşlerimin ruhlarından yaratıldın. Sen asla cennetten düşmedin."

Satıcı ona sert bir bakış fırlattı. "Ve sen de yapmadın, yoksa unuttun mu?"

"Hiç de değil. Sadece elimde bir kavga olabileceğini düşündüm. Bu uzun sürmez," dedi öne doğru adım atarken.

Satıcı ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtündü ve görünüşe göre kendisini de yaratan adamın oğluyla yüzleşirken geriye düştü. Işık yüzünü biraz daha aydınlattı ve geniş, parlak beyaz bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına izin verdi.

Angel kolumu tuttu ve çekti. "Charley, gidelim."

"Beni hâlâ tanıyamadın mı?" diye sordu Krupiye

Reyes'e.

Yakın nişanlım şaşkınlıkla hafifçe güldü ama bu mizahi bir gülüş değildi. Şaşkınlık ve tahmin etmem gerekirse biraz da saygıyla doluydu.

"Kaçtın mı?" diye sordu, sanki onu en çok şaşırtan şey buymuş gibi. Melek tekrar çekiştirdi.

Onu yanıma çektim ve bir kolumu koruyucu bir şekilde ona doladım.

"Gitmeliyiz," dedi kulağıma fısıldayarak.

Satıcı'nın çenesi, başarısından gurur duyarak yukarı kalktı. "Başardım. Elbette senin gibi beni boşluğa götürecek bir haritam yoktu." Reyes'in vücudunun üst kısmını kaplayan ve cehennemin kapılarının haritasını oluşturan dövmeleri işaret etti. "Cehennemin kapıları biraz zor oldu ama işte buradayım."

"Ve burada öleceksin."

Tek omzunu kaldırdı, kıpırdamadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Azrail'le bir konuşma yapmam gerekiyor, sonra bu işi bitirebiliriz."

Reyes hemen yanıma geldi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ben olsam yapmazdım."

Angel daha sıkı sıkı, Reyes'in ulaşamayacağı bir yerde olmak ve beni tehlikeden uzak tutmak istiyordu.

"Ona aşıksın," dedi Bayi. Bu bir soru değil, hem şaşkınlık hem de hayranlık içeren bir ifadeydi. Neden ikisini de hissettiğinden emin değildim. "Şimdi her şey anlaşıyor."

"Kim olduğumu unutma," dedi Reyes, sesi jilet gibi keskin, duruşu saldırmak üzere olan bir kobra gibi sertti. "Ondan gelecek hiçbir şeye ihtiyacın yok."

Krupiye'nin hiç etkilenmediğini ve başka ne yapacağını bilemediğini ima eden bir kaş kalktı. "Hayır, Majesteleri, bilmiyorum. Ama siz biliyorsunuz."

Reyes bir adım daha yaklaştı. "Peki bu ne olabilir?"

"Zafer." Reyes sessiz kalınca devam etti. "Hatırlarsan benim işim bu. Ben kazanırım. Ve şimdi, her zamankinden daha çok kazanmaya ihtiyacın var."

Hava gerilimle çatırdıyor, sürtünme bir ısı girdabı yaratıyordu, Reyes'in öfkesi çok aşıkardı. Bayiye doğru yürümeye başladı ama onu durdurmak için elimi koluna koydum. Angel sarsılarak elimden kurtuldu. Reyes'e rahat edemeyeceği kadar yakındım. Kavgadan uzaklaştı ama hakkını yemeyelim, ortadan kaybolmadı.

Reyes dokunuşumu hissedince durdu ve bana baktı. Hoş bir bakış değildi.

"Size neden ihtiyacımız var?" Bay Huysuz'u görmezden gelerek Satıcıya sordum.

Yoğun bakışları tekrar üzerime çevrildi ama o anda Reyes homurdandı. Cevap vermeden önce ona baktı. "Çünkü babanı yenmenin tek bir yolu var ve o da anahtarı elinde tutuyor." Başını sallayarak beni işaret etti. "Eğer bunu atlatamazsa, Dünya çok karanlık bir yer olacak."

"Neyle yaşayacaksın?" diye sordum ama Satıcı bu sefer bana bakmadı.

Gözlerini avcıdan ayırmadı. Daha acil olan tehlikeye.

Reyes'e, "On İki kaçtı," dedi ve On İki'nin kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, Reyes bunu anlamakta zorlanmamış gibi görünüyordu.

Yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü. Onu şaşırtmak kolay değildi.

"Eğer ona ulaşırlarsa," diye başladı ama Reyes toparlandı ve o sözünü bitiremeden araya girdi.

"Yapmayacaklar."

"Eğer onu çok yakından takip etmezseniz, edecekler. On İki ortaya çıkmadan da başı yeterince belaya giriyor. Onu parçalara ayıracaklar ve bunu yaparken sana da izletecekler."

Reyes o kadar sert ısırdı ki dişlerinin gıcırdağını duyabiliyordum. "Deneyecekler." "Yardımına ihtiyacın var ve bunu biliyorsun."

Reyes'e, "Bu Garrett'ın bulduğu kehanetlere benziyor," dedim ve kolunu okşayarak onu dinlemeye ikna etmeye çalıştım. "Sen ve ben anahtarız, hatırladın mı?" Gözlerime bakmaya cesaret edemeyen Satıcı'ya dönüp baktım.

Ama ben onu daha fazla sorgulayamadan Reyes, "Peki bize neden yardım ediyorsunuz?" diye sordu.

"Neden başka? Onun ölmesini ben de en az senin kadar istiyorum." Eğildi, ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Bahse girerim daha da çok istiyorum ve eğer bu işi kazanmak istiyorsan, söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Onu alaşağı etmenin tek bir yolu var. Senin gururun yüzünden Azrail'i riske atamayız."

Bu gece oyuna ilk geldiğim zamanı düşünmeye başladım. Krupiye içeri girdiğimde hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Geldiğim anda kim olduğumu biliyordu, sanki beni bekliyordu.

"Neden buradayım?" Ona sordum. "Bunu sen mi ayarladın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bay Joyce'u sahip olduğum birkaç bağlantı aracılığıyla sizi araması için cesaretlendirdim. O da bunu yapacak kadar çaresizdi."

Zeus'u serbest bıraktım, bıçağı çıkardım ve elimden geldiğince sabit bir şekilde ona doğru tuttum. Ki bu pek de sabit değildi. Titriyordum. Ve işlemem gerekiyordu.

"Hâlâ benim bölgemdesin, iyi insanların ruhlarını çalışyorsun. Ve içinde yaşadığın o bedeni de çaldın."

"Ben hiçbir şey çalmadım. Tıpkı prens gibi ben de Dünya'da doğdum." Reyes'e bakakaldım. "Bunu yapabiliyor mu?"

Uzun bir tereddüitten sonra başını salladı. "Karmaşık bir süreç ama evet." "Vay canına, tamam, ama yine de ruhları çaldın."

Çaresizce omuz silkti. "İnsan sadece ekmekle yaşayamaz. Ve ben hiçbir şey çalmam. Aldığım her şey bana isteyerek teslim edildi. Çok para

ödüyorum

Aldığım ruhlar için yüksek bir
bedel." "Yeterince yüksek
değil."

"Unutuyorsunuz, onlar bana geliyor ve karşılığında istediklerini
alıyorlar. Bu bir kazan-kazan." Ben sadece ters ters bakınca ekledi: "Ben
senin düşmanın değilim. Benzer bir gündemimiz var."

"Bay Joyce'un ruhunun ona geri verilmesini istiyorum."

Başını arkaya atıp güldü ve tepkisinde gerçek bir keyif sezdim, sanki bir
sineğin bir örümceği eğlendirdiği gibi ben de onu eğlendiriyordum. Yani bu
sinir bozucuydu.

"Ve sonra," diye devam ettim, ağzımın sabırlı bir gülümsemeye
dönüşmesine izin vererek, "bu hançeri alacağım, kalbine saplayacağım ve
ölmeni izleyeceğim."

"Peki, o zaman, bu istediğinizi yapmam için çok iyi bir teşvik değil,
değil mi?"

"Aşağı indirilmeniz gerekiyor. Üzgünüm ama bu yapılmak zorunda."

"Sana inanıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Çok az da olsa üzgün olduğunu
düşünüyorum. Ya sadece kötü insanların ruhları için pazarlık ettiysem?
Bilirsin işte, katiller, çocuk tacizcileri ve tiyatrodaki büfede sıraya giren
insanlar."

Bununla yaşayabileceğim bir düşünce vardı. Atıştırmalık tezgahı olayı
değil ama... "Dexter'in şeytani versiyonu gibi olabilirsin."

"Kesinlikle," diye kabul etti.

"Ama geçmişte kaç tane aldınız? Telafi etmeniz gereken kaç tane iyi ruh
var?"

Çaresiz bir el kaldırdı. "İki yüzyıldan fazla bir süredir insan formunda
bu düzlemdeyim," dedi ve beni derinden şaşırttı. "Tahmin etmem gerekirse,
birkaç yüzyıldan fazla diyebilirim. Eminim geçmişteki patavatsızlıklarımı
bana karşı kullanmayacaksınız."

Yaklaştım ve çenesi yukarı kalktı. Zeus'u dikkatle izledi, tıpkı
saldırmaya hazır zehirli bir yılanı izler gibi. "Artık yok," dedim, ses tonum
alçak ve eşitti. "Bir daha asla. Ve Bay Joyce'un ruhunun ona geri
verilmesini istiyorum. Ne tür bir pazarlık yaptığı umurumda değil, iptal
edilmesini istiyorum."

"Nasıl isterseniz, ama karşılığında bir şey
istiyorum." Reyes, "Onunla pazarlık yapma,"
dedi.

Tabii ki onu görmezden geldim. "Ne?"

Şapkasını sallayarak Zeus'a doğru bir işaret yaptı. "Hançer."

Homurdandım. "Şaka yapıyor olmalısın. Bu bıçağı almanın tek yolu, bıçağın göğsüne saplanmasıdır."

Omuz silkti. "Denemeye değerdı. O zaman şu küçük On İki sorunda sana yardım etmeme ne dersin, hepsi onun olsun."

"Bunu yapabilir misin?"

"Dutch," dedi Reyes ama işaret parmağımla onu susturdum. Görünüşe göre çok güçlü bir işaret parmağıydı, çünkü devam etmeme izin verdi.

"Ona geri verebilir misin?" Ben sordum. "Yeni gibi mi?"

Satıcı yüzünü buruşturdu. "*Yeni* güçlü bir kelime, ama bir kez yerine oturduktan sonra ne yapacağı ona bağlı."

Bıçağı tekrar kaldırdım ama temkinli de olsa yerinde durdu. "Ve artık yok, değil mi?"

"Artık yok, doğru. Sadece kötü insanlar."

"Atıştırmalık reyonunda sıra kesenler de yok. Gerçekten kötü olmalılar, yani insan ırkına zararlı olmalılar."

"Sorun değil. Sokağın aşağısında bir tecavüzcü tanıyorum. Onunla haftalarca yaşayabilirim."

"Ve Joyce'un ruhunun derhal iade edilmesini istiyorum." Homurdandı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bence sen tam bir aptalsın. Bu on iki şakacının ne zaman ortaya çıkacağı ya da çıkıp çıkmayacağı belli değil."

"Belli ki güven sorunun var. İyiliğinin karşılığını aldığında ona ruhunu geri vereceğim."

"Şimdi bu bıçağı göğsüne gömmeyerek geri veriyorum."

Düşünceli bir şekilde durakladı, ama sadece bir an için, "Bunun bir iyilik olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

Ne demek istediğinden emin değildim, o yüzden konuyu saptırdım. "Sanırım sıkıldım. Bay Joyce'un ruhunu rahat bırakın."

ile Bu, I döndü ve yürüdü Dışarı, tamamen
emin değilim Eğer Her şeyi başarmıştım.

7

*Bekaretimi kaybettim,
ama hala kutusunda duruyor.*

-T-SHIRT

Yüzde yüz emin olamasam da Reyes'in kızgın olduğu hissine kapıldım. Misery'de oturuyordu, sırtı kaskatı kesilmiş, bakışlarını kaçırmış, çenesi mermer kıvamına gelmişti. Ve hâlâ cisimsizdi. Ortadan kaybolabilirdi ama kaybolmadı. Ne kadar kızgın olduğunu bilmemi mi istiyordu, yoksa bu On İki Paket için mi endişeleniyordu? Eve doğru giderken kirpiklerinin altından bana bir bakış fırlattığında, ben de ona karşılık verdim.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, adrenalin seviyem hâlâ yüksekti. İnançsızlığım daha da artmıştı. On İki için endişelenmiyordu. Bana kızgındı. Bana! Ben şimdi ne yapmıştım?

Başını salladı ve dikkatini sancak tarafına çevirdi. Konuştuğunda sesi alçak ve hesaplıydı. "Tam olarak söylediğim şeyi yaptın."

"Ne? Benim ruhum var. Ve haysiyetim. O ikisini de alamadı." "Bu tartışılır. Onunla bir anlaşma yaptın."

"İnsanlığın hayatta kalması için," dedim savunmacı bir şekilde. "Ya da onun gibi bir şey. On İki kim?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. Düşüncelere dalmak bunu yapar. Zaman aldı. Dolaştı. Başkalarının ihtiyaçlarından ve sabırsızlıklarından habersiz, etrafta dolaşırdı. Bu yönüyle küçük bir çocuk gibiydi. Tam sessizliğin rahatsız edici boşluğunu *Gilligan's Island'ın* tema şarkısıyla doldurmak üzereyken cevap verdi. Hayal kırıklığı üzerime çöktü.

"On İkiler benim düzlemimde en yaygın olarak Cehennem'in On İki Canavarı olarak anılır. Ancak burada, dünyada, çoğunlukla cehennem köpekleri olarak anılırlar."

"Zebaniler mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Gerçekten mi? Onlar cehennem köpekleri mi?"

"Evet. Yüzyıllar önce hapsedilmişler. Görünüşe göre kaçmışlar."

Dudaklarımdan bir ıslığın süzülmesine izin verdim. "Gerçek cehennem köpekleri."

Bu gerçek dışı. Neden hapsedildiler?"

"Hiç bir cehennem köpeğiyle tanıştın mı?" Çenesini çalıştırdı. "Onlar asidir. Kontrol edilemezler. Yollarına çıkan her şeyi ve her şeyi öldürürler. Babamın kötü giden deneylerinden biriydi."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. "Onları o mu yarattı?"

"Evet."

"Seni yarattığı gibi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Babam beni kendi bedeninden yarattı, bu yüzden ben onun oğluyum. Benim gibi başka bir varlık yaratmadı." Bana yandan bir bakış attı. "Bu küstahlık değil. Sadece bir gerçek. Gurur duymadığım bir gerçek."

Hâlâ tüm bu cehennem köpeği olayını kafamda oturtmaya çalışmakla meşguldüm. "Bekle, Satıcı ne olacak? Onun cennetten düşmediğini söylemiştin."

"O da babam tarafından yaratılmış milyonlarca köleden biriydi." "Ona Daeva dedin."

"Yeryüzündeki pek çok bilgin Daeva ve iblislerin aynı olduğuna inanır. Yanılıyorlar. İblisler, gerçek iblisler, cennetten düştüler. Onlar düşmüş oğullardır."

"Yani onlar safkan, Daeva'lar ise ne bileyim klon mu?" "Onlar köle. Nokta."

Cookie'ye atıfta bulunmak için kullanmadığım sürece bu kelimeyi sevmiyordum. "Biliyorsun, geleneksel olarak köleler değer verilmeyen bir insan ırkıdır. Onlar da en az senin ya da benim kadar iyi ve değerlidir."

"Daeva bir ırk değildir," dedi sesi sertleşerek. "Onlar babamın bir eseri."

"Neden onlara karşı bu kadar düşmanlık hissediyorsun?" Şaşıarak sordum. "Öyle hissettiğimi kim söyledi?"

"Reyes, hadi."

"Karışık bir durum," diye yanıtladı sonunda. "Tanrı melekleri ilk yarattığında, insanlara önderlik etmek, onların cennete giden yollarını açmak için yarattığı tek bir gerçek oğlu olana kadar onlara Tanrı'nın oğulları deniyordu. Aynı anlamda, babam Daeva'yı ilk yarattığında, tek bir gerçek oğlu olana kadar onlara Şeytan'ın oğulları deniyordu. Ben. Sonra Daeva'dan başka bir şey olmadılar. Onlar

Düşmüş değillerdi. Onlar oğulları değildi. Sadece öyleydiler. Ve nasıl bazı melekler Tanrı'nın insanı kendi yarattıklarına tercih etmesini adaletsizlik olarak algılayıp öfkelenдилerse, bazı Daeva'lar da babam beni yaratmaya çalıştığında kendilerini küçümsenmiş hissettiler. Bu durum işleri karıştırdı."

"Ama onu tanıyordunuz? Satıcıyı?"

"Onu herkes tanırdı. O bir şampiyondu. Cehennemdeki en hızlı ve en güçlü varlıktı ama o bir köleydi, kaderi her zaman köle olmaktı. Bu onun umursamadığı bir konumdu."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedim, alaycılığın dilimden damlamasına izin vererek.

Sonra Reyes'in sözleri kafasına dank etti. "Bekle, senden daha mı hızlıydı?" Bana bakmadan başını salladı. Yumuşak bir nefes çektim. "Daha mı güçlüydü?"

Uzun bir aradan sonra, "Evet, hiç kavga etmedik ama etseydik o kazanırdı," dedi.

Birdenbire ortaya çıkıp suratıma iki tane dörtlük çarpsa daha fazla şaşırmazdım. "Yani, gerçekten mi? Seni yenebilir mi?"

"Sanırım yapabiliirdi, evet, ama o cehennemdeydi. Burası farklı kuralları olan farklı bir düzlem. Burada ne yapabileceğini kim söyleyebilir?"

"Ama neden ona karşı çıkmaya çalıştın? Madem o kadar tehlikeli, neden riske girdin?" Cevap vermeyince, kendisini bu kadar anlamsızca riske atmasına sinirlenerek onu ittim. "Reyes, bunu neden yaptın?"

"Şu anda buna cevap veremeyecek kadar şaşkınım." "Ne? Neden?"

"Bana böyle bir soru sormanıza çok şaşırdım." "Gerçekten mi? Beni hiç tanıyor musunuz?"

* * *

Reyes'le birlikte Misery'den apartmana doğru yürürken, "Bugün kesinlikle vahiylerle dolu bir gün oldu," dedim. Görünüşe göre yanımdan ayrılmıyordu. "Demek On İki Canavar, ha? Bahse girerim partilerde eğlenmelidirler."

"Katliamlardan hoşlanmıyorsanız hayır," dedi, biz yürürken etrafı tarayarak.

"Pek sayılmaz. Muhtemelen onları nişan partimize davet etmemeliyiz." Şaşkınlıkla bana bakınca ekledim: "Biliyorsun, eğer

bir tane."

Merdivenlerde arkamdan geldi. "Muhtemelen hayır."

"Satıcı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," dedim omzumun üzerinden. "Yani, cehennemde köleleri olduğunu bile bilmiyordum. Orası zaten yeterince kötü bir yer olmalı, bir de sözleşmeli hizmetçi unvanını işin içine katmazsak."

"Babamın milyonları var. Onları kayıp iblislerin kalıntılarından yaratabilir."

"DNA'larından mı?" "Onun gibi bir şey."

"Yani, bu satıcı bir şampiyon muydu? Neyin şampiyonu?"

Voleybol mu?" "Daha çok gladyatör gibi düşün."

"Ciddi misin? Cehennemde gladyatör oyunları mı oynuyorlar?" Akıl almaz görünüyordu.

"Çok fazla boş zamanımız vardı."

Sahanlıkta durdum ve o arkamdan yükselirken ona doğru döndüm. "Reyes, ona bir şans vermeni istiyorum. Bence o gerçekten bize yardım etmek istiyor. İstersen bana kızabilirsin ama bence o gerçekten babanın düştüğünü görmek istiyor."

"Elbette öyle. Seni esir alanın düştüğünü görmek istemez misin? Bu ona güvenilebileceğimiz anlamına gelmez."

"Bence önyargılarınızın sizi engellemesine izin veriyorsunuz," dedim ve bir sonraki uçağa binmek için döndüm.

"Dutch," dedi omuzlarımdan tutup beni yüzüne doğru iterek, "Daeva'ya asla güvenemezsin. Ne kadar yardımcı olurlarsa olsunlar. Senin için ne yaparlarsa yapsınlar, onlara asla güvenemezsin."

"Genellemeyi anlıyorum ama o farklı. Onunla ilgili çok özel bir şey var ve bir gün bunun ne olduğunu öğreneceğimize dair içimde bir his var."

"Eğer akıllıysan, yapmazsın."

"Ben aptal değilim," dedim, yaptığım her şeyi sorgulamasından bıkmıştım. "Sağduyumu kullanıyorum."

"Bunu kullanmak için sağduyulu olmalısınız."

Sertleştim. Bunu az önce söylememişti. "Bunu az önce söylemedin."

"Konu insanlar olduğunda Dutch, sen körsün. Onlar için yaşayan başka hiç kimsenin yapmayacağı şeyler yapıyorsun. Ve eğer uzaktan da olsa

Bu Daeva'nın bu çabanızda size yardım edeceğine inanırsanız, her şeyinizi ona kaptırırsınız."

"Yaşayan hiç kimse benim için yapmaz mı? Bu sadece insanları ne kadar iyi tanıdığınızı gösteriyor. Son otuz yıldır bir insan olabilirsin ama ruhumuz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Cömert doğamız hakkında. Herkes için farklıdır ama çoğu insan nazik ve vericidir. Ve hemcinslerimizi önemseriz. Ve kadınları."

"İnsanlar hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için bu dünyada tek bir kişinin bile sizinkini kurtarmak için hayatını riske atmayacağını biliyorum."

"Yanılıyorsun. Ve eğer Satıcı hakkındaki şüphelerim doğruysa, tüm bunlar sona ermeden önce bu sözleri yiyor olacaksın. İddiaya göre savaşmamız gereken on iki çok kötü yaratık var ve son dolarına kadar bahse girerim ki o da sonuna kadar bizimle olacak."

"Bu noktada, sizi ruhunuzdan kandıracak ve üzerinizde şişmanlayıp yaşlanacak."

Kapımın kilidini açtım ve onun girişini engellemek için omuzlarımla içeri girdim. "Yorulдум. Yarın görüşürüz."

Bana kızgın bir şekilde başını salladı ve sonra kendi dairesine doğru döndü. Kapımı usulca kapattım. O da kendi kapısını kapattı.

* * *

Cookie benden daha geç geldi. Merdivenlerde onun tanıdık ayak seslerini duyabiliyordum. Kapıyı açmadan önce usulca kapıyı çaldı, bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. "Hâlâ uyanık mısınız?" diye sordu.

"Eminim öyledir. Nasıl geçti?"

Hâlâ harika görünüyordu ve yüzünde taze bir parıltı vardı. "Bekle, Barry'ye aşık olmuyorsun, değil mi?"

"Oh, Tanrım hayır. Ama çok iyi vakit geçirdik. Dışarı çıkmak eğlenceliydi." "Buna sevindim."

"Robert, ne bileyim, bunu sordu mu?"

Kıkırdadım. "Yaptı. Harikaydı. Bana sormak için can atıyordu ama biraz zaman aldı. Barry'yi gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Evet. Charley, kendimi suçlu hissediyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Aşçı. Duyguları hissedebiliyorum, hatırladın mı? Ve bu onun kendi hatası."

"Ah, doğru." Sırıttı. "Sanırım bu işe yarayabilir. Randevumu gördüğünde nutku tutuldu."

"Tatlım," dedim elimi onunkinin üzerine koyarak, "seni gördüğünde nutku tutuldu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Erkeklerden hoşlandığını sanmıyorum." Bunu bir el sallamasıyla geçiştirdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerinde yıldızlar vardı. Sanırım Ubie'yi ne kadar sevdiğini hiç fark etmemiştim. Yani, o Ubie'ydi. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?

"Ee," dedi gecenin daha büyük sorularına geçerek, "kart oyunu nasıldı?"

"K ı ç ı m ı kaybettim. K ı ç ı m ı gördün mü?" Demek istediğimi vurgulamak için okşadım.

Önce güldü, sonra ayıldı. "Bekle, gerçekten mi? Para mı kaybettin?"

"Hayır, Bayi'yi bu işi yapmasının onun yararına olacağına ikna ettim. bir slayt."

"Oh, güzel. Peki, o gerçekten bir iblis miydi?"

"Evet, ya da onlara denildiği gibi, bir Daeva. Bir köle iblis." "Cehennemde köleleri mi var?"

"Görünüşe göre. Çılgınca, ha?"

"Daeva. Bunu sevdim."

Ona olanları ayrıntılı bir şekilde anlattım, çünkü ben de her şeyi kafamda toplamakta zorlanıyordum. Bitirdiğimde, orada öylece oturdu. Ve baktı. Çok uzun bir süre.

Bay Wong'a baktım. "Sanırım onu kırdım."

"Hayır, ben iyiyim, ama vay canına, Charley. Bu iş gittikçe derinleşiyor. Bana Azrail olduğunu söylediğinde, 'Daha ne olabilir ki?' diye düşünmüştüm. Ama bundan çok daha öteye gidiyor. Ve şimdi de Onikiler mi? Cidden mi? Bunun sonu yok."

"Biliyorum ve üzgünüm. Bunların hiçbiri için imza atmadın."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu boku seviyorum. Hayatımı dünyaya değişmem. Belki dünyayı. Bayi, biraz kullanılmış, otuz küsur yaşında, üzerinde birkaç ezik olan bir ruh için piyasada mı? Keys'de bir malikane işime yarayabilir. Ve bir Bentley. Krom jantları ve harika bir ses sistemi olan."

Kısmen rahatladığım için güldüm. "Seni daha çok Rolls-Royce tarzı bir kız olarak düşünmüştüm."

"İkisini de kabul ederim."

"Eminim bu teklifini kabul ederdi. Ondan hoşlandım," diye ekledim, yüzünü hayal ederek.

"Satıcı mı?"

"Evet. Yani, çok gençti. Ya da genç görünüyordu."

"Çocuklara karşı çok zaafın var. Hissettiğinin bu olmadığına emin misin?"

"Çocukları severim. Patates kızartması ve shake ile harika giderler." Kıkırdadı. "Reyes onun hakkında ne düşünüyor?" "İzin versem omurgasını söker."

Dizimi okşadı. "Şeytanın vücut bulmuş halinden daha azını beklemezdim. O iyi bir adam."

"Evet, öyle," diye kabul ettim. "Her ne kadar beni cehennemın en alt katlarına kadar kızdırma eğilimi olsa da. Kahvenin olmadığı yerde."

"Ama önlükle harika görünüyor." "Değil mi?"

İkimiz de birkaç saniyeliğine bir rüya durumuna düştük.

Önce ben kendime geldim. "Tamam, hadi yatağına git. Yarın yapacak çok işimiz var. Kötüler için dinlenme yok ve tüm bu saçmalıklar."

* * *

Cookie haklıydı. Reyes iyi bir adamdı. Benim için çok şey yapmıştı. Ve benim için çok şeye katlandı. Yine de onun alfa eske kişiliğine katlanmak zorundaydım. Şansına, kendimi çok iyi kontrol edebiliyordum. Aksi takdirde, her gün kışına tekmeyi basar, onu cenin halinde ve sızlanırken bırakırdım ve sonra nerede olurduk?

Yatmak için hazırlandım ve üzerime daha rahat bir şeyler giydim, yani bir tişört ve üzerinde "ÖDÜLÜ AÇIĞA ÇIKARMAK İÇİN SOYUN" yazan bir pantolon. Saçlarımı yumuşak bir örgü haline getirdikten sonra, bir iş çıkışında aldığım en muhteşem yatağımın üzerine kıvrıldım ve Bugs Bunny yorganımın kalın kıvrımlarına sokuldum.

Ama yalıtılmış olsam bile Reyes'in sıcaklığını hissedebiliyordum. Duvardan sızıyor ve beni nazik, yatıştırıcı bir sıcaklıkla çevreliyordu. Reyes'in yanında yaşıyordu.

Birkaç haftadır kapının  n ndeydim ve acaba onun lezzetli sıcaklığıyla sarmalanmaya o kadar alışacak mıydım ki bunu fark etmeyecektim. Muhtemelen hayır. Onun yanında durmak bir cehennemin yanında durmak gibiydi -en azından benim için. Ve sadece benim için. Cookie orada olsaydı bunu hissetmezdi, ki bu hiç mantıklı değildi. İnsanlar yakınlarındayken ölünün soğuğunu hissedebilirlerdi. Hem ölünün soğuğu hem de Reyes'in sıcağı doğau st  olaylardı. Neden birini hissedebiliyorlardı da diğerini hissetmiyorlardı?

Ama Reyes'in ısısının duvarlardan geçebildiği gerçeği ilk fark ettiğimde beni şaşırtmıştı. Yataklarımız aynı duvara dayanıyordu ve her gece yatağa girdiği anda bunu anlıyordum. Ve bunun nedeni sadece bu olayların yarısında onunla birlikte olmam değildi. Kendi dairemde bile onu hissedebiliyordum. Yatağa ilk girdiğinde her zaman sıcaktı. Uykuya daldığında sıcaklığı biraz azalırdı. Uykusunda bile hala doğal olmayan bir şekilde sıcaktı, ama uyanık olduğu zamanki kadar değil. Ve özellikle de kızgın olduğu zamanki kadar değil. Ya da tutkunun sancıları içindeyken. *Haşlanma* bunun için uygun bir sıfat olurdu.

Ama bana doğru yayılan sıcaklık şimdi öfke kıvamındaydı. Bir elimi kaldırdım ve avucumu bizi ayıran alıpanın üzerine koydum. Kavurucuydu, neredeyse acı veriyordu.

Evet,  fke.

Yatağında uzanmış, muhtemelen Satıcı'dan kurtulmanın en iyi yolunu düşünüyordu. şimdilik onu başka türlü ikna etmek zorundaydım. Satıcı diğer Daeva'lardan farklıydı. Dünyada doğmuştu. Kelimenin tam anlamıyla insandı. En azından kısmen. Ve Reyes'in kendisine çok benziyordu.

Reyes kendi  fkesinde boğulacaksa, tamam. Ben yapmam gerekeni yaptım, o da bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Neredeyse akraba sayılırdık. İyiyi k t yle birlikte kabul etmek zorundaydı. Ayrıca Reyes Alexander Farrow'a düşünecek çok daha iyi bir şey verebilirdim.

Duygularımı duvardan hissedip hissetmediğini merak ettim, çünkü sıcaklığı parmak uçlarımda ve avucumda sanki kasıtlıymış gibi gezindi. Sanki bir amacı varmış gibi.

Reyes özüyle inanılmaz şeyler yapabilirdi. Onu dışarı gönderebilir. Tenimin üzerinde gezdirebilirdi. Ben coşku içinde kıvrana kadar iimin derinliklerine g mebilirdi. Bunu ben de yapabilir miyim diye merak ettim.

Daha önce bedenimi terk etmişim. Bu süreçte bir adam öldürmüştüm ama o deneyimden sonra bunun mümkün olduğunu biliyordum ama bunu Reyes gibi kontrol edebilir miydim? Kim ya da ne olduğunu bilmeden önce, çocukluğumuzda bile yüzlerce kez bana gelmişti. Ve şimdi ben yapmışım. Özüm, ruhum bedenimi terk etmişti. Tekrar yapabilir miydim? İlk seferinde aşırı baskı altındaydım. Şu anda baskı altında değildim. Belki biraz stresliydim. Satıcı'yla olanlara, bize anlattığı her şeye biraz şaşırmıştım ama baskı altında değildim.

Yine de Azrail bendim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bir cehennem köpeği tarafından parçalanmadan önce bu boku çözmeliydim. Neyi yapıp neyi yapamayacağımı ve onu kontrol etmeyi öğrenmeliydim. Neredeyse yok edilemez olan birinden daha iyi bir denek olabilir miydi? Çılgın bir bilim adamı gibi olabilirdim ve Reyes de benim deneğim olabilirdi. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Gözlerimi kapatarak elimi duvarda daha da ileriye götürdüm. Hassas parmak uçlarımı dokunun üzerinde gezdirdikçe ateş hissi daha da güçlendi. Buna izin verdim. Onu karşıladım, yaklaştırdım, derime nüfuz edene, kemiklerimi iliklerime kadar ısıtana ve kolumu yukarı itene kadar emdim. Boynuma dokundu, yumuşak bir okşayış gibi yanağımı karıncalandırdı, köprücük kemiğim boyunca ilerledi, göğsümden aşağı indi ve gövdeyi ekşi bir sıcaklıkla doldurdu. Danger ve Will tişörtümün sınırlarına karşı mücadele ettiler, tepeleri dışarı çıktı, malzemenin dokusu sadece onları daha da sertleştirmeye hizmet etti. Sürtünme, doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderdi, içimde dalgalandı, ısı karnımda alçalana, vücudumdaki her molekülü tüketene kadar aşağı doğru bastırdı.

Ama sıra bendeydi. Bu senaryodaki çılgın bilim adamı bendim. Ona da aynısını yapmak, onun benimkine nüfuz ettiği gibi ben de onun bedenine ve ruhuna nüfuz etmek istiyordum. Damarlarımda dolaşan hayal edilemez zevkle savaştım ve odaklandım. İttim. Enerjimi gönderdim, sinir uçlarım boyunca kaymasına ve aramızdaki duvarı kırana kadar kolumdan yukarı çıkmasına izin verdim. Hâlâ Reyes'i göremiyordum ama onu hissedebiliyordum. Onu fazlasıyla hissedebiliyordum.

Enerjimin onun üzerinde dolaşmasına izin verdim. Dokunuşumla kasılıp gevşeyen kaslarının tepelerini ve vadilerini keşfetmesine izin verdim. Derisinin pürüzsüzlüğünü, altındaki kasların sertliğini, karnının gerginliğini hissettim. Alçaldıkça alçaldım, ta ki kan akışıyla ödüllendirilene kadar.

Ereksiyonunu sıyırdığımda dişlerinin arasından hava emdi. Başarı duygusu baş döndürücüydü ama daha fazlasını istiyordum. Benim içimde olduğu gibi onun da içinde olmak istedim. Onu içten dışa doğru boşaltmak istiyordum. Onu coşku içinde kıvrandırmak istiyordum. Serbest kalmak için yalvarmasını. Ama o bir gard almıştı. Bir çeşit zihinsel engel. Beni içeri alırsa göreceklerime karşı hep temkinliydi.

Bu hiç adil değildi.

Dokunuşumu keskinleştirdim. Tırnaklarımın etini ısırmasına izin verdim. Beni içeri alması için onu ikna ettim ve zorladım. Kolları başının üzerinde duruyordu ve ellerini yumruk yaptı. Çenesini sıkı.

"Dutch," dedi uyararak.

Hiçbir şey söylemedim. Yapabileceğimden emin değildim. Ama tekrar ittim, bacaklarını açtım ve enerjimin elektrik dalgaları halinde vücuduna yayılmasına izin verdim. Başını geriye attı, parmakları etrafındaki çarşaflara dolanırken yastığa bastırdı.

Ve gardını indirdi.

Bunu yaptığı anda, ben de onun içine girdim. Enerjilerimiz duygusal bir coşku içinde çarpıştı, atomlar sürtünme nükleer seviyelere ulaşana kadar itti ve çekti. Sırtını dikleştirdi ve benimle mücadele etti, her birimiz üstünlüğü ele geçirmek, diğerini önce kenara göndermek için mücadele ettik.

Ben onu keşfederken, o da beni keşfediyordu. Hissettiklerimin bir kısmının kendi tenimin okşanması olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Kendi ateşim körükleniyordu. Enerjisi üzerimde, etrafımda ve içimde sıvı bir duman gibi dolaşıyor, içimde çatırdayan uyarılmayı harekete geçirirken vücudumdaki her parçacıkla kaynaşıyordu. Açlığını hissettim, bacaklarımın arasında sıcak ve acil, çiğ ve güçlü. Kalbimin her atışında bir dizi ağrılı spazm güçlenirken ciğerlerimdeki hava kalınlaştı, içimde beyaz-sıcak bir orgazm patlayana kadar beni daha da yaklaştırdı, çarptı, yuvarlandı ve sersemletti.

Kendi kabaran arzusun içinde kaybolmuştum ama görünüşe göre Reyes'in kendi ateş fırtınasını serbest bırakması için gereken tek şey benim doruk noktamdı. Doruk noktasının tatlı sızısının karnına yayıldığını hissettiğimde kasları etrafımda gerildi, kanıtlar karnında sıcaktı.

Orgazm içinden akıp geçerken çarşaflarını pençelediğini hissettim, nabzının hızlanmasıyla birlikte tekrar yükselene kadar sadece bir mikrosaniye için azalıyordu. Birkaç acı dolu dakikadan sonra yavaşça çekildi ve geriye sadece Reyes'in

nefes almakta zorlanıyordu. arşıflarını ölümüne kavramıştı. Parmaklarını çözdü ve bir koluyla yüzünü örtmeden önce yüzünde gezdirdi.

O zaman benimle konuştu, derin sesi boğuktu, tükenmişti. "Gel benimle uyu."

Cevap vermediğimde, yine cevap verip veremeyeceğimden emin olamadan, üzerini temizlemek için ayağı kalktı. Artık onu daha net görebiliyordum ama bu durumda dokunuşum hâlâ görüşümden daha hassastı. Üzerinde çalışmam gereken, bir kas gibi güçlendirmem gereken bir şeydi.

Yatağı sürünerek geri dönene ve çarşafı gelişigüzel bir şekilde alt yarısının üzerine sürükleyene kadar onunla kaldım. Sonra elini duvara bastırdı ve göz kapakları neredeyse anında kapandı. Ben ayrılmadan hemen önce tekrar fısıldadı. "Gel benimle uyu."

Ama o dışarıdaydı. Onunla ilgili her şeyi hissetmek ama yine de onu gözlerimle görmemek, sadece zihnimin gözünde görmek tuhaftı. Büyürken neden benim gerçek olup olmadığımı asla bilemediğini birden anlayabiliyordum. Benim bir rüya olduğumu düşünmüştü. Bu tam olarak böyle hissettiriyordu. Rüya gibi. Gerçek ama yine de gerçek değil. Somut ama dokunulmaz, sanki onu gerçekten ele geçirmeye çalışsam parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi. Ama ben tam da bunu yapmıştım. Ona dokundum. Okşadım. Boşalana kadar onu sağdım.

Onun özüne, tadına, dokusuna ve toprak kokusuna dalmış bir şekilde uykuya daldım. Ayrıca elimi duvara dayayarak uyuyakaldım, onun sıcaklığı avucumu ısıtıyordu, onunkinden on santim bile uzakta değildi.

8

Giysiler? Yeterli
Anahtarlar?
Buldum Kahve
fincanı? Dolu Akıl
sağlığı? Akıl
sağlığı?
-T-SHIRT

Saniyeler sonra ağzımı kapatan bir elle uyandım ve bu uyanmak için hiç de hoş bir yol değil. Alarm çok şiddetli ve çok hızlı bir şekilde yükseldi, Reyes anında oradaydı, bedensiz bir şekilde, siyah cübbesinin içindeydi. Etrafımda bir gelgit dalgası gibi büyüdü ve çekilen bir bıçağın sesini duydum. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım, yönümü bulmaya çalışıyordum. Siyah kar maskeli bir adam tepemde dikiliyordu, sağ elinde bir silah vardı ve ucu sol şakağıma dayanmıştı. Bu durum beni çok rahatsız etti.

Reyes hırladı ve adamı kesip geçmek için duyduğu içgüdüsel ihtiyacı hissedebiliyordum. Onu geri itti. Yuttu. Ama bu kolay değildi ve kontrolü uzun sürmeyecekti. Bu da benim fazla zamanım olmadığı anlamına geliyordu.

Kendimi rahatlamaya, tepkilerimi kontrol etmeye zorladım ve davetsiz misafirin niyetini araştırdım. Ölmemi mi istiyordu? Eğer öyleyse, öfkeli bir şeytan oğlunu onun kışına salmak üzereydin. Ama varlığının nedenini hemen anladım. Emirleri yerine getiriyordu. Rahatsız edici bir zevk duygusuyla birlikte zorunluluğun da içinden geçtiğini hissedebiliyordum. O bir elçiydi, bu da mesajın kimden geldiği sorusunu akla getiriyordu.

Adam göğsüme bir kâğıt parçası koydu, sonra da eliyle boğazımı sıktı. "Onu nerede tuttuklarını öğrenmek için kırk sekiz saatin var yoksa arkadaşın ölür." Bana doğru itti, gırtlığımı ezdi ve namluyu bir uyarı olarak şakağıma dayadı. "Ve polis yok." Tekrar itti, beni itti; sonra gitmişti.

Ancak o giderken iki kişi olduklarını fark ettim. Yatak odamın kapısından fırladılar, omurgalarının kopmasına ne kadar yaklaştıklarının farkında değillerdi.

Reyes'in cüppesi kaybolunca öksürdüm ve derin bir nefes aldım. Bana doğru koştu. "Kimdi o?"

Boynumu tuttum, hızlı bir yutkunmayla boğazımı test ettim. "Hiçbir fikrim yok.

Ama ben iyiyim."

"Hem de nasıl."

"Bekle, arkadaşım mı?"

Dehşet omurgamda adrenalin patlamasına yol açtı. Ayağā fırladım ve Cookie'nin dairesine koştum. Tanrı'ya şükür kapıyı kilitlemişti. Kapıya vurdum, sonra anahtarımı almak için geri döndüm ama ben bulamadan kapıyı açtı.

"Charley!" dedi, aceleyle ileri atılarak. "Ne oldu?" "İyi misin?"

"Evet." Cookie neden olmayacağını merak ederek etrafına bakındı.

"Amber," dedim Cookie'nin dairesine doğru koşmaya başlamadan bir saniye önce.

Odasını kontrol et.

Cookie hemen arkamdaydı, tıpkı kanlı canlı Reyes Farrow gibi. Bir kot pantolon giymiş ve dairesinden çıkmıştı. Amber'ın yatak odasının kapısını açtım ve ışığı yaktım. Mışıl mışıl uyuyordu, uzun siyah saçları bir peri masalındaki prenses gibi yastığının üzerine dökölüyordu.

Cookie arkamdan fısıldadı. "Charley, ne? Neler oluyor?"

İşığı kapattım ve kapıyı kapattım. "Çok üzgünüm Cook. Az önce iki adam daireme girdi."

"Neden-?" Reyes başladı, sesi Amber'ı uyandıracak kadar yüksekti.

"Reyes," dedim tıslayarak, "burada olmaz." Bana bir kez daha kızmıştı. Erkekler ve onların değışken ruh halleri. Kadınların onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

İkisini de daireme geri götürdüm ve kapıyı kapattığım anda bana saldırdı. "O da neydi öyle?"

GöMLEK giymemişti ve kot pantolonunun düğmesi henüz iliklenmemişti, bu yüzden cevap vermem bir dakika sürdü. "Ne dedin? Bir arkadaşımı tehdit ettiler. Kırk sekiz saat içinde bir hatun bulamazsam arkadaşımın öleceğini söylediler."

"Ve?" diye sordu, bana yaklaşarak. Öfkesi etrafımda dalgalanıyordu,

sıcak ve zonkluyordu.

"Ve eğer bir arkadaşımı tutuyorlarsa, dikenlerini kesmene izin veremezdim, değil mi?"

Öfkeli bir hırıltıyla benden uzaklaştı.

Cookie elini göğsüne götürmüş, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "İçeri iki adam mı girdi?" diye sordu etrafına bakarak.

"Evet. Oh! Gazete." Aceleyle odama döndüm ve neredeyse göğsüme sapladığı kâğıdı çıkardım. Altında bir isim olan bir kadın resmiydi. Hepsisi bu kadardı. "Tamam, bu kadını bulmak için kırk sekiz saatim var yoksa arkadaşım ölür." Omuz silktilim. "Sanki sadece bir tane varmış gibi. Hangi arkadaşın?"

"Bilmiyorum," dedi ve kendini bir sandalyeye bıraktı. "Belki de aklımıza gelen herkesi aramalıyız. Tüm tanıdıklarının iyi olduğundan emin olmalıyız. Yani, gerçekten bir arkadaşını tutuyorlarmış gibi mi geldi?"

"Sayılır," dedim, geçmişini düşünerek. "Emin değilim. Her şey çok hızlı oldu."

Reyes kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmakla meşguldü ve duygularıma daha fazla uyum sağlamaya başladığını fark etmeden edemedim. İçimde alarmin yükseldiği anda ortaya çıkmıştı. Bu esrarengizdi.

"Özür dilerim tatlım," dedim ona doğru yürürken. "Bu riski göze alamazdım. Onları tekerlekli sandalyede yaşamaya mahkûm etmeden önce neden orada olduklarını bilmem gerekiyordu."

Yüzündeki ifadeyi fark ettiğimde konuşmayı kestim. Hâlâ kızgındı ama ifadesi yumuşamıştı.

Uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ne?"

Konuştuğunda sesi boğuk ve düzensizdi. "Bana tatlım dedin."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Bu bir sevgi sözcüğü."

Ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Daha önce kimse sana tatlım demedi mi? Tatlım mı? Tatlım?"

"Hayır."

Bebekken insan ailesinin ona ne isim verdiğini merak ettim. "Eminim öyledir, sadece hatırlamıyorsun."

"Onları lime lime etmeme izin vermeliydin."

"Olabilir ve daha sonra bundan pişman olabilirim - aslında, eğer geçmişim doğruysa, olacağımdan oldukça eminim - ama şimdilik iyiyim."

Parmağını ön kolumda gezdirdi, büyük olasılıkla Cook'un önünde çok fazla göstermek istemiyordu.

"Polisi aramamız gerekmez mi?" Cookie sordu.

"Polis olmadığını söylediler. Yarın sabah Bob Amca'yı arayıp bilgi veririm."

Başını salladı ve dairesine dönmek için ayağa kalktı.

"Evet," dedim, onu takip ederek dışarı çıktım. "Git, biraz dinlen."

"Dinlenmek mi?" Bay Kahve'yi işaret etti. "Sen kahveyi hazırla, ben de giyineyim. Hemen telefon görüşmeleri yapmaya başlayacağız."

Tanrım, o kadını severdim.

* * *

Doğduğum günden beri sahip olduğum tüm arkadaşlarımı aradık. Pek sayılmaz ama öyle hissettirdi. Bilgisayar korsanlığı yaptığı için bilgisayarlardan men edilmiş bir dövme sanatçısı olan arkadaşım Pari, onu uyandırdığım için yirmi dakika boyunca şikayet etti. Bir sonsuzluktan sonra, nihayet ona kar maskeli bir grup adam tarafından rehin tutulup tutulmadığını sormama yetecek kadar uzun süre sustu. Sonra bir yirmi dakika daha bunun ne kadar aptalca bir soru olduğuna katlanmak zorunda kaldım.

"Gerçekten kar maskeli adamlar tarafından rehin tutuluyor olsaydın aptalca görünmezdi," diye karşı çıktım. Her halükarda bu, sabahın dördünde onu son arayışımı.

Altı yaşına geldiğimde arkadaş diyebileceğim insan kalmamıştı. Listeyi tamamlamam o kadar uzun sürmedi. Sadece insanların telefonlarına cevap vermeleri o kadar uzun sürdü. Bazılarını defalarca aramak zorunda kaldık ki bu durum hiç hoşlarına gitmedi.

Bir dahaki sefere, kötü adamların onları almasına izin verirdim.

Bob Amca altı buçuk gibi geldi ve olanları anlattık. Sürekli Cookie'yi kontrol ediyor, olaylar hakkında endişeleniyor ama randevusunun nasıl geçtiğini öğrenmek için can atıyordu. Ona söyleyecek değildim.

Reyes, Ubie'ye başıyla işaret ederek, "Ben duşa giriyorum," dedi.

"George'a vurma." Ona kaşlarını çattım. Duşu muhteşemdi. Ona George adını vermiştim çünkü Tom, Dick ya da Harry'ye benzemiyordu. "Sana ne yaptı ki?"

Reyes'in sert mizacına rağmen, dolgun ağzında, yapay ışıktaki yeşil ve altın rengi benekleri parlayan, ışıltılı moka rengi gözlerine kadar uzanan bir gülümsemenin izleri vardı. Bana yumuşak bir öpücük sundu, daha ileri götürmeden önce ağzı benimkine değdi,

Kulağıma gelene kadar yanağıma minik öpücükler kondurdu. "George seni özlüyor" diye fısıldarken ılık nefesi saçlarımı karıştırdı. Sonra ayağa kalktı ve şakacı bir şekilde göz kırptı.

Ama sonra yaptığı şey odadaki herkesi şaşırttı. Eğildi, Cookie'yi yanağından öptü ve kulağına da bir şeyler fısıldadı. Şaşkınlıkla oturdum. Birkaç gün içinde ikinci kez yanağından öpmüştü. Ubie'ye sert bir selam verdikten sonra kapıdan çıktı.

"İkiniz hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Cookie'ye sordum.

Dünya'ya geri dönmesi bir anını aldı. Döndüğünde yüzünü yumuşak pembe bir parıltı kapladı. "Sana iyi bir arkadaş olduğum için bana teşekkür etti."

Elimi kalbimin üzerine koydum. Şu adam. "İblisleri falan öldürmediği zamanlarda çok tatlı olabiliyor."

"Doğru," dedi.

Öpücük Ubie'yi Cookie'den daha fazla etkilemişti. Ondan yayılan duyguların karışımında bir parça kıskançlık hissedebiliyordum. Bunların arasında güvensizlik, endişe ve şüphe de vardı. Zavallı adam. Cookie'ye çıkma teklif etse her şey bitecekti. İlk hamleyi yapacak kadar cesur olmak için içlerinden sadece biri yeterliydi. Ödlekler.

"Evet, ben de şimdi gidiyorum," dedi ve ayağa kalkarken boğazını temizledi. "Bir üniforma göndereceğim-"

"Bob Amca, yapamazsın. Polis yok dediler. Sadece o resimdeki kadın hakkında ne bulabilirsen bul. Burada bir sürü korumamız var."

Ubie nefesinin altından küfrettikten sonra, "Bir sivil polis göndereceğim. Kimi göndereceğimi biliyorum. O senin yeğenin olabilir, Cookie. Yanından ayrılmasına izin verme." Ona doğru küçük bir adım attı. "Söz ver bana."

"Teşekkür ederim, Robert. Söz veriyorum."

"Bu akşam sizi kontrol etmek için geri geleceğim kızlar."

"Oh, şey, yapabilirsin," dedim, ileriye düşünerek, "ama Cookie burada olmayacak. Başka bir randevusu var. Dediğim gibi, popüler." Ona göz kırptım.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu. "Koşullar göz önüne alındığında."

Cookie bana kötü kötü bakmakla meşguldü ki gülümsemesini takındı ve ona geri döndü. "Doğru, evet, biliyorum. Neredeyse unutuyordum. Ama uğramak istersen iptal edebilirim."

"Oh, hayır," dedim, küçümseyici bir el sallayarak, "Bob Amca sırf uğrayıp iş konuşmak için akşamını mahvetmek istemez, değil mi Ubie?"

Kelimeleri sıkıllı dişlerinin arasından geçirmesi bir anını aldı. "Doğru. Hayır, haklısın. Sen git eğlen." Kapıya doğru ilerledi. "İyi olduğundan emin olmak için bu akşam arayacağım."

"Gerçekten gerek yok," dedim ona. Cümlemin ardından hafif bir gıcırtyla Cookie kaval kemiğime tekme attı. Ubie'ye el salladım, sonra ona döndüm. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben ne yapıyorum? Ne yapıyorsun?"

"Ne demek ne yapıyorum? Önce sana sordum."

"Buraya geliyordu," dedi kapıyı göstererek. "Benimle vakit geçirmek istedi."

"BS, Cook." Ayağa kalktım ve fincanımı lavaboya götürdüm. Ama sadece durulamak ve yeni bir fincan doldurmak için.

"BS?"

"Evet, BS. Her zaman buraya gelir. Bazı haftalar neredeyse burada yaşıyor, ama bu ikinize bir şey kazandırdı mı? Çıkmaya yaklaştınız mı? Kanepemde sevişmeye? Sizzler'daki tuvalet kabinlerinde ateşli maymun seksi yapmaya? Sanmıyorum."

Omuzları çöktü. Yavaşça. Tıpkı küçük bir iğne deliği olan ve havası çıkarken hafif bir gıcırty çıkaran bir balon gibi. Sadece o ciyaklamadı. "Kesinlikle haklısın."

"Öyle miyim?" Durdum ve düşündüm. "Bu çok sık olan bir şey değil."

"Biliyorum. Sürdüğü sürece tadını çıkar." Ona bön bön baktığımda, "Ne? Herkes bu operasyonun beyninin ben olduğumu biliyor."

Haklıydı. "Tamam, dumanlı arka odaların ve kar maskeli adamların kalıntılarını saçlarımdan temizleyeceğim."

Cookie kalktı ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

"Oh, hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen, dur." Daha inandırıcı olmak için biraz melodram ekledim. "Gerçekten, Cookie."

"Tamam, duracağım."

"Sadece şaka yapıyorum. Yıkayın. Birinin bulaşıkları yıkaması lazım ve Tanrı biliyor ya Bay Wong da bu işi yapmıyor." Banyoya gitmeden önce ona suçlayıcı bir şekilde baktım.

"Amber hazırlanmayı bitirirken ben de bunları yıkayayım."

Son maceralarımızdan sonra Cook onu yalnız bırakmayı reddettiği için mutfak masamda saçını yapan Amber itiraz etti. "I

kendi banyomda hazırlanabilirdim, anne."

"Acele etmeliyiz," dedi yavrusunu görmezden gelerek, "yoksa okula yine geç kalacaksınız." Kaşlarını çatı. "Bunun onları bu kadar kızdırması çok tuhaf."

Başımı salladım, banyoya girip kapıyı kapatırken ben de şaşkınlık içindeydim. Ancak o zaman içimdeki sarsıntının geçmesine izin verdim, odamdaki o adamları, kafama dayanan o silahı her düşündüğümde beni vuran bulanık görüşü ve hızlı kalp atışını kabul ettim. Aynaya baktım. Ben bundan daha iyiydim. Bunun üstesinden gelebilirdim. Korku beni bir daha ele geçiremeyecekti. Hiçbir zaman.

Diş fırçamı çıkardım ve kılların üzerine bir sıra diş macunu sıktım. Ama titriyordum ve tüp kayarak geçerken kıllara takıldı. Geri döndüklerinde, gözüme bir diş macunu zerresi fırlattılar. Nane aromalı, florürlü ve diş beyazlatıcı tanecikli diş macunu.

Çıglık attım ve iki elimle gözümü kapattım, geriye düştüm ve Küçük Denizkızı heykelciğimi raftan yere düşürdüm. "Gözüm!" Acıya odaklanmaya çalışarak ağladım. "Sol gözüm! Yanıyor!"

Ben toparlanamadan banyonun kapısı açıldı ve Reyes diğer tarafta duruyordu. Orada nefes nefese duruyordu, alarmı adrenalinin sıcak dalgalar halinde ona hücum etmesine neden oluyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Cookie, elleri plastik sarı eldivenlerle kaplıydı.

İşte tam o anda Reyes'in cipimde oturan çıplak ölü adam kadar çıplak olduğunu fark ettim. Ve ıslaktı. Çok, çok ıslaktı.

Reyes ona döndüğünde kız ona bakakaldı.

"Oops," dedim, ne yaptığımı fark ederek. Acı dolu çıgıklarımınla onu adeta çağırımtım.

Orada kutsanmış bir tanrı gibi durdu, aletini örtmeye bile çalışmadı ve "Duştaydım" dedi.

"George nasıl?" diye sordum ama o cevap veremedi hepimiz yavaşça annesinin arkasında duran peri prensesine döndük.

Amber çenesi düşmüş ve gözleri fincan tabağı gibi olmuş bir halde duruyordu. Kocaman, mutlu tabaklar. Cookie ona doğru atıldı ve o büyük sarı eldivenleriyle gözlerini kapatmaya çalıştı ama Amber hızlıydı. Kenara çekildi ve annesinin planlarını kolayca bozarak Şeytan'ın oğlunu yirmi saniye boyunca tam cepheden gördü.

Bu her açıdan tehlikeliydi.

Onun mükemmel fiziğinden gözümü ayırabildiğim anda harekete geçtim: geniş omuzlar, çelik kalçalar ve o her zaman popüler olan kalça çıkıntısı. Ama yapmam gereken bir iş vardı. Önüne geçtim ve Cookie onu dışarı çıkarırken Reyes'in Amber'a attığı şakacı göz kırpışını kaçıramadım. Amber kızardı ve elinin altında kıkırdadı.

"Lanet olsun Reyes," dedim en iyi azarlama tonumla. "Kendini on iki yaşındaki kızlara öylece teşhir edemezsin."

Cookie eşyalarını almak için aceleyle içeri girdi. "Doğru ya," dedi, bir yandan Reyes'in önünde parıldayan zarif, çıplak vücudunu görmemeye çalışırken bir yandan da o gün yapılacaklar listesini karıştırıyordu.

Gözlerimi devirdim, bir havlu aldım ve beline sardım. Kirpiklerinin altından beni izlerken sırttı, en ufak bir yardım etme zahmetine bile girmedim.

Sonunda ona baktığında Cookie'nin dudaklarından umutsuz bir iç çekiş süzüldü. "Artık çıtayı çok yükseğe koydun. Kimse senin kadar yaşayamaz-" Onun her yerini işaret etti. "-hepsini. Kızımı mahvettin."

"Üzgünüm," dedi ama değildi. Bunu söyleyebilirdim.

Cookie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Hayır, değilsin."

Omuz silkti. "Evet, pek sayılmaz."

"Serseri," dedi kapıyı arkasından kapatmadan önce. Ya da kapatmaya çalıştı. Kapı çerçevesine çarptı ve geri sekti. Aynı sonuçla tekrar denedi. Sonra tekrar. Ve yine.

"Aşçı, sorun yok," dedim, yaralı kapıyı hâlâ sarı lastikle kaplı olan ellerinden sıyrarak. "Ben kapıyı getireyim." Başını sallayıp koridoru geçmeye başladığında, "O eldivenleri geri almam gerekecek" diye ekledim.

Kapımı inceledim. Gayet sağlamdı. Ancak kapı çerçevesi daha iyi günler görmüştü. "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. "Kapımı bile kapatamazken nasıl kilitleyebilirim?"

"Bu bir sorun." Arkamdan yaklaştı ve uzun kolunu başımın üzerine uzatarak beni hapsetti. "Sanırım benim evimde kalman gerekecek."

Kirpiklerimi kırıştırdım. "Ya da Cookie'nin."

Havluyu bana geri verdi, evine doğru yürürken yüzünde hınzır bir ifade vardı. Çıplaktı. Pırıltılı ve şık. Cookie başarmıştı. Aman Tanrım.

* * *

Sivil polisler Cookie'nin dairesine vardktan sonra, ben Misery'yi ararken onun da Cookie'yi ofise götürmesine izin verdim. Cook'un önüne koyduğum her şeyle yoğun bir günü olacaktı ve beni dakikalarca meşgul edecek kadar işim vardı. Muhtemelen yarım saat.

Bir erkeğe ihtiyacım vardı. İtip kakabileceğim ve askeri bir komutan gibi emirler yağdırabileceğim bir adam. Garrett Swopes adında bir adama ihtiyacım vardı. Grubumuzda cehennemi ziyaret etmiş tek kişi oydu. Reyes dışında tabii. Çantamı karıştırıp Misery'nin anahtarlarını buldum, yepyenyidiler ve eski anahtarlarıma hiç benzemiyorlardı, o tarafa yöneldim. Misery'nin kilidini fob ile açtım. O da yeniydi. Misery'nin hiç uzaktan kumandası olmamıştı. Eski kafalıydı. Anahtarı sok. Çevir. O kadar takma ve çevirme yüzünden karpal tünel olmadığma şaşırmıştım. Ama şimdi, sadece bir düğmeye bastım. *Jetgiller* gibiydi. Caddeden her çıkışımızda o vınlama sesini çıkarıyordum.

Kapıyı açtıktan sonra içeri tırmanmaya çalıştım. Sürücü koltuğunda seksen kiloluk bir Rottweiler oturuyor olmasaydı bunu da başarabilirdim.

"Artemis," dedim o mutlu bir şekilde nefes alırken, güdük kuyruğu yaban arısı kanatlarının çırpınışı kadar hızlı sallanıyordu, "araba kullanamazsın. En son araba kullandığında neredeyse bir postacıyı öldürüyorduk."

Mızımızlandı ve kocaman kahverengi gözleri yalvarırcasına bir pençesini direksiyonun üzerine koydu.

Eğildim ve Bay Andrulis'i kontrol ettim. Artemis'i umursuyor gibi görünmüyordu. Kulaklarını okşadım. "Tamam, bak, geleneksel olarak senin türünle benim türümün postacı çeşidinin hiçbir zaman iyi geçinemediğini biliyorum ama onları öldüremeyiz. Onları hedef alamayız." Bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığından hiç emin değildim.

Omzumun hemen üzerinden bir şeyi işaret ederek yüksek sesle havladı. Bakışlarımın o yöne doğru kaymasına izin verdim ve bir misafirimiz olduğunu fark ettim. Otuzlu yaşlarının başında, gri kapüşonlu bir tişört giymiş bir adam bizi izliyordu. Artemis'i göremediği için beni.

Artemis'e dönüp dişlerimi sıkarak, "Ciddiyim kızım, gitmen gerek," demeden önce başımı salladım.

"Senin için yıkarım," dedi adam birkaç adım öne çıkarak. Kısa bir süre önce kafama silah dayanmıştı ve daha fazlasını kaldıracak durumda değildim.

penisli cinsiyetin saçmalıkları. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde çantamın yan cebine uzandım ve parmaklarımı Glock'um Margaret'in etrafına doladım.

"Pardon?"

Evsizse bile uzun süredir evsiz değildi. Temizdi, giysileri neredeyse yeniydi.

"Jeep'in. Yıkayabilirim. Ek bir işim var." Bana doğru bir adım daha attı ve el yapımı bir kartvizit uzattı. Normal kâğıda basılmış, sonra makasla kesilmişti. Görünüşe göre okul öncesi bir çocuk tarafından.

"Teşekkürler, şimdilik böyle iyiyiz."

"Yanında birkaç dolar yok mu?" diye sordu, örgü parmaksız eldivenini koklayarak.

"Sen birkaç adım geri git, ben de bakayım."

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla. "Teşekkürler." Geri çekildi ve bakışlarımın onun yanından kaymasına izin verirken bir kez daha cüzdanımı almak için çantamı karıştırdım.

Son zamanlarda evsiz insanlarla çok tuhaf karşılaşmalar yaşıyordum. Evsiz insanlarla karşılaşmalarımın çoğu tuhaftı. Özellikle de kırmızı ışıktaki oturma alanı ön camıma hardallı hamburger fırlatan adam. Ben o adama bir şey yapmadım bile. Plastik camımın arkasından bağıırıyordu.

Ama belki de bu karşılaşmalar Tanrı'nın bir işaretiydi. Belki de evsizlerle çalışmamı istiyordu. Ya da, ki ben bu sefer kutunun dışında düşünüyordum, belki de tüm bunlar benim bu insanlarla fotoğraflarımı çekip daha sonra yasadışı bir şey yapmam için bana şantaj yapabilecekleri bir tür ayrıntılı tuzaktı. Normalde düşüncelerim bu yönde olmazdı ama bu sefer oldu. Muhtemelen caddenin aşağısında park etmiş bej bir sedanda oturan ve geniş açılı kamerasını doğrudan bana doğrultmuş bir adam olduğu için.

İşin tuhafı, aynı bej sedanı son zamanlarda ben de çok sık görüyordum.

İsteddiği kareleri çekmiş gibi görünüyordu. Kamerayı indirdi ve ben penceresine vurduğumda çekimler arasında geziniyordu. Çok sertti.

Şaşırdığı için biraz sıçradı ve çırpındı.

"Sen de kimsin lan?" Ona neredeyse bağıırarak söyledim. Bana tuzak kurulmasını kabul edecek değildim.

Elbette çılgılık atmanın ek bir yararı daha vardı. Şanslıysa, yakınlarda olan herkesin dikkatini çekebilirdi. Eğer o

bana gelseydi, şahitlerim olurdu.

Etrafı taramak için iki saniyemi ayırdım. Muhtemelen iç çamaşırına AK-47 saklamış olabilecek bir yabancıyı kışkırtmadan önce yapmam gereken bir şeydi. Neyse ki Calamity's'in yanındaki küçük bir kafenin çöplerini toplayan bir adam vardı. Hafif bir ilgiyle bakmak için görevine ara verdi.

Reyes yok ama. Sanırım hissettiği tek şey, onu bana çağıran şey, adrenalindeki artışı. Onu çağırmamak için sakın kalmaya çalıştım. Güneşteki atomlar gibi çarpışan cinsel enerjilerimiz yüzünden yoğun bir gece geçirmişti. Bir de maskeli adamlar vardı. Buna bir de diş macunu fiyaskosu eklenince Reyes de benim kadar bitkin düşmüş olmalıydı.

Yeniden paparazzilere odaklandım. "Ne oluyor lan?" Kamerasını yolcu koltuğuna koymak için döndüğünde bağırdım. Anahtarı kontağa taktı ve nedense - reflekslerim kedi gibi olduğundan - kapıyı açmaya çalıştım. Onu saçlarından tutup sürükleyerek dışarı çıkarmaya ve ağzını burnunu kırmaya niyetliydim. Neyse ki kapısı kilitliydi, çünkü oraya doğru yürürken bir noktada tüm gerçeklik duygumu kaybettim. Motoru kükredi ve ben daha bir küfür daha edemedim, ayak parmaklarımı kıl payı kaçırarak dışarı çıktım.

Bir dakika boyunca donup kaldım. Sadece bana tuzak kurmak için gelmemişti; yanımdan geçip giderken arka koltuktaki ceketini gördüm. Cebinde bir rozet vardı. O bir polisti.

9

*Kahve olmadan ne yapardım bilmiyorum.
Muhtemelen 15-20 kişi eyalet hapishanesinde.
-TAMPON ÇIKARTMASI*

Orospu ocuğu.

Polisler bana tuzak mı kuruyordu?

Aceleyle Misery'ye geri döndüm, diğer adamı yakalamayı umuyordum, çünkü o da açıkça olan bitenin bir parçasıydı ama o da gitmişti. Kapıyı çarparak kapattım ve çantamın hâlâ orada olduğunu fark etmeden önce iimden küfrettim. Adam çantamı kolayca alabilirdi. Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kapıyı tekrar açtığımda Artemis arka koltuğa geçmişti. Gözlerini dikmiş, sanki başından beri arka koltuğa oturmayı gerçekten istiyormuş gibi güzel güzel önüne bakıyordu. "zr dilerim kızım," dedim arabaya tırmanırken. "Bay Andrulis, genelde bağırıp kapıları arpmam ama bir tür tuzak olduğu belli olan bir şeyde gözetleniyor olmak beni huysuzlaştırıyor."

Cevap vermedi ve adam için gerçekten kötü hissetmeye başlamıştım. şmş olmalıydı.

Misery'yi çalıştırdım, beş saniye kadar rölantide çalışmasına izin verdim -ki bu süre her zamankinden dört saniye daha uzundu- sonra aşağılık kompleksi olan bir adamı aramak için park yerinden geri döndüm.

* * *

Garrett Swopes'un sık sık çalıştığı tahvil icra dairesine uğradığımda, resepsiyon görevlisi bana bir kaçağı yakalamak için operasyonda olduğunu söyledi. Bir icra dairesinde çalışmak için fazla genç olan güzel kıza bunun nerede olabileceğini sordum.

"Bunu size söyleyemem Bayan Davidson," dedi sakızını patlatarak. "Amcam beni öldürür. Bana öyle söyledi. Eğer size davalarımızla ilgili herhangi bir bilgi verirsem uykumda boğazımı keseceğini söyledi."

"Vay canına. Bu biraz sert oldu. Amcan, ha?"

"Evet. İşe yarayıp yaramayacağımı görmek için beni geçici olarak işe aldı."

"Öyle mi?" Ona bir göz atarak sordum. "Yani, öyle görünüyorsun."

Ne demek istediğimi anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Ne yapacağım?" "Egzersiz yap."

"Oh," diye kıkırdadı. "Evet, beni senin hakkında uyardılar. Ama sana onun nerede olduğunu söyleyemem. Benden bir şey öğrenemezsin."

Sakızını patlatmaya ve tırnaklarını törpülemeye geri döndü ve ben de başımı salladım. "Bence gayet iyi çalışacaksın, tatlım. Swopes, Girard ve Lead'in köşesindeki bir apartman kompleksinde olamaz, değil mi?"

Ağzı açık kaldı. "Nasıl-?"

İhtiyacım olan tek şey buydu. "Teşekkürler tatlım. Amcana selam söyle." Kapıdan çıkarken el salladım. Zavallı şey. Önünde tüm detaylar üç kopya halinde yazılıydı. Ona baş aşağı okuyabildiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Umarım eninde sonunda öğrenirdi. Amcası için çalışmayı planlıyorsa hızlı öğrenmesi gerekiyordu. Zamanında kendisi de oldukça iyi bir atlama izleyicisiydi. Sert muştaları ve çelikten çenesiyle ün salmıştı. Ne yazık ki burnu aynı yıkılmaz maddeden yapılmamıştı. Birden fazla kez kırılmıştı ve yüzünün biraz solunda duruyordu ama yine de havalı bir adamdı.

Yine de neden yeğenine bana bilgi vermemesini söylesin ki? Uzun zamandır arkadaşlık. Ve aylar önce o ananas fiyaskosu için özür dilemiştim. Gerçekten bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Böyle bir kızgınlık iltihaplanma eğilimindeydi. Dikkat etmezse ülser olabilirdi. Gerçi bu benim uzmanlık alanımdı. Ülsere neden olmak. Herkes bir şeyde iyi olmak zorundaydı.

* * *

Garrett'in siyah kamyonetinin arkasına yanaştım ve Misery'yi kapattım. Artemis'i Central ve Juan Tabo civarında bir yerde kaybetmiştim. Bir kedi gördü. Garrett bagaj kapısında iki adamla birlikte duruyordu. Hepsi rozet takıyordu.

boyunlarında kendilerini tahvil icra ajanı olarak tanıtıyorlardı. Adamlardan birinin resepsiyonistin amcası Javier olduğunu hemen anladım. Ve ona bana bilgi vermemesini söylemişti. Umarım başını belaya sokmuyordum.

Toplu halde bana doğru döndüler. Garrett Swopes, moka rengi teni ve ışıltılı gri gözleriyle uzun boylu bir su içiciydi. Ayrıca inanılmaz karın kasları vardı. Onunla ilgilendiğimden değil, ama kapısını her zaman gömleksiz açtığında karın kaslarını fark etmemek zordu. Bunun nedeni her zaman gecenin bir yarısı evine gitmem olabilir. Ona her zaman sabahın dördünde ihtiyacım olması garipti.

Kurşun geçirmez yelek giymek üzereydi. Bu adam kötü biri olmalı. Swopes'un çelik yelek giymesi için çok şey gerekti.

Javier'in beni tanıması bir an aldı. Kaşlarını çattı ve Garrett'a beni işaret ederek bir şeyler söyledi. Garrett onun söylenmesine izin verdi, başını salladı ve bana el salladı. Üçüncü adamı tanı mıyordum. En azından yarı Asyalıydı ve çok fazla bar kavgasına karışmış gibi görünüyordu. Ama gerçekten, bütün o dişlere kimin ihtiyacı vardı ki? Bana sorarsanız aşırıya kaçıyor du.

Misery'den çıktım ve umursamaz bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdüm.

"Nerede olacağımızı nasıl bildin?" Javier sordu.

"Ben yapmadım. Sadece Swopes'un nerede olduğunu biliyordum ve onunla konuşmam gerekiyordu. Sen sadece bir bonussun." Ona kirpiklerimi kırptım.

Kaşları birbirine çarptı. "Hiç C-4 getirmedi n, değil mi?" "Javier, bunu unutmalısın. Bırak geçmiş geçmişte kalsın."

Tabancasını çekti ve emniyetini kapattı. "Sana geçmiş i göstereceğim."

"Şimdi, şimdi," dedi Garrett, silahı ondan çekip alarak. "Charley hepimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Bu onun suçu değil."

"O haklı," dedim. "Benim bir durumum var."

"Gördün mü?" dedi patronunu teselli ederek -gerçeği söylemek gerekirse, Garrett o iş i yürütüyordu ve bu kadar başarılı olmasının nedeni de oydu.

"Yapacak bir iş imiz var Swopes," dedi uzaklaşmadan önce.

Garrett'a döndüm, arkamı kolladığı için minnettardım. Onu etkilemeye başlamış tım. Bunu söyleyebilirdim. Bu yönden küfe çok benziyordum. "Yardım edebilirim," dedim, hizmetlerimi sunarak.

Javier beni duydu ve sinsice geri geldi. Benimle tartışmayı planlamıştı ama yolun yarısında fikrini değiştirdi. Yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordum. "Evet," dedi, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Gidebilirsin. Şu binadaki 504 numaralı daireye git ve kapıyı çal. Onlara seni Crystal'ın gönderdiğini söyle."

Garrett içinden kıkırdadı ve silahını kontrol etti. Bunu yaparken kolları sinirli ve kaslıydı. Tanrım, kolları severdim. "Onu oraya gönderemeyiz."

"Elbette yapabilirsin," dedim. "Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım, çünkü arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Kriz zamanlarında birbirlerine yardım ederler. Birbirlerinin arkasını kollarlar."

Silahını indirdi ve tüm dikkatini bana verdi. "Pekala, şimdi ne yaptın?"

"Ne?" diye sordum. Dehşete düşmüş bir şekilde sordum. "Ben mi?"

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu üçüncü adam. "Evimde kayınvalidemler var. Karımı benim iyi biri olmadığımı ikna etmeye çalışıyorlar. Beni bırakıp onlarla birlikte Porto Riko'ya dönmesi gerektiğine. Karım haklı olduklarını anlamadan önce eve dönmeliyim."

Güldüm ve omuz silktim. "Harika bir dikkat dağıtıcı olurdum. Bekle, Crystal pezevenk değil, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Javier. "Ama böyle bir şey hafızamı silmek için uzun bir yol kat ederdi."

"Tekila da öyle. Ama yardım edeceğim. Ben hazırım. Beni içeri gönder, patron." "Ben senin patronun değilim."

Ona kaşlarını çatıttım.

Javier bana yakaladıkları Daniel'in resmini gösterip tam olarak ne yapmam gerektiğini söyledikten sonra Garrett, "Tamam," dedi. El ele apartmana doğru yürüyorduk ve içimden Reyes'in ortaya çıkmaması için dua ediyordum. Adamın son zamanlardaki -aslında her zaman- öfkesi biraz kuşkuluydu. "Ne istiyorsun?"

Javier ve kötü koca pozisyon alıp binayı kuşatmaya ve istilaya hazırlanırken ben yine güldüm, yıldız çarpmış aşıklar numarasını yutturmaya çalıştım. "Bir milyon dolara ihtiyacım var ama senden, o kitapla ne kadar ilerlediğini öğrenmeliyim."

"Kehanetler mi?" diye sordu şaşırarak. "Dr. von Holstein hâlâ çeviriler üzerinde çalışıyor ama birkaç heyecan verici

atılımlar."

Doktorun adını her söylediğinde kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Çok komikti. Bir şeye von Holstein adını vermem gerekiyordu. Ne yazık ki kanepeme çoktan isim vermiştim. Belki bir sandalye. Ya da tuzluk. Ona Heifer von Holstein adını verebilirim.

Girişin köşesini döndüğümüzde "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar bile değil. İçeride On İki'yle ilgili bir şey var mı?"

Adımlarını yavaşlattı, çok az, ama baltayı taşla vurduğumu anlamama yetecek kadar. "Aslında var. Birkaç kıta Onikiler ve onların gelecekteki boktan fırtınadaki rolleri etrafında dönüyor."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Genellikle cehennemden kaçan ve tek amacı şahdamarımı koparıp cansız bedenimi efendilerine sunmak olan varlıklarla çatışmaktan kaçınmak için elimden geleni yapardım. Özellikle de söz konusu e f e n d i *kötülüğün vücut bulmuş halini* tanımlıyorsa.

Cesur bir el kaldırdım. "Bunu benim için ballandırma,

Swopes." "Bunu hayal bile edemem."

"Tanrı geceleri iyi bir uyku çekmemi

yasaklıyor." "Bunu yapamayız."

"Kazandık mı?" diye sordum. Asansöre bindik, asansör daha önce sokakta küçük poşetler içinde bedava mavi şeker dağıtan adam kadar güvenli görünüyordu.

Garrett YUKARI düğmesine bastı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bok fırtınası. On İki." Her şeyin ne kadar büyük olduğunu göstermek için bir elimi salladım. "Onları yenebilir miyiz?"

Kapılar kayarak açıldı. İçeri adım attık; sonra bana hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bakarken beşinci katın düğmesine bastı. "Neden onlarla savaşalım ki?"

"Çünkü kafamı tepside istiyorlar."

Elimi onun elinin içinde tutarak -asansörde bizimle birlikte kimse olmadığı için nedenini tam olarak bilemesem de- "Neden kelleni tepside istiyorlar ki?" diye sordu.

"Çünkü," diye tekrarladım sabırsızlanarak, "onlar Onikiler. Görünüşe göre yaptıkları şey bu."

"Charles, gece yarısı filmlerini izlemeyi bırakmalısın. Onikiler iyidir. Seni, kızını korumak için gönderildiler."

"Ne? Onlar cehennem köpekleri. Nasıl olur da-?"

"Cehennem köpekleri mi?" Ben başımı sallayınca,

"Gerçekten mi?" diye sordu. Tekrar başımı salladım.

"O zaman farklı bir On İki'den bahsediyoruz. Kehanetlerde bahsedilen On İki, hepsinin ruhani varlıklar olduğunu söylüyor."

Asansörden inerken "Bu doğru olamaz," dedim. Kasvetli koridorlar, idrar ve kimyasalların keskin kokusunu taşıyan lekeli halılarla döşenmişti. Burnumu ve ağzımı kapattım, yasadışı uyuşturucu üretiminin belirgin kokusundan korunmaya çalıştım. Daniel'in bir aşçı mı yoksa sadece bir dağıtıcı mı olduğunu merak ettim. Ama tüm bu senaryonun en kötü yanı koridorun sonundaki bebek ağlamalarıydı. Neden koridorun sonunda hep ağlayan bir bebek vardı?

Daniel'in kapısını bulana kadar eski fast-food poşetlerinin, boş soda ve bira şişelerinin ve bir çift yırtık kot pantolonun üzerinden geçtik. Garrett merdiven boşluğuna açılan köşede pozisyon aldı, tabancasını çekmişti.

Hazır olduğunu işaret ettiğinde ağzıma bir parça sakız tıktırdım, elimi kaldırdım ve neredeyse kapıyı çalıyordum.

Garrett acil bir omuz silkmeye sessizce beni sorguladı.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Madem buraya yalnız girmem gerekiyor, neden aşağıda el ele tutuşup aşık rolü oynuyorduk?"

Yüzüne yayılan sırıtış o kadar muzipti ki neredeyse gülecektim.

"Sen pis, kokuşmuş bir alçaksın," dedim ona takılarak.

Ben omuzlarımı düzeltirken göz kırptı, sonra da kapıyı çaldı.

"Ne?" diye bağırdı bir erkek sesi, açıkça rahatsız edilmekten rahatsız olmuştu.

Ama kapıyı çok erken çalmıştım. Elimdeki tek sakızın süper ekşi olanlardan olduğunu unutmuşum. Her parçasında bir buruşukluk vaat eden türden.

Gözyaşlarımı kırptırdım, göz kapaklarımı aynı genişliğe getirmeye çalıştım ve en iyi New York aksanıyla "Beni Crystal gönderdi" dedim. Nedenini bilmiyorum.

Göz kapaklarımı tam olarak yerine oturtmadan kapıyı açtı. Yanaklarımı aşırı hevesli bir teyze gibi sıkın güçlü atomik karışıma karşı gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum. Çok fazla ruj sürmüş ve keskin tırnakları olan türden. Beni içine almak için bir an durakladı, bu sırada göz kapaklarımı soğumaya zorladım, sakızımı elimden geldiğince sinir bozucu bir şekilde şapırdattım ve göz kırptım. O da kocaman başıyla selam verdi. İri omuzlarının üzerine oturmuştu ama daha da iri göbeği ve 14 numara olması gereken ayakkabıları onu geride bırakıyordu.

Benim onu incelediğim gibi o da beni karış karış inceledikten sonra koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. En yakın köşede kimsenin mevzilenmediğinden emin olunca -Garrett iyiydi- bana içeri girmemi işaret etti. "Muffy burada."

"Muffy?" Onu içeri kadar takip ederek sordum. Bir kızla seks yapmak istiyormuş gibi mi davranacaktım? Muffy adında bir kızla mı? Muffy de ne biçim bir isimdi? Eğer bir fahişe olsaydım, Stardust gibi havalı ve egzotik bir isim seçerdim. Ya da Venüs. Ya da Julia Roberts.

Çevremden baktığımda Javier'in köşeyi döndüğünü, koridorun diğer ucunda, kötü adam Daniel'in dikkatli bakışlarından kıl payı kurtulduğunu gördüm. Hedefimiz kapıyı kapatırken Garrett ilerledi ve kaderimi kilitli bir torba gibi tazeliğiyle mühürledi. Sadece acele etmeleri için dua edebilirdim. Eğer kendine Muffy diyecek kadar aptal bir fahişeyi öpmek zorunda kalırsam, tazminat talep edecektim. İyi bir diş hijyenine sahip olması mümkün değil.

"Şampuan lavabonun altında," dedi Daniel. "Tıkamamaya çalış."

Tamam, bu iş beklediğimden daha sapıkça bir hal almaya başlamıştı. Her şey bittiğinde terapiye ihtiyacım olacaktı. Hayır, bekle, zaten terapiye ihtiyacım vardı. Neyse, boş ver.

Aşırı aktif hayal gücüm Muffy ve benim neden şampuana ihtiyacımız olduğuna dair türlü türlü senaryolar üretirken, sevimli bir Yorkie yatar koltuğun arkasından bana doğru havladı. Daniel gıcırdayan koltuğuna uzanırken, "Tırnaklarını da yıka," dedi. "Geçen sefer kız tırnaklarını yapmamıştı."

Bekle? Ciddi miydi? Fahişe falan olacağımı sanıyordum.

Başka birileri var mı diye etrafı taradım ama yalnız görünüyordu. "Tamam, Crystal'a mesaj atıp burada olduğumu haber vermeliyim, anlıyor musun?"

"İyi, her neyse." Uzaktan kumandayı aldı ve sesi kapattı. Bir tür maç oynanıyordu, tezahürat yapan bir kalabalığın sesi odanın içinde çınlıyordu. Bu iyi bir şeydi. Gürültü, çocukların çıkardığı her türlü gürültüyü bastıracaktı.

Muffy'yi zarar görmemesi için kucağıma aldım ve Garrett'a durumu bildiren bir mesaj attım: *Bir erkek. Tek başına. Ve bir Yorkie. Otuza kadar say.* Onlar kapıyı kırmadan önce Muffy'yi başka bir odaya götürmek istedim.

"Seni daha önce görmemiştim," diye seslendi Daniel bana. "Crystal ile uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Evet, bilirsin."

Televizyonun sesini kapattı. Lanet olsun. Ne dedim ben?

"Ne kadar sürer?" diye sordu. Tekrar ayağa kalktı ve tam ben mesajı gönderirken mutfağa geldi.

Telefonumu cebime tıktırdım. "Sadece birkaç ay. Valerie dışarıdayken birine ihtiyacı vardı."

"Valerie de kim lan?" diye sordu mutfağa girerken. Basit tut. Basit tut. Ama ben cevap veremedim, "Manuel'le kaçan şu sıska kız mı?" diye sordu.

Güldüm ve omuz silktim. "Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım."

"O hatun psikopattı, dostum. Muffy'nin kulaklarına ne yaptığını görmeliydin. Sadece bir düzeltmeye ihtiyacı var, tamam mı? Fiyonklu falan hanım evladı işi istemiyorum. Siktiğimin Valerie'si. Bunu ona söyledim ama yine de pembe röfle yaptı."

Bir köpeğe röfle yapabilir misin? "Tamam. Fiyonk yok. Röfle yok. Anladım. o."

"Tamam. Sadece biz-"

Ön kapı çarparak açıldı ve Muffy ile birlikte daldım. Yapamadım. Bunu yaparken aklıma *dalgıç* teriminin gelmesini engelledim. Daniel aptal değildi. Büyük mutfak penceresine gitmeden önce bir saniye bile tereddüt etmedi. Kirli camı yukarı kaydırды ve iri gövdesiyle aldatıcı bir hızla içeri daldı.

"Swopes!" diye seslendim, Muffy'yi paletin üzerine fırlattım ve onun peşinden pencereden içeri daldım.

O zamanlar fark etmediğim şey Daniel'ın bir planlamacı olduğuydu. Şüpheli bir tür. Eğer biri ona ön kapıdan başka bir yerden gelirse, yangın merdiveninden dairesine çıkmak zorunda kalacaklarını biliyordu, bu yüzden rayları gevşetmişti. Kimse çökmeden yukarı çıkamazdı ve güvenli bir şekilde aşağı inmek için nereye basması gerektiğini sadece o biliyordu. Zavallı adamın alarm sistemi.

Notu hiç almadım. Böylece, pencereden düşüp onu takip ederek yangın merdivenine çıktığım anda, korkuluk ağırlığımızın altında kaldı ve devrildi, dış duvara sadece alttaki cıvatarla sabitlendi. Daniel muhtemelen tam da bu amaçla taktığı parmaklıklara tutundu ama sağlam bir dayanak olmadan uzun süre tutunamadı. Korkuluk sallanıyor, metal metale çarparak çınılıyordu, partimizden üçüncü adam alttaki ara sokakta durmuş, gözleri irileşmiş bir şekilde onu izliyordu. Daniel

Elleri kayınca homurdandı ve sallanan yangın merdivenine düştü, ağırlığı bir sürgünün daha fırlamasına neden oldu.

Bir anda tehlikeli bir şekilde düştük. Parmaklıklara ölümüne tutunmuştum, tutunmaya çalışırken ayaklarım sallanıyordu. Eski bir atasözünü hatırlamadan önce tekrar aşağıya baktım: Asla aşağıya bakma. Beş kat çok yüksekti!

"Charley!"

Garrett üstümdeki pencereden dışarı sarkıyordu.

"Ne?" diye sordum. "Düşüp ölmeden önce beni buradan çıkar."

Ama o gitmişti. Cidden mi?

"Eğleniyor musun?" Reyes bana sordu. Adrenalinim yükselmişti ve o da oradaydı. Hoş bir şeydi ama o cisimsizdi. Bana gerçekten yardım edemezdi. Ya da edebileceğini sanmıyordum. Küpeştede oturuyordu, cübbesi rüzgârda bir amiral gemisinin yelkenleri gibi dalgalanıyordu. Başlığını geriye itti, sonra cübbenin etrafına yerleşmesine ve kaybolmasına izin verdi.

"Pek sayılmaz." Uzaktan siren sesleri duydum.

"Orospu çocuğu," dedi Daniel, metal mekanizmayı sallamamaya çalışarak. O daha çok kaçışın üst kısmındaydı, ben ise daha çok alt kısmındaydım ve parmak uçlarımla tutunuyordum. İlkokuldaki oyun alanının anıları gözlerimin önünden geçti. Maymun demirlerinde berbattım. Her zaman su toplayan ve yarı yolda toprağa düşen kız ben olurdum.

"Bir fikrin var mı?" Ona sordum.

"Yukarı tırmanabilirsin," dedi kesin bir ifadeyle.

Kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarımda asılıydım. Bu pozisyonun yukarı tırmanmak, şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla üst vücut gücü gerektirecekti. "Bu metal şeyin üzerine ağırlık koymuyorsun, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum. İstersen gidebilirim."

"Hayır!" Ben bağırdım.

"Sürtük, ne?" Daniel söyledi. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

İnledim. Bir sumo güreşçisine taş çıkartacak bir adamla çöken bir yangın merdiveninde mahsur kalmak zorundaydım.

"Sana yardım edebilirim," dedi Reyes ve parmaklarımla kaydığını, avuçlarımla ıslaklığının parmaklıkları kayganlaştırdığını hissettim. "Yardı mı istiyor musun?"

Belli ki oyun oynuyorduk. Ona en iyi ölüm bakışımı attım.

Kıkırdadı ve "Bu basit bir evet/hayır sorusu Dutch" dedi.

Ben başka bir şey söyleyemeden tepemden bir çarşaf aşağıya süzüldü.

"Tutun!" Garrett bağırdı ama bırakamadım. Bırakırsam düşecektim.

Parmaklarım bir santimetre daha kaydı ve Reyes'in kulağıma geldiğini duydum, sesi kendisi kadar derin ve güzeldi. "Bırak beni."

"Yapamam," diye cevap verdim fısıltıyla.

"Tabii ki yapabilirsin."

Ama daha fazla tartışmadan ellerim tekrar kaydı ve çubuk avuçlarımdan tamamen kayboldu.

10

*Eskiden kararsızdım.
Şimdi o kadar emin
değilim.*

-T-SHIRT

Tepkim anlıktı. Adrenalin sert ve hızlı bir şekilde yükseldi. Ses kesildi. Yerçekimi bıraktı. Ve zaman yavaşlayarak durdu. Kulaklarıma pompalanan kanın yerini, vakum gibi her tarafımı saran kalın, tuhaf bir basınç hissi aldı.

Yukarı baktım. Çarşaf sanki düşmek yerine yükseliyormuş gibi başımın üzerinde süzülüyordu. Garrett'ı pencerenin önünde durmuş, çarşafı tutarken görebiliyordum, yüzünde sert bir ifade vardı. Elini kesmişti. Avuçlarından damlayan kan, zaman yavaşlamakla kalmayıp tersine dönerken geldiği yere geri gidiyordu.

Şaşkınlık beni tüketti. Kelimenin tam anlamıyla yerçekiminin değiştiğini hissettim. Ayaklarımın altındaki toprağın çekimi, ters yönde yumuşak, ince bir itişe dönüştü.

Uçuyordum!

Ya da yüzüyordum. Ama çok mutlu olup o anki tehlikeli tutuşumu kaybetmeden önce Reyes'in gücünün bir güç alanı gibi beni sardığını hissettim, ben çarşafı tutarken eli bileğime dolandı. "Hazır mısın?" diye sordu, ama bunu söylediği anda zaman geri sıçradı. bir intikam ile yer. Dev bir dalga halinde üzerime çöktü. Ses içime doğru roket gibi fırladı ve yerçekimi iddiasını ortaya koyarak yeryüzüne doğru geri çekildi ve neredeyse çarşafı elimden çekip alıyordu.

Binaya çarptım ve Garrett çekerken tutunmaya çalıştım.

"Durun!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

* * *

Garrett yanıma geldiğinde dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "O da neydi öyle?" diye sorarak öfkemi artırdı. "Aşağıda onu bekleyen bir adamımız vardı. Pencereden çıkmaya gerek yoktu."

"Aşağıda bir adamınız olduğunu bilmiyordum. Daniel'in yangın merdivenini devre dışı bırakacak kadar paranoyak olduğunu da bilmiyordum. Planınızı benimle paylaşabilirdiniz."

"İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Tırnaklarımın acıması dışında. Elin nasıl?"

"İyileşecektir. Özellikle de on bin dolarlık bir çek tutuyorsa. Sanırım sıra sende: Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Doğru ya, On İki. Kaynaklarım On İki'nin cehennemden kaçan ve beni parçalamak için buraya gelen bir grup hapsedilmiş iblis olduğunu söylüyor."

Sustu.

"Hayır, bekle, beni parçalara ayırmak için. Sanırım söylediği buydu."

Benimle birlikte bagaj kapağına yaslandı ve elindeki bandajları kontrol etti. "Dr. von Holstein bana On İki'den birkaç kez bahsedildiğini söyledi. Ona daha yakından bakmasını söyleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Bu arada, gerçekten çok çok çok dikkatli ol."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Evet, bazı adamlar daireme girdi ve bu kadını kırk sekiz saat içinde bulmam gerektiğini yoksa arkadaşımın öleceğini söyledi." Cookie'nin bana verdiği resmin fotokopisini çıkardım. "Sorun şu ki, hangi arkadaşım olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hiç arkadaşın olduğunu sanmıyordum."

"Sen varsın," dedim erkeksi pazularını okşayarak. "Onu tanıyor olamazsın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Ama araştırabilirim."

"Teşekkürler. Bil diye söylüyorum, bu kadını bulmak gibi bir niyetim yok. İşler karışabilir."

"Yapışkan işler." Katlanmış resmi arka cebine koydu. "Peki Onikiler buraya geldiğinde ne olacak?"

"Ah, şu. Evet, hepimiz korkunç, acı dolu bir ölümle ölürüz. Ya da bulduğun hançeri kullanabilirim. Sanırım hepsiyle teker teker konuşup kendilerini hançerin üzerine atmalarını sağlayacağım."

"Planların berbat."

"İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor."

"Geçenlerde aklıma bir şey geldi," dedi. "Sadece bir tane mi? Beynini yorma." "Bence birlikte çalışmalıyız."

Başka bir ortak. Önce Lil Teyze, şimdi de Swopes mu? Bilmediğim bir şeyler mi oluyordu?

"Senin bir işin var," diye belirttim.

"Evet, ama ufkumu genişletmek istiyorum."

Lil Teyze zaten y a n ı m d a y d ı. Üçlü olabiliriz diye düşündüm. Müthiş Üçlü olabiliriz. İşe yarayabilir.

"Bunu düşüneceğim. Hiç referansınız var mı?" diye sordum.

"Seni gerçekten etkileyecek bir referansım yok."

"Hmm, bunun üzerinde çalışabiliriz."

"Bir şeyler atıştırmalıyız. Bunun hakkında konuşalım."

Sarı askılı ve kısa pantolonlu bir kadın köşeyi döndü, çok sayıda polis arabasına ve ambulansa şöyle bir baktı ve geldiği yöne geri döndü. Crystal tarafından gönderilen kızın o olup olmadığını merak ettim. "Peki ya Muffy?" Garrett'a sordum.

"Muffy kim?"

"Daniel'in Yorkie'si."

"Peki, tamam ama sadece bir tane. O kadar aç değilim." "Bir eve ihtiyacı var."

"Bana bakma," dedi, ona baktığım için dehşete düşmüştü.

"Swopes, onu alamam. Ben asla evde olmam."

"Ve ben?" Ben ters ters bakınca, "İyi, sanırım onu alacak birini tanıyorum. Ama bana borçlu olacaksın. Yine."

Homurdandım. "Sana borçlu değilim. Seni birkaç kez vurdurmuş ve cehenneme göndermiş olmam sana borçlu olduğum anlamına gelmez." Cevap vermedi. Bir çıkmazdaydık. Bir çıkmaz. Bir açmaz. Önce ben pes ettim. Hiç uzun sürmedi. "Peki. Ne istiyorsun?"

Konuşurken etrafımızdaki hareketliliğe baktı. "Sürekli seks yapmak için gelen o kadını hatırlıyor musun? Marika'yı?"

"Evet, tabii. Bir oğlu olduğunu söylemiştin. Senin oğlun olabilir." "Evet, ama emin olmak istiyorum."

Bu yeterince kolay olmalı. "Ona sormamı ister misin?"

"Hayır. Babası olarak kocasını gösterdi. Size asla gerçeği söylemezdi."

"Ah, ama bu benim uzmanlık alanım. İnsanların yalan söylediğini anlayabilirim, hatırladın mı?"

"Bu size babasının adını vereceği anlamına gelmez. Ve bu konuyu araştırdığımı bilmesini istemiyorum. Eğer birisi etrafta sormaya başlarsa, şüphelenecektir."

"Tamam, ne o zaman?"

Javier bize doğru yürürken, "Size sonra haber veririm," dedi. "O zamana kadar, bildiğiniz iyi bir Yorkie tarifi var mı?"

"Bu komik bile değil."

"Biraz komik. Yine de bir şeyler atıştırmalıyız. Birlikte geleceğimiz hakkında konuşuruz."

"Bizim hakkımızda herhangi bir fikre kapılma, Swopes. Neredeyse nişanlıyım. Ve sadece kahve içmek için çıkıyorum."

"Durum güncellemelerini okudum," dedi. "Skoru biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onun yerine *seni* akşam yemeği için pişirebilirim. Açık bir ateş çukurunun üzerinde kızartabilirim."

Ağzının bir tarafı kuzeye doğru kaydı. "Orada bulundum."

Bunu yaptım." Hatırlatma karşısında irkildim.

* * *

APD'nin sorularını yanıtladıktan ve yangın merdivenleri konusunda çok titiz olan apartman sahibinden azar işittikten sonra Bay Garrett Swopes ile vedalaştım ve Bay Andrulis ile birlikte her zaman tanıdık gelen bir akıl hastanesine gelene kadar arabayla şehir merkezine doğru yola çıktık. Tanıdık değildi çünkü orada zaman geçirmiştım. Bu akıl hastanesi 50'li yıllarda terk edilmişti ve Dünya gezegenindeki en sevdiğim insanlardan biri olan Roket Adam'a ev sahipliği yapıyordu.

Onu son gördüğümde çok kötü davranmıştım. O zamandan beri geri dönmemiştım, çünkü sorularıma cevap vermezse beş yaşındaki küçük kız kardeşini parçalamakla tehdit etmişim. Utanç beni tüketti

hatırlıyorum. Son birkaç hafta içinde buraya birkaç kez gelmişim ve her seferinde içeri girmeye cesaret edememişim.

Bu sefer de içeri giremeyeceğimi fark edene kadar on dakika boyunca binanın önünde oturdum. Bu ve bir arabanın beni birkaç blok boyunca takip ettiği ve şu anda benim yaptığının aynısını yaparak caddenin aşağısına park ettiği gerçeği. Oturmuş bekliyordum.

İlk başta o sabahki kameralı adam olabileceğini düşündüm ama farklı bir araçtı ve sürücüsü siyah saçlıydı. Kısa süre önce telefoto lens ve Chia evcil hayvanları satan bir adamdan aldığım telefoto lensi bagajından çıkardım. Bunu gerçek bir özel dedektif olabilmek ve telefonum yerine uzaktan fotoğraf çekebilmek için almıştım. Paralı bir çekim için çok yaklaşmak zorunda kaldığım, ancak yürüyememelerine neden olan boyun yaralanması için bir sigorta şirketini dolandırmaya çalışan adamlar tarafından sokakta kovalandığım çok fazla örnek var. Bu adamlar işi biliyordu. Adamı korkutup kaçırmamaya çalışarak omzumun üzerinden birkaç el ateş ettim. Ve / veya onu peşimden gelmeye ikna etmeye. Araba kovalamacaları gerçek hayatta asla filmlerdeki kadar eğlenceli değildi.

Çoğunluğu cipimin içi olmak üzere çektiklerimi gözden geçirdikten sonra telefonumu elime aldım ve ofisi aradım.

"Davidson Araştırmaları," dedi Cookie. Bu, sık sık aromalı kayganlaştırıcıdan bahseden benim selamlamamdan çok daha profesyonelceydi.

"Evet hanımefendi, ince hamurlu, ekstra sucuklu bir pizza alabilir miyim?" "Hayır."

Gah. Çok mu testy? "Sanırım biri beni takip ediyor."

"Beyaz önlüklü ve kelebek ağı taşıyan biri mi?"

Ben bir akıl hastanesinin önünde otururken bunu söylemesi garipti.

"Hayır, ama kim olduğunu biliyorum. Bu sabah fotoğrafımı çekmesi için o polisi kimin gönderdiğini de biliyorum."

"Bu sabah bir polis fotoğraflarınızı mı çekti?"

"Evet, Amerikan Devrimi'nin Kızları'nın yıllık tatlı takvimi için poz verdim. Kek hamurlarının üzerimde ne kadar güzel durduğuna şaşıracaksınız."

"Bundan şüpheliyim."

"Seni arsız sürtük. Aslında bana tuzak kurulduğunu düşünüyorum ve yaptığımı söyleyecekleri şeyi yapmadığının kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Kimse seninle hayatın sıkıcı olduğunu söyleyemez." "Tanrı'ya şükür."

"Bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Kamera ekranına tekrar baktım. "Kesinlikle öyle. Uzun boylu, üniforma giyiyor ve aniden ortaya çıkmış gibi görünüyor."

"Süpermen mi?"

"Yüzbaşı

Eckert."

"Kaptan mı?" diye sordu yumuşak bir nefesle. "Neden? Onun eline ne geçecek ki?"

"Yakında öğreneceğim. Çok yakında kaptanı ziyaret edeceğim. O zamana kadar elimizde ne var?"

"Tamam, resimdeki kadın Phillip Brinkman'dan başkası tarafından işlenen bir cinayetin tek tanığı."

"Araba satıcısı mı?" Ben sordum. "Reklamları çok saçma."

"Sokaktaki söylentilere göre araba galerisi bir paravan ve o aslında bir uyuşturucu kralı."

"Ciddi misin? Bununla ilgili bir TV programı yok mu?"

"İddiaya göre öfkeyle bir adamı öldüresiye dövmüş. Kız arkadaşının hala evde olduğunu ve her şeyi gördüğünü fark edince onu da öldürmeye çalışmış. Kız zar zor kaçmış ve şu anda WITSEC'te."

"Tanık koruma mı? Bu da ne böyle? Bu adamlara onun nerede olduğunu öğrenebileceğimi düşündüren ne? WITSEC benim dar kotumdan daha dar."

"Bilmiyorum ama davadan sorumlu kişinin arkadaşınız Ajan Carson olduğunu biliyorum. Görünüşe göre FBI onu bir süredir farklı suçlamalarla soruşturuyormuş. Hiçbir şey yapamıyorlar, bu yüzden bu cinayetten mahkumiyet almaya çalışıyorlar."

"Peki, sorun nedir?" "Bir bedenleri yok."

"Oh, vay canına. Bu işi zorlaştırıyor. Tamam, başka bir şey var mı?"

"Evet. Bunu şimdi isteyip istemediğinizden emin değilim ama Foster'ların oğlu eve geri taşındı ve UNM'deki yüksek lisansını bitirirken ailesiyle birlikte yaşıyor."

"Gerçekten mi? O orada mı? Onun bir resmini buldun mu?" "Elbette buldum. Aslında birkaç tane. Friendbook'ta var."

"Mükemmel. Ve?" Merak içimi yakarken sordum. Ya öyle ya da çoktan çok fazla kahve içmiştim.

"Ona hiç benzemiyor," dedi, sesindeki hayal kırıklığı yadsınamazdı. "Cidden. En ufak bir benzerlik bile yok. Foster'ların bu adamı evlat edinmediğinden emin misin? O gerçekten... beyaz."

Bir kahkaha patlattım. "Özür dilerim."

"Hayır, gerçek durumu olmayan albino beyazı gibi demek istedim. Bu da normalde iyi bir şey. Sadece daha çok Reyes'e benzemesini beklerdim. Foster'ların fotoğraflarını gördün mü?"

"Şey, hayır. Bu yüzden gerçekten bir göz atmak istedim."

"Bu büyük bir hayal kırıklığı, size söylemekte sakınca görmüyorum. Yani, güzel görünüyor. Ama Reyes değil. Yakınından bile geçemez."

"Bir de şu açıdan bakın: Reyes artık bizim binamızda olduğu için onu her zaman görebilirsiniz. Ve bazen onu çıplak bile görebilirsin. On iki yaşındaki kızınız gibi."

Dudaklarının arasından kederli bir iç çekişin süzülmesine izin verdi. "Bu doğru. Sana Arkadaşlık Kitabı bağlantısını göndereceğim."

"Mükemmel," dedim kıkırdamamı tutarak.

"Teşekkürler." "Elbette. Başka bir şey var mı?"

"Eskortun nasıl?"

"Sevimli ve evli."

Bu sefer yüksek sesle kıkırdadım. "Özel Ajan Carson'la konuşup Adi Arabacı hakkında bilgi almam gerekiyor. Sanırım o tarafa gideceğim."

"Bence bu iyi bir fikir. Pizza konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

"Şaka yapıyordum. Birazdan gelirim. Fırsatın olduğunda öğle yemeği ye."

"Yapacağım. Reyes meşhur yeşil şilili tavuk quesadillasını yapıyor."

Lanet olsun ona. "Afiyet olsun."

Telefonu kapattım ve bağlantıya tıkladım.

Öğle vakti hızla yaklaşırken, midem guruldama ve guruldama olayını yapmaya karar verdi. Bir süre dikiz aynasından Kaptan Eckert'ı izledim. Her ne kadar eğlenceli olsa da, kötü bir adam hakkında iyi bir adam görmeye gitmem ve Adi Arabacı'nın neden eski sevgilisini, yani cinayet işlediğini gördüğü iddia edilen kadını bulmasına yardım edebileceğimi düşündüğünü anlamam gerekiyordu. Bu olduğunda berbattı. Öğle yemeği beklemek zorundaydı.

Ama Siyah Giyen Adamlar'ın neden onu bulabileceğimi düşündüklerini hâlâ anlayamıyordum. Davayla tek bağlantım Ajan Carson'la olan arkadaşlığımdı,

ama bu oldukça zayıf bir bağlantıydı. Sosyal olarak takıldığımız falan yoktu. Birbirimize bağlı olduğumuzu kim nereden bilebilirdi ki?

Numarasını aradım. Sesli mesajını aldım. Bip sesini bekledim. Sonra en ürkütücü fidyeci sesimi takındım. "Bu bir fidiye talebidir," dedim, sesim kısıktı. Çocuk kaçıran gibi. "Yüz kutu Cheez-Its'i bugün öğlene kadar park yerinizde duran plakasız -plakayı boş verin- kiraz kırmızısı Jeep Wrangler'a teslim edin, yoksa sonuçlarına katlanırsınız." Öksürmek için durakladım. Raspy yemek borusunu zorluyordu. "Sonuçları korkunç olacak."

Telefonu kapattım. Bu benim Ajan Carson'a bir ziyaret beklediğimi bildirme yolumdu. Ofiste olmayabilirdi ama bu riski göze almalıyım. Toplantıdayken genellikle telefonlara cevap vermezdi, bu da FBI merkezinde olması gerektiği anlamına geliyordu. Böylece, mantığımın bana yol göstermesiyle o tarafa yöneldim.

Ancak beni şaşırtarak hemen geri aradı. "Selam kızım," dedim merhaba yerine, bizi yakınlaştıracığını umarak. "Saçma sapan fidiye mesajları atarken numaranı engellemek isteyebilirsin. talepleri."

"Bu talep saçma değildi. Adınızı AC olarak değiştirmeyi hiç d ü ş ü n d ü n ü z mü? Ya da özel ajan olduğunuza göre SAC."

"Charley-"

"Sana Sack diyebiliriz."

"Şu anda bir işin ortasındayım." "Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece bir sorum var." "Tüh."

"Gizli Servis'te hiç arkadaşın var mı?" "Hayır" demeden önce tereddüt etti.

"Lanet olsun. İşleri biraz yumuşatabileceğini umuyordum. Bazı tüyleri diken diken etmişim gibi görünüyor. Çok hassaslar."

Elini yüzünde gezdirdiğini duyabiliyordum. Ben etraftayken bunu çok sık yapardı. "Şimdi ne yaptın?"

"Hiçbir şey, yemin ederim. Başkan'ı kışından aradığında çok geriliyorlar. Tekrar tekrar. Yetmiş sekiz kere falan. Bu kot gerçekten dar."

"Charley, bu konuşma bir yere varacak mı?"

"Umarım öyledir yoksa benzinimi boşuna harcıyorum. Kahve içmek için buluşabilir miyiz?" "Tabii. Paseo'daki Flying Star'da buluşalım."

"Paseo?" Ben sordum. "Paseo del Norte'deki gibi mi? Ne yapıyorsun orada?"

"Ben bir saha memuruyum, Charley. Sahaya çıkar ve araştırma yaparım." "Oh, doğru." "Ofisinde olması gerekirdi" lafının üstünü çizdim.

ve yedi noktadan inanılmaz bir U dönüşü yaptım. Pek çok kişi sürüş hünerlerimi takdir etmedi. Ya da birkaç şeritteki trafik akışını durdurduğum gerçeğini. "Burada bir kadının hayatı söz konusu!" Pencereden bağırdım. Ya da kapalı olsaydı bağırdım.

* * *

Kafeye girdim, içinde genellikle *mocha* kelimesi geçen her zamanki yemeğimi, tatlı patates kızartmalı ton balığı ve tuzlu karamelli cheesecake'lerinden bir dilim sipariş ettim - çünkü YOLO - sonra neredeyse iyi arkadaşım ile oturdum.

Hayır. Yakında iyi bir arkadaşım olacak. Hayır! Hayır! Neredeyse iyi arkadaşım.

Şu anda o çok kırılgan "yakın" aşamada pek çok ilişkim var gibi görünüyordu.

Halka açık bir yerde buluşmak iyi bir fikirdi. Eğer yüzbaşı dışında biri tarafından takip ediliyor olsaydım kimse beni FBI saha ofisine girerken göremezdi. Her şey yolunda gitti.

"Hey, Sack. Sana Sack diyebilir miyim?"

"Hayır." Kahvesini yudumluyordu, kısa kahverengi saçları mükemmel bir şekilde taranmış, lacivert iş elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Onun yanında kendimi çok salyalı hissettim. Oh, pekala.

Beni tamamen görmezden gelerek gazete okuyordu. Garip bir durumdu. "Ee, işler nasıl?"

"Harika." Kâğıdı kapattı. "O davayı araştırdın mı?"

Foster bebek kaçırma davası. Bebeğin tam olarak kim ve nerede olduğunu bildiğimi ona nasıl söyledim? Söylemedim. Henüz söylemedim. O taşı atmadan ve evrende kalıcı bir dalgalanmaya neden olmadan önce biraz daha bilgiye ihtiyacım vardı. Kayıp bebeğin nerede olduğunu başından beri bildiğim gerçeğini ortaya atmak aramızdaki kırılgan bağ çatlatabilirdi. Ama ona babasının şüphelerini çürütemeyecek bir kanıtla gidersem -esasen olayda görüldüğünden daha fazlası olduğunu- aramızdaki bağ, yanlışlıkla

parmaklarımı birbirine yapıştırdım. Garip bir haftaydı. İnsan karşı konulabilir başparmaklarının kıymetini, artık onlara sahip olmayana kadar bilemiyor.

"Elbette öyle," dedim ve bir yudum aldım. "Aslında hâlâ öyleyim ama elimde güçlü bir ipucu var."

Yüzündeki güzel ifade değişmese de, içindeki duygular kabarmıştı. Babası için bu davayı çözmeyi gerçekten istiyordu. Ben de bunu onun için istiyordum ama şu anda daha acil bir davam vardı.

"Emily Michaels" dediğimde yine kahvesine uzanıyordu.

Durdu ve bana baktı, ama bir şey söyleyemeden garson yemeğimi getirdi.

"Yemek yemiyor musun?" diye sordum. "Hayır. Yemek yediğini bilmiyordum."

"Ben yemek yiyorum. Sen de bir şeyler sipariş etmelisin." "Ne aldın?"

"Ton balığı eritmesi."

"İyi mi?"

"Emily Michaels," diye hatırlattım ona. Konuyu bilerek değiştiriyormuş gibi hissettim.

"Neden Emily Michaels hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" "Çünkü."

Dudakları inceldi. "Neden?"

"Size söyleyemem. Kafama silah dayayan adam polis yok dedi."

Ağzı açık kaldı. Yapıp yapamayacağımı görmek için içine bir kızartma atmayı kesinlikle düşündüm, ama muhtemelen bu en iyi zaman değildi.

"Onunla konuşabilir miyim?" Ben sordum.

"Hayır."

"Bir buluşma ayarlayabilir misin?" "Hayır."

"Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" "Hayır."

Kahretsin, çok sertti. Muhtemelen FBI ona sorguya nasıl dayanacağını öğretmişti. Hiç böyle bir dirençle karşılaşmamıştım. Böyle saf bir kararlılık. Belki kibarca sorarsam.

"Bu bilgiyi gerçekten kullanmayacağım," dedim, sanki bunun bir yardımı olacakmış gibi. "Sadece yedek olarak ihtiyacım var. Eğer onu

almazsam bir arkadaşımı öldüreceklerini söylediler."

"O zaman onlara sahte bir adres verin ve beni arayın. Yollarını kesmek için bir ekip göndereceğim. Bu adamlara karşı tanıklık edebilirsin. Bam bam."

"Sonra ne olacak? Emily ile WITSEC'e mi gideceksin? Hayır, teşekkürler."

"Size o yeri vermem için en ufak bir ihtimal bile olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Yine de neden beni seçtiler?" Yüksek sesle sordum. "Muhtemelen aramızdaki bağı bildikleri için."

"Ne bağlantısı?"

"Bir kere biz arkadaşız," dedi omuz silkerek.

Sayı! "Doğru. Tabii ki." Arkadaş olduğumuzu biliyordum. Artık mutlu ölebilirdim. "Ya diğeri için?"

"Sen bir özel dedektifsin. Muhtemelen benimle bir öğle yemeği ayarlayabileceğini ve benden bu bilgileri vermemi isteyebileceğini düşündüler."

Homurdandım. "Çılgın insanlar. Kim böyle bir şey düşünür ki?"

"Merak ediyorum," dedi, ifadesi donuktu. "Bunu rapor etmem gerekiyor, Charley."

"Yapamazsın. Polis yok, unuttun mu?"

"Özür dilerim. Bu tür bilgileri kendime saklayamam. Brinkman'ın adamları bu kadar çaresizleşiyorsa, biz de yaklaşıyoruz demektir. Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"Peki ya benim avantajım? Ve sözde öldürecekleri arkadaşımın avantajı, gerçi en yakın arkadaşlarımdan kim olduğunu gerçekten bilmediklerini düşünmeye başlıyorum."

"Bitir," dedi sandviçime başıyla işaret ederek. "İfade vermek için ofisime gelmeni istiyorum."

"Çuval! Hayatta olmaz."

"Seni arkadan gizlice sokacağım. Cipini burada bırakabilirsin."

Orospu çocuğu. "Üzgünüm," dedim masadan kalkarak, "ama bu riski göze alamam. Bu konuyla ilgili bir soruşturmanın kokusunu alırlarsa, işler çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir."

Yüz ifadesi tüm duygulardan arınmış bir ifadeye dönüştü. "Seni kelepçeleyeceğim, Charley. Seni adaleti engelleme suçundan tutuklayabilir ve işbirliği yapana kadar tutabilirim."

Tekrar oturdum. "Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz, bu yüzden bu konuda alabileceğim tüm bilgileri alacağım ve araştıracağım. Benim işim bu. Bir kez olsun size yardım etmeme izin

verin."

Kesinlikle kulaklarımdan dumanlar çıkıyordu. "Geçmişte bana hep güvendin ve senin için birkaç büyük davayı çözdüm. Yoksa unuttun mu?"

Alnını ovuşturdu. "O- Tamam, şöyle yapacağız. Emily'nin hayatına kastedilmiş olma ihtimalinin güçlü olduğunu belirten bir ön rapor hazırlayacağım. Kırk sekiz saatiniz var."

Bunu kendi yöntemimle yapmama izin vereceğini biliyordum. Umarım işler kötüye gitmez.

"Ama bu iş tersine dönerse, benim yöntemimle yapacağız."

Bazen Sack'in aklımı okuyup okuyamadığını merak ederdim. Gerçekten iyi arkadaşlar bunu yapabilir.

11

*Çok güzel bir gün.
Sanırım ilaçlarımı bırakıp ortalığı biraz karıştıracağım.*
-TAMPON ÇIKARTMASI

Gezegendeki en iyi arkadaşlarımdan birini Siyah Giyen Adamlar davasında bana biraz zaman vermesi için ikna ettikten sonra, zaten şehrin o tarafında olduğum için Foster'ların evine gittim. Artık Cookie kadar ben de neye benzediklerini merak ediyordum. Oğulları gibi açık tenli miydiler? Eğer öyleyse, Reyes nasıl bu kadar esmerdi? Bu kadar egzotik?

Akla gelen olasılıklardan biri, doğal olarak, gerçek babasına benziyor muydu? Lucifer'e mi benziyordu? Eğer öyleyse ve Foster'ları dünyadaki insan ebeveynleri olarak seçtiyse, potansiyel bir aile seçerken onların güzel renklerini göz önünde bulundurmamış mıydı?

Tabii ki yaptı. Reyes bunu yapmayacak kadar zekiydi.

Satılık boş bir evin önüne yanaştım ve potansiyel bir alıcı gibi davranarak, yerleşip telefonumu kontrol etmeden önce bir o yana bir bu yana baktım. Birkaç ev ötede de bir bahçe satışı vardı ve sürekli bir trafik akışı vardı, ben de hemen oraya karıştım. Bayan Foster'ın yakında evde olacağını biliyordum, bu yüzden dışarıda oturup e-postalarımı kontrol ettim ve not defterime bir şeyler karaladım. Karalamalarım kelimelere, kelimeler de isimlere dönüştü. *Charley Farrow*, yazdım, hissini ve görünüşünü sevdim. *Charley Davidson Farrow*. Yoksa tirelemeli miydim? Bu günlerde kadınlar ne yapıyordu? *Bayan Reyes Farrow*. Farrow. Bu isme çok alışabilirim.

Bir Prius'un Foster'ların garajına girdiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Daha önce olduğu gibi onu göremeden kapı indi, ama yakında onu görecektim. Ajan Carson'ın bana verdiği, neredeyse otuz yıl önceki kaçırılma olayının dosyasını çıkardım.

Yardımcıma şöyle bir baktım ve eşi Bayan Andrulis'i görmeye gitmek için biraz zaman ayırmayı aklıma not ettim. Zavallı adamın yarım bıraktığı işi bitirmesi gerekiyordu. Sonsuza kadar çıplak dolaşmasına izin veremezdim. Bu bana yanlış geliyordu.

"Penisine bakmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Bunu çok duyuyorum."

Arka koltuğumdan gelen sesle sıçradım ve not defterimi kapattım. Reyes içeri girdi, çok sıcak ve çok ... bedenseldi. Artık eskisinden daha katı görünüyordu. Daha az cisimsiz. Ölenler bana hep katı gelirdi ama katı görünmezlerdi. Reyes'in rengi her zaman ölenlerden daha fazla olsa da, o hâlâ cisimsizdi. Tam olarak et değil ama tam olarak ruh da değil. İkisinin arasında bir şeydi. Ancak son zamanlarda ete doğru eğiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bahçe satışına gidiyordum. Yeni bir bahçeye ihtiyacım var ve- bak! Satılık bir tane var."

Sokağın karşısındaki Foster'ların evine baktı. "Tamam," dedi ve içinde bir öfkenin yükseldiğini hissettim. "Peki, ne bekliyorsun?"

"Durumu inceliyorum," dedim, bana inanacağını umarak ama içten içe oyunu daha başlamadan kaybettiğini bilerek. Planlarım suya düşünce, yine de bahçe satışına gitmeye karar verdim. Ona gösterecektim.

Misery'den aşağı indim ve kapısını kapattım, nişanlımı içeride kaynamaya bıraktım.

Yanlarına gittiğimde tartışan üç kadın hâlâ tartışıyordu. Anlaşmazlıkları bahçe satışındaki eşyalar etrafında yoğunlaşıyor gibiydi. İkisi yirminci yüzyılın ortalarına ait kıyafetler giymişti. Tahminimce 1950'lerde ya da 60'larda ölmüşlerdi. Üçüncüsü ve en küçüğü, göğsünde V işlemeli kabarık pembe bir bornoz ve minik ev terlikleri giymişti.

"Ah, o müzik kutusunu hatırlıyorum," dedi, genç bir kız onu alıp kapağını açarken bakarak. "Onu babam yapmıştı. Onu sana on altıncı doğum gününde vermişti, Maddy."

"Hayır, vermedi Vera," dedi üçünün en uzununu. "Onu Tilda'ya on ikinci yaş gününde verdi." Üçüncü kadına işaret etti, o da başıyla onayladı.

İlki, Vera, bunların hiçbirini kabul etmedi. "Madison Grace, o kutuyu ve onu sana verdiği günü hatırlıyorum."

Tilda, "Maddy'ye on altıncı yaş gününde bir resim çerçevesi hediye etti," dedi. "Hayır, bana on beşinci doğum günümde bir resim çerçevesi hediye etmişti."

"On beşinci yılın mıydı?" diye sordu, düşünceli düşünceli gökyüzüne bakarak. "Bradford Kingsley ile süpürge dolabında gizlice öpüştüğün için o yıl odana gönderildiğini sanıyordum."

"Bradford Kingsley'i hiç öpmedim," dedi Maddy, dehşete düşmüş bir halde. "Sadece konuşuyorduk. Ayrıca o Sarah Steed'den hoşlanıyordu."

Arkadaşlarını sevgiyle hatırladıkları anlaşılabilir için de kafası aynı anda yere düştü.

"Zavallı kız," dedi Vera. "Nefesi çok kötü kokuyordu."

Tilda eklemeyen önce hepsi üzüntüyle başını salladı: "Eğer o horozu atlatabilseydi, Bradford'la sonunda evlenebilirlerdi."

Kimsenin haberi olmadan için için anılarını tazelemesini izledim. Ufak tefek olan Vera en büyükleri gibi görünüyordu, Tilda ikinci ve Maddy de arkadan geliyordu. Onları izlemek bir tür sitcom izlemek gibiydi. Artık televizyona nadiren vakit ayırabildiğimden, arkama yaslanıp bu eğlenceden sonuna kadar yararlandım.

Küçük kız bulduğu kutuyu annesine götürürken yine bir boya seti hakkında tartışmaya başladılar. Kadının gözleri ilgiyle parlıyordu. Çim sandalyede oturan bir adama "Bu ne kadar?" diye sordu.

"İki çeyrek alacağım."

"İki buçuk mu?" Vera melankolisinden fırlayarak bağırdı. Adama bir yumruk salladı. "Ben de sana çenenden bir beşlik çakayım. Bu nasıl?"

Maddy ablasına bakarak, "Hemen sinirlenme," dedi. Vera onun kulağını tuttu ve öne doğru eğildi. "Ne?"

"Tanrı aşkına Vera Dawn, artık beni gayet iyi duyabiliyorsun. Biz öldük."

"Ne?"

Tilda başını salladı ve bana baktı. "Bunu bizi kızdırmak için yapıyor."

Hafifçe güldüm ve kimsenin fazla dikkat etmediğinden emin olmak için küçük kalabalığı taradım. "Karşıya geçmek ister misiniz?" Onlara sordum.

"Tanrım, hayır," dedi Maddy. "Kız kardeşimizi bekliyoruz. Hepimiz birlikte karşıya geçmek istiyoruz."

Bu yeniydi.

"Kulağa hoş geliyor. Hazır olduğunda nerede olacağımı biliyorsun." "Elbette," dedi Vera. "Seni gözden kaçırmak biraz zor."

Bir kart masasının üzerinde orantısız duran eski bir ekipman gördüm. "Nedir bu?" diye sordum. Gözlerim hayranlıkla parlayarak sordum.

"Pek emin değilim," dedi çim sandalyedeki adam.

"Maddy, torunun her zaman pis bir alçaktı." Bana baktı. "Zavallı annesi huzurevine yatalı bir hafta bile olmadı ve sahip olduğu her şeyi satıyor."

"Hepimizin sahip olduğu her şey," dedi Tilda. "Ve bu bir yalan detektörü. Babamız Hoover için çalışıyordu, bilmiyor musunuz?"

"O Hoover tuhaf bir adamdı," dedi Vera, burnu tiksintiyle kırışarak.

Maddy ona kaşlarını çattı. "Nasıl oluyor da birdenbire duyabiliyorsun?"

Vera tekrar kulağını avuçladı. "Ne?"

Bir kıkırdamayı bastırdım. "Yalan makinesi mi? Gerçekten mi?"

"Ne?" Bu kez soran torununun pis alçağıydı.

"İşe yarıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi birasını kaldırmadan önce.

"İşe yarıyor mu?" Maddy sanki onu gücendirmişim gibi sordu. "Rüya gibi çalışıyor. Bir keresinde benden habersiz erkek arkadaşımın dışarı çıktığında Tilda'nın üzerinde kullanmıştım."

"O ben değildim, Maddy. Esther'di. Ve ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olmadığı için sonuçlar yetersiz çıktı."

"Ne kadar?" Adama sordum.

Omuz silkti. "Bunun için yirmi dolar alırım." "Sattım."

"Yirmi mi? Yirmi dolar mı? Bu bir müzede olmalı, bahçe satışında değil. Bu çocuğun derisinin şiddetle tabaklanması gerek."

Adama parasını ödedim, sonra onlara doğru yürüdüm. "Katılıyorum. Eğer bu orijinal FBI ekipmanıysa, eminim doğru kişilere ulaştırabilirim."

"Bunu yapabilir misin?" Maddy

sordu. "Deneyebilirim," dedim

omuz silkerek. "Teşekkür

ederim," dedi Vera.

Başımı salladım ve ödülümü aldım.

"Ben de ne yaptığımı biliyordum," dedi Maddy ben uzaklaşırken. "Ben sadece büyük insan olmayı seçtim."

Tilda homurdandı ve tartışmalar yeniden başladı. Kız kardeşleri Esther için neredeyse üzülüyordum. Öldüğünde onu bekleyen bir sürü yükü vardı.

Ofise gitmeden önce yalan makinesini eve bırakmaya karar verdim. Ajan Carson'la hâlâ arkadaş olsaydık, doğru kişilere ulaştırması için açık talimatlarla birlikte ona verirdim. Elbette bir yerlerde bir FBI müzesi vardı ve bu bana brownie puanı kazandırabilirdi. Brownie puanlarına inanan biri idim. Cheez-Its gibiydiler. Ve Oreos. Ve mocha latte. Asla çok fazla olamazlardı.

Ancak eve dönerken önümdeki caddede birdenbire yaşlı bir kadın belirdi. Reflekslerimle sağa kırdım, park etmiş bisiklet sürüsünü kıl payı kaçırdım ve Misery'yi bir sokak lambasına yandan çarptım.

Gıcırdayarak durdum ve alnımı direksiyona çarptım.

Kadının üzerinde kâğıt inceliğinde bir gecelik vardı, hem elbisesi hem de saçları yumuşak bir bebek mavisiydi. Onu sadece bir saniye görmüş olmama rağmen, yüzündeki, kırılğan omuzlarındaki korkuyu fark etmek için yeterliydi. Lil Teyze'ye hiç benzemiyordu ama yine de ikisini karşılaştırmadan edemedim. Eğer Lil korkmuş ve kaybolmuşsa, onu dünyanın her yerinde arardım. Bu kadından edindiğim izlenim buydu.

Neyse ki o anda bulunduğum bölge çok kalabalık değildi. Kimse küçük talihsizliğimi fark etmedi. Bay Andrulis'i kontrol etmek için bir göz attım. Hâlâ dümdüz karşıya bakıyordu, dünya umurunda değildi, ben de etrafta kadını aradım. Kadın gitmişti.

Başka çarem kalmayınca tekrar caddeye çıktım ve eve doğru yola koyuldum, ancak kadın tekrar karşıma çıktı. Yolun ortasında.

Dizlerimin bağı çözülüp frene basmak için tüm gücümü harcadım. Yana savrulmak. Bir şeye çarpmak. Isırdım ve kadının içinden geçerken yavaşça fren yaptım. Trafiği kontrol ettikten sonra boş bir otoparka girdim ve arabadan indim. Kadın yine gitmişti.

Bütün gün bu oyunu oynamamın imkanı yoktu. Bu hızla gidersem birini öldürebilirdim. Bu yüzden kollarımı kavuşturdum, bileklerimi çaprazladım ve Misery'ye yaslanıp beklemeye başladım. Bir iki dakika sonra kadın tekrar ortaya çıktı.

Misery'nin tam önünde belirdi, yönünü bulmaya çalışır gibi etrafına bakındı ve sonra tekrar kayboldu. Cipimin ön tarafına döndüm ve bekledim. Bu sefer ortaya çıktığında, nazikçe kolunu tuttum.

Gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çattı, muhtemelen parlaklığıma karşı gözlerini kısıtı ve bana baktı.

"Merhaba," dedim usulca, ayağını geri çekip kaval kemiğime öyle sert bir tekme attı ki gözlerim yaşardı. Onu bıraktım, kaval kemiğimi tuttum ve nefesimin altında küfrederek etrafımda zıpladım. Kendimi toparladıktan sonra döndüm ve ona ters ters baktım. "Bu ayak parmaklarını acıtmış olmalı." Ne de olsa yalınayaktı. "Lütfen bana ayak parmaklarının acıdığını söyle."

"Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu, kırık porselen gibi buruşuk yüzü öfkeyle buruşmuştu. Bana bahçe satışındaki Vera'yı hatırlatan bir yumruk kaldırdı.

"Adın Esther değil, değil mi?" Ben sordum. Bekledikleri kız kardeş o olabilirdi.

"Benim adım seni ilgilendirmez, aşüfte. Onu hemen geri ver."

Aşüfte mi? "Hashtag color-me-confused," dedim ona. "Ve bu haftanın çılgınlık ödülü mavi saçlı çılgın kadına gidiyor."

"Ben deli değilim, sen de onu geri ver. Senin gibi kadınları duymuştum." Sanki ondan öğreniyormuşum gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Korkunç derecede gücenmişim.

"Hayır. Onu geri vermeyeceğim." Eğildim ve hâlâ acıyla gıcırdayan dişlerimin arasından, "Onu alamazsın," dedim. Sonra düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Sanki bilmiyorsun."

Binlerce yanıtlım vardı ama hiçbir mantıklı değildi. İnsan sadece belli durumlarda *Annen* gibi şeyler söyleyebilir ve *ona bir çorap sokabilir*. Ben de ukalalık yolundan vazgeçtim.

"Bak, küçük deli kadın, kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Omzumun üzerinden bir şeye odaklandı ve ben de tekrar Bay'a baktım. Andrulis.

"Bekle, Bay A? Sizin mi?" Birden umutlanarak sordum.

Çıplak ölü adamıma baktığı anda öfkesi buharlaştı. "Elli yıl önce evlenmiştik. Ve ben onu bir aşüfte ile arabada yakaladım. Bunca zaman sonra!" Çöktü ve yumruklarına sarılarak hıçkırdı. Altmış saniye içinde öfkeli, nostaljik ve kederli bir hale büründü.

"Öldüğünüzde ilaç kullanan mıydınız , değil mi?
Belki de antipsikotik bir şey?"

Bakışları yumruklarının üzerinden yukarı kaydı. Ve tekrar öfkeye.

"Bak," dedim elimi omzuna koyarak. "O sadece seni beklediği için burada." Bu iyi bir tahmindir. Bana neden orada olduğunu hiç söylememişti. Bekle, belki de eşinden uzaklaşmak içindi. Belki de bana sığınmak için gelmişti. Onu eşine teslim ettiğim için bu çok kötü olurdu.

Onu yolcu kapısına kadar götürdüm ve birdenbire büyük bir utançla seyircilerimiz olduğunu fark ettim. Düzeltiyorum, seyirciler küçük çılgın bayanı zar zor görebildiğinden, ben ve sadece ben bir seyirciye sahiptik. Harikaydı. Bay Andrulis'in kapısını açtım ve onu kendime çekebilmek için elimi koluna attım. Karısı da yanında olduğuna göre, bu sefer işe yarayabilirdi.

Ve öyle de oldu. Yavaşça bana doğru döndü, sonra karısına baktı.

"Charles?" dedi.

Neyse ki cevap vermeden önce benimle değil onunla konuştuğunu fark ettim.

Yaklaştı ve ben de yolumdan çekildim. "Charles, bu şıfırtıyla ne yapıyorsun?"

Oh. Em. Gee.

"Bunca yıldan sonra-"

Farkına vardı ve yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. Bir elini kaldırdı ve kızın yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

Başka bir şey söylemediler. Ben Misery'nin yan tarafındaki hasarı incelerken birkaç dakika boyunca kucaklaşıp sarıldılar. Lanet olası elektrik direği bir anda ortaya çıktı. Neyse ki çizikler çok yüzeyseldi. Kesinlikle parlatılabilirlerdi.

Huffy bisikletlerine binmiş üç çocuktan oluşan izleyicilerim, telefonları hazır bir şekilde, tekrar patlamamı ve havayla tartışmamı bekliyorlardı. Viral olmayı hiç istemiyordum. Bayan Andrulis ile daha önceki yüzleşmemi kaydetmeyi akıl etmediklerine dua ederek, onları görmezden gelerek işime devam ettim. Ama her an Andrulis'lere kim olduğumu ve ne olduğumu açıklamam ve isterlerse beni geçebileceklerini bildirmem gerekecekti. Telefonla konuşma rutinini uygulamak zorunda kalacaktım. Ama iş o noktaya gelmeden önce, geçip gitmişlerdi.

Her şey o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde oldu ki başım döndü. Anıları zihnimde canlanırken tek dizimin üzerine çöktüm. Charles Andrulis

Chicago ve Kirtland Hava Kuvvetleri Üssü'nde iki ay görev yaptıktan sonra yerel sinemada kıvıll saçlı bir gişe görevlisi tarafından gafil avlandı. İlk görüşte aşkı, ama ona çıkma teklif etmekten o kadar korkuyordu ki, hayır diyeceğinden o kadar korkuyordu ki, sadece duvardan onun ayın çalışanı resmini çaldı. Bir hafta sonra savaşa gönderildi ama o resmi her yere yanında taşıdı, bu kadar aptal olduğu için kendine lanet etti ve onu bir daha gördüğünde evlenme teklif etmeye yemin etti. Tabii sağ salim dönebilirse.

Yaptı ve yaptı.

Biraz yara bere içinde de olsa sağ salim geri dönmeyi başarmış ama hastaneden çıkıp New Mexico'ya döndüğünde kıvıll saçlı kadın artık tiyatroda çalışmıyormuş.

Ama oradaki birkaç çalışanla iyi arkadaş olmuştu ve ertesi gün onu yerel bir hukuk bürosunda resepsiyonda çalışırken buldu.

Daha fazla riske girmeyerek, tam teçhizatlı üniformasıyla ona doğru yürüdü - ya da daha doğrusu topallayarak yürüdü, önünde diz çökmek için mücadele etti ve evlenme teklif etti. Bu noktada, alıngan kıvıll saçlı, adamın ağzının payını verdi. Ama o da aşık olmadan önce değil. Bir hafta sonra evlendiler ve bunu çocuklar ve torunlarla, uzun iş günleri ve kısa aile tatilleriyle, hayatta kalma mücadelesi ve en kötü zamanlarda birbirlerini sevmekle dolu bir kasırga izledi.

Gözlerimi kırıştırarak şimdiki zamana döndüğümde, hava yanaklarımdaki ıslaklığa karşı serindi ve daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şeyi fark ettim. Hayat gerçekten de kısaydı. Andrulise'lerin hayatı zengin ve renkliydi, kötü kısımları bile. Ama her saniyesine değerdı. Charles, Beverly'yle evlendiğine bir kez bile pişman olmamıştı. Adı Beverly'ydi.

Ondan hoşlandım.

* * *

Ağır yalan makinesini iki kat merdiven çıkarak daireme kadar taşıdım ve ilk fırsatta bir asansör yaptırmaya yemin ettim. Ne kadar pahalı olabilirlerdi ki? Mutfak masama oturur oturmaz telefonum çaldı. Arayanın kimliğinde Quentin'in hafta sonları yaşadığı manastır görünüyordu. Meleklerin konuşmalarını duyabilen çok ilginç bir kadın olan Rahibe Mary Elizabeth diğer uçtaydı. Konuştuğu anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Charley?" dedi, sesi titreyerek. "Hey, abla, n'aber?"

"Ben Quentin. Sağırılar Okulu'ndan aradılar. Bu sabah kampüsten ayrılmış ve bütün gün yokmuş. Bunu hiç yapmamıştı. Onu gördünüz mü?"

Telaşla, "Telefonunu denediniz mi?" diye sordum.

"Evet. Ona birkaç kez mesaj attım ve onunla görüntülü sohbet etmeye çalıştım. Hiçbir şey yapmadım. Telefonu açmıyor."

Alarm seviyesi yükseldi. Bu Quentin'e hiç yakışmıyordu. O gezegendeki en tatlı çocuktü. Yani, çoğu zaman. Fiziksel bedeni bir iblis tarafından ele geçirildiğinde tanıştığım sarı saçlı, mavi gözlü, on altı yaşında güzel bir çocuktü. İblis benim kullanışlı Rottweiler korumam tarafından parçalara ayrıldı ve Quentin o zamandan beri arkadaşımıdı. Ailesi yoktu ve okula gitmediği zamanlarda rahibelerle birlikte manastırda yaşıyordu. Katolik kilisesinin bu konuda ne düşündüğünden emin değildim ama şu ana kadar çok iyiydi. En azından henüz kovulmamıştı, ama Quentin herhangi bir şekilde yaramazlık yapmaya başlarsa, kilisenin onun orada daha fazla kalmasına izin vereceğini düşünemiyordum.

"Tamam, ne yapabileceğime bir bakayım."

Telefonu kapattığım anda Cookie hızla üst kata çıktı ve dairesine daldı. Koridorda yürüdüm ve daireyi ararken onu izledim.

"Ne arıyorsun?"

"Amber," dedi telefonuna uzanarak. "Onu okuldan almaya gittim ve orada değildi. Ofiste bütün gün devamsızlıktan kaldığını söylediler. Neden beni aramadılar?" O panikliyordu ama ben de her şeyi tüketen bir korku biriktiriyordum.

Elbette yapmazlardı.

Cookie'ye Quentin'den bahsedemeden telefonum tekrar çaldı. "Ben Amber," dedim ona, sonra cevap vermeden önce susturmak için işaret parmağımı ağzıma götürdüm. İçimde neler olduğunu bildiğime dair bir his vardı. Ve Amber'ın neden annesi yerine beni aradığını bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Hey, ufaklık, okul nasıldı?" Dayanamayarak sordum.

"Charley Teyze?" dedi, sesi Rahibe Mary Elizabeth'inkinden daha fazla titriyordu ve hissettiğim o korku içimde bir gelgit dalgası gibi yükseldi.

"Balkabağım, sorun ne?"

"Tramvay yolunun tepesindeyiz. Bir şey oldu. Gelip bizi almanı istiyorum."

"Yaralandın mı?"

"Hayır, biz... iyiyiz. Sadece Quentin biraz korkuyor. Senden başka kimseyle konuşmuyor. Gerçekten çok korkuyor. Okul dağılmadan önce dönmemiz gerekiyordu ama buraya geldik ve kendini kaybetti. Onun için çok endişeleniyorum."

Üzerime öyle bir rahatlama çöktü ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. "Hatta kal. Ben şimdi gidiyorum."

"Lütfen anneme söyleme."

Lanet olsun. Beni aramasının bir nedeni olduğunu biliyordum. "Gelmeyeceğim. Olduğun yerde kal."

Cookie kızıyla ilgili bilgi almak için telaşla beni pençeledi. Çantamı ve anahtarlarımı alırken telefonu kapattım. "İyiler," dedim ona sessizce. "Okulu asıp tramvayla Sandia Peak'e gitmeye karar verdiler. Ama Quentin'e bir şey oldu."

"Aman Tanrım, ne oldu? Yaralandı mı?"

"Hayır. Korktuğunu söyledi. Ya bilmediği bir yükseklik korkusu var ya da başka bir şey oldu. Doğaüstü bir şey."

Çantasını kaptı. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, sana söylememi istemedi ve sen de söylememişim gibi davranmak zorundasın."

"Ne var? Charley, sevgili teyze olmanın zamanı değil. Okuldan kaçtı. Her şey olabilirdi. Eğer o kadar uzun yaşamasına izin verirsem, doğuştan gelen hayatının geri kalanında cezalı olacak."

"Sana söylemeyeceğime dair ona söz verdim. Ayrıca, hazırlanman gereken bir randevun var."

"Randevu mu?" diye bağırdı. "Şaka yapıyor olmalısın. Biriyle çıkamam."

"Bunu ayarlamak için çok uğraştım. Beni ortada bırakamazsın Cook. Ve bu Amber için de geçerli. Bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalısın."

"Neden? Kahraman olasın diye mi? Bu olayda kötü adam olmaktan gayet memnunum, Charley. Okuldan kaçtığı ve bu kadar tehlikeli bir şey yaptığı için cezalandırılacak."

"Biliyorum," dedim elimi koluna koyarak. "Ve doğru olanı yapacaktır. Sen izle. Ama bırak sana söyleyen o olsun Cook. Eğer biliyorsa

sana söyledim, bana bir daha asla güvenmeyecek."

"Onunla olan ilişkiniz hakkında endişelenemem-"

"Bana her şeyi anlatıyor Cook," dedim, meramımı anlatmaya çalışarak. "Geçen gün bana doğum kontrolü hakkında sorular sordu."

Çalıştığımız sınırlı RAM dikkate alındığında saniyede yaklaşık yirmi dört baytlık bir emilim oranından sonra Cookie bana bağırdı. "O on iki yaşında!"

Yüzümü buruşturdum ve Amber'ın duymamış olmasını umarak telefonu kendime doğru daha sert bastırdım. Yüksek sesle söylediğimde kulağa kötü geliyordu. "Sana söyleyecektim, yemin ederim." Sonra ona gülümsedim. "Bana seks yapmak için evlenene kadar beklemek istediğini söyledi."

Cookie anında sakinleşti.

"Ama ne zaman çocuk sahibi olmak isteyeceğini bilmiyor, bu yüzden bana en iyi yöntemleri soruyordu."

"Ve sen buna kandın mı?"

"Genetik kodumda bir yalan dedektörü var, hatırladın mı? O hiçbir şey yapmadı. Söz veriyorum. Merak ediyorsan söyleyeyim, Quentin de bakire."

"Bunu nasıl bildiğini bilmek istemiyorum."

"Bir gece o evdeyken mesajlarına göz attım," diye açıkladım her şeye rağmen. "Hiçbir şey olmadığından emin olmalıydım. Onu hayatınıza soka n bendim. Amber'ın başına bana kızacağın bir şey gelirse bu beni öldürür."

"Charley, Amber kendi kızı. Seni asla suçlamam-"

Amber'ın telefonla konuştuğunu duydum ve Cookie'yi durdurmak için parmağımı kaldırdım. "Ben buradayım. Şimdi o tarafa gidiyorum."

Telefonu tekrar gömleğime bastırdığımda Cookie sadece "Git" dedi.

Daireden dışarı fırladım ve Misery'ye koştum. Tramvay benden sadece on beş dakika uzaktaydı, sonra tepeye yirmi dakikalık bir yolculuk daha. Quentin'in dayanması için dua ettim.

* * *

Sorunun ne olduğunu, Quentin'in neden tramvayla dağdan aşağı inmediğini anlamam uzun sürmedi. Paçavralar içindeki ölü bir kızın size bakmasından daha ürkütücü pek fazla şey yoktu. O olmalı

Quentin'in onu benimle olduğu gibi görebildiği gerçeğini fark etmişti. Önümde duruyordu, uzun siyah saçları keçeleşmiş teller halinde yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Ama gözleri saç tellerinin arasından parlıyordu. Özellikle de burnuma bir santim kadar yaklaştığında ve gözleri tamamen hayattan yoksun bir şekilde dik dik baktığında. Hangi yöne döndüğümün bir önemi yoktu, oradaydı, burun buruna, bir gangster gibi bana bakıyordu. Muhtemelen hayatının bir döneminde bir televizyon ekranından çıkmıştı. Ya da ölümden. Her iki şekilde de.

Ama Quentin'e hak vermek zorundaydım. Geri gelmek istememekte haklıydı. Çok ürkütücüydü. Ben de aşağı inmek istemedim.

Telefonumu çıkardım ve onunla konuşmaya çalıştım ama o sadece baktı. Gerçekten görmüyordu. Muhteşem manzaraya bile bakamıyordum. Bir cam panelden dışarı bakmak için döndüğümde, önümde beliriyor, vagonun dışında geziniyor ve beni daha da ürkütüyordu.

"Bakın," dedim ona, telefonumu daha sıkı kavrayarak, "bu saçmalığı kesin ve beni geçin." Herkes sustu ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. Onları suçlayamazdım. Ölenlerle yaptığım tek taraflı konuşmalar telefonda bile kulağa garip geliyordu. Ama şimdi buna engel olamıyordum. "İnsanları korkutuyorsun. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Hiçbir şey.

Tramvayın tepesine yaklaşıyorduk ve o hâlâ etrafta dolanırken Quentin'i dağdan indirip indiremeyeceğimi bilmiyordum. Belki gözlerini kapatmasını sağlayabilirdim. Ama karşıya geçse daha iyi olurdu.

Başımı eğdim ve enerjimi topladım. Daha önce hiç böyle bir şey denememiştim ama belki istese de istemese de onu karşıya geçirebilirdim. İçimdeki enerji sakinleşene kadar bekledim, sonra onu içeri çekmek için yumuşakça, ikna edici bir şekilde dışarı gönderdim. İşe yarıyor gibiydi. Bana yaklaştı. Ve yüzüme çarptı.

Harikaydı. Şimdi yüzüme yapışmış ölü bir kızla insanlarla dolu bir arabanın içinde duruyordum. Bu çok yanlıştı.

Angel'ın bana söylemek üzere olduğu gibi. "Bu çok yanlış görünüyor, *pendeja*. Beni ürkütüyor."

Sıkılmış dişlerimin arasından konuştum. Mıknatıs gibi yapışmıştı. Tam bir kaçık gibi görünmeden ondan kurtulamazdım. Böyle bir şey beni hiç durdurmadı ama yine de.

"Kulübe katıl. Onu nasıl çıkarabilirim?"

Güldü, çektiğim acının tadını çıkarıyordu. Sağ gözü neredeyse sol gözüme değiyordu. Göz kırptığımda kirpiklerimiz buluşuyordu. Ben hareket ettiğimde, o da hareket ediyordu. Ben geri adım attığımda, o öne doğru süzülüyordu. Uzun zamandır bu kadar ürkmemiştim.

"Siyam ikizleri gibi görünüyorsunuz."

"Yapışık ikizler," diye düzelttim onu, "ve krep şurubu aşkına, çek şunu üstümden."

"Ona dokunmam. O filmdeki kız gibi."

"*Yüzük mü?*" İzlemiş olmasına şaşırarak sordum. Film çekilmeden çok önce ölmüştü.

"Hayır, şu içine şeytan giren kızın kafasını tamamen çevirdiği film."

"Oh, *The Exorcist*."

"O film berbattı."

"Evet, benzerliği görebiliyorum. Şimdi onu üzerimden alın!"

Araba durduğunda iki büklüm oldu. Yolcular arabadan yeterince hızlı inemiyor gibiydi. Nedenini bilmiyorum. Görevli orada durmuş, benim inmemi bekliyordu.

"Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordum.

"Bir sonraki yolcu grubunu yüklemem gerekiyor."

"Tamam, sen git onları getir, ben de burada durup önümdeki güzelliği düşünüyüm."

Angel yere düştü, o kadar çok gülüyordu ki dizlerini göğsüne çekmek zorunda kaldı. Küçük pislik.

"Seni tavayla öldüresiye döveceğim."

"Oh, lütfen, *pendeja*, senin bir tavan yok." Gözlerini sildi ve ayılmaya çalıştı. "Bu kızın kafası karışık. Sadece iyileştir onu. Onu haç çıkarabilirsin."

"Bunu denedim. Şimdi yüzüme yapışmış bir kız var. Onun içini zar zor görebiliyorum. Yüzüme yapışmış bir kızla hayatımı nasıl sürdüreceğim?"

Ve yine bir kahkaha tufanı. Bir sonraki yolcu grubu biniyordu. Artık bu arabadan inmeliydim. Bir kez daha denedim. Ona uzandım, içine girdim, zihninin karanlık bir köşesinde büzülmüş bulana kadar enerjimin onunkiyile birleşmesine izin verdim. Enerjimi onun etrafına sardım, onu kucakladım ve

onu yaklaştırdım. İşte o zaman hissettim. Ona olanların travmasını.

Görevli, "Kalacaksanız hanımefendi, hemen inmeniz gerekiyor," dedi. "Kalıyorum," dedim nefes nefese, içindeki ıstırap ciğerlerimi ele geçiriyordu

Sonunda rahatlayıp geçene kadar.

Öbür tarafa geçmişti, ama bu olduğunda, bir şeyler görüyorum. Ölen kişinin hayatından kesitler yakalıyorum. En sevdikleri hayvanın ne olduğunu ya da ilk dondurmalarının tadının nasıl olduğunu. Ama bu kızda bunu göremedim.

"Hanımefendi, bu kapıyı kapatmam gerekiyor. Bir programımız var."

Hâlâ onun geçişinin ortasıdaydım. Zihnimde nefret dolu ve dehşet verici görüntüler parlıyordu. Yaşadığı akıl almaz şeyler onu sonsuza dek yaralı bırakmıştı, anılarının aşındırıcı dokusu bunun inkâr edilemez kanıtıydı. Annesi tarafından istismar edilmiş, babası tarafından görmezden gelinmiş, hiç görülmemiş, hiç umursanmamış ve babasının intihar ettiği gün tamamen terk edilerek bir canavarın himayesine bırakılmıştı. Erkek kardeşi bile onu görmezden geliyordu, büyük olasılıkla annelerinin gazabına uğramaktan korktuğu için. Bu yüzden kız kardeşini savunmak yerine o da ona katılmış, annesi ona aptal dediğinde gülmüş, annesi ona çelme takıp kaynar su dolu bir tencereyle düştüğünde görmezden gelmiş. Suyun içinde elleri ve yüzü yanmıştı. Öldüğünde bu yanıklar hala görülebiliyordu.

Bunlar görmek istemediğim şeylerdi. Ne kadar fırçalarsam fırçalayayım temizleyemediğim şeyler. Miranda -adı Miranda'ydı- başarısız bir sistemin ürünüydü. Ölümünü tam olarak görmemiş olsam da, annesinin ellerinde o kadar korkunç, o kadar saçma bir şekilde öldüğü çok açıktı ki, zihnim isyan etti, midem kasıldı ve dünya bir yana savruldu. Arabadan inmeye çalışırken tökezledim. Angel beni yakaladı ve ona doğru kaldırdı. Hayır, Angel değil. Bir adam. O anda kimin olduğu umurunda değildi. Yardımı kabul ettim, ten rengi ceketin kollarına tutundum ve kendimi yukarı kaldırdım. Sadece en kötüsünü atlatmam gerekiyordu. Yaşadığı her şeye rağmen, ölümüne kadar taşıdığı en yaygın duygu kardeşine duyduğu derin ve kalıcı sevgiydi. Annesi ona saldırdığında diğer tarafa bakan kardeşine.

Görüntüler solmaya başladığında safralarımı yuttum. Tamamen kaybolacaklarından değil ama Amber ve Quentin'i bulmam gerekiyordu. Ben yapardım

beni tutan adam olmasaydı arabadan düşecektim. Görevli aceleyle yanıma geldi ve adamın elinden kurtulup sahanlığın köşesine doğru hamle yapmadan önce ona el salladım. Korkuluklara tutundum ve midemdekileri ahşap platformun üzerine boşaltmaya başladım. Dizlerimin üzerine çöktüm, midem gereğinden fazla kasılırken neredeyse nefesim kesiliyordu, utanç verici bir hale gelene kadar kuru kusuyordum.

Bir dakika boyunca bu saçmalıkla uğraştıktan sonra ağzımı ceketimin koluna sildim ve Amber'ı aramak için telefonumu çıkardım.

Hemen telefonu açtı. "Daha gelmedin mi?"

"Buradayım," dedim, sıcak ciğerlerimi Sandia Peak'in serin havasıyla doldurarak. Dağın tepesi her zaman birkaç derece daha serin olurdu ve bu iyi hissettirirdi. En azından zirvenin tepesindeki restoran olan High Finance'e giden düzinelerce rampayı çıkana kadar midemi sakinleştirmeye ve kafamı boşaltmaya yardımcı oldu.

"Restoranın dışında, arka duvarın önünde oturuyoruz. Lütfen, acele et, Charley Teyze. Bir sorun var ve onu anlayamıyorum. Anlayamayacağım kadar hızlı işaret ediyor."

"Neredeyse geldim, tatlım," dedim ayağa fırlayarak.

Adam elini uzattı ve teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda Yüzbaşı Eckert ile yüz yüze geldim. Beni takip etmişti. O da aynı arabada mıydı? Onu hiç görmedim. Bronz bir ceket ve örgü şapka giyiyordu, belli ki kılık değiştirme ustasıydı. Yine de yolda yüzüme yapışmış bir kız vardı.

Yüz hatlarını kaplayan hayal kırıklığından onu görmemi istemediğini anlayabiliyordum. Onunla hemen o anda yüzleşmeyi çok istiyordum ama o anda ona ihtiyacım vardı.

"Benimle gel," dedim ve dengesini sağlamak için tekrar ceketine tutundum. İkimiz de rampaları koşarak çıkana kadar onu sürükledim ve Büyü Diyarı'nın sunduğu muhteşem manzaranın tadını çıkaran seyircilerin yanından hızla geçtim. Eckert bana her adımda yardım etti, tökezlediğimde beni yakaladı, bir keresinde sağ dizimin üzerine sertçe düştüğümde beni kaldırdı. Miranda'nın anıları yüzünden görüşüm hâlâ bozuktu. Engebeli arazide tam olarak yolumu bulamıyordum. Dünya tehlikeli bir şekilde tekrar tekrar yan yatıyordu. Kaptanın bana içki içip içmediğimi sormasını bekliyordum ama hakkını yemeyelim, çenesini kapalı tuttu.

Angel da hâlâ oradaydı. Arkamızdan geldi.

Kaptanın hakkımda düşündüklerini artık umursamadan onunla konuştum. "Git onları bul tatlım ve bana tam olarak nerede olduklarını söyle."

"Çoktan yaptım." Yanımızdan hızla geçti ve yolu gösterdi. "Şurada," dedi restoranın merdivenlerini çıktığımızda. İşaret etti ve ben de Quentin ile Amber'ın yanına koştum.

"Charley Teyze!" Kollarıma koştı. "Çok özür dilerim. Bir sorun var. Artık benimle konuşmuyor."

Quentin restoranın arka duvarına yaslanmış, başı dizlerinin arasında, kollarıyla kendini koruyarak oturuyordu. Miranda ürkütücüydü. Hakkını vermeliydim. Ama bu daha fazlasıydı.

Koluna dokundum ama cevap vermedi.

"Onun nesi var?" Amber sordu. "Buraya gelip etrafa bakacaktık, sonra da okul dağılmadan geri dönecektik."

"Ne zaman üzölmeye başladı?" Ona sordum.

"Yukarı çıkarken. Çok gergindi ve sonra içine kapandı. Pencereleden dışarı bakamadı ve beni el sallayarak yanından uzaklaştırdı. Bir bayan bana yüksekten korkup korkmadığını sordu ama o korkmadığını söyledi."

"Hayır, tatlım, değildi," dedim. Yakınlarda gezinen kaptanı zar zor fark ettim. Her neyin peşindeyse, her ne planlıyorsa, kıcıımı ısırabilirdi. Quentin'in omuzlarını ovarak onu kendime getirmeye çalışırken bir yandan da Miranda'nın anılarının etkisiyle savaştım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve temizlemek için başımı salladım. Acısı çok büyüktü, her şeyi tüketiyordu. Annesini çok sevmişti ve onu doğuran kadının neden onu sevmediğini hiç anlamamıştı. Ama hata kesinlikle onun omuzlarındaydı. O kadar emindi ki. Kendi mutsuzluğuna kendisi sebep olmuştu. Bunu hak etmişti.

Artık bir önemi yoktu. O benimkinden daha büyük ellerdeydi. Nasıl iyileşeceğini gerçekten bilen ellerde. Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını anlamasına yardım edecekti.

Ve eğer umduğum kadar adil olsaydı, annesi günahları yüzünden sonsuza dek yanacaktı.

Aynı anda pek çok şeyle savaştım. Acı, ıstırap, çaresizlik ve öfke. Öfke tamamen benimdi. Çenemi öyle sıktım ki dişlerim acıdı.

Zorlukla yutkunduktan sonra Quentin'le tekrar denedim. "Angel," dedim, onu yaklaştıarak.

"O kız için üzgünüm, Charley. Bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum tatlım. Ama Quentin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Hâlâ hayatta. Bu benim alanım değil." Hayal kırıklığı içinde arkamı döndüğümde, "Ama o da kız gibi. Doğru düşünemiyor. Belki ona yaptığını yapabilirsin."

Onunla tartışmaya başladım ama durdum ve önerisini tekrar düşündüm. Kesinlikle denemeye değermiş. Quentin'in sarı saçlarını okşadım ve enerjimin özümde toplanmasına izin verdim. Yükselen bir fırtına gibi kabarmasına izin verdim. Ama ben onu dışarı göndermeden Quentin başını kaldırdı, serulean mavisini gözleri korku ve belirsizlikle parlıyordu. İçimdeki enerjinin dağılmasına izin verdim ve yakışıklı yüzüne dokundum. Beni tanıması bir an sürmüş gibi kaşlarını çatmış, sonra gözlerini kırıştırdı ve kollarına atıldı.

Restoranın arka güvertesinde uzun süre öyle oturduk, içeriden gelen müzikle sallanıyorduk. Ben müzikle sallanıyordum. Uzun bir süre sonra çeteme baktım. Amber yakınımda durmuş, elindeki örgü şapkayı sıkıyordu. Angel yanımdaki duvara yaslanmış oturuyordu. Quentin'i çok merak ediyor gibiydi ve onları hiç tanıştırmadığıma inanamıyordum.

Kaptan Eckert, restoranı kalın ahşap kalaslarla çevreleyen parlak kırmızı korkuluklara yaslanmıştı. Çok güzel bir yerdi ve muhteşem bir manzarası vardı.

"Nesi var?" diye sordu kaptan.

En iyi bakışımı yapıştırdım. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Kaptan bu kadar sert davranılmaya alışık olmasa da, özellikle de APD'nin alt düzey danışmanlarından biri tarafından, tartışmadı. Tehdit etmedi. Sadece orada durdu, gözlemledi, muhtemelen notlar aldı ve zihinsel dengesizlik nedeniyle beni kovdurma olasılığını tarttı.

Bir süre sonra Quentin nihayet geri çekildi ve bana teleferiğe binemeyeceğini söyledi. Eve gidemezdi.

"Kız mı?" Ona sordum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama uzun sürmedi. Kim olduğumu, ne olduğumu ve pek çok ortak noktamız olduğunu biliyordu. Başını salladı.

"Onu ben de gördüm," diye imzaladım. "Korkmuş ve kaybolmuştu." Bana bön bön baktı. "Korkmuş ve kaybolmuş muydu?"

"Evet, benim aracılığım ile geçti. Başta istemedi ama ben... onu ikna ettim. Ailesi tarafından çok incitilmişti."

"Onu taciz mi ettiler?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Kötü."

"Ona vurmak gibi mi?"

"Ve daha kötüsü. Çok korkmuştu."

Yere baktı. "Bunu ben de hissedebiliyordum. Dünyasının ne kadar karanlık olduğunu hissedebiliyordum. Ne kadar boş olduğunu. Karnımı ağrıttıyordu."

"Benimki de, ama bunu nasıl hissettin?" Quentin'in ölenleri görmekten daha fazlasını yapabildiğini fark etmeye başlamıştım.

"Sana söylemedim."

"Şimdi söyle bakalım," dedim. Uzandım ve saçlarını karıştırdım.

Bu onun dikkatini çekti. Amber'a bakarak saçımı düzeltti, sonra aynısını benimkine yaptı, gözlerinde muzip bir parıltı varken çikolata rengi buklelerimi karıştırdı. Saçlarım zaten dağınıktı, ben de öylece bıraktım.

"Eğer ruh bana dokunursa, nasıl hissettirdiğini görebiliyorum" dedi. "Vay canına. Bu çılgınca."

"Bu berbat bir şey. Bundan hoşlanmıyorum." Düşündüğü zaman geri çekildi

o.

"Özür dilerim. Bazen gidenler çok fazla yük taşır." "Bavullar gibi mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Kıkırdadım. "Pardon, deyim duydum. Bir sürü sorunları varmış gibi onları ağırlaştırıyor."

"Ah, evet. Tıpkı insanlar gibi, sanırım."

"Evet, ama bunu yapabiliyor olman çok havalı." Bana şüpheli bir bakış fırlattığında, "Angel üzerinde dene" dedim.

"Siktir et, *pendeja*." Angel ayağa fırladı ama üzerimde kaybolmadan önce kolunu tuttum ve onu geri çektim. "Bu Angel."

Angel ona her zamanki gibi başıyla selam verdikten sonra tokalaşmak için elini uzattı. Quentin elini sıktı ve sonra ona "ASL biliyor musun?" diye sordu.

Angel omuz silkti, ben de yorumladım. "Hayır dostum, üzgünüm. Keşke bilseydim."

Bu mesajı ilettim ama "Öğrenecek" diye de ekledim.

Angel'ın kaşları havaya kalktı ve başını sallayarak onayladı. "Bu harika olur." "Tamam, şimdi bu konu hallolduğuna göre, dokunduğunda bir şey hissettin mi?"

onu?"

Quentin omuz silkti. "Oldukça mutlu. Bu güzel bir Şey."

"Çünkü bana sahip," dedim ve ikisine de göz kırptım.

"Bu şeyleri öğrenmek istiyorum," dedi Angel, artık bu fikre çok sıcak bakıyordu. "Bana öğretmek zorundasın."

"Sana hiçbir şey öğretmiyorum," dedim, aynı anda hem konuşup hem de imzalayarak. "Git Santa Fe'deki okulda onunla takıl. Her türlü işareti öğrenirsin."

"Bu doğru," dedi Quentin; sonra başını kaldırıp Amber'a baktı. O baktığı anda Amber önümüzde dizlerinin üzerine çöktü. "Çok özür dilerim," dedi ona.

"Lütfen olma," diye imzaladı. Onunla çok gurur duyuyordum. Onunla tanıştığından beri geçen iki hafta içinde çok şey öğrenmişti. Çocuklar. Lanet olası küçük süngerler. "Anlıyorum. Benim göremediğim şeyleri görüyorsun. İstiyorum ki-" Sonraki kelimeleri bulmakta zorlandı, sonra ekledi, "-Ben ve senin aynı olmamızı istiyorum. Senin gördüğünü görmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Hayır, yapamazsın. Hiç eğlenceli değil."

"Kolay olmadığını biliyorum. Charley'i uzun zamandır tanıyorum. Her zaman ölü insanlara yardım etmeye çalışır ve başı belaya girer. Keşke," diye seslendi ama işareti bilmiyordu, bu yüzden cümleye yeniden başladı. "Ona yardım edebilmek isterdim."

Bunu bir sonraki cümlemin içine koymaya özen gösterdim, böylece o da anlayacaktı. "Keşke bu dağın dışında olsaydık. Rahibeler sana ulaşmaya çalışırken beni çiğneyip öldürdükten yaklaşık on beş dakika sonra annen beni öldürecek. Hepsi çok endişeli."

Suçlulukları beni tek bir kaya gibi sert dalgayla vurdu. İyi oldu. Haklarını verdim. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Bir dakika," dedim ayağa kalkıp kendimizi toparlarken. "Siz ikiniz bunu kaç kez yaptınız?"

"Bu ilk kez oluyor," dedi Quentin, yüzünde ciddiyet dolu bir ifade vardı. "Demek istediğim, siz ikiniz kaç kez okuldan kaçtınız?"

Bakışları anında kilitlendi; sonra Amber'ınki suçluluk duygusuyla yere düştü.

"Quentin!" Bağırdım. Ya da gerçekten hızlıca imzaladım. "Amber on iki yaşında."

"Gelecek hafta on üç yaşına gireceğim!" dedi. "Ben de on üç yaşındayım," dedi Angel.

Onu görmezden geldim. "On altı yaşındasın, Quentin. Bu çok yanlış."

Bana bön bön baktı. "Sence-?" Durdu ve başını bana doğru salladı. "Asla

olmaz. O sadece bir çocuk. Biz arkadaşız."

Ayağımı sokmuştım. Amber onu ele geçiren acıyla yüzünü buruşturdu. Sözleri canını yakmıştı. Belli ki daha fazlası olduğunu düşünmüştü.

Ona döndüm ve dudaklarımı okuyamasın diye Quentin'in görüşünü engellemek için elimi kaldırarak bir sonraki sözlerimi söyledim. Görmemeye çalıştı ama ben hızlı konuştum. "Yalan söylüyor," dedim ona. "Ne yaparsan yap, kutsal olan her şey aşkına, lütfen annenin ikinizin öpüştüğünü öğrenmesine izin verme."

Quentin bunu saklayabilmiş olabilirdi ama Amber'ın bunu başarabilmesine imkân yoktu. Suçluluk duygusu bir kez daha içinden yayıldı.

Nefesim kesildi ve dehşete düşmüş bir halde Quentin'e döndüm. "Onu öptün mü?" "Ne? Hayır."

Amber anladı. Ayağını yere vurdu. "Charley Teyze, beni kandırdın."

Hâlâ Quentin'e dehşetle bakmakla meşguldüm.

Başka bir şey söylemeden önce ellerini ceplerine soktu.

"Akıllıca bir karar," dedim uzaklaşmadan önce. Ya da uzaklaşmaya çalıştım. Dünya tekrar devrildi ve ben de tökezleyerek Yüzbaşı Eckert'in üzerine uçtum. Oh, neyse. Kendimi bir dağın yamacından aşağı atmaktan iyidir. Çatlayan kaburgaları iyileştiğinde iyi olacaktı.

12

Mükemmel bir vücudum var.

Bagajımda.

-T-SHIRT

Aşağı inerken hâlâ sallanıyordum. Kaptan Eckert pes edene kadar yanımdan ayrılmadı ve kollarından birini bana dolayarak inerken beni sıkıca tuttu. Rampalar o kadar dik değildi. Sadece o kadar sallanıyordum. Kaptanla konuşacak çok şeyimiz olmasına rağmen şimdi zamanı değildi.

Tramvay yolunun sonuna kadar beni tuttu ve çocuklarla birlikte Misery'ye kadar yürüdü. Araba kullanabilecek durumda olup olmadığımı sorduğunda kaşlarımı çatarak onu orada bıraktım.

Quentin'i manastıra bıraktığımda, tam da tahmin ettiğim gibi, çılgın bir rahibe sürüsüyle karşılaştım. Tek bir kitle halinde dışarı fırladılar. Bana saldıran penguenleri hatırlattılar. Tek umudumuz cenin pozisyonuna geçip inlemektir. Bu onları durdurdu. Her seferinde işe yaradı. Quentin beni takip etmedi ama sorun değildi. İkimiz için de haysiyetimi feda etmeye çok istekliydim.

Canını zor kurtardıktan sonra çok gergin olan Amber'ı evine götürdüm ve kapısına bıraktım. Yoldaydı. Cookie randevusu için hazırlanıyormuş gibi yapmakla meşguldü. Amber'ın iki saat geciktiği gerçeğinden habersizmiş gibi davranıyordu. En ufak bir kızgınlığı yoktu. Korku ve endişe, sahip olabileceği her türlü öfkeyi yutmuştu. Öfke daha sonra ortaya çıkacaktı. Umarım o zaman çok uzakta olurum.

Yatak odasına geri döndük, orada boynuna parfüm sıkmanın ortasındaydı.

"Anne?" Amber sesi ince ve kırılgandı.

"Selam tatlım. Geç kaldın."

Amber tereddüt etti, sonra ayaklarına baktı. "Paula'nın evine gittim. Kurabiye yaptık."

Ve işte oradaydı. Beklediğim duygu patlamasıydı ama öfke yerine bir acı kasılması hissettim. Amber ona yalan söylediği için incinmişti. "Git ödevini yap. Ben bir süreliğine dışarı çıkıyorum."

"Tamam."

Küçük peri prensesi yalan söylediği için kendini daha da mutsuz hissederek ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Bunu yakında anlayacaktı. Ona inancım tamdı. Ama Cook onun aldatmacası yüzünden incinmişti. Nedenini bilmiyorum. Ona her zaman yalan söyledim.

Amber uzaklaşır uzaklaşmaz Cookie kapısını kapatmak için acele etti ve bana doğru döndü. "Ne oldu?"

"Önce otur."

İstedikimi yaptı ve ben de Yüzbaşı Eckert ile ilgili kısım da dahil olmak üzere tüm olayı ayrıntılı olarak anlattım. Ve neyin peşinde olduğunu. Bütün o dilencilerin ve kameralı polisin arkasında o olmalıydı.

"Bu adamın olayı ne?"

"Keşke bilseydim ama Amber'ın çok iyi davrandığını bilmeni istedim Cook. Quentin'in yanından hiç ayrılmadı. Ve çok fazla işaret öğreniyor. Onunla gurur duyuyorum."

"Bana yalan söyledi."

"Evet ve sana söz veriyorum, o bu konuda senden daha kötü hissediyor." Umut dolu bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Ona bir gün veriyorum. Sana gerçeği söyleyecektir. Olanlar hakkında seninle konuşmak istiyor Cook."

Ağzının kenarları rahatlamış bir yarım gülümsemeyle kırıştı.

Gitmek için ayağa kalktım. "Unutmadan, teleferikteki kız hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Adı Miranda Nelms'ti. Annesini ve erkek kardeşini herhangi bir şeyle suçlayıp suçlamadıklarını bilmek istiyorum."

"Kardeşi de mi?"

"Uzun hikâye. Bilmek istemezsin."

"Hayır," dedi, dur işareti yerine bir elini kaldırarak, "haklısın. Zaten bilmek istediğimden fazlasını biliyorum. Yarın ilk iş bu konuyu ele alacağım."

"Mükemmel. Randevun için hazır mısın?"

Ve kaygı tüm gücüyle geri döndü. "Sadece ne giyeceğimi bilmiyorum."

Elindeki pantolonu bir kenara fırlattı.

"Pantolonun kesinlikle kalmasını öneririm, ama seni en rahat ettiren şeyi yap. Ayrıca, randevun eşcinsel."

Şaşkınlık yüzünü aydınlattı ve hissettiği endişe dağıldı. "Bu harika. Onu etkilemek konusunda endişelenmeme gerek yok. Her halükarda benden hoşlanmayacak, değil mi?"

"Doğru. APD'de çalışıyor ama Bob Amca'nın onu ya da eşcinsel olduğunu bildiğinden şüpheliyim." Homurdandım. "Bu berbat olurdu. Eğer durum buysa tüm sıkı çalışmamız boşa gider."

"Ve Robert'la orada buluşacaksın, değil mi? Bizi gördüğünden emin olmak için?"

Saatimi kontrol ettim. "Tam bir saat içinde. Amber'ı bir süreliğine yalnız bırakmak senin için sorun olur mu?"

"Olanlardan sonra mı? Hayır. Robert'ın gönderdiği polisi onunla bırakıyorum. Bayan Allen'dan da onu kontrol etmesini istedim."

"Cook, Bayan Allen onu en son kontrol ettiğinde Amber hastanelik olmuştu."

Başını sallayarak, "Bayan Allen'ın hatası değildi. O sadece Amber'ı kontrol etmeye çalışıyordu."

"Karanlıkta, saçları bigudili ve yüzünde İskandinav çamur maskesi vardı. Amber ondan kaçmaya çalıştı ve yüzüstü kapı pervazına çarptı. Bayan Allen'ın neden bir ışık yakmadığını asla anlayamayacağım."

"Sorun yok." Teselli edercesine bacağımlı okşadı. "Tüm şişlikler geçti ve Bayan Allen'dan kapıyı çalmasını ve sivil polislerin kapıyı açmasını beklemesini istedim."

"Ve bunun işe yarayacağını düşünüyorsun, değil mi?" Kıkırdadım. Kulağa manyakça geliyordu. Aradığım o rafine psikoz havası yoktu ama işe yaradı. Dolabını işaret ettim. "Pantolon mu? Güzel bir pantolonu diğer kızlar kadar takdir etmediğimden değil ama çoğu restoran kapalı olmalarını şart koşuyor."

Ayrılmadan önce Amber'a sarıldım ve evime dönmek için uzun bir yol kat ettim. Beş adım sonra, kapımı omzumla iterek açtım, sonra dayanamayınca tökezleyerek içeri girdim. Reyes geçici olarak tamir etmişti -en azından artık açıp kapatabiliyordum- ama yeni bir kapı kasasına ihtiyacım olacaktı. Bu adam kendi gücünü bilmiyordu. Tabii ki, kapıyı kırmaya karar verdiğinde kapının kilitli olmadığı gerçeğini de hesaba katmamıştı. Kendimi düzelttim ve durdum. Dairemde farklı bir şeyler vardı. Ne olabilirdi ki?

Oh, evet. Evim yağmalanmış. Orospu çocuğu. Görebildiğim her çekmecenin içi dışına çıkarılmıştı. Sahip olduğum her eşya alt üst edilmişti.

Yumruklarımı kalçalarımaya sıkıştırdım. "Bay Wong! Bunu konuşmamış mıydık?

Sen gelmiş geçmiş en kötü gardiyansın."

Manzara garip bir şekilde tanıdıktı. Odadan odaya geçtim ama başka hiçbir şey bozulmamıştı. Sadece oturma odası ve mutfak alt üst edilmişti. Davetsiz misafir istediğini bulmuş olmalı ve-

Zeus!

Mutfağa koştum ve bıçak çekmecesini karıştırdım. Dikkatlice, çünkü orası bıçak çekmecesiydi. Hançeri mutfak bıçaklarıyla dolu bir çekmeceye saklamanın dahice olduğunu düşündüm. Yanılmışım. Hançer gitmişti.

Görünüşe göre Bay Ruh Satıcısı ben dışarıdayken ziyarete gelmeye karar vermiş. Küçük pislik. Ödeyecekti. Gerçekten. Bu pisliği ben temizlemeyecektim. Bir servis falan tutup ona ödetecektim. Lanet olsun.

Çantamı aldım ve insan kılığına girmiş bir iblisle yüzleşmeye gittim.

* * *

Sonunda Artemis'in sığabileceğim kadar yana kaymasını sağladıktan sonra Misery'yi çalıştırdım ve Angel'ı çağırdım. Satıcıyı en son gördüğüm yere gidiyordum ve Angel'a Daeva'nın nerede yaşadığını sordum. Oyunun yapıldığı yere yakın bir yerde yaşadığını düşünmüştüm. Angel'a göre haklıydım.

Artemis kucagımın Bay Andrulis'in kısa süre önce boşalttığı koltuktan daha cazip görüldüğüne karar verdi. O adamı özleyecektim. Artemis'in telaşının bir sonucu olarak, kucagımda yetişkin bir Rottweiler ile Central'dan aşağı ve San Mateo'dan yukarı doğru sürdüm, ta ki bir yan sokaktaki yerleşim bölgesine ulaşana kadar. Bir kedi gördü -korkunçtu!- ve yumurtalıklarımı, Beam Me Up ve Scotty'yi fırlatma rampası olarak kullanarak üzerimden atladı. İtiraf etmeliyim ki canım yanmıştı.

Satıcının evi hiç de beklediğim gibi değildi. Bir kere güzel sayılırdı, önü yeşilliklerle kaplıydı ve kalın ahşap süslemeli zengin terra-cotta duvarları vardı. Geyik kafatası şeklinde patinalı bir tokmağı olan oyma doğal ahşap bir kapıya doğru yürüdüm, ama ben kullanamadan kapıyı açtı.

"Hançeri geri istiyorum."

Yüzünde beni hayrete düşürecek kadar güzel bir gülümseme belirdi. Çocuk muhteşemdi. Buna hiç şüphe yok. Silindir şapkayı takmıyordu. Oturuyordu.

kapının hemen içindeki bir duvar kancasına tünemişti. Uzun siyah saçları omuzlarından biraz sarkıyordu.

Açıklığı genişletti. "İçeri gel." Ben direnince, "Lütfen" diye ekledi.

Tamam, lütfen dedi. Ne kadar tehlikeli olabilir ki? Kabul ederek eşikten adımımı attım ve "Ciddiyim. O hançeri istiyorum."

"Benim üzerimde kullanabilesin diye mi?" diye sordu kapıyı kapatırken. "Göğsüme saplayabilesin diye mi?"

"Duh."

Açık yaşam alanına doğru yürüdü. Yumuşak Akdeniz yeşili ile vurgulanan çok sayıda bej ile çok peluştu.

Bu evin gerçekten sahibi olduğunu hayal etmek zordu. Sadece on dokuz yaşında *göründüğünü* fark etsem de hâlâ on dokuz yaşındaydı. Hâlâ Macho Taco'da hamburger ya da burrito çevirmesi gereken bir çocuk gibi görünüyordu, oysa gerçekte binlerce yaşındaydı.

"Bu senin mi?" Ona sordum.

"Hayır." Bir yastığı kenara fırlattı ve oturmam için işaret etti. "Sahiplerini öldürdüm ve ruhlarını kahvaltı niyetine yedim." Ben tersleyince omuz silkti ve "Kiralık" dedi.

"Bıçak."

"Bende olduğunu düşündüren ne?"

"Lütfen," dedim onunla alay ederek. "Ya bunu senin üzerinde kullanmayacağıma söz veririm?"

Kanepenin karşısındaki berjer koltuğa oturdu, bir bacağı uzattı ve güzel bir demir sehpanın altına bağladı.

"Size içecek bir şeyler ikram ederdim-"

"Ben olsam reddederdim." Kanepeye uzandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O bıçak yanlış ellerde çok tehlikeli olabilir."

"Seninki gibi mi? Senin elinde tehlikeli mi?"

Cevap vermedi. Onun yerine beni inceledi, gözlerinde meraklı bir parıltı vardı ve bu bana onun belli bir güce sahip olduğunu hatırlattı. Şüphesiz karizmatik ve çekiciydi, ama aynı zamanda ortalama bir doğaüstü varlığın ötesine geçen bir cazibesi vardı. Karşılaştığım diğer iblisler onun gibi değildi. Öncelikle, kaygan siyah pulları ya da jilet gibi keskin dişleri yoktu.

"Artık durabilirsin."

"Ne?" diye sordum. Beni düşüncelerimden çekip çıkardığında şaşırarak sordum. "Beni anlamaya çalışıyorsun."

"Ben de tam senin pulların ve sivri dişlerin olmadığı gerçeğini düşünüyordum."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi ve sözlerine bir gamzeyle eşlik etti.

"Bıçağı nasıl alabildin? İblisler kendilerine bulaşmadan ona dokunamazlar bile."

"İyi ki iblis değilim."

Haklısın. Bunu biliyordum. Teknik olarak, o bir iblis değildi. "Yani, seni öldürmeyecek mi?"

Bir omzunu kaldırarak gönülsüzce omuz silkti. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

Yani ona dokunabilirdi ama yine de onu öldürebilirdi. Aynı şey benim bıçaklarla olan ilişkim için de söylenebilir. Ya da hemen hemen her şeyle. Ya da herhangi biriyle. "Bıçağın bir parıltısı olduğunu söylemiştin. Senin gözünde neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Pantolonunun içinden bile görebildiğim yumuşak bir parlaklığı var. İnsan ruhu gibi bir şey."

"Bir aura gibi mi?" Ben sordum.

"Şey, evet, ama daha çok ruhun kendisi gibi." "Oh."

Aklına yatmayınca sordu: "Onları görmüyor musun? İnsan ruhlarını?"

"Pek sayılmaz. Senin gibi değil. Onlar geçene kadar değil. O zaman görebiliyorum ..onların canına okuyor."

Sandalyesinde doğruldu. "Eminim kendi ışığını görebiliyorsundur. Kör edici."

Başımı salladım. "O kadar da değil."

"Ruhları göremiyorsan nasıl işaretleyebilirsin?"

Bu beni şaşırttı. "Um, yapmam gerektiğini bilmiyordum." Şaşkınlığı öfkeye dönüştü. "Şaka yapıyorsun."

Yere uzandım ve Artemis'in yanımda belirmesini bekledim. Yerden kalkıp elime doğru geldi. Bayi onu içine alırken dalgınca başını kaşıdım.

"Senin adın ne?" Konuyu değiştirerek sordum. "Seni sadece Satıcı olarak tanıyorum."

"Ona böyle mi söyledin Rey'aziel? Benim bir Satıcı olduğumu mu?"

Ancak o bunu söyledikten sonra Reyes'i hissettim. Daha tam olarak cisimleşti ve sıcaklığı kavurucu bir dalga halinde üzerime hücum etti. Doğal olarak kızgındı.

Kukuletalı pelerininin içinde Krupiye ile benim aramda duruyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi mermer gibi soğuk ve sertti.

Ayağa kalktım ama Reyes hâlâ üzerimde yükseliyordu, cübbesi etrafımızda dalgalanıyordu. Onu saran sonsuz karanlığın kıvrımları arasında yüzünü göremiyordum. "Satıcı hançeri aldı. Onu geri almaya çalışıyordum."

"Buraya gelip bu şeyle tek başına mı yüzleşeceksin? Konuştuğumuz onca şeyden sonra?"

"Görünüşe göre."

Esprilerim onu eğlendirmedim.

İçimi çektim. "İster inan ister inanma, bu duruma hiç yardımcı olmuyorsun. Sen burada olmadan onu geri alma şansımın daha yüksek olduğunu biliyordum."

"Ruhunu ona kaptırma şansın daha yüksek, bu kesin." "Bana biraz güvenebilir misin Reyes? Ben aptal değilim."

Pelerini kaybordu, bir duman ve sis çağlayanı halinde etrafına düşerek gerekli kot pantolonunu ve kolları sıvalı, kaslı ön kollarını ortaya çıkaran lacivert bir düğmeyi ortaya çıkardı. Gerçekten iyi görünüyordu. Aramızda birkaç adım mesafe kalana kadar bana doğru yürüdü ve kişisel alanımı işgal etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Bunu göreceğiz canım."

İlerlemeye devam etti ve tam dokunmak üzereyken bir duman patlamasıyla yok oldu, özü bir anlığına beni sardı.

Ama bir anda flörtten öfkeye dönüştüm. Bayiye baktım. "Öyle demedi." Reyes'in hâlâ orada olduğunu biliyordum. Gitmemişti. Gitmezdi, biliyordum. Ama beni mümkün olduğunca yalnız bırakıyordu.

Satıcının ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Haklı olduğu bir nokta var, biliyorsun." Oturdum, sırtım kaskatı kesilmişti. "Onun tarafında mısın?"

"Bu konuda, evet, öyleyim. Rolünüzü çok hafife alıyorsunuz."

Dudaklarımdan bir iç çekiş süzüldü. "Benim rolüm ne? Bodrumdaki canavarları alt etmekte mi?"

"Hayır. Önemli olan tek canavar. Yaşaman şart." "Hançeri bana geri vermen şart."

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

Uh-oh. "Bu pazarlık kısmı, değil mi? Ruhumu çalmaya çalıştığın yer?"
"Eğer ruhunu isteseydim, onu
alırdım." "Onu isteyerek vermek
zorundayım."

"Oh, yapardın." Yüzüne yayılan sırıtış biraz rahatsız ediciydi. "Oldukça
isteyerek. Kolay olurdu. Çok kolay. Beni tedirgin eden de bu."

Kimsenin bana inancı kalmamıştı. Onları yetkin olduğuma ikna etmek
için ne gerekiyordu? Belki birkaç günde bir işkence görmeyi ve dayak
yemeyi bırakırsam. Bu iyi bir başlangıç olurdu zaten. Kendime bir söz
verdim. Parmaklarımla saydığım iki, hayır üç ay boyunca işkence
görmeyecektim.

"Neden bu işe bu kadar yatırım yaptın?" Ona sordum. "Lucifer'la ne alıp
veremediğin var?"

"Beni köleleştirmiş olması yeterli bir sebep değil mi?"

"Tamam, bu oldukça iyiydi ama daha önce de köleleriyle
karşılaşmıştım."

"Peşinizden gelen akılsız yaratıklar mı? Akılsız mı görünüyorum?"

"Özellikle değil. Ya da evime girene kadar öyle görünmüyordun.

Bu arada temizletmek için para ödüyorsunuz."

Kabullenmiş bir omuz kaldırdı. "Hançeri sana geri verirsem, benim için
bir şey yapmak zorundasın."

"Peki bu ne olabilir?"

"Bunun bir parçası olmama izin vermelisin. Şeytan'ın düşüşünün bir
parçası." Kulağa yeterince kolay geliyordu. "Bak. Tüm bunlar hakkında
çok şey biliyor gibi görünüyorsun.

Benim için uygulamalı eğitim gibi oldu. Ben sadece ... ne yapmam
gerekiyor? Reyes ilerledikçe anlamamı istiyor ama-

"Rey'aziel senden korkuyor," dedi. "Bu yüzden her şeyi bilmeni
istemiyor. Bu yüzden her şeyi öğrenmeni elinden geldiğince ertelemek
istiyor."

Homurdandım. "O kimseden korkmaz."

"Sen herhangi biri değilsin. Sadece bir Azrail bile değilsin. Mirasın
bunun kanıtı."

"Tamam, anladım. Anladım." Gerçekten anlamamıştım ama bunu
bilmesine izin verecek değildim. Geçmişime dalmaya, elime
geçirebildiğim mirasımın her zerresini araştırmaya niyetliydim. Eğer varsa
tabii. Garrett'in araştırdığı

Ama daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Neredeyse nişanlıma şantaj yapacaktım. Eğer benimle evlenmek istiyorsa, açıklaması gereken çok şey vardı. Ve bu çocuk çok şey biliyor gibi görünse de, ona ya da bana söylediği herhangi bir şeye güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu. "Ona adının ne olduğunu sor." "Lafı açılmışken, senin adın ne?" Ona hatırlattım.

Yüzü ifadesiz bir şekilde, "Bunu Rey'aziel'e de sorabilirsin," dedi. Bu beni hızla bir yere götürmüyordu. "Biliyor musun, Reyes'in şifreli cevapları, Cleo denen adamın Swopes'un araştırdığı belirsiz kehanetleri ve senin gizemli esprilerin arasında, hepinizden yeterince bıktım. Can Bana tek bir cevap verir misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Verdiği yanıtın kesinlikle hiçbir şeyi garanti etmediği gerçeğini gözden kaçırmadım. "Harika. Peki, neyi bilmek istiyorum?" Düşünceli bir şekilde başımı kaldırdım ve "Bazı... varlıklar Reyes'in bu uçağa özellikle benim için gönderildiğini öne sürüyor. Özellikle beni öldürmek için. Bu doğru mu?"

"Öyle."

Göğsüm anında daraldı. Her ne kadar rahatsız edici olsa da doğru bir cevap verebilirdi. "Bana cennete açılan bir kapı için gönderildiğini söyledi. Babasının cennete bir yol istediğini."

"Yalan söyledi."

Oda daha da ısındı. Görmezden geldim. "Bana senin en büyük yalancı olduğunu söyledi. Bu konuda o kadar iyiymişsin ki iblisler bile söylediğin her şeye kanarmış."

"Doğru. Ama bir de şu açıdan bakın: Prens babası neden kendisini yok edebilecek bir yere girmek istesin ki?"

Beni orada yakaladı. "Bilmiyorum. Devralmak için mi?"

Satıcı kıkırdadı. "Lucifer'in cenneti ele geçirme ihtimali astronomik. Otoyolda on sekiz tekerlekli arabalar gördün, değil mi?"

"Tabii ki."

"Eğer bir sivrisineğe çarparsa, sivrisineğin kamyonu ezme olasılığı nedir sizce?"

"Astronomik."

"Kesinlikle."

"Yani bana Şeytan'ın cennet için bir tehdit olmadığını mı söylüyorsunuz?"

İçinden yine yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse, bir çocukla konuşmak gibi."

Ben de aynı şekilde hissettim. Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. O da beni takip etti. "Seni aşağılamak istememiştim. Sadece ne kadar az şey bildiğine değil, bildiklerinin ne kadar çoğunun inanılmaz derecede yanlış olduğuna da şaşırdım."

"O zaman anlamama yardım etmeye ne dersin?"

"Deneyebilirim. Başka ne bilmek istersiniz?"

"Tamam, eğer söylediklerin doğruysa, neden beni istesin ki? Şeytan mı? Cennete girmek için değilse?"

"Rey'aziel senden çok şey sakladı. Aynı gündemi paylaştığımızı düşünürsek, buna şaşırdım."

"Bu ne olabilir?"

"Daha önce de söylediğim gibi, onu alaşağı etmek için. Onu sonsuza dek bitirmek için." "Ve bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece senin kilit bir oyuncu olduğunu biliyorum. Bir şekilde, bir şekilde, her şeyin anahtarı sensin ve Lucifer bunu biliyor. Tanrı, insanların deyimiyle, yapacağını söylediği şeyi yaptı. Lucifer'i ve onun gibi olan herkesi cennetten kovdu. Şimdi bu sadece bir ruhlar oyunu. Satranç gibi."

"Ve insanlar da piyonlar."

"Rey'aziel'in babası için, evet. Tanrı için değil. İkisini karşılaştırmak, bir annenin çocuğuna karşı hissettiği duygularla bir seri katilin aynı çocuğa karşı hissettiği duyguları karşılaştırmaya benzer."

"Ama benim rolümün tam olarak ne olduğunu bilmiyorsun?" "Maalesef bilmiyorum."

"Tamam, o zaman ruhları işaretlemekle ne demek istediniz?"

Şimdi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Um, senin için."

"İşim ruhları işaretlemek mi?"

"Evet."

"Ama ben bir portalım. İşimin insanların karşıya geçmesine yardım etmek olduğunu sanıyordum."

"Bu sadece parça . senin iş. Sen olabilir bkz. Suçluluk,

"Aldatmanın, kötü niyetli olmanın bir sebebi var Charlotte."

"Yani onları yalancı ya da katil olarak mı işaretleyeceğim?" "Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

"Ama insanları yargılamaya hakkım yok. Eminim yukarıdaki Büyük Adam, sürüsünü yargılamaya kalkarsam çok kızar."

"Suçluları cezalandırmayacaksınız. Siz sadece onların ölümden sonraki geçişlerini filtrelersiniz. Onları eleyecek ve son yolculuklarına hazırlayacaksınız. Kendinizi bozuk paraları doğru yuvalara yerleştiren, çeyreklikleri onluklardan ayıran makinelerden biri olarak düşünün."

"Ben bir sıralayıcı mıyım?"

"Bir çeşit," dedi dişlerini göstererek.

"Hayır," dedim zihinsel olarak ayağımı yere vurarak. "Hepsini istiyorum. Benim işim tam olarak nedir? Tam olarak ne yapabilirim?"

"İnsan bedeniniz sona erdiğinde, size her şeyin gösterileceğini anlıyorsunuz."

"Azrailcilik konusunda hızlandırılmış bir kurs mu alacağım?" "Onun gibi bir şey."

"Peki ya o zamana kadar? Ben hala bu dünyadayken?"

"Bana kalırsa senin tek işin yaşamak. Bu genellikle orakçılar için bir sorun değildir. Hiçbir orakçı senin kadar uzun yaşamadı. Asla."

"Daha yirmi yedi yaşındayım."

"Aynen öyle. Bu da çoğu kişinin yaşadığından yaklaşık yirmi iki yıl daha uzun bir süre demek."

"Reyes bana bunu da söyledi. Çoğu Azrail'in fiziksel bedeni oldukça genç yaşta ölüyormuş ve sonraki beş yüz yıl boyunca işlerini bedensiz olarak yapıyorlarmış. Ne yapacaklarını nasıl bildiklerini hep merak etmişimdir. Öldüğümde bunların beynime yükleneceğini bilmiyordum."

"Yani, tüm eğlenceli gerçekleri kendine saklamıyor. Sadece önemli olanları."

Odayı bir başka sıcaklık dalgası kapladı.

Krupiye başını kaldırıp baktı. "Bunu hissettim."

"Benim için ortaya koy," dedim. "İzin ver. Ruhları işaretlemek benim işim mi?"

Bu kadar mı?"

Tekrar sandalyesine yaslandı. "Sana söyleyip Rey'aziel'i kızdırabilirim, ki bu şeyi kazanacaksak kesinlikle bizim tarafımızda olmasını istediğimiz bir varlık. Ya da onun yol göstericiliğine uyup bunu kendi başınıza çözmenize izin verebilirim."

"Oyumu A seçeneğine veriyorum."

"Sizi temin ederim ki hazır olduğunuzda ruhları göreceksiniz. Onları nasıl işaretleyeceğinizi bileceksiniz. İnsanların karşıya geçmesine ne zaman izin vereceğinizi, onlara ne zaman yardım edeceğinizi ya da onları karşıya geçmeye zorlayacağınızı zaten biliyorsunuz. Zaten kendi yolundasın." O

ellerini inceledi. "Tüm bunların kilit oyuncusu sen olsan da, Rey'aziel senin kaderin üzerinde en büyük etkiye sahip olan kişi."

"Neden?"

"O On Üçüncü Canavar. Yoksa bundan bahsetmedi mi?"

Reyes tüm pelerinli ihtişamıyla yeniden ortaya çıktı, gecenin siyah bir okyanusu gibi dalgalanan karanlık odayı hınca hınç dolduruyordu. İyi istihbarat alıyordum. Onun bu bilgi kaynağını bozmasına ihtiyacım yoktu.

"Reyes bir canavar değil ve kesinlikle bir cehennem köpeği de değil."

"Yeterince yakın. Onikiler'den sadece biraz daha medeniydi.

Sence Lucifer neden onu seni öldürmesi için gönderdi?"

"O zaman neden? Kilit ve anahtar olayı için değilse, Şeytan neden ölmemi bu kadar çok istiyor?"

"Ne kilidi ve anahtarı?" diye sordu.

"Ben de tüm bunların bununla ilgili olduğunu sanıyordum. Bize anahtarın kilide sokulması halinde cehennemden cennete bir kapı açacağımızı söylediler. Vesaire, vesaire, vesaire. Ve şimdi siz bana bunun konuyla hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. Onu fırlatmıştım. Kaşları birbirine kaydı ve zihni hızla ilerlerken bir tırnağını çiğnedi. Her insanın yapabileceği gibi. Bu çocuğu bir çocuktan başka bir şey olarak görmek zordu. Yine de geçmiş deneyimlerimden bunun ne kadar büyük bir hata olacağını biliyordum.

"Bilmiyorum," dedi beni tepeden tırnağa tarayarak. "Eğer kilit sensen ve anahtar da-"

Şafak yüzünde belirdi. Ona çarptığı anda bunu gördüm ve hissettim. Yalpalayarak bir adım geri attı, mutlak şaşkınlık havasını söndürmüştü.

Kendime baktım. Çikolata kahvesi üst. Siyah kot. Katil botlar. "Ne?" diye sordum. Ona sordum.

"Bunu görmediğime inanamıyorum. Kehanetlerin bu arkadaşında olduğunu söylemiştin. Cleosarius'un kehanetlerini mi kastediyorsun?"

"Evet. Ve?"

"Eğer onları görebilirim, hançeri geri vereceğim." "Anlaştık. Ama ciddi, ne?"

Kendimi işaret ettim.

Göz kırptı ve beni kapıya kadar götürdü, hafifçe iterek dışarı çıkmam için beni cesaretlendirdi. Hafif bile olsa kabaydı. "Bu arada, daireni yağmalamadım."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım.

"İhtiyacım yoktu," diye devam etti. "Hançeri hissedebiliyordum.

Doğruca ona gittim. Oraya gittiğimde senin dairen de böyleydi."

Kahretsin. Umarım yağmacılar frengi kapmıştır. Bunun için bir hashtag var mı diye merak ettim.

13

*Bazen sırf bir şeyler başarmış gibi hissetmek için
yapılacaklar listeme "kahve iç" yazıyorum.*

-DURUM GÜNCELLEMESİ

Gün batımından hemen sonra eve vardım, bir elimde ruhumun unvanı, diğerinde mocha latte vardı. Şüphesiz Reyes bunun iyi tarafını görecektir. Ruh meselesi. Satıcıyı görmeye gittiğim için ne kadar kızgın olabilirdi ki? Onu ararken Reyes ya da öfkesi üzerinde durmamayı tercih ettim. Onun evini, benim evimi ve aradaki her şeyi kontrol ettikten sonra ofisime yöneldim ve sonunda onu bar ile apartman arasındaki ara sokakta, bacakları gördüğüm en tatlı siyah kaslı arabanın ön ucunun altından dışarı çıkmış halde buldum. Önümdeki sanat eserine bakmak için hızımı yavaşlattım. Sonra arabayı kontrol ettim. Yandaki amblemden bir 'Cuda olduğu anlaşılıyordu. O her neyse, çarpışma anında dizlerimi eritti. Büyüleyiciydi ve o anda lezbiyen olmaya karar verdim.

"Senin kızın mı?" Yanına gittiğimde ona sordum. Üzerinde yemek yenebilecek kadar temiz, makyaj yapılabilecek kadar parlak ve dünyayı sallayabilecek kadar büyük olan motoruyla uğraşıyordu, bundan emindim.

Uzaktan yumuşak bir gök gürültüsü duyuldu. Karanlık gökyüzünde grilikleriyle akıldan çıkmayan bulutlara baktım.

Bay Kızgın Pantolon'a yeniden odaklanarak ne yaptığını görmek için motorun üzerine eğildim. Elinde şu sarkık ışıklardan vardı ve arabanın altında çalışırken yüzünün bir kısmını görebiliyordum. Beni görmezden geldi ve bir şeyleri cırcırlamaya devam etti. Gerçekten cırcırlanması gerektiğini umduğum bir şey, çünkü gerçekten ilgileniyordu. Kendine özgü sıcaklığı etrafıma yayılıyordu. Dirseklerimi parlak bir parçanın üzerine koydum ve çenemi avuçlarımın içine aldım.

"Uzun süre delirecek misin?" Ona sordum.

Bakışlarımla buluşmayı reddederek tekrar mırıldandı, ben de arabanın önünden bacaklarını açmasına izin verdim, zayıf ve güçlüydü, ince kalçaları mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı ve kaya gibi sert beli dalgalı ve gergindi. Tişörtü kot pantolonunun üzerinde birkaç santimlik nefaseti ortaya çıkaracak şekilde yükselmişti ve buna karşılık ağzım sulandı.

"Hangi kısma kızgınsın?" Herhangi bir konuda kızgın olabileceğini fark ederek sordum. Bok listesi puanlarını toplama eğilimindeydim.

Sonunda konuştu ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Benim kaçırıldığımı düşündüğünüz şeyi araştırıyorsunuz."

Kızdığım şey bu muydu? Bekle, az önce- mi dedi? "Senin kaçırılman olduğunu düşündüğüm şey mi? Yani, Foster'lardan kaçırılan bebek sen değil miydin?"

Cırcırı bıraktı ve aynı derecede ürkütücü başka bir alet aldı. "Evet, bendim ama kaçırılmadım bile."

Ona doğru eğildim ve motorun arkasından onu görmeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun?" Olayı zihnimde gözden geçirirken düşüncelerim birbirine karıştı. "Anlamıyorum. Kaçırıldın mı?"

"O zaman değil." Araba, Reyes'e uyguladığı baskıyla alçaldı. "Reyes, lütfen açıkla. Foster'lardan kaçırıldın mı kaçırıldın mı?" "Sana ne söylediğimin bir önemi yok. Bu bilgiyi alacak ve ne istersen onu yapıyorsun. Eylemlerinizin sonuçlarını hiç düşünmüyorsunuz."

"Çok yanılıyorsun." Dizlerimin üzerine çöktüm ve arabanın altından ona bakmak için eğildim. Çalışırken pazuları tişörtünün ince kumaşını zorluyordu. "Düşündüğüm tek şey bu. Yardım etmek için elimden geleni yapıyorum-"

"Yabancılar," dedi, anahtarı o kadar sıkı çevirdi ki araba tekrar dibe vurdu. "Tanımadığınız insanlar. Size en yakın olan insanları düşünmezsiniz. Hareketlerinizin onlara ne yapabileceğini."

Böyle bir şey söylediği için bile dehşete düşmüştüm. "Ailemi önemsemediğimi mi sanıyorsun? Arkadaşlarımı?"

"Bence çok fazla kişiyle ilgileniyorsun. Çok zayıfsın. Çok fazla şey üstleniyorsunuz, çok fazla risk alıyorsunuz ve kazanmanız mümkün değil."

Konuyu bilerek değiştiriyor, beni kaçırılma olayının izini sürmekten vazgeçirmek için eski bir tartışmayı gündeme getiriyordu. "Reyes, biyolojik aileden kaçırıldın mı, kaçırıldın mı?"

Zorlukla nefes alarak İngiliz anahtarını indirdi ve sonunda bana baktı, gözleri yapay ışıkta parlıyordu. "Evet. Öyleydim."

"Yani, Fosterlar senin biyolojik ailen. Dünyada birlikte doğmayı seçtiğin ailen mi?"

"Hayır." İşine geri döndü ve ben ağzımı birbirine bastırarak sabretmeye çalıştım.

"Yani, Foster'ların çocuğu kaçırıldı, ama o siz değildiniz."

Arabayla uğraşırken gözlerini kısıtı. "Yanlış. Ve yanlış."

Bir an için kendimi onun hareketleriyle büyülenmiş buldum. Her esnemesinde kaslarının arasındaki gölgeler değişiyordu. "Tamam, eğer bugün tam tersi bir günse, Foster'ların çocuğu kaçırılmadı ve-" Nasıl söyleyeceğimi düşünmek için kendimi zorladım. "-ve o sendin. Sen Foster'ların çocuğuydun."

"Daha yakın."

Yaralanmadan yapabildiğim kadar dramatik bir şekilde kendimi kaldırıma attım. "Aman Tanrım. Eğer bana söylersen sana bir milyon dolar veririm."

Elindeki İngiliz anahtarını inceledi. "Bir milyon doların yok."

"Peki," dedim, sırt üstü döndüm ve ceplerimi yokladım. Elimdekileri çıkardım: üç tane 1 dolar, biraz bozuk para ve bir karpuzlu Jolly Rancher. "Sana üç dolar, elli iki sent ve bir Jolly Rancher vereceğim."

Tüm dikkatini bana verirken ağzı yumuşadı. "Hayır diyecektim ama madem Jolly Rancher'ı attın." Arabanın altından çıktı ve ayağa kalkmama yardım etmeden önce ayağa kalktı. "Eğer sana söylersem, bana bir konuda söz verir misin?"

"Sana kucak dansı yapacağım. Kucağında," dedim saçlarımı sallayarak.

"Anlaştık. Foster'lardan kaçırılmadım."

Kıçıma vurdum ama devam edince sustum. "Beni kaçırınlar Foster'lardı."

Ben aval aval ona bakarken, o lambayı kaldırdı ve arabasının kaputunu kapattı. Bu, onu büyüten canavar Earl Walker'la olan çocukluğu hakkında konuşmasını sağlamaya çalıştığım zamanlara hiç benzemese de, hayatının bu kısmı hakkında da özellikle konuşmak istemediğini söyleyebilirdim. Ellerini bir bez parçasına sildi, kir ve yağ içinde olduğu gerçeğini tamamen görmezden geldi. *Seksi* kelimesinin tanımını yaptı.

Ona doğru yürüdüm ve dikkatini çekmek için elimi koluna koydum. Ve sadece koluna dokunmak için, çünkü lanet olsun. "Açıklayabilir misin? Anlamıyorum." Konuşurken paçavrayı inceledi. "Ben bir Azrail değilim.

Senin gibi doğumumdan itibaren her şeyi hatırlayamam. Ama öğrenebildiğim kadarıyla

"Bayan Foster beni Kuzey Carolina'daki bir dinlenme tesisinden kaçırdı." "Kuzey Carolina mı?" Hazırlıksız yakalandığım için sordum.

Başını salladı. "Bence bu bir fırsat cinayeti idi. Çocuk sahibi olamayacağını yeni öğrenmişti. O ve kocası başka bir doktor randevusundan eve dönüyorlardı. Annemin arabası hararet yapmış. Bir dinlenme tesisinde durdu ve ben arkada uyukladığım için arabayı kilitledi ve su hortumunu almak için beş metre yürüdü. Geri döndüğünde beni kontrol etmek için kapıyı açtı ve üzerime bir battaniye örttü. Tekrar kilitlemeyi unutmuş. Bayan Foster, kocası tesisleri kullanırken arabasından tüm olanları izliyordu. Bunu Tanrı'dan gelen bir işaret olarak algıladı. Çocuğunu bu şekilde yalnız bırakan bir anne... Kendisi çocuk sahibi olamazken, çocuğu hak etmeyen bir annenin çocuk sahibi olabileceğine inanamıyordu. Biyolojik annem kaputun arkasında su haznesini doldururken Bayan Foster geldi, kapıyı açtı ve beni aldı. Her şey çok hızlı oldu. Annem beni tekrar kontrol etmek için yanıma geldi ve ben gitmiştim."

Sanki bir polis raporundan okumuş gibi konuşuyordu. "Ama biliyorsun, o zaman? Biyolojik ebeveynlerinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Yaşım ilerledikçe daha fazla şey hatırlamaya başladım. Hapishaneye girene kadar çoğu aklıma gelmedi ama yavaş yavaş isimlerini hatırladım. Hepsi buydu. Aklıma gelen tek şey buydu."

"Peki tüm bunları nasıl bir araya getirdiniz?"

"FBI veri tabanına girdim ve raporları okudum."

"Hapishaneden FBI'ı mı hackledin?" Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdığında, şaşkınlıkla başımı salladım. Bu işlerde ne kadar iyi olduğunu unutmuştum. "Ondan sonra ne oldu? Bayan Foster sizi kaçırdıysa, neden sonra geri döndü ve ... ve, ne? Seni başka biri mi kaçırdı?" Anlamakta zorlandım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Her şeyin ters gitmeye devam ettiği vakalardan biriydi. Bayan Foster beni aldıktan sonra kocasını bunun olması gerektiğine ikna etmiş. Ama üç aylık bir bebekle ortaya çıkmaları çok zordu. Bu yüzden

Eyaletten ayrıldılar, Albuquerque'ye gelene kadar biraz dolaştılar, bu da bambaşka bir düzeyde tuhaftı."

"Neden?"

"Çünkü biyolojik ailemin buraya taşınması gerekiyordu. Bu yüzden onları seçtim. Sonra, kaçırıldıktan sonra, yine de buraya mı geldim?"

Kalın elektrik direğine yaslandım. "Bu bir tesadüf olamaz. Sonra ne oldu?"

"Fosterlar bir süredir buradaydı. Komşularla tanışmışlar. Bir kiliseye katıldılar. Arkadaş edinmeye başladılar. Ama Bay Foster'ın ailesi şüphelenmeye başladı. Onu görmek istediler. Karısını hiç sevmezlerdi ve tehlikeli olduğundan endişeleniyorlardı, bu yüzden ziyaret etmek için bir gezi planladılar. Ve Foster'lar birdenbire kendi eyaletlerinden kaçırılan çocuğun yaşlarında bir çocuğa sahip oldukları için yakalanacaklarını anladılar. Bu yüzden beni sattılar."

"Seni öylece ... sattılar mı? eBay'de mi?"

"Bulmacanın henüz tam olarak çözemediğim bir parçası da bu. Belki Bay Foster onlara yardım eden biriyle tanışmıştır. Kim bilir? Her iki durumda da, sanırım plan sadece beni satıp bu işi bitirmektir, ama bir komşu şüpheli görünen bir adamın benimle birlikte arka kapıdan çıktığını görmüş. Kaçırıldığımı düşünmüş ve polisi aramış. Polis geldi, Foster'lar panikledi ve evet, bebekleri gitmişti dediler ve gerisi tarih oldu."

"Reyes, bu delilik. Peki ya Bay Foster'ın ailesi? Onun da gizemli bir çocuğunun kaçırıldığını fark etmediler mi?"

"İster inanın ister inanmayın, onlara hiç ulaşmadı. Çocuklar her zaman kaçar. Kaç tane gördünüz, özellikle de ülke genelinde? Bugün bile, bilgi çağında, kayıp çocukların yüzlerini neredeyse hiç görmüyoruz. Her gün iki binden fazla kişinin kayıp olarak bildirildiğini biliyor muydunuz? Haberlerde kaç tanesini görüyorsunuz?"

"Yine de," dedim, tamamen şaşırılmış bir halde, "polisler bağlantıyı nasıl kuramadı? Derinde cehennemin kapılarının haritası olan işaretler vardı."

"Evet, ama ben doğduğumda çok hafiflerdi. O kadar hafiflerdi ki, çıplak gözle görmek imkansızdı. Büyüdükçe daha da koyulaştılar. Foster'lar beni sattığında, çok hafif bir doğum lekesine benziyorlardı. Şimdiki gibi değillerdi."

Gökyüzünden ilk yağmur damlaları düşerken kendimi bir kutunun üzerine bıraktım. "Bu delilik. Foster'lar kâğıt üzerinde çok iyi görünüyorlardı."

röportajlar." Sack'in söylediklerini hatırlayarak işaret parmağımı salladım. "Ajan Carson babasının tüm bu olaydan sonra kötü bir hisse kapıldığını söyledi, sanki tam olarak anlam veremediği başka bir şeyler dönüyormuş gibi."

"Kulağa iyi bir ajanmış gibi geliyor."

"Zaten buraya mı gelecektin? Böylece birlikte büyüyecek ve aynı okullara mı gidecektik?"

Taşıdığı aletleri topladı ve gökyüzüne baktı. Yağmur damlacıkları yüzünde ve kollarında küçük perçemler bıraktı. "Biyolojik babam Albuquerque'ye nakledilecekti. Ama ben kaçırıldıktan sonra Kuzey Carolina'da kalmaya ve polisin beni bulmasını ummaya karar vermişler. Hiç ayrılmadılar."

Ayağa fırladım. "Hâlâ oradalar mı?"

"Evet."

"Onlara gittin mi Reyes?" Bana bakarken bir adım daha yaklaştım.

"Onlara kim olduğunu söyledin mi?"

Bana verdiği ifade beni olduğum yerde durdurdu. "Bunu neden yapayım ki?"

"Neden-?" Durdum, sormak zorunda kalmasına şaşırmıştım. "Reyes, senin iyi olduğunu bilmeliler. Bunu bilmeye hakları var."

"Günlerini mutlu ve hiçbir şeyden habersiz geçirmeye hakları var."

Bunların hiçbirine inanamıyordum. "Neden onları bunca yıl böyle karanlıkta bıraktınız?"

Öfkesinin sıcaklığı, usulca yere düşen serin yağmur damlalarını ısıttı.

"Onlar benim gerçek ailem değil, Dutch. Bunu biliyorsun."

"Ama onları sen seçtin."

"Kadını bir araç olması için seçtim, hepsi bu."

Bundan daha fazlası vardı. İçinde dönen karışık duyguları hissedebiliyordum. Öfkeyi, kızgınlığı ve şüpheyi hissedebiliyordum. "Bu tamamen doğru değil," dedim ona.

Duyguları engellenemeyecek kadar güçlüydü ve bu onu daha da kızdırdı.

Alet kutusunu almak için benden uzaklaştı ama onu durdurdum, elini elime aldım ve okşamak için yüzüme götürdüm. "Reyes, onlara söylemek zorundasın. Acılarını hafifletmelisin. Onların belirsizliğini."

İnanılmaz uzunluktaki kirpiklerinden yağmur damlaları süzülüyor, koyu renk gözleri kirpiklerinin altında parlıyordu. "Beni neden istesinler ki Dutch? Gerçek kimliğimi bilmek onlara ne yapar?"

Tamamen aynı fikirde olmasam da, onu açılmaya ikna etmek istedim. Onlara söylemesi için. Gerisi daha sonra gelebilirdi. "Onlara ne olduğunu söylemek zorunda değilsin."

"Sadece bunu kastetmedim." Bana arkasını döndü. "Son on yılımı hapisanede geçirdim."

Etrafından dolaşıp onu yüzüme bakmaya zorladım. "İşlemediğin bir suç için."

"Üzerimde hâlâ hapisanenin pis kokusu var. Mahkumlar farklıdır. Farklı davranıyorlar. Sosyal becerileri tam olarak eşit değil. Bunu bilirler."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Ben değilim." Kolumu tuttu, tavrı bir anda değişti. "Ve onlara söylemeni de istemiyorum. Bu benim hayatım Dutch. Karışmanı istemiyorum, anlıyor musun?"

Ne kadar istesem de buna saygı duymak zorundaydım. Biyolojik ailesiyle tanışmak istemiyorsa, bu konuda onu zorlayamazdım. Mahremiyet konusunda her türlü hakka sahipti, ancak bunca yıldan sonra hala acı içinde olduklarını, bebeklerine ne olduğunu bilmediklerini düşünmek kalbimi kırıyordu. Kapanış için söylenecek çok şey vardı. Bunu olduğu gibi bırakmak, açık bir yarayı açık bırakmak gibiydi. Oğullarının güvende olduğunu ve iyi durumda olduğunu -aslında çok iyi durumda olduğunu- kimliğini açıklamadan onlara bildirmenin bir yolu mutlaka vardı.

"Bana söz ver," dedi diğer omzumu tutarak.

Bu sözü veremedi aklıma başka bir düşünce geldi. "Aman Tanrım, peki ya şimdi sahip oldukları oğulları? Foster'lar mı? O gerçekten onların mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuzlarımı bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Onun da kaçırıldığına dair bir his var içimde, çünkü o sarışın ve ikisi de esmer."

"Komünyon ekmeğine lanet olsun. Bu çok yanlış. Durdurulmalılar."

"O küçük burnunu bu işten uzak tutacağına dair bana söz vermekten kurtulmanın yolu bu mu?"

"Ne? Ben mi? Ben mi? Vay canına, şu yağmura bak."

"Dutch," dedi, o derin ve seksi sesiyle. Yumuşak yağmur, bir zamanlar beyaz olan tişörtü sanki üzerine oturmuş gibi şekillendirmişti.

omuzlarının genişliğine, belinin inceliğine kadar. "Bana öyle baktığına pişman olabilirsin."

Bakışlarım tekrar yüzüne döndü. İşe yaramadı. "Sana baktığım için asla pişman olmam."

Anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Neden?" diye sordu, tamamen ciddiymi.

Ve kendimi kaybetmişim. Kollarına atladım, kelimenin tam anlamıyla, ve ağzımı onunkine bastırdım. Bir an gülümsemeye çalıştı, öpücüğüme coşkuyla karşılık verdi, sonra beni arabasına yasladı. Bir eli anında Danger'ın ağırlığını aradı. Başparmağıyla dikkatini çekmeye çalıştı. Benimkine karşı çok sıcak olan ağzı, onun tepesini emmek için ayrıldı ve ancak o zaman gömleğimin düğmelerini açtığını ve hem Danger'ı hem de Will'i sınırlarından kurtardığını fark ettim.

Dışarıda olduğumuz gerçeği fark edilmedi bile. Danger'ı emerken öpücüğünün kavurucu sıcaklığı beni içine çekti. Onun bakımları altında sıkılaştı, o kadar hızlı sertleşti ki neredeyse haykıracaktım. Kendimden geçmenin sarsıntısı eziciydi. Will'e geçti ve sonra tekrar geri döndü, ikisine de aynı miktarda ilgi gösterdi. Pembe bir tepe çizdiği her seferinde, içimde bir uyarılma ısırtığı hissettim. Yoğururken ve emerken ona baktım, nefis ağzı solgun etime karşı çok güzeldi. Ama beni mahveden, sertleşmiş tepelerinde gezinen dişleriydi. Hızlı bir patlamayla, orgazmın acı-tatlı acısı içime doğru fırladı ve bir kasırga sırasında ateş ve buz gibi çarpıştı.

Boğazımdan durduramadığım bir çılgılık koptu. Asla. Hayatımda hiç böyle bir şekilde doruğa ulaşmamıştım. Orgazm bir zevk şelalesi gibi içimde titreşirken büyük bir şaşkınlıkla soluk soluğa kaldım. Yavaşça çekildi, beni ardında titreyerek bıraktı ve yine de daha fazlasını istedim. Reyes Alexander Farrow söz konusu olduğunda hep daha fazlasını.

Ağzı benimkine indi ve beni arabasının kaputuna yatırırken kollarımı başına doladım. Üzerimden kalkmadan önce uzandım ve pantolonunun zar zor zapt edebildiği ereksiyonunu okşadım. Keskin bir nefes çekti, dudaklarıma değen hava aniden serinledi ve içimde başka bir ham arzu dalgasının dalgalanmasına neden oldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan pantolonumu sıyrıp çıkarmıştı. Ben fark etmeden bunu nasıl başardığı beni hayrete düşürmüştü ama arabasının üzerine uzanmışım, yarı çıplak, nefes nefese

ve en ufak bir tantana olmadan, uzun bir vuruşla içime girdiğinde harcandı.

Onu kavradım ve kendime çektim, ihtiyacın keskin sivri ucu bir kez daha öz kontrolümü yok etti. Orada kaldı, içime gömüldü, vücudumun ereksiyonunun dolgunluğuna uyum sağlamasına izin verdi, ta ki ben saçlarından tutup omzunu ısırana ve kalçalarımı onunkilere doğru iterek onu daha da derine zorlayana kadar.

Kulağıma karşı homurdandı, bir kolunu dizinin altına sardı ve hızlı, kısa patlamalarla tekrar tekrar içime girdi, karnımdaki ısının şişmesini, girdaplaşmasını ve çalkalanmasını sağladı, her itişte patlamak üzere olan erimiş lav volkanının basıncı gibi arttı. Meme uçlarım hâlâ hassastı. Her itişte göğsüne sürtünüyorlar, beni bir kez daha sınıra kadar sağlamak için üzerlerine düşeni yapıyorlardı.

Reyes'in güçlü omuzlarındaki kaslar çabalarının gerginliği altında esnedi. Nefesleri kesildi, beni siper gibi kavrayışının altında hareketsiz kalmaya zorladıkça daha da zorlandı. Tırnaklarımı etine geçirdim, onu daha hızlı ittim, durmaması için yalvardım. Asla durmaması için. Beni başka bir patlayıcı doruğa zorlamak için kendi ihtiyacını ısırırken yüz ifadesi acıdan biriydi. İçimdeki ateş yükselirken yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve bir barajı yıkan sel gibi patladım. Reyes kendi doruk noktası onu ürpertirken tekrar homurdandı. Bana karşı titredi, ıstırabı benimki kadar güçlü, sarhoş ediciydi. Bana o kadar sıkı sarıldı ki, neredeyse acı veriyordu ve sadece orgazmımın zirvesini daha yükseğe çıkarmaya yaradı. Onu sürdüm, bedenimi ve ruhumu dolduran coşkunun tadını çıkardım, ta ki yavaşça çekilip birkaç kalp atışı boyunca tamamen dağılana kadar.

Reyes'in nefes alış veriş yavaşladı, yağmur da öyle. Biz orada uzanırken, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, giysilerimiz yamulmuş haldeyken yağmur Cuda'ya yumuşak, melodik bir şekilde vuruyordu. En azından üzerimizde ne varsa. Sonra eğildi ve beni öptü, uzun, sert ve derin, sanki bana teşekkür etmek ister gibi. Sanki benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğu gerçeğini pekiştirmek istercesine.

Ayağa kalktığında parmak uçlarımı yanağında gezdirdim ve "Bu biraz harikaydı" diye fısıldadım.

Dişleri karanlıkta ışıltı ışıltı parlıyordu. "İnanılmaz birisin." Bunu kabul ediyorum. Bir zil sesi duyduğumda tamamen onun gözlerine bakmakla meşguldüm.

Zihnimin arka tarafında bir yerlerde kayıtlıydı, ancak sesi tekrar duyana kadar bilinçli düşünceye tam olarak girmedi.

"O benim telefonum," dedim ona.

Beni kaputtan indirdi ve dengemi sağlayana kadar elimden tuttu. Pantolonumu bulmam biraz zaman aldı ama bulduğumda telefonumu cebimden çıkardım, yağmurun mahvetmemiş olması için dua ettim ve mesajlarımı kontrol ettim. Herkesin içinde tekrarlayamayacağım bir küfür ekrana sıçradı. Çığlık attım, bir elimle ağzımı kapattım ve parmaklarımın arasından "Bob Amca'yı unuttum!" dedim.

14

*Bir erkeğin kalbine giden en hızlı yol, göğüs
kafesinde bir delik açmaktır.*

-T-SHIRT

Sırılsıklam ve yumuşacık bir halde aceleyle barın arkasından içeri girdim ve Bob Amca'yı barda otururken buldum. Karanlık bir köşede Cookie ile "sevgilisini" gördükten sonra endişelenmeye başladım, acaba Ubie onları görmüş müydü? Ne de olsa bütün mesele buydu. Ubie'nin yanındaki iki koltuk da kapılmıştı ve sadece birkaç koltuk vardı. Ve sıfır, kesinlikle sıfır masa kalmıştı. Onun bir üstündeki koltuğa oturdum. Aramızda kırk yaşlarında, güzel takım elbiseli ve aşırı kolonyalı bir adam oturuyordu. Oturduğumda canlandı, sonra bana baktı ve içkisinin daha ilginç olduğuna karar vererek fikrini değiştirdi. Barın arkasındaki aynaya baktım ve anladım. Sadece dağınık değildim, makyajım (sadece bir gözüme) bulaşmıştı, saçlarım (toplanmıştı) orantısızdı ve sönmüş bir balon gibi yana doğru sarkıyordu ve gömleğim ters duruyordu. Üstelik düğmeli bir gömlekti. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Gömleğimi mi çıkarmıştım?

"Hey, Bob Amca," dedim sertleşip biraz geriye yaslanan ve aniden rahatsız olan adama.

"Hey, balkabağım. Nerelerdeydin?"

"Arka tarafta."

"Sokakta seks yapan sen değildin, değil mi? Bir telefon aldık."

Alarm midemi boğazıma bastırdı. Öne doğru atıldım, neredeyse adamın kucağına uzanacaktım. "Gerçekten mi? Biri polisi mi aradı?"

"Hayır," dedi içkisine doğru. "Bu bir önseziydi. Önseziler konusunda iyiyimdir." "Bob Amca!" Dedim, sesim sadece bir ciyaklamaydı.

O bilmeden Cookie'yi gördüğünü bilmem gerekiyordu. Bana baksa onu görürdü. Sağ tarafımdaydı. Onu görmemesine imkân yoktu ama içkisini yudumlamakla meşguldü. Boğazımı temizledim ve barmen Teri'yi çağırırken kalabalığın üzerinde konuştum. "WITSEC'teki kadın hakkında ne öğrendin?"

"Pek fazla değil. Bu tür bilgileri öylece vermiyorlar. Ama adamınız hakkında bir şey keşfettim."

"Adamım mı? Benim bir erkeğim mi var? Ekstra kahveli bir kahve alabilir miyim?" Yanıma geldiğinde Teri'ye sordum.

Göz kırptı ve doldurdu. "Elbette, tatlım."

O anda ona biraz aşık oldum. "Bu da ne?" Ubie'ye sordum.

"Bir sürü araba satıyor."

"Tamam, ama bu bana pek yardımcı olmuyor." Hâlâ bana doğru bakmıyordu. Boğazımı tekrar temizledim. Öksürdüm. Küçük bir nöbet geçirdim. Adam bunu bilerek yapıyordu. Farkına vardım. Bu yüzden bana bakmıyordu. Onu görmüştü.

Bob Amca'nın telefonu çaldı ve açtı. Cookie'ye baktım. Yüzünde "Nerede kaldın?" bakışı vardı. Omuz silktim. O da omuz silkti. Ara sokağa açılan kapıyı işaret ettim, kaşlarımı oynattım, sonra evrensel seks işaretini yaptım, işaret parmağımı diğer elimle açtığım delikten içeri soktum. Hem o hem de sevgilisi gülmeye başladı, sonra da başparmaklarıyla beni onayladı.

Yanımdaki adam konuştu. "Değiştirmek ister misiniz?"

"Kesinlikle, ama benim kıyafetlerimi giyebileceğini sanmıyorum. Sen daha çok sekiz yaşındasın, belki?"

Daha da rahatsızdı. Ve kafası karışmıştı. Ve belli ki hiç espri anlayışı yoktu. "Tabureleri kastetmiştim. Bar taburelerini değiştirmek ister misiniz?"

"Oh!" diye homurdandım. "Tamam, tabii."

Koltuklarımızı değiştirdik ve artık sevgili amcama daha yakındım. Bu gerçeği viskisinden bir yudum çalarak vurgulamak zorundaydım. Sek. Aman Tanrım, bu şey sonuna kadar yakıyordu. O zaman öksürdüğümde, gerçekten öksürmüştüm. Nöbet de öyleydi. Ubie konuşmasını bölmeden sırtımı sıvazladı. Sertçe. Beni bara doğru savuracak kadar sert. Çok tatlıydı.

Kahveme sadık kalmaya karar verdim. Joe ve ben birbirimizi seviyorduk. Sahilde sadece birkaç arkadaşımızın olduğu sessiz bir düğün yapacaktık ve ben gizlice bir blender için dua edecektim. Elbette biri bana bir blender alacaktı.

Hemen arkamızdaki masada üç kadın oturuyordu. Sesleri diğerlerinden daha yüksekti ve duymamak mümkün değildi. Ubie'nin telefonu kapatmasını beklerken konuşmalarına ister istemez kulak misafiri oldum. Omzumun üzerinden hızlıca bir göz attıktan sonra Jessica'nın arkadaşları olduğunu fark ettim. Çok yazık oldu. Onu gerçekten özlemiştim.

"Kaslı araba kullanıyor," dedi içlerinden biri, açıkça Reyes'ten bahsediyordu. Onun hâlâ ana cazibe merkezi olduğuna inanamıyordum. İki haftadır oradaydı. Ne zaman doycaklardı? İçimden bir ses evlenme teklifine evet desem ve nişan yüzüğünü taksam bile kalpleri umut ve hayallerle dolu olarak yine de geleceklerini söylüyordu. Onları nasıl suçlayabilirdim ki? O benim olmasaydı, ben de aynısını yapabilirdim.

"Bütün gün ondan haber alamadım," dedi içlerinden biri. "Ona mesaj at."

"Yaptım. Surat asıyor. Bunu yapıyor."

Jessica'dan mı bahsediyorlardı? Eğer öyleyse, daha haklı olamazlardı.

"Çok şey kaçırıyor," dedi içlerinden biri, sesinde bir mırıltı vardı.

Tabii ki Reyes'in geldiğini biliyordum. Kapıdan girdiği anda sıcaklığını hissettim.

"Ve, oh... aman... tanrım," dedi içlerinden biri. "O... o ıslak."

O içeri girdiğinde oda sık sık olduğu gibi sessizleşti. Ona döndüm.

Bana doğru yürüdü ve ikimizin de sırılsıklam olduğu gerçeği çok şey ifade ediyordu.

"Dünyadaki tüm cin mekanları arasında."

"Bir şey unuttun." Ellerime bir şey sıkıştırdı. Bir sütyen. Benim sütyenim!

Bu da ne? Danger ve Will'i test etmek için omuzlarımı oynattım. Evet. Hiç destek yok.

Bir süre beni izledi, sonra "Senin için giymemi ister misin?" dedi.

"Tamam, ama senin bedeninin olduğundan şüpheliyim."

Bob Amca'nın ateş suyunu kaldırdım ve Reyes'in yüzünü okşamak için peçetesini çaldım. Çivili kirpiklerinin altından beni inceledi, derin, kahve rengi irisleri

Akkor ışıkta parlıyordu. Dolgun ve şehvetli ağızının bir köşesi yukarıya doğru eğilmiş, o güne kadar gördüğüm en çekici gamzeyi ortaya çıkarmıştı ve ben sadece onu özümsemek, yüzünün her çizgisini, her kıvrımını ezberlemek için durdum. Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktıktan sonra ayıldı ve "Amcanın nesi var?" diye sordu.

"Ne?" Hâlâ bakıyordum. Kendime geldim ve "Sanırım Cookie'nin randevusu yüzünden üzgün" dedim.

"Ah. Bu mantıklı." Parmağını avucumun arkasında gezdirdi. "Ona hiç çıkma teklif edecek mi?"

"Eğer yapmazsa, onu ıslak erişte ile öldüresiye döveceğim."

"Bunu biliyor mu?"

"Yakında ölecek. Uzun, yavaş bir ölüm olacak. Zorlu ve emek yoğun.

Umarım tekrarlayan hareket sakatlığı yaşamam." Elimde olmadan elimi kalçasına koydum. Bir parmağımı kemerinin halkasına soktum ve çektim.

Gönüllü bir katılımcı gibi öne doğru eğildi. "Bu arada daireni gördüm."

"Bunun bayiniz için bir övgü olduğunu sanıyordum. şimdi o kadar emin değilim." "Neden?"

"Yapmadığını söyledi."

"Ah, doğru, hatırlıyorum. Ve sen de ona inandın." Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım.

"Neden yalan söyleyin ki? Hançer onda. Hançeri aldığını açıkça itiraf etti." "Dutch, yalan söylerler çünkü yaptıkları budur. Onlar böyle insanlar. Onlar

Gerçek daha iyi ses çıkaracakken yalan söylemek. Peki, omurgasını kesebilir miyim?" "Hayır, kesemezsin. Bence o bir değer olabilir."

"Kısmen haklısın. Götün teki olabiliyor."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Buraya yemek yapmaya mı geldin?" "Hayır, Sammy o işi halleder. Ben sadece buradayım."

Oh, ne güzel. "Yani sadece ikimiz mi? Gerçek bir randevu gibi mi?"

"Eğer randevularımıza amcan ve en iyi arkadaşın da dahil olacaksa, evet."

Yüksek sesle güldüm ve "Tamam, gerçekten neden buradasın?" diye sordum. "Sadece sana göz kulak oluyorum."

"Reyes, bana sonsuza kadar bakıcılık yapamazsın." "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

"Yani, senin bir hayatın var. Benim de bir hayatım var. İkimizin de hayatı

var."

Yanımdaki koltukta oturan adama doğru baktı. Sadece bir bakıştı, başka bir şey değildi. Ama adam hemen ayağa kalktı ve özür diledi. Reyes oturdu ve beni kendine doğru çekti, sanki flörtöz bir konuşma yapan sevgililerimiz gibi eğildi. Ama sonra söylediği şey hiç de çapkınca değildi. "On İki'nin ne olduğunu tam olarak açıklayabildim mi?"

"Evet. Onlar beni kahvaltıda yemek isteyen kötü, korkunç yaratıklar."

"Yanlış," dedi. "Ben seni kahvaltıda yemek istiyorum. Seni parçalamak istiyorlar

ve ruhunu gümüş bir tepside babama teslim et."

"Anlamıyorum. Eğer baban onları hapsettiyse, neden ona iyilik yapmak istesinler ki?"

"Onlar Onikiler. Onları anlamak mümkün değil."

Elini barın üzerine koymuştu. Ona doğru eğildiğimde, parmaklarının Danger'ın göğüs ucunu okşamasına izin verdi. Canlandı, bluzumun kısıtlayıcılığına karşı itti, onun dokunuşunu daha fazla arzuladı. Onu suçlayamazdım.

"Seyircimiz var."

Sözleri kafama dank ettiğinde, sonunda gerçekten de bir izleyicimiz olduğunu fark ettim. Odanın yarısı bize bakıyordu. Reyes "Onlar değil" dediğinde arkama yaslanmaya başladım.

Bob Amca'ya doğru başını salladı.

Ona döndüm. "Pardon, biz de tam yağmurun ne kadar güzel olduğundan bahsediyorduk."

"Eminim." Huyu değişmişti. Garipti. Cookie'ye ve sevgilisine baktı ve öfke ve kıskançlık yerine sadece öfke vardı. Ve bir kısmı bana yönelmiş gibiydi.

"Peki, Brinkman ve arabaları hakkında."

"Evet, görünüşe göre bayiliği para aklamak için bir paravan. Sattığından çok daha fazlasını oradan geçiriyor, ama unvanları çoğaltarak bunu gizliyor."

"Ve bunu yeni mi öğreniyorlar? Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı, eğer onu bu suçtan yakalayabilirlerse, Emily Michaels'ın ona karşı tanıklık etmesine gerek kalmayabilir. Ajan Carson bu amaç doğrultusunda çalışıyor."

"Onunla mı çalışıyorsun?"

"Daha çok danışmanlık gibi. Bir planımız var. Belki sen yardımcı olabilirsin?" "Ben de varım."

Başını salladı ama öfkesi hâlâ yerindeydi, huysuz yüzeyinin hemen altında kaynıyordu. "İyi misin Bob Amca?"

Cookie'ye dikkatle baktı. "Ben iyiyim. Bir toplantıya gitmem gerekiyor."

O gidince Cookie'ye döndüm ve omuz silktim. O da bana omuz silkti, sevgilisine teşekkür etti ve arka kapıya doğru başını sallayarak eve gideceğini işaret etti. Onu takip ettim, ayakkabılarım hâlâ ıslaktı.

"Amcan üzgün görünüyordu," dedi ona yetiştüğimde.

"Öyleydi, değil mi? Tuhaf bir şekilde üzgündü ama yanlış bir şekilde."

Reyes'in kaslı arabasının kısa bir süre önce bulunduğu ara sokaktan geçtik. Onu nereye park ettiğini merak ediyordum. Bir kadını hissetmek için boyasını riske atan her erkek benim kitabımda bir kazanandı. Yatmadan önce onu kontrol etmeye karar verdim.

Bir sonraki hatırladığım şey, güneş dairesine süzülürken Reyes'in bana gülümsediği, saçları dağınıktı, göz kapakları uykunun kalın kalıntılarıyla kaplanmıştı. Her kızın duymak için can attığı o üç küçük kelime ağzından zahmetsizce dökülürken gerindim. Sanki her gün yapıyorlarmış gibi. Sanki benim için dünyalara bedel değillermiş gibi.

Ağzının bir köşesi şehvetli bir şekilde eğilerek, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Ve

düştüm.

Çok sert

düştüm.

15

*En önemli şey yanıyor olmamaktır.
Yanan birine sorun, size en önemli şeyin yanmamak
olduğunu söyleyecektir.*
-DOĞRU GERÇEK

Gündemimdeki ilk şey, evimi kimin dağıttığını bulmanın yanı sıra, Kaptan Kanguru ile yüzleşmekti. Bir de Garrett'a ulaşp Bayi ile bir buluşma ayarlamam gerekiyordu ki ödevlerini birlikte yapabilsinler. Vague Prophecies and Muddy Supernatural Innuendos 101 dersini alıyorlardı, ancak bu ders VPMSI 102'nin ikinci dönemine kadar gerçekten ilginç hale gelmedi.

Şimdi aklım bu konuya takılmışken, Garrett'ın bıçağı nereden bulunduğunu bir türlü anlayamamıştım. Hançeri ele geçirmesinin en iyi anlarından biri olmadığını söylemişti. Bu, bir müze soygunundan Romanya'da yasadışı bir kazıya, yaşlı bir yatırımcıyı dolandırmaya kadar her anlama gelebilirdi.

Ya da belki bir tapınaktan çalmıştır. Kıyamet tapınağından! Bu harika olurdu.

Belirsizliği beni daha da meraklandırdı. Sanki bunun olacağını bilmiyormuş gibi. Popo. Ona ailesi hakkında da soru sormayı çok istiyordum. Çok belirsiz davrandığı bir başka konu daha vardı. Cook ve benim onun arkasından yaptığımız araştırmaya göre, büyük büyükannesi gerçek bir vudu prensesiymiş, oldukça ünlü biriymiş. New Orleans'ta doğmuş ve tarihteki en ünlü voodoo rahibelerinden biri olmak için sanatını açıkça icra etmiş.

Araştırmamız, büyükannesinin hediyesinin Garrett'ın bir teyzesine ve muhtemelen kız kardeşine geçtiği gerçeğini ortaya çıkardı. Bir kız kardeş! Garrett'ın bir kız kardeşi olduğunu hayal etmek zordu. Yine de bu yeteneğin bir kısmının ona geçip geçmediğini merak ediyordum. Çok yetenekli bir iz sürücüydü. Yöntemleri genellikle

ortalama görüşmelerin ve internet aramalarının ötesine geçti. İşi söz konusu olduğunda altıncı hissi varmış gibi görünüyordu. Bir voodoo prensinin sahip olabileceği bir şey gibi.

Ailesinden pek bahsetmezdi ama bu beni onlar hakkında bilgi edinmekten alıkoymadı. Dürüst olmak gerekirse, bana ailesinden bazılarının diğer dünya olaylarına karşı hassas olduğu gibi bir şey söyleyip bunu takip etmememi bekleyemezdi. Cidden mi? Beni hiç tanımıyor muydu?

Polis merkezine vardığımda, başkomiserin toplantıda olduğu ve lobide beklemem gerektiği söylendi. İyi, tamam. Onu bekleyebilirdim. Eğer bütün gün orada oturmak zorunda kalırsam, başkomiserin neyin peşinde olduğunu öğrenene kadar bu karakoldan ayrılmayacaktım.

Çantama daldım ve telefonumu çıkardım, böylece beklerken en azından yarı üretken bir şeyler yapabilirdim. Favori simgemi bulduktan sonra *Bejeweled'in* yüklenmesini bekledim ve ışıltılı kıçları tekmelemeye başladım.

Büyüleyici mücevherlerimin arasından bir ses bana doğru süzüldü.

"Auranız çok parlak."

Karşımda oturan kadına baktım. Kısa sarı saçları ve mantıklı ayakkabılarıyla yeterince normal görünüyordu ama auralardan bahseden çoğu insan o kadar da normal değildi.

"Teşekkürler," dedim ve oyunuma geri döndüm.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," diye devam etti, görmediğini ima etmeme rağmen.

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

"Aslında," dedi, "kim olduğunu biliyorum. Birbirimize çok benziyoruz. Ben de bir davada onlara yardım etmek için buradayım."

Başımı salladım.

"Demek istediğim, senin psişik olduğunu biliyorum."

Sonunda oyunu durdurdum ve "Bana şaka mı yapıyorsun?"

diye sordum. "Hayır, sana söylemeye çalıştığım şey bu. Ben de medyumum."

"Pari bana şaka mı yapıyor?"

Çantasını göğsüne yaklaştırdı. "Hayır."

"Cookie benimle dalga mı geçiyor? Serserilik onun doğasında yok ama herkesin içinde biraz serserilik olduğunu düşünüyorum."

"Hayır."

"Swopes bana şaka mı

yapıyor?" "Hayır, ben aslında

bir medyumum."

"Is-?"

"Hayır!" dedi, sesi odada yankılanarak. Çok fazla metamfetamin almış gibi görünen hoş bir çift bize baktı. Kadın sesini alçaltarak tıslar gibi fısıldadı. "Kimse sizi dövmüyor!"

"Gah, sinirli."

Çantasındaki tutuşunu gevşetti ve bir eliyle pantolonunu düzeltti. "Belki bir ara birlikte çalışabiliriz diye düşündüm. İkimiz de kolluk kuvvetleri için bir hizmet sağlıyoruz. Beni çağırdıkları dava gibi. Birlikte çalışıp çözebiliriz."

İtiraf etmeye, ona itiraf etmesi ya da sonuçlarına katlanması için bir şans vermeye karar verdim. "Bakın, ben de sizin kim olduğunuzu biliyorum Bayan Jakes. Şovunuzu izledim." Wynona Jakes *yetenekleri* sayesinde çok zengin oluyordu ve bunu her düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu.

"Gösterimi izlediniz mi?" diye sordu, parlayarak.

"Elbette var. Sen benim dolandırıcı dediğim türden birisin, insanları okuma konusunda doğal bir yeteneğe ve oldukça iyi oyunculuk becerilerine sahip birisin."

"Şey," dedi, ne kadar dehşete düştüğünü bana göstermek için koltuğunda doğruldu, "yeteneklerimiz çok gerçekken aldatmaca ile suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten çok sizin anlayacağınızı düşünmüştüm."

"Kesinlikle biliyorum. Senin bilmediğine de eminim. 'Tahminleriniz' gerçekleşmediğinde neler olduğunu gördüm." Üstü kapalı ifadeyi vurgulamak için tırnak işaretleri ekledim. "-tutmuyor. Genç bir çiftin, sahip oldukları her şeyi çılgın amcalarının pilot projesine yatırmalarını söylediğinde sana inandıkları için evlerini kaybettiklerini gördüm."

"Bu pek-"

"Ve bir annenin sizi övdüğünü gördüm çünkü motosiklet kazası geçiren ve hastanede komada olan oğlunun iyileşeceğini söylediniz." Öne doğru eğildim ve gözlerinin içine baktım. "O stüdyoda senin saçmalıklarını dinlerken öldü. Bunun ona ne yaptığını biliyor musun? Hissettiği suçluluk duygusunu? Utanç ve yıkım?"

Bana arkasını döndü, öfkesinin kalıntıları bir yaz sıcağı gibi içinden akıp gidiyordu.

"Bak," dedim, sahtekârlığa varan bir konuda onu çağırdığım için kendimi suçlu hissetmemeye çalışarak, "anlıyorum. Bir kitap anlaşması peşindesin. Herkes kendi yoluna."

Yasal olsaydınız ve yeteneklerinizi ahlaksızca kullansaydınız daha çok kızardım ama sorunuza cevap olarak, hayır, takım kurmayacağım- Bekle. Seni bir davaya yardım etmen için mi çağırdıklarını söyledin?"

"Evet." Çenesini kaldırdı ve sırttı. "Dedektif Davidson diye biri beni aradı. Programımı izlediğini ve bir kayıp vakasında bana danışmak istediğini söyledi."

"Dedektif Dav-?"

"Bayan Jakes?" dedi masa çavuşu, ben Bob Amca'nın unvanının geri kalanını söyleyemedi.

Ayağa kalktı. "Evet."

"Dedektif Davidson şimdi sizinle görüşecek."

Çenem yere düştü. Resepsiyon görevlisi Ubie'nin ofisine giden yolu gösterdi, tam o sırada kalles amcam onu beklemek için dışarı çıktı. Yanına geldiğinde onun elini sıktı, sonra diğer elini sırtına koydu ve onu içeri götürdü.

Kendim ve Cookie için kıskanıyordum. Daha çok Cookie için. Ona böyle bir şey yapmak için her zaman çok gergin ya da çok çekingendi. Ve bu kadını bir dava için mi çağırmıştı? Bir şarlatan mı?

Benim gözetimimde değil. Bob Amca'ya onun bir sahtekârdan başka bir şey olmadığını kanıtlamak için ayağa kalkmışım ki Yüzbaşı konferans odasından çıktı ve beni gördü. Bana ofisine gitmemi işaret etti. Ubie'ye özlem dolu bir bakış attıktan sonra sertçe yutkundum ve kaptanı erkek mağarasına kadar takip ettim. Ne kadar da erkekçe bir mağaraydı. Ödüller ve sertifikalar, dosyalar ve evrak yığınlarıyla birlikte duvarlarını ve tezgah alanını dolduruyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye

sordu. "Pek sayılmaz."

"Bu çok kötü." Masasının arkasına oturdu. "Çünkü çok daha kötü hissetmek üzeresin."

Karşısındaki vinil koltuğa oturmamı işaret etti. Oturmadım. "Beni neden takip ettirdiğinizi, o insanların kim olduğunu ve o resimlerle ne yapmayı planladığınızı bilmek istiyorum."

Sanki çok kötü bir haber vermek üzereymiş gibi dudaklarında sert bir ifade belirdi. Ayağa kalktı, üst dosya çekmecesinden bir zarf çıkardı, bir yığın fotoğraf çıkardı ve incelemem için bir tanesini masasına fırlattı.

Apartmanımın önünde uyuşturucu alışverişi yapıyormuşum gibi görünen samimi bir fotoğraftı. Fotoğrafçı serseriye yakalandığından emin oldu.

Bana tanımlanamayan bir şey uzatırken sanki bir polisi izliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu. Aynı anda ben de ona birkaç banknot uzattım, ki bu da tanımlanabilir bir şeydi.

"Bu Chris Levine, Chewbacca dedikleri adamın bilinen bir ortağı, şehirdeki en büyük meth satıcılarından biri." Bir resim daha fırlattı. Resimde Misery'de evsiz bir adama pencereden birkaç dolar uzatıyordum. Bana eski plastik çiçeği uzatan oydu ama fotoğrafta o yoktu. Doğal olarak. "Ve bu da Oscar Fuentes. Tutuklama kaydı sol bacağıma kadar uzun ve bir pulp fiction romanı gibi okunuyor. Bana bir iyilik borcu vardı." Bir tane daha fırlattı. Bu sefer Misery'den yeni çıkmıştım ve bir kez daha bir adama birkaç banknot uzatıyordum. Kibar olmaya çalıştım ve bakın ne oldu. "Bu-"

"Anladım," dedim, turu durdurmak için elimi kaldırarak. "Hayatımda hiç uyuşturucu almadım ve bunu sen de biliyorsun."

"Eminim öyledir." Bana eriğen cinini hatırlatan bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Ve bunu kanıtlayacak delillerim var. Sence kime inanırlar?"

"Tek yapmaları gereken beni test etmek. Pine-Sol'u temiz bir şekilde test edeceğim, sürtük." Köşeye sıkıştırılmıştım ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Ağzının kenarları seğirdi. "Uyuşturucu kullanmadığının farkındayım. Sadece sigortaya ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Sessizliğiniz."

"Sadece soramaz mıydın? Bana şantaj yapmak zorunda mısın?" "Bunun için yapıyorum."

"Bu çok yanlış."

"Doğru, ama durumumu açıkladığımda sana karşı elimde ne olduğunu unutma. Eğer ben hapse girersem, sen de girersin. Sadece ikimizin de sessiz kalmak için çok iyi bir nedeni olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Tüm dikkatim sizde Kaptan," dedim, yüzeyin altında kaynayan temkinli bir öfkeyle. "Ne istiyorsunuz?"

"Ben iyi bir insan değilim," dedi, bu gerçeğe pişman olmuş gibi görünüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben çocukken en büyük kız kardeşime okulundan bir çocuk tecavüz etti. Kız kardeşimin zeka geriliği vardı ve çocuk bundan faydalandı. O bir

Popüler bir çocuk, çok seviliyor, varlıklı bir aileden geliyor. Tüm bunlar onun cezasız kalmasını sağlayacak şeyler."

"Böylece paçayı kurtardı."

"Bir süreliğine. Ama o konuya geleceğim. Onu kendisine cinsel saldırıda bulunmakla suçladıktan sonra, memleketimde büyük bir olay haline geldi. Chicago yakınlarında küçük bir banliyöde yaşıyordum. Kimse ona inanmadı, çünkü böyle bir çocuk neden engelli bir kıza tecavüz etme ihtiyacı duysun ki? Herhangi birine sahip olabilecekken? Kasaba bize karşı döndü. Okul ona cephe aldı ve orada burada ufak tefek sataşmalar günlük zorbalığa dönüştü."

Ona sebep olan kalp ağrısını hissedebiliyordum. Ama hissetmek istemedim. Bana bu kadar anlamsızca tuzak kuran bir adama karşı zerre kadar empati duymak istemedim, bu yüzden onunla savaştım. Kızgınlık dağının altına gömdüm.

"Birkaç hafta sonra, zorbalığa daha fazla dayanamadı ve kendini öldürdü."

O zaman bir suçluluk dalgası beni vurdu. Pürüzsüz, saf bir dokusu vardı. Sıfır çatışma. Sıfır şüphe. Kız kardeşinin ölümünden kendini sorumlu hissediyordu. Tek kelimeyle kendinden nefret ediyordu ve ben de onunla her karşılaştığımda hissettiğim tuhaf duygunun bu olduğunu fark ettim. Benden nefret ettiğini düşündüm. Bunu çok anladım. Ama duyguları sadece kendisine yönelikti. Bu yeni bir şeydi. Genelde insanlar suçluluk duygusuyla başa çıkamazlar. Zihinleri buna uzun süre izin vermez. Bu yüzden bahaneler uydururlar. Bahaneler bir merhem gibi işe yarar, suçluluk duygusunu yatıştırır, gerçek sorunu unutturur. Örneğin, tacizci bir koca her seferinde "Sana vurmamı sen istedin" gibi bir şey söylediğinde, suçluluk duygusunu çarpıtmış olur - masada yemek yoktu, bu yüzden ona vurmak kesinlikle karısının hatasıydı.

"Ailemi parçaladı," diye devam etti pencereden dışarı bakarak. "Annemle babam ayrıldı. Annem depresyona girdi. Babamı nadiren görüyordum. Altı ay içinde dünyam tersine döndü."

"Çok özür dilerim, Kaptan."

Bana geri döndü. "Daha iyi olacak. Ve bu kısmı çok ama çok sessiz tutmalısın."

"Yoksa beni yakarsın."

"Seni gömeceğim. Yıllarını parmaklıklar ardında geçireceksin."

Tam da ona sempati duymaya başlamıştım. "Tehditleri bırakıp bu işe devam etmeye ne dersin?"

Bana doğru yürüdü ve önümdeki masaya yaslandı, üzerimde yükseldi,

onun en iyi köpek olduğunu bildiğinden emin oldu. Yüzümü inceledikten sonra

"O çocuğu yakalayıp öldürdüğümde yedi yaşındaydım." dedi.

Sustum. Bana bir cinayeti itiraf ediyordu. Aklımın bir köşesinde bu vardı ama daha da dikkat çekici olan, bunu yaptığında sadece yedi yaşında olmasıydı.

"Yedi yaşındaki bir çocuktan nadiren cinayet şüphesi duyduklarını biliyor muydunuz? Ben sorgulanmadım bile."

Hissettiğim şok kesinlikle yüzümden okunuyordu. Hayatımda birçok kez gösterdiğim gibi, poker suratım neredeyse hiç yoktu. Ama savaş ya da kaç tepkilerim en üst seviyedeydi. Az önce cinayeti itiraf etmişti. O odadan canlı çıkamayacaktım. Kapıya doğru bir bakış atmaktan kendimi alamadım.

"Kimse seni durdurmuyor," dedi kaçış yoluma doğru başıyla işaret ederek. Pek de endişeli görünmüyordu. Tabii ki endişelenmezdi. Şehrin her yerinde uyuşturucu satın aldığıma dair kanıtları vardı. Suçlamalarım onun beni tutuklama girişimine misilleme olacaktı. Bunu gerçekten düşünmüştü.

Yine de, birinin derin karanlık sırrını öğrenmesini göze alır mıydı? Bu önemsiz kanıt yeterli değildi. İyi bir avukat suçlamaları düşürebilirdi. Bunu biliyor olmalıydı.

"Bu beni öldürdüğün kısım mı?" Ona sordum.

Tabii ki bu beni öldürdüğü kısımdı. Bu bilgiyle buradan ayrılmama asla izin vermezdi. Silahına davrandığımı mı söyleyecekti? Kavga ettiğimizi ve silahın ateş aldığını mı? Ben de öyle yapardım.

"Hayır. Size söylediğim gibi, elimde sizi çok uzun bir süre hapse attıracak kadar kanıt var."

"Bu kanıtların hepsi ikinci derece. İfadelere ihtiyacınız var. Görgü tanıkları," diye savundum. Bunu neden tartışıyordum ki? Beni öldürmesi ve bu işi bitirmesi için dava açıyordum. Belki de buradan ayrıldığımda -eğer ayrılırsam- fikrini değiştirmesi konusunda endişelenmek istemediğim içindi. Hiç beklemediğim bir anda kafamın arkasına bir kurşun yer miydim? Bunun hayatımın geri kalanında başıma bela olmasını istemiyordum. Fotoğrafları göstermeden önce, "Güvenilir tanıklara ihtiyacın var," diye ekledim. "Bana sokaklarda gönderdiğin o saçmalıklara değil."

Benden bir adım önde, "Aldım ve parasını ödedim." dedi.

Kahretsin, her şeyi düşünmüş. En azından titizdi.

"Elimde sürekli kendi kendine konuştuğuna dair görüntüler de var. Havayla tartışırken. Görünmez bir arkadaşının elini sıkarken. Sadece senin sarılabileceğin birine sarılırken.

Bakın. Her şey bir araya geldiğinde uzun bir hapis ya da tımarhane cezası anlamına geliyor. İkisi de bana uyar."

Vay anasını. Bu şeyin geri dönüp beni rahatsız edeceğini biliyordum. Lanet olsun. Daha yakına eğildi. "Ben hapse girmedığım sürece, sen de girmeyeceksin."

Yenildim. O kazandı. Kollarımı Danger ve Will'in üzerinde kavuşturdum. "Neden bu kadar zahmete girdin? Neden beni bu kadar suçlayacak bir şeyi şimdi itiraf ediyorsun? Bunca yıldan sonra? Benden pek hoşlanmıyorsun. Ya da bana güvenmiyorsun."

"Size bir dereceye kadar güveniyorum. Müşterileriniz için ne kadar uğraştığınızı görüyorum. Bu asilce. Bazen aptalca ama asilce. Ama haklısın. Senden hoşlanmadığımdan oldukça eminim. Ve bunu bilmem gerek."

"Eğer benden hoşlanıyorsan?"

"Eğer o yaptıysa. Çocuk. Onu öldürdüğümde, yapmadığına yemin etti. Defalarca. Kız kardeşime hiç dokunmadığına yemin etti. Ama onun üzerindeki morlukları görmüştüm. Kanı. Saldırganında bıraktığı izi de gördüm. Bileğini ısırıldığını söylemişti. Günler sonra bileğinde bir ısırık izi vardı. Ama gerçeği bilmem gerekiyor. Emin olmalıyım."

Eğer adamı o öldürdüyse, gerçeği nasıl öğrenecektim? Benim hakkımda ne kadar şey biliyordu?

"Bunu ölü çocuktan duymam gerekiyor ve bunu ona soracak kişi de sizsiniz."

Sandalyemde kaydım, aniden rahatsız oldum. Ya da *daha* çok rahatsız edici. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum. Çağır onu. Onu kanalize et. Her ne yapıyorsan onu yap." "Bu saçmalık," dedim sandalyemden kalkarken.

Beni durdurmak için hareket etmedi ama bir elini belindeki tabancaya koydu. "Ben mükemmel bir nişancıyım."

Tekrar yere çöktüm. "Sen bir psikopatsın. Bob Amca'ya söyleyeceğim. Ölü bir çocukla konuşmamı mı istiyorsun? Şimdi kim tımarhaneye gidiyor?"

"Beni bağışlayın. Ben her şeyi biliyorum."

Her şeyi biliyor olamaz. Bekle- "Beni rahatsız mı ettin?" Dehşete düşerek sordum. Diğer her türlü gözetlemeyi yapmıştı. Eminim iyi bir önlem için birkaç böcek de koymuştur.

"Birazcık."

"Bu çok yasadışı!" Ayağa fırladım.

"İşlemediğin suçlar için sana komplo kurmak da öyle. Sanırım şu anda bunun ötesindeyiz."

Haklıydı. Ve bana söylediği her şeye rağmen, ondan kötü niyetli hiçbir şey hissetmedim. Garip bir duygu karmaşası hissettim ama bana karşı herhangi bir kötü niyet beslediğinden şüpheliydim. Bu bir amaç için bir araçtı.

"Sana yalan söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden kanıtı ihtiyacım var. Bu çocukla konuş, onu nasıl öldürdüğümü sor, sonra da bunu yapıp yapmadığını sor." Bana bir resim daha fırlattı, ama bu on dört yaşlarında sarışın bir çocuğun eski bir okul resmiydi. "Ölü insanlarla konuşmak için ne yapıyorsan onu yap. Ona sor."

Pes ettim. "Kaptan, ölü insanlarla öylece konuşamam."

Öfkeyle baktı. "Bana palavra atma. Sen daha kumpas diyemeden avukatının başını döndürecek kadar suçlamayla seni hapse attıracağım. Ve işleri renklendirmek için çocuk pornosu suçlamalarını da ekleyebilirim. Yapabileceğim her şekilde itibarını yok edeceğim."

Ciddiydi. Gerçekten ciddiydi, ama yine isteksizce. Yapması gerekeni yapacaktı, benim hayatıma lanet olsun.

Mutlak bir şokla gözlerimi kııptım. "Bu hiç adil değil."

"Hayat böyledir işte. Adı Kory'ydi. İşini yap ya da on yılın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirme fikrine alış."

Olabilirdi. Reyes, insanların işlemedikleri suçlar yüzünden hapse girdiğinin yaşayan, nefes alan bir kanıtıydı. Ama bu çocuğun hâlâ dünyada, bu uçakta olma ihtimali sıfıra sıfırdı. Sadece bu şekilde olmadı. Gidenler geçtikten sonra onlarla konuşamadım. Gitmişlerdi. Diğer tarafta.

"Bana biraz müsamaha göstermeniz gerekecek."

Omuz silkti.

Angel'ı çağırdım.

"Ne oluyor be?" dedi her zamanki gibi şikayet ederek. "Bir şeyin tam ortasıdaydım."

"Diğer tarafa gidip benim için biriyle konuşmanı istiyorum."

"Diğer tarafa gidip biriyle konuşamam, *loca*."

"Angel, buna gerçekten ihtiyacım var. Eğer bunu başaramazsan, uyuşturucu bulundurmaktan ve çocuk pornosundan hapse gireceğim." Ona resmi gösterdim. "Bu çocuğu bulmanı ve ona benim için birkaç şey sormanı istiyorum."

Kaptan o kartal gözleriyle beni izledi. Pek bir şey gözünden kaçmıyordu, bunu söyleyebilirim. Ve artık görünmez arkadaşlarımla konuşurken nasıl görüldüğümü kesinlikle umursamıyordum.

"Atlayıp geri dönemem. Bunu kimse yapamaz." Gömleğinin tozunu aldı. Nedenini bilmiyorum. "Sen hariç."

"Ben de üzerinden atlayamam. Sence Reyes yapabilir mi?"

"Şeytanın oğlunun cennette pek hoş karşılanacağını sanmıyorum. Oraya gidebilse bile."

Sandalyenin üzerine yığıldım. Bu imkânsız bir durumdu.

"Neden onu çağırmiyorsun?"

"Angel, eğer çoktan geçtiyse, onu çağıramam."

"Beni hiç dinlemiyorsun," dedi. Ayakkabısını çıkardı ve içindeki kumu halının üzerine döktü.

Ona baktım ve yere düşmesini izledim. "Kumu nasıl aldın?"

"Karşıya geçmeleri önemli değil. Sen kokuşmuş Azrail'sin."

Kaptanın bu kısmı bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden Angel'a kızgınlığımı göstermek için dişlerimi sıktım ve adamın beni duymaması için dişlerimin arasından fısıldadım. "Kokuşmuş Azrail olduğumu biliyorum ama diğer taraftan birini öylece geri çağıramam."

Ayakkabısını tekrar giydi ve diğerini çıkardı, kumu boşalttı, sonra tekrar giydi ve bana tavırlı bir bakış fırlatarak, "Evet, yapabilirsin. Bunu sana hep söylüyorum. *Oh, mi Dios.*"

"Tanrı'yı bu işe karıştıрма, gerçekten mi?" Ayağa kalktım ve ona doğru yaklaştım. "Bunu gerçekten yapabilir miyim?"

"Tabii ki." Omuz silkti ve bilmesem, bakışlarının beni aptal olmakla suçladığını söyleyebilirdim. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Yani, nasıl?"

Ceplerini çıkardı ve içlerindeki kumu da çıkarmak için salladı. Nasıl olur? Maddesel olmayan kum mu? Belli ki henüz öğrenmem gereken çok şey varmış.

"Nasıl ne?" diye sordu.

"Diğer taraftan birini nasıl çağırabilirim?" "*Qué demonios*, nasıl bilebilirim?"

Alnına başladığı geniş bandananın arkasından saçlarını silkelediğinde ve kumlar kaptanın masasının üzerine döküldüğünde omuzlarından tuttum. "Angel, odaklan, özgürlüğüm ve 7/24 kahveye erişimim tehlikeye girebilir. Bunu nasıl yapabilirim?"

"Öyle işte," dedi omuz silkerek.

Kaptana baktım ve çaresizlik içinde başımı salladım. "Yardımcı olmuyor."

"Saçmalık. Sana söylemiştim. Sen sadece yap."

"Tıpkı güçlerim olduğu, ruhları işaretleyebildiğim ve dünyayı kurtarabildiğim gibi mi?" Kollarımı iki yana açtım. "Sanırım ben kusurluyum. Sanırım bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitti ve yanlış kızı gönderdiler."

Kıkırdadı. "Yine de tüm bunları bana neden sorduğunu bilmiyorum."

Kory'nin fotoğrafını gösterdim. "Çünkü o çocukla konuşmam gerek. Sana söylemiştim."

"Peki neden birini diğer taraftan nasıl geri çağıracağınızı bilmek istiyorsunuz?"

Omuzlarını tekrar tuttum ve salladım. Gerçi oldukça sağlandı ve aslında ben ondan daha çok sarsıldım. "Çünkü o çocukla konuşmam gerek."

"Evet, ama o diğer tarafta değil. Henüz değil."

Durdum, üç kez göz kırptım, sonra en az altmış yedi saniye boyunca ona bakakaldım; bu süre Angel'ın boğazını temizlemesine ve rahatsızlıkla kıvranarak ağırlığını değiştirmesine yetti.

"Bunu bana on dakika önce söyleyemez miydin?"

"On dakika önce bana bunu sormadın. Bana diğer taraftan birini nasıl çağıracağımı sordun."

Haklıydı. Sabır için dua ettim, sonra da "Karşıya geçmediğine göre bu çocuğu nasıl çağırabilirim?" diye sordum.

"*Que Dios me ayude*. Charley, az önce ne dedim ben? Gördün mü, hiç dinlemiyorsun.

Elektrik prizlerine çatal sokan çocuklar gibisiniz." "Ben hiç elektrik prizine çatal sokmadım."

"Bu konuşma bir yere varacak mı?" diye sordu kaptan.

Döndüm ve ters ters baktım. "Gerçekten mi?"

Teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Sadece kendi işini yap," dedi Angel. "Bilirsin, benimle yaptığın gibi."

"Ama ben seni tanıyorum."

"Herkesi tanıyorsun. Sen Azrail'sin."

Vay, tamam, iyi. Bir deneyeyim. Çökmekte olan gururumdan başka neye zarar verebilirdi ki?

Resmi aldım, gözlerimi kapattım ve "Kory, seni çağırıyorum" dedim.

Gözlerimi açtığımda Angel gülmekten iki büklüm olmuştu.

"Gerçekten mi?" diye sordu karnını tutarak. "Tüm sahip olduğun bu mu?" "Ne?" Ayağımı yere vurdum. "Neyi yanlış yapıyorum?"

"Bana yaptığın gibi yap. "Angel, seni çağırıyorum" demediğini biliyorum." "Hayır, 'Angel, o serseri kışını buraya getir' diyorum."

"Söylemiyorsun." Kaşlarımı kaldırdığımda, "Hayır, gerçekten, öyle demiyorsun, değil mi?" dedi.

Cevap vermeden tekrar gözlerimi kapattım ve Angel ile Artemis'i ve hatta bazen Reyes'i nasıl çağırdığımı düşündüm. Onları orada hayal ettim, enerjilerini çağırdım ve onları ortaya çıkardım. Bu çocuğu düşündüm, enerjisini aradım, uzakta buldum, karanlıkta parlak bir ışıltı ve onu ortaya çıkardım.

Gözlerimi açtığımda karşımda elleri cebinde, göğsünde ve pantolonunun paçasında birer kurşun deliği olan korkmuş bir çocuk duruyordu. Omuzları çöküktü, çenesi korkuyla kıvrılmıştı. Ve tüm aksi yöndeki çabalarım rağmen kalbim ona doğru yöneldi.

"O zaman bile iyi bir nişancıydın," dedim kaptana.

Ayağa kalktı ve temkinli bir şekilde "Ne demek istiyorsun?" demeden önce etrafına bakındı.

"Onu dizinden vurmuşsun. Bu yakın mesafeden bile sağlam bir el gerektirir."

Şaşkınlık ve huşu içini kapladı. "Kafasına nişan almıştım." "Oh, o zaman berbat birisin."

"O burada mı?"

"Evet."

"O mu yaptı?" diye sordu. "Yaptığından emin misin?" "Henüz o kısma gelmedim."

"Sen Tanrı mısın?" Kory yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır, ama iltifatınız için teşekkür ederim. Ben Charley." Başını salladı ve beni tepeden tırnağa inceledi.

"Bir şeyi bilmem gerek Kory. O kıza saldırdın mı?" "Cindy," dedi kaptan.

"Cindy adında bir kıza tecavüz ettin mi?" "Hayır," dedi başını sallayarak.

"Neden ona soruyorsun ki?" Angel öyle dedi. "Sadece görmek gerekiyor."

O size yalan söyleyebilir ama vizyonunuz söylemeyecektir."

Gördün mü? "Karşıya geçtiklerinde insanların hayatlarını görüyorum. Bunu mu demek istiyorsun? Karşıya geçmeli mi?"

"Onları görmeyiz, ne yaptıklarını görmeyiz için karşıya geçmeleri gerekmiyor."

Sadece işini yap." "Ne işi?"

"Senin orakçı şeyin. Sadece yap."

Sadece yapmamın söylenmesinden bıkmıştım. Angel, kaptan, dağıtıcı, Nike. Sırada kim vardı? Pillsbury Doughboy mu? Aslında, Pillsbury Doughboy'u gerçekten severdim.

"Bana karşı dürüst olmalısın, Kory. Cindy Eckert'a cinsel saldırıda bulundun mu?"

Başını öne eğdi. "Hayır. Belki. Bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onu okuldan sonra parkta gördük. Salıncakta tek başınaydı ve herkes bana gidip onunla konuşmamı, ondan hoşlanıyormuş gibi davranmamı söyledi."

"Burada hiç brownie puanı kazanmıyorsun, Kory."

"Bekle biraz. Ben sadece onunla şakalaşıyordum." Ellerini ön ceplerine daha fazla soktu. "Bana her zaman aşık olduğunu söyledi, ben de ona aynı şeyi söyledim."

Kory konuşurken ben de söylediklerini kaptana aktardım.

"Bana parkın hemen ötesindeki ormanda özel bir odası olduğunu söyledi. Bana göstermek istedi. Herkes benimle alay ediyor, onunla gitmemi söylüyordu."

Kaptanın öfkesi yükseldi. "Raporda böyle bir şey yazmıyordu," dedi. "Kimse böyle bir şey söylemedi. Polise göre, kimse onu kızla birlikte görmemiş."

"O zaman yalan söylediler," dedim ona. "Kory için."

Kory devam etti. "Oraya vardığımızda, bana göstermek istedi..."

"Detayları gerçekten istemiyorum," dedim ona. "Sadece ona ne yaptığını bilmek istiyorum."

"O başlattı," dedi, utançtan her konuşmaya başladığında irkiliyordu. "Beni ovdu ve bana-" Durdu, açıklayamadı.

"Sonra, tam ortasında fikrini değiştirdi. Bana durmamı söyledi. Ben yine de bitirdim. Gerçekten kavga falan etmedi. Sadece beni ısırđı. Ama evet, onunla yaptım. Hayır dedi ve ben yine de yaptım."

"Bu çok yanlış. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O kadar ileri gitmesini istememiştim. Fikrini değiştirdiğinde ben zaten onun içindeydim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonra kendini öldürdü. Ölmek istedim. Herkese yalan söylemiştim. Hepsi benim çok havalı olduğumu düşünüyordu. Cindy Eckert ile seks yapacak kadar alçalmak için fazla havalıyđım."

"Zihinsel engelli olduğu için mi?"

Başını salladıktan sonra, "Benim yüzümden kendini öldürdü," diye tekrarladı. "Ve sonrasında kendisine nasıl davranıldığı yüzünden."

"Aynen öyle, çünkü yaptığım şeyi itiraf edecek cesaretim yoktu." Sonra bana baktı. "Onlara yapmamalarını söyleseydim kimse ona bulaşmazdı. Bana iyilik yaptıklarını düşünerek yaptılar. Cehenneme mi gideceğim?"

Başımı salladım. "İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Bu kadar yeter," dedi kaptan. "Duymak istediğim tek şey buydu. Doğru adamı yakalayıp yakalamadığımı bilmem gerekiyordu."

"Peki ya yapmasaydın?"

"Doğru adamın peşinden giderdim. Ama onu yakaladığıma göre, bu işe devam edebilirim. Yine de teşekkür ederim," dedi ve fotoğraf zarfının tamamını bana fırlattı. "Artık onlara ihtiyacım olmayacak."

"Bekle, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi nereden biliyorsun?"

"Fark etmez. Kaçamayacağın bazı şeyler vardır. Geçmişiniz de bunlardan biri. Amcana buraya gelmesini söyler misin lütfen?" Masasının arkasına oturdu ve kâğıtları düzeltmeye başladı.

"Neden?" Birden şüphelenerek sordum.

Masasındaki diğer her şey gibi mükemmel bir hizada durana kadar bir yığın klasöre dokundu. Bozulmamış. Düzenli. Her şey yerli yerindeydi. "Teslim olacağım."

"Ne? Bunu neden yaptın ki? Bu ne zamandı? Otuz yıl önce miydi?"

"Otuz beř. Annem gečen hafta öldü. Hayatımda bir tek o vardı. bu sırrı saklayarak korudum. Artık yaptıklarımı kabul edebilir ve bunları geride bırakabilirim."

"Bunu yapmasına gerek yok," dedi Kory. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu, giydiği JV mektup ceketi kırıştı. "Bu hiçbir şey yapmayacak

fark var." Sonra parladı. "Belki bunu düzeltirsem cennete gidebilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım telafî etmem gerekiyor ama bunu yapmamın bir yolu yok. Ama belki Cindy'nin kardeşinin büyük bir hata yapmasını engellersem, içeri girebilirim."

Ona her halükarda içeri girebileceğini söylemek istedim ama yapmamaya karar verdim.

İçeride

n. "O iyi bir adam, değil mi?" Kory sordu.

"Evet, o oldukça iyi bir adam. Ya da bana tuzak kurana kadar öyleydi. bowling lobisine attım." Ona kaşlarımı çattım ama sadece biraz, çünkü suçlamaları masadan kaldırıyordu. Ve birini öldürmüştü. Şimdi onun adalete teslim edildiğini görmek için ahlaki bir yükümlülüğüm var mıydı?

Parçalanmışım. Ne hissedeceğim konusunda. Ne yapacağım konusunda.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Bir yığını daha düzeltirken ona "Belki de yaptıklarının bedelini ödüyorsunuz," dedim. "Yani, her gün insanlara yardım ediyorsun, değil mi? Belki de topluma borcunu bu şekilde ödüyorsunuz."

"Peki ya Kory'nin ailesi?" Ayağa kalktı, ceketini giydi ve idam mangasıyla yüzleşmek üzere kapıya doğru yürüdü. "Kararımı verdim Bayan Davidson. Eğer siz amcanızı almazsanız, ben alırım. Bu işin bitme zamanı geldi."

"İşini yap," dedi Angel.

"Ne şeyi?" Ona bilmem kaçınıcı kez sordum.

"Senin orakçı şeyin. Yeryüzündeki insanların kalplerini sadece sen bilirsin."

"Güven bana tatlım, bilmediğim bir şey varsa o da erkeklerin kalpleridir. Seksten hoşlandıklarını biliyorum. Hepsi bu kadar."

"Hayır, genel olarak insanları kastediyorum. Niyetlerini görebiliyorsunuz ve onları işaretliyorsunuz."

Kaptan kapıyı açtı ve yardım edemedim ama büyük bir hata yaptığını düşündüm. Bunu içimde hissettim. Bu yanlıştı.

"Ne yapmalıyım?" Angel'a sordum. Kaptan kaçıyordu. Tabiri caizse.

"Ona köpeği sor!" Kory bana seslendi.

Hiç düşünmeden "Köpek ne olacak?" diye seslendim.

Durdu, tereddüt etti, yavaşça, askeri tarzda bir geri dönüş yaptı ve bekledi.

Kory'ye yan gözle bir bakış attım. "Köpek ne olacak?"

Kory omuz silkti. "Sadece, işlemediği bir suç için teslim olmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İşler çığıırından çıkmadan önce kaptanın yanına gittim, ceketinin kolunu tuttum, hâlâ medyum özentisiyle konuşan Bob Amca'ya doğru hızlıca bir göz attım ve kaptanı ofisine geri sürükledim.

"Bekle biraz," dedim ve kapıyı kapattım. "Kory, sen neden bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Bu yanlış. O yanlış bir şey yapmadı. Aptal olan bendim."

"Ne şekilde?"

Gereksiz bir şekilde nefes vererek pencere kenarına oturdu ve "Onun silahı bile değildi. Benim silahımdı. Ya da babamın. Çekmecesinden aldım. Bir kez daha havalı ve boktan olmaya çalışıyordum. Van beni bulduğunda-"

"Van mı?" Kaptana sordum. Olan biten her şeye inanıyor gibi görünse de, bunu bilmem onu şaşırtmıştı.

"Beni bulduğunda, toplama sırasındaki bir elmas sırtlıdan daha kızgındı. Bana vurdu ve ben de ona silah çektim. Sadece itiraf etmemi istedi. Bu çocuk benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yaptığım şeyi itiraf etmemi istedi. Reddettiğimde çok sinirlendi, ağlıyor ve titriyordu. Küçücük bir pislikti." Yüzbaşıya bir aşağı bir yukarı baktı. "O kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Kavga etmeye başladık ve köpeğim üzerimize atladı. Silah birden patladı. Tam göğsümden vurdu. Hastaneye gitmeme yardım etmek istedi ama ben gitmesi için bağırdım. Babam silahı aldığımı öğrenseydi beni öldürürdü."

"Eğer göğsünden vurulduysan, o yara nasıl oldu?" Dizini işaret ederek sordum.

"Ahırımızda silahı saklayacak bir yer bulmaya çalışırken o kadar acı çekiyordum ki başım döndü ve kazayla kendimi bacağımdan vurdum. Van'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Van'a döndüm. Kim çocuğuna Van adını verir ki? "Tam olarak ne olduğunu biliyorum," dedim ona, yüzümde sert bir ifade vardı.

"Evet, ama ailesi bilmiyor. Onu ben öldürdüm. Silahı ben doğrulttum-"

"Kory öyle hatırlamıyor. İkinizin silah için boğuştuğunuzu ve silahın patladığını söyledi. Bu bir kazaydı."

Düşünceli bir şekilde yere baktı.

"Sadece yedi yaşındaydınız, Kaptan. Ve eminim her şey çok hızlı gelişti. Bunu sen yapmadın."

"Bak," dedi, açıkça kararını vermişti, "ben kararımı verdim."

Tam isabet.

"Söyleyeceğiniz hiçbir şey bunu değiştirmeyecek," diye devam etti.

"Ailesi neler olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Boş ver onu," dedi Kory. "Eğer ileri giderse, herkes gerçekten benim yaptığımı düşünecek."

"Bunu sen yaptın, Kory. Masum bir kıza cinsel saldırıda bulundun."

Başını eğdi ve fısıldadı, "Evet, ama bunu bilmiyorlar.

Bana her zaman inandılar."

"Yani onun adının çamura bulanması sorun değil de seninki mi sorun?"

"Bu neyi değiştirecek? Benim yaptığım bir şey yüzünden hapse girebilir. aptalca bir hata."

Ona katılmak zorundaydım. Hapse girmese bile, kariyeri sona erecekti. İşinde iyiydi. "Bana biraz pislik ver," dedim Kory'ye. "Ona şantaj yapmak için bir şeye ihtiyacım var."

Kaptan sıkılmış bir halde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dirt? Onu tanıımıyordum. Sadece cılız bir çocuktuk."

"Lanet olsun." Çaresizlik içinde kaptana baktım. "Size yardım edeceğim," dedim ve hafızamı tarayarak onun hakkında kullanabileceğim herhangi bir bilgi kırıntısı bulmaya çalıştım. Hemen aklıma bir şey geldi. "Loretta Rosenbaum davasında sana yardım edeceğim."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bu dava on yıldır soğuk." "Ve ben onu ısıtacağım. Bağlantılarım var," dedim kaşlarımı oynatarak.

"Senin ulaşamayacağın insanlara ulaşabilirim."

"Bayan Davidson-"

"Tamam," dedim, beni geçmeye çalıştığında ellerimi kaldırarak, "tüm bunları Bob Amca'ya anlatalım, tıpkı dediğin gibi ve onun fikrini alalım. Sadece onu dinleyelim, tamam mı?"

Başını salladı. "Ona her iki şekilde de söyleyeceğim. Marsh yerine beni tutuklamasını tercih ederim. Marsh pisliğin teki."

Ofiste kimsenin sevmediği bir dedektife yaptığı göndermeye neredeyse kıkırdayacaktım. Zavallı adam. "Katılıyorum."

Dışarı çıktım ve Ubie'ye el salladım. Sahte medyum gitmişti ve ona onu sormak için can atmama rağmen, yapacak daha büyük işlerim vardı.

16

Tehlike: Tutum önceden haber verilmeksizin değiştirilebilir.

-T-SHIRT

Bob Amca içeri girdiğinde mesafeliydi ve şimdi daha da mesafeliydi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Tüm durumu, hatta Yüzbaşı Eckert'in kanıt uydurduğu ve benim en derin, en karanlık sırrımı bildiği kısmını bile açıkladık. Tamam, *o en derin, en karanlık sırrı* değil ama en derin, en karanlık sırrımın hemen yanındakini. Ölenlerle iletişim kurma yeteneğim. Keşke nedenini bilselerdi.

Bob Amca sessiz bir kararlılıkla dinledi, poker suratını mükemmel bir şekilde yerleştirdi ve baştan sona korudu ve sonra düşünülemez olanı söyledi: "Charley, bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Ona bakakaldım. Sanki yabancı bir dil konuşuyor gibiydi -ama ben hepsini biliyordum, o yüzden en iyi benzetme bu değildi. "Pardon?"

"Kaptan ve ben. Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

"Anlamıyorum." Ubie hiçbir zaman odadan çıkmamı istememişti. Genellikle her durumda kalmam için durmadan tartışırdı.

"Özel olarak konuşmamız gerek."

"Hayır," dedim, tamamen kırılmış bir şekilde. "Şuradaki Van sayesinde buradayım ve burada kalacağım, çok teşekkür ederim."

Ubie elini kaldırdı ve üniformalı bir memurun içeri girmesini işaret etti. Onu tanıyamadım ama iri yarı, sarışın ve iriydi.

"Bayan Davidson'a bina dışına kadar eşlik eder misiniz lütfen?"

Tereddüt ettim. "Şu sahte medyum hatun, değil mi? Senin için davaları çözeceğini mi sanıyorsun? Saç çizginiz kadar sahte."

Ubie bana kaşlarını çattı. Ben de kaşlarımı çattım, ta karakolun ön kapısına kadar gittim ve orada memurdan kurtulup kendimi firçalamaya başladım

kapalı. "Bu çok yersizdi," dedim ona. Orada durdu ve gitmemi izledi.

Misery'ye vardığımda telefonum
çaldı. "İyi misin?" Cookie sordu.

"Evet. Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor." "Ben
iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor."

"Hiç iyi değilim!" Burnumu çeke çeke bir sinir yumağına dönüştüm.

"Bob Amca'ya bir şeyler oluyor. Sanırım... bana kızgın."

Cookie'nin nefesi kesildi. "Robert sana asla
kızmaz." "Biliyorum. Sadece ne düşüneceğimi
bilmiyorum."

"Ben de öyle. İyi tarafından bakarsak, bunu terapistinle konuşabilirsin.
Randevunuz yarım saat sonra."

"Terapiye gidemem. O kadının benden daha çok terapiye ihtiyacı var."

"Çoğu terapistin var, tatlım. Yine de gitmek zorundasın. Eğer yine
kaçırırsan

kız kardeşin seni öldürecek."

"Cook, aynı anda devam eden binlerce davam var. Hayatım tehdit
edildi. Dairem yağmalandı. Yarı insan, yarı iblis benden paha biçilmez bir
hançer çaldı ve Swopes'la bir araya gelip kehanetler hakkında konuşana
kadar onu geri vermeyecek. Ve az önce uyuşturucu bulundurmaktan ve
çocuk pornosundan neredeyse tutuklanıyordum."

"Kız kardeşinin umurunda olmaz."

"Kız kardeşim D.C.'de bir
konferansta." "Ve bunun onu
durduracağını mı düşünüyorsun?"

Geldiğim yöne geri dönmek için şerit değiştirdim. "Tamam. Ben
giderim." "Aferin kızıma. Ofiste kahve ve kremaya ihtiyacımız var."
"Tamam."

"Turuncu bir sütyene ve tenis raketine ihtiyacım var. Bu yeni bir ev
savunması."

"Tamam."

"Ben de Garrett'la masamda seks yapmayı düşündüm."

"Tamam. Ama gerçekten, Ubie'nin bana neden kızgın
olduğunu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum tatlım. Sana
tapıyor. Bunu atlatacaktır."

"Sahte bir medyum bile çağırdı. Beni yakalamışken! Ne yapacaksın,
nerede ve kiminle?"

"Sen boş ver. Randevuna git." "Tamam."

* * *

Tek düşünebildiğim Bob Amca iken, duygularım hakkında konuşarak anlamsız bir seans daha geçirdim. Umarım kaptanı planlarını askıya almaya ikna etmişti ama doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Hâlâ ölü bir çocuk vardı. Doğru, otuz yıl önce ölmüştü ve ölümü kazaydı ama ailesi ona ne olduğunu bilmek istemez miydi?

Garrett'in nerede olduğunu Cookie'ye takip ettirdim ve Frontier'e bir buçuk blok yürümek için apartmanımın önüne park ettim. Kıvrımlı restoranın orta salonundaki bir masada oturmuş gazete okuyordu, masasında yeşil şili burgeri, patates kızartması ve buzlu çay vardı.

Karşısına oturdum ve doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Ya yıllar önce birinin başka birini öldürdüğünü biliyorsanız, ama bu daha çok bir kazaydı ve şimdi kazara diğer kişiyi öldüren kişi teslim olmak ve kolluk kuvvetlerindeki tertemiz kariyerini mahvetmek istiyorsa?"

Kağıdından başını kaldırmadı. "Sanırım orada bir soru var."

"Evet. Sen olsan ne yapardın? Ona ne yapmasını önerirsiniz?" "Bu bir kaza mıydı?"

"Evet," dedim tabağından bir kızartma çalarak. "Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

"Aşağı yukarı otuz yıl. Onlar sadece çocuktu. Ama adam insanlara yardım etmek için çok şey yaptı. O iyi bir insan. Eğer devam ederse, kariyerini mahvedecek ve yıllar boyunca yaptığı tüm iyilikleri boşa çıkaracak."

"Bu zor bir soru. Eğer bu onu canlı canlı yiyorsa, bu bana onun muhtemelen iyi bir insan olduğunu gösterir. Eğer hapse girseydi, kolluk kuvvetlerinde hapiste olduğundan daha fazla iyilik yapabilirdi."

"Gördün mü? Ben de öyle düşünüyordum ama ahlaki pusulam her zaman kuzeyi göstermiyor. Daha önce, yangın merdiveninden neredeyse ölüme düştükten hemen sonra bir şartın olduğunu söylemiştin. "Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım."

"Peki neden yine sırtını kaşıyorum?" diye sordu.

"Benim için biriyle görüşmeni istiyorum. Kendisi çok bilgili ve tüm bu kehanet konularında bizimle birlikte çalışmak istiyor. Sadece seni ruhundan vazgeçirmesine izin verme. Bu konuda gerçekten iyidir."

"Ruhumu isteyeceğinden şüpheliyim."

"Tamam, yani senin de bir şartın var?"

Kâğıdı bıraktı ve hamburgerinden bir ısırık daha aldı. "İstiyorum ama biraz zor olacak."

Koltuğumda kaykıldım. "Kurnazlığı severim. Hilekârlık benim göbek adımdır."

Hayır, bekle, bu bela. Bela benim göbek adımdır. Benim hatam."

"Sana bahsettiğim kadını hatırlıyor musun?"

Bu konuya geri döneceğimizi biliyordum. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. "Vücudunu kullandıktan sonra seni, fırçanı bulamadığın için tuvaleti temizlemek için kullanmak zorunda kaldığın bir diş fırçası gibi fırlatıp atan kişi mi?"

"Şey, evet."

"Ve bir yıl sonra onu dışarıda gördün ve gözlerini senden alan bir bebeği mi olmuştu?"

"İşte bu."

"Hayır. Ondan bahsettiğini hatırlamıyorum. Gidip bir tatlı sipariş etmelisin. Onlar için ölünür. Bir de *carne adovada* burrito."

Ağzı inceldi. "İçecek başka bir şey sipariş edeyim mi?"

"Evet! Diyet her neyse. Hayır! Bir mocha latte. Hayır!" Düşünebilmesi için elimi kaldırıp onu durdurdum. "Evet. Hayır. Evet, mocha latte."

"Bitirdin mi?" diye sordu, siparişini vermek için ayağa kalkarken. Gerçekten çok acıkmıştı.

"Evet. Hayır! Evet. Böyle iyiyim. Önümde yoğun bir öğleden sonra var ve alabileceğim tüm enerjiye ihtiyacım var. Ve benim ekürim olmana ihtiyacım var."

"Bu ilginç olacak," dedi ve sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyüp gitti. Geri döndüğünde patates kızartması kaybolmuştu. Garip bir durumdu. "Peki ya o?" diye sordum.

"Marika," dedi, kabine doğru ilerleyerek. "Bu yapışkan bir durum."

Eğildim ve en iyi İtalyan aksanımı yaptım. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?" İşaret parmağımı cinayeti simgeleyen evrensel bir hareketle boğazımda gezdirdim.

"Tam olarak değil."

"Bekle!" O devam etmeden önce elimi kaldırarak "Bekle!" dedim.

"Numaranız nedir? Yemeğiniz soğumasın diye sizin için nöbet tutacağım."

Faturayı kontrol etti. "Elli dört."

"Anladım. Tamam, bana yapışkanla vur."

"Hem Marika'nın hem de çocuğun DNA örneklerini almanızı istiyorum."

Uzun bir süre şaşkınlıkla bakakaldım. O da bana baktı ama onun bakışı daha gerçekçiydi.

"Sen deli misin?" Sonunda bunun gerçek bir olasılık olduğunu düşünerek ona sordum. "Onlardan nasıl DNA örneği alabilirim ki?"

Bir omzunu kaldırdı. "Benim sorunum değil."

Terapistime kendimi bu durumlara nasıl soktuğumu sormayı ve onu işini becerememekle suçlamayı aklıma not ederek, çünkü açıkça iyileşmiyordum, "Bunun nasıl yapılabileceğini hiç düşündünüz mü?" dedim.

"Pek sayılmaz. Neden bir eküriye ihtiyacın var?"

"Azılı bir suç lorduyla konuşmam ve onu peşime adam takmakla ve işlediği bir cinayetin tek tanığı olan eski kız arkadaşına suikast düzenlemeye çalışmakla suçlamam gerekiyor."

"Hamburgerimi bitirmek için zamanım var mı?"

"Sanırım. Ama neden onlara suç lordları deniyor? Neden suç dallamaları değil? Ya da suç pislikleri? Neden kulağa bu kadar havalı gelmek zorundalar?" Tabelaya baktım. "Oh, numaranız doldu."

Tekrar kabinden çıktı. Çok çekiciydi. "Ve yemeğiniz soğumadan acele edin."

Köşeyi döndü ve aynı anda beni tersledi. Gördünüz mü? Erkekler çoklu görev yapabilir. Onunla çok gurur duyuyordum. Orada oturup yan kabindeki adamın ketçapla tartışmasını izlemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için Angel'ı çağırdım. Ona son ikilemimi anlattım, oldukça açık emirler verdim, sonra beni çıplak görüp göremeyeceğini sormadan önce İspanyolca küfretmesini dinledim. "Ancak zamanı yönlendirebilir ve annemin doğum kanalındaki tehlikeli yolculuğumu izleyebilirsen" dediğimde, emrimi yerine getirmek için ortadan kayboldu.

"Neden ben?" Garrett yemeğini alıp tekrar oturduğunda sordu.

Burritosundan bir ısırık aldım. "Vay canına," dedim gözlerimi coşkuyla devirerek, "mükemmel seçim. Ve neden sen ne?"

"Neden erkek arkadaşını ekürin yapmıyorsun?"

"Öğleden sonra yemek yapacak. Sammy'nin alçısını çıkarması gerekti." Her zamanki aşçı çatıdan kaymaya çalışırken bacağını kırmıştı. Tekila sık sık

İnsanlara imkânsızın üstesinden gelme arzusu verdi. Ancak bu, imkânsızı mümkün kılmadı.

"Suç lordu kim?" "Phillip Brinkman."

"Araba satıcısı mı? O bir suç lordu mu?"

"Görünüşe göre." Durdum ve ona bakakaldım. "Az önce tatlı ekmeğinden bir ısırık mı aldın?"

"Parasını ben ödedim."

"Ve?" Tabağı aldım ve onun ulaşamayacağı bir yere kaydurdum. Gerçi pek sayılmazdı, çünkü gülünç bir uzanma mesafesi vardı ve bunu zahmetsizce bir ısırık daha çalarak gösterdi. Neyse ki tatlı ekmekleri küçük bir ülkeyi doyuracak kadar büyüktü.

"Eğer Bay Yılın Araba Satıcısı evime bastırılmış Glock taşıyan adamlar gönderecekse, en azından bana yeni bir Porsche için indirim teklif edebilir."

"Ne bileyim, bir plan yapalım mı?"

"Sence bu akıllıca mı? Ben her zaman kafama göre takılırım."

"Hayır," dedi sahte şaşkınlığı yüzüne vurarak.

* * *

Garrett'in Danger ve Will arasında sütyenime iğnelediği teli takarak bayiye girdim. Neyse ki Reyes'in bu küçük gerçeği bilmesine gerek yoktu. Birkaç dakika göz atıyormuş gibi yaptıktan ve çok hevesli bir satış elemanını geri çevirdikten sonra Phillip Brinkman'ın ofisine geri döndüm. Adam cinayet suçlamasıyla karşı karşıyaydı ama yine de işinin başındaydı ve dünya umurunda bile değildi. Havalı biriydi. Ve büyük teyzem Lillian kadar bir suç lorduna benziyordu. Daha çok siyah saçlı, soluk tenli ve yüzüne göre çok büyük gözleri olan bir muhasebeciye benziyordu.

Masasının karşısındaki koltuğa oturdum. Evrak işlerinden başını kaldırdı, biraz ürkmüştü. Hayır, gözlerindeki korkuydu. Çok ürkmüştü. Ya kahveyi fazla kaçırmıştı ya da başka birini bekliyordu.

Ofisinin önündeki alanı taradıktan sonra, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Yapabilirsin. Eğer evime siyah maskeli adamlar gönderip kız arkadaşını bulmam için kafama silah dayatacaksan, sana şunu öneririm

daha iyi adamlar seçersin."

Kafasını karıştırmıştım. Korku hâlâ oradaydı ama kesinlikle kafasını karıştırmıştım. Lanet olsun. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

Başa döndük. Sonra tekrar, bu adam cinayetle suçlanıyordu. Ve maskeli adamlar ona karşı tanıklık edecek kadının yerini öğrenmek istiyorlardı. Bu ince bir bağlantıdan biraz daha fazlasıydı.

Ona kaşlarımı çattım. Belki polislerin elinde bir ceset olsaydı, davalarına yardımcı olurdu.

Öne doğru eğildim ve içinden bir korku dalgası geçti. Poker suratı benimkinden daha kötüydü. Çok büyük gözleri katlanarak yuvarlandı. "Ceset nerede, Brinkman?"

"Polis misin?"

"Duruma göre değişir. Ben olsaydım cesedin nerede olduğunu bana söyleme olasılığın daha yüksek olur muydu?"

"Hayır."

"Hayır. Ben polis değilim. Azıcık bile değilim. Şimdi, ceset nerede?"

"Emily'yi mi arıyorlar?"

"Duruma göre değişir.

Emily kim?" "Kız

arkadaşım."

"Ah! Doğru, o zaman evet öyleler." Korku ve acı verici bir şekilde panik atağa yakın bir şey dalga dalga yayıldı. "Konuşacak mısın yoksa konuşmak zorunda kalacak mıyım?"

"Neden sana gelsinler ki?" diye araya girdi. Lanet olsun, gerçekten iyi bir tehdit planlamıştım. Ateş karıncaları, zımpara kağıdı ve bir çimento mikseri içeriyordu.

Bacak bacak üstüne attım. "Bilmiyorum. Belki de kafamda 'hedef burası' yazan bir işaret olduğu içindir. Ya da farklı kaynaklar aracılığıyla bilgiye erişebildiğim için olabilir. Onun adresini bulabileceğimi düşünüyor olmalılar. Ama burada WITSEC'ten bahsediyoruz. Kimi tanıdığımın bir önemi yok, bu tür bir bilgi alamam. Bunu onlara söylemelisin."

Ağzını ovuşturdu ve elini uzun bir süre orada tuttu. Şakaklarından ter akıyor ve midesi stresi protesto etmek için çalkalanıyordu.

"Bak Phillip," dedim taktiğimi değiştirerek, "bir hata yaptın. Olur böyle şeyler. Kız arkadaşını öldürmeye çalışman hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Başını salladı. "Bir şeyi doğru anladın," dedi dalgınca, "Bir hata yaptım. Bir sürü hata yaptım ama Emily onlardan biri değildi. O mu, o mu

Tamam mı?"

Onun için gerçekten endişeleniyordu. Açıkça görülüyor ki, onu bulma ya da büyük olasılıkla öldürme girişimiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bildiğim kadarıyla o iyi, ama uzun süre iyi olmayacak. Bana ne olduğunu ve cesedi nerede bulacağımı söylersen sana yardım edebilirim
Phillip."

Temkinli davranmaya başladı. "Polis olmadığını sanıyordum. Bana nasıl yardım edebilirsin? Seni o mu gönderdi? Bu bir tuzak mı?"

Kurulum kelimesi son zamanlarda çok sık geçiyor gibiydi. Başımı salladım. "Tuzak yok. Sadece seni içeri tıkmaya yardım etmeye çalışıyorum ki kız arkadaşın hayatına devam edebilsin ve onu öldürmeye çalışan o serseriler için endişelenmek zorunda kalmasın."

Masasının çekmecesini açtı, bir şişe Jack Daniel's çıkardı ve sert bir yudum aldı. Şişenin yarısı kadar. Sarhoş olsaydı bana yardım etmeye daha meyilli olabileceği için onu durdurmadım.

"Ama onun için gerçekten endişeleniyor gibisiniz. Eğer o adamları siz göndermediyseniz, kim gönderdi?"

Bir yudum daha içtikten sonra titreyen elini ağzına sildi. "Gitmen gerek," dedi sesi çatlayarak.

"Oh, anladım. Kendi arkanı kolla ama başkasınınkini değil. Gerçekten tehlikede miyim?"

Alay etti. "Yaramazlar listesinde olmak istemezsin diyelim." "Listeye girersen ne olur?"

"Endişelendiğin şey buysa, ölüm değil. Ama onlar seninle işlerini bitirmeden önce bunun için dua edeceksin. Bu iş kontrolden çıktı. Planladığımızdan çok daha büyük."

"Biz mi?" Cevap vermeden önce bir içki daha içmesine izin vererek sordum. "Sadece çıkmak istedim."

Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Dolandırıcılıktan soruşturuluyorsun. Bütün bunlar bununla mı ilgili?" "Soruşturuluyor muyum?"

"Evet, bu ve cinayet için tabii ki."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarıyla yüzünü ovaladı. Boyundan büyük işe kalkışan biri varsa o da Phillip Brinkman'dı. Kendini neye bulaştırdığını hayal bile edemiyordum. Belki de ölüm nefsi müdafaaydı, hatta kazaydı. Belki de kız arkadaşı yalan söylüyordu.

"Phillip, izin verirsen sana yardım edebilirim."

"Bay Brinkman?" dedi güzel bir esmer kapı aralığından. "Her şey yolunda mı?"

Daha önce hissettiğim korku tüm gücüyle geri geldi. "Evet, Lois," dedi, dış görünüşü bir dinginlik resmiydi, "her şey yolunda."

"Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Hayır, bir dakikaya geliyorum." O gittikten sonra bana ters ters baktı. "Gitmen gerekiyor. Hemen."

"Korkarım bunu yapamam. Eğer kız arkadaşının nerede olduğunu bulamazsam o adamlar bir arkadaşımı öldürmeyi planlıyorlar." Büyük silahları ortaya çıkarmaktan nefret ediyordum ama o silahları neredeyse hazır ve dolu olarak bana vermişti. "Cevaplara ihtiyacım var Phillip ve eğer o adamlar bana tekrar gelirlerse ve onlara verecek hiçbir şeyim yoksa, onlara senin ve kız arkadaşının bu işte birlikte olduğunuzu söyleyeceğim."

"Ne?" diye sordu, dehşete düşmüş bir halde. "Emily'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Evet, ama bunu bilmiyorlar. Onların radarının altında kalmak istiyor gibisiniz. Bütün bunları ikinizin ayarladığını düşünürlerse ne olacak?" Tam olarak nasıl bir şey, hiçbir fikrim yoktu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Sadece konuş benimle," dedim, sesim yatıştırıcıydı. "Sana söz veriyorum, kendini neyin içine soktuysan, bundan kurtulmana yardım edebilirim. Ben özel dedektifim. Bağlantılarım var."

Jack şişesine uzun uzun baktıktan sonra, "Burada olmaz. Her yerde gözler ve kulaklar var."

Benimle gerçekten konuşabileceği ihtimali tenimde keskin bir heyecan yarattı.

Bir kâğıda hızlıca bir şeyler yazdı ve bana uzattı. Üzerinde bir adres ve "*Yarım saat sonra burada buluşalım.*" yazıyordu. *Tek başına.*

Başımı salladım. "Yani öldürdüğün o zavallı adamla aynı kaderi paylaşabilir miyim? Sanmıyorum."

Eğildi ve fısıldadı, "Bir arkadaşımın dairesi. Şehir dışında."

"Ve bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?" Ben de fısıldadım.

"Sana her şeyi anlatacağım."

"Otuz dakika sonra orada buluşalım." Ayağa kalktım ve kapıdan çıktım. Sekreteri Lois'in masasının önünden geçerken, onun hakkında tam bir fikir edinmek için masayı açtım. Elde ettiğim tek şey yakıcı bir merakı. Beni merak ediyordu. Elini kaldırdı.

telefona bakıp mesaj atıyormuş gibi yaptı ama beni çektiğinden yüzde 90 emindim. Bu hareketi yüzlerce kez yapmıştım ama ne kadar sahte göründüğünü yeni fark ediyordum. Kimse böyle mesaj atamazdı. Yeni bir teknik bulmam gerekecekti.

Garrett'ın kamyonetine tırmandım. "Hepsini aldın mı?" Ona sordum. "Aldım. Onunla nerede buluşacağız?"

"Candelaria'da Lomas'a yakın bir adreste."

Kamyonetini çalıştırdı. "Ondan ne aldın?"

"Asıl önemli soru, ondan neyi alamadığım." Soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, "Suçluluk" dedim.

Aman Tanrım. Bugün ne güzel bir kaltak tonu giymişsin.

-T-SHIRT

Dairenin önünde Phillip'in gelmesini bekledik. On beş dakikadan fazla gecikmişti ve binanın kenarına yanaştığında ekildiğimizden endişelenmeye başlamıştım. İkimiz de arabadan indik ve onu karşılamak için yürüdük. Ama Garrett'ı görünce tekrar düşünmeye başladı.

Y a n ı n a gittiğimde arabasına binmek üzereydi. "Bu b i r meslektaşım," dedim ona, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Aynı zamanda bir özel dedektif ve tanıdığım en iyi iz sürücü. Bana söyleyeceğin her şeyi ona da söyleyebilirsin."

Garrett'tan bir takdir dalgasının süzüldüğünü hissettim. Normalde ondan geldiğini hissettiğim kızgınlık ya da hayal kırıklığından çok daha güzeldi.

Phillip arabasına doğru ilerlerken, "Bu bir hataydı," dedi.

"Bunu yaptığım için üzgünüm Phillip, ama beni bu işe bulaştırmazsan o adamlara duymak istedikleri her şeyi söylerim." Ona büyük sorumu yöneltmeye ve tepkisini ölçmeye karar verdim. "O adamı sen mi öldürdün?"

Çenesini kaldırdı. "Evet, yaptım."

Nefesim kesildi ve ona ters ters baktım. "Yalan söylüyorsun. Sen hiç kimseyi öldürmedin."

Beni susturmak için işaret parmağını ağzına götürdü. "Bütün mahallenin seni duymasını mı istiyorsun? Hepimizi öldürteceksin."

Ne haltlar dönüyordu?

Kolumdan tuttu ve beni alt kattaki bir daireye götürdü.

Kendine sert bir kadeh doldurduktan sonra bir bardak da Garrett'a uzattı. Neyse ki Swopes başını salladı. Çocuklarla şamata yapmanın sırası değildi.

Oturduğunda dedim ki, "Tamam, Brinkman, dökül bakalım. Kız arkadaşın neden seni birini öldürürken gördüğünü söylüyor?"

Talihsiz bir iç geçirdi ve ardından, "Çünkü bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı.

İşler çok dengesizleşmeye başlamıştı. Tahmin edilemeyecek kadar."

"Bunun, işinizde arabalardan çok daha fazla para harcadığınız gerçeğiyle bir ilgisi var mı?"

Kafasını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söylemiştim, bağlantılar. Ne oldu?" Kirli bir çorabı tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım.

Kanepeye yığıldı ve başını arkaya yasladı. Adam sinir krizinden beş dakika uzaktaydı. Onun için biraz üzüldüm.

"Mendoza ailesi için para aklıyorum."

Garrett sustu. Belli ki bu isim onun için bir şey ifade ediyordu.

"Mendoza ailesi mi?" Döngünün tamamen dışında kalarak sordum.

Ama Phillip cevap veremedi Garrett, "Mendozalar Meksika'nın en büyük suç ailelerinden biri. Orada polisler ve yargıçlar da dahil olmak üzere yüzlerce ölümden sorumlular."

Tekrar Phillip'e baktım. "Onlara nasıl bulaştın?"

"Bana geldiler, işi yeniden ayağa kaldırmama yardım etmeyi teklif ettiler, beni zengin bir adam yapacaklarına söz verdiler. Bunların ikisini de yaptılar ama Mendoza'lar tanıdığım en istikrarlı insanlar değiller."

"Bir cinayetin herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Bu Emily'nin fikriydi. Hapse girdiğimde beni unutacaklarını umuyorum."

"Yani plan bu mu? İşlemediğin bir suç için hapse girmek mi? Eğer hapse girmekten korkmuyorsanız, neden teslim olmuyorsunuz?"

"Bunu yaparsam bana ne yapacaklarını biliyor musun? Çocuklarıma? Eski karımı ve çocuklarımı bu adamlardan uzaklaştırmak için ülkenin öbür ucuna taşıdım, ama ulaşabildikleri yer tam olarak eyalet sınırında bitmiyor. Yaptığım şeyi yapmamı engellemek için onlara zarar vermekten çekinmezler. Ya da daha kötüsü, onları öldürmekten. Bu şekilde, tamamen alakasız bir şey için hapse girerim. Bu iş dahil her şeyimi kaybederim. Artık bana ihtiyaçları kalmaz ve çocuklarım güvende olur."

"Yani hiç cinayet olmadı mı? Kız arkadaşın hiçbir şey görmedi mi?"

"Hayır."

"O zaman kimi arıyorlar? Sözde kimi öldürdün?" "Üniversiteden en iyi arkadaşımı. Bir bedel karşılığında ortadan kaybolmayı kabul etti." "Dostum, eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

"Hayır, burada ailesi yok. Benim dışımda derin dostlukları da yok." "Bu son derece riskli."

"İnan bana, bunu senin tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyorum. Ve bir acil durum planım var."

"Hangisi?"

"Eski karımı ve çocuklarımı saklayacak bir adamım var. Bu amaç için milyonlar biriktirdim." "Bunu kim biliyor?"

"Hiç kimse. Jeff, sözde öldürdüğüm adam ve kız arkadaşım dışında kimse. Ve şimdi de sen. Lanet olsun." Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Bunun muhtemelen işe yaramayacağını biliyordum. Emily'nin iyiliğini riske atamam. O çok akıllı. Ve cesur. Onun peşine düşeceklerini biliyordu." Onu düşünmek yüzüne bir gülümseme getirdi. "Benim için hayatı da dahil olmak üzere her şeyi riske atmaya bu kadar istekli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Peki, burası kimin dairesi?" Ona sordum.

"Jeff'in."

"Sözde öldürdüğün adam mı?" "Tek ve biricik."

"Bu biraz ürkütücü."

"Gerçekten mi?" Garrett yüz ifadesi donuklaşarak sordu. "*Bu* ürkütücü mü?"

"Bu konuyu bir araştırayım Phillip, bakalım neler bulabilirim ve neler yapılabilir."

"Hiçbir şey," dedi. "Oyun bitti. Eğer işi bilerek kaybetmeye çalıştığımı bilselerdi, sevdiğim herkesin peşine düşerlerdi."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Bak, eğer dairene adam gönderdilerse, hayatım üzerine yemin ederim, seni dinliyorlar."

"Kesinlikle dinliyorlardı. Kafaya silah dayama olayı çok can sıkıcıydı."

"Hayır, böcekler. Gözetim. Söylediğiniz her şeyi izleyin. Eğer bunu tekrarlarsan-" "Hayır, anladım." Kaptan beni de dinliyordu. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak. "Zaten evi temizlemem gerekiyor."

* * *

Eve dönerken arkadaşım Pari'yi aradım. "Benim apt'imi yapmanı istiyorum."

"Sadece apt'inden o kadar etkilenmedim." "Sanırım dinleniyorum."

"Benim gibi mi? Şu anda mı?"

"Sayılır, sadece daha az mecazi olarak. Bu tür şeyleri tespit etmek için hala ekipmanınız var mı?"

Çok uzun bir duraksamadan sonra, "Hayır, böyle bir şeyin yanına yaklaşmama izin verilmediğini biliyorsun. Şartlı tahliye koşullarına uyuyorum, çok teşekkür ederim."

"Tamam, ama gerçekten," dedim.

"Oh, bana ödünç verdiğin böcek spreyinin bende olup olmadığını mı soruyorsun?" Bana göz kırparak açık bir kurnazlık yapmaya çalıştığını hayal edebiliyordum.

Ama cidden, kim bir kutu böcek ilacını ödünç verir ve geri getirilmesini bekler ki?

"Evet," dedim, oyuna devam ederek. "Sana ödünç verdiğim böcek ilacı kutusu hâlâ yanında mı?"

"Bilgisayar ve/veya elektronik eşyalarla uzaktan yakından ilgisi olmayan hiçbir şeyimin olmadığı arka odamı taramam biraz zaman alacak."

"Elektronik eşyalarınızı bile alamıyor musunuz? Ne halt ettin sen?"

"Ne değil," dedi, kılık değiştirmeyi bırakarak. "Ama kim." "Tamam, o zaman kimi yaptın?"

"Yanlışlıkla Beyaz Saray'ın telefon sistemini hackledim."

"Hayır."

"Evet."

"Sence bu akıllıca mıydı?"

"Artık değil, bundan emin olabilirsin. Bu işi gerçekten ciddiye alıyorlar."

"Nedenini merak ediyorum."

Telefonu kapattım ve Garrett kulağa hiç de şoför ismi gibi gelmediği için geçici olarak Fitz adını verdiğim şoförüme tüm dikkatimi verdim. "On İki hakkında başka bir şey bulabildin mi Fitz?"

"Biraz," dedi ve devam etti. "Dr. von Holstein'a onlara odaklanmasını ve kehanetlerin ne dediğine bakmasını söyledim."

"Ve?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyor, ancak bulduğu çok ilginç bir şey var ki, ortada tanımlayıcı bir güç olan on üçüncü canavarla birlikte iki On İki kümesinden bahsediliyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum, birden çok ilgimi çekti.

"Anladığım kadarıyla, On İkiler, yani karanlık var, ama aynı zamanda teraziyi dengelemek için seni, kızını korumak üzere gönderilmiş on iki aydınlık varlık da var."

"Bu çok zahmetli bir iş gibi görünüyor. Peki ya on üçüncüsü?"

"O, teraziyi ya aydınlığa ya da karanlığa çevirecek tek varlıktır."

Şaka yapmıyorum.

* * *

Binama döndüğümde Pari orada beni bekliyordu. Sadece bir blok ötede oturuyordu, bu da özellikle bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunda çok iyi oluyordu. Ya da sırt masajına ihtiyacım olduğunda. İnanılmaz elleri vardı.

Bob Amca'yı aramaya çalıştım ama açmadı. Kaptanla nasıl gittiğini bilmem gerekiyordu. Ve o sahte medyumu gerçekten tutup tutmadığını. Saçını tamamen ağartmıştı. Quentin'i de görüntülü sohbetten aradım. O da iyiydi ve Amber'ı sordu.

"Sadece yakın zamanda annesinin yanına gitme. Canlı canlı derini yüzerler."

Yüzünü buruşturdu ve "Anlıyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum tatlı oğlum ve eğer Cookie seni ele geçirirse daha da üzüleceksin."

"Tamam."

Ona bir öpücük verdim ve telefonu kapattım.

Pari ne zaman yanımda olsa yaptığı gibi güneş gözlüklerini takmıştı. Işığımı görebiliyordu ve bunun onu kör ettiğini söyledi. Dışarı çıktığımızda Garrett'ı fark etti ve "Ee, ne yapıyoruz?" diye sormadan önce gözleri biraz dans etti.

"APD'den Mendoza suç ailesine kadar herkes tarafından dinleniyorum."

"İnsanları kızdırmayı seviyorsun."

"Ben ikisine de bir şey yapmadım. Adamın bana bir garezi var."

"Eminim haklısındır," dedi ve bendenizin sırtını şefkatle sıvazladı. Ya öyle ya da gırtlığımı yerinden oynatmaya çalışıyordu.

Öksürdüm ve onları tanıştırdım. "Pari, bu Fitz. Yeni şoförüm. Emrime amade bir şoföre ihtiyacım olduğuna karar verdim ve o gerçekten ucuz." Elini tuttuğunda "Ben Garrett," dedi.

Onu tepeden tırnağa inceledi.

"Fitz, bu Pari. Katil bir dövme sanatçısı ve sadece iki kez hapse girmiş."

"Hiç hapse girmedim," diye düzeltti, gözlerini ondan alamıyordu. "İnanılmaz bir auranız var."

Hepsi bu kadardı. Başlıca sıkıntısı için kendimi küçümsenmiş hissedecek kadar çok şey görmüştüm. "Peki ya Tre?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. Bir süredir çalışanıyla çıkıyordu. Her şey cinsel taciz davası gibi görünüyordu ama mutlu görünüyorlardı.

"Onun aurası iyi. Ancak Garrett'inki oldukça benzersiz."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısarak sordum. Auraları görebiliyordum. Bir nevi. "Oldukça eşsiz."

"Böceklerim mi?" Ona sordum.

"Ah, doğru." Çantasını boşalttı ve böcekleri taradığını tahmin ettiğim bir el cihazı çıkardı. Yine de tam bir şarlatan da olabilirdi. Nereden bilebilirdim ki?

"Bir tür gözetim sistemi eklemeyi düşünüyorum. Hareket dedektörleri ve kameralar gibi. İnsanların kapıyı çalmadan içeri girmelerinden bıktım."

"Normalde bir kameranın biraz fazla olduğunu söyledim ama sizin durumunuzda iki kamera ve muhtemelen bir tür patlayıcı bubi tuzağı tavsiye ederim."

Cihazı açtı ve bir böceğin saklanabileceği en belirgin yerlerin üzerinde ve altında sallamaya başladı. Neredeyse hemen bir tane buldu ve pencere pervazımın altına uzandı. Küçük siyah bir düğmeye benziyordu.

"Son derece modern," dedi. Mektubu Garrett'a uzattı, o da başıyla onayladı.

"Bunun kaptanınızdan geldiğinden şüpheliyim," dedi. "Hükümet bu kadar yüksek fiyatlı ekipmana asla para vermez."

"Mendozalar mı?" Beni duymalarını istemediğim için fısıldadım.

Onu ışığa tuttu ve parmaklarının arasında çevirerek hayranlıkla inceledi. "Büyük olasılıkla."

"Tamam," dedim Pari'ye, "onu bulduğun gibi yerine koy ve hâlâ çalıştığından emin ol. Ona daha sonra ihtiyacım olacak."

Bana bir başparmak işareti yaptı, sonra fısıldadı, "Bu son derece sofistike. Menzili-" Durdu ve bakışlarının beni geçmesine izin verdi.

"Neyin?" Oda arkadaşımı gördüğünü fark etmeden önce sordum. "O da ne?" diye sordu, doğrulurken.

"Bu Bay Wong. Kendisi benim ev arkadaşım."

Pari on iki yaşındayken geçirdiği ölümcül bir kazadan beri ölmüş olanları görebiliyordu ama görüşünde sadece hafif bir rahatsızlık, hafif grimsi bir sis görebiliyordu.

"Ayrılmış biri mi?" diye sordu.

"Evet. O sadece benim köşemde takılıyor. Bütün gün. Her gün. Pek dışarı çıkmaz." Cevap vermeyince ona dönüp baktım. Güneş gözlüklerini çıkarmış, öylece duruyordu. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Ölenleri her zaman görüyorsun."

"Onun bu olduğuna emin misin?" diye sordu.

Bu benim dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsunuz?" Bay Wong'a bir adım daha yaklaştım. "Şimdiye kadar gördüğüm diğer tüm gidenlere benziyor. Belki biraz daha tek renkli." Korkunç derecede griydi.

"Hayır, o diğer gidenler gibi değil," dedi.

Garrett değiş tokuşumuzu izledi, doğaüstü şeylerden çok elinde tuttuğu alıcıyla ilgileniyordu. Görebildiği şeyleri severdi. Dokunabildiği ve açıklayabildiği şeyleri. Voodooist bir aileden gelen ve cehenneme gidip gelen bir adam için doğaüstü âlem hakkında konuşmak pek de rahat değildi.

Gözlerimi tekrar kısarak onun ne gördüğünü anlamaya çalıştım.

"Nereden biliyorsun?"

"Ne görüyorsun?"

Ama o orada öylece durdu, gözleri donuktu, yüzü ıslıl ıslıldı, yüz ifadesi saygılıydı. Pari tanıdığım en saygılı insan değildi. Dövmelerle kaplıydı, uzun siyah saçları kalın dalgalarla şekillendirilmişti, kalın siyah göz kalemlerini ve ince siyah etekleri severdi. Onu tek kelimeyle tanımlamam gerekseydi, bu *asi* olurdu.

"Ne?" Tekrar sordum. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi gözlerini kırıpıştırarak. "Hiçbir şey yok." Alanın geri kalanını taradı. "Ama sanırım sorunuzun bir kısmını buldum."

Yatak odamı işaret etti.

"Gerçekten mi?" Aceleyle onun yanına gittim, bir süre orada durduktan sonra odama girdim. Daha önceki değerdendirmeme göre davetsiz misafir odamı yağmaladığında yatak odam rahatsız edilmemişti ama bir şeyler eksik gibiydi. Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafımaya bakındım. Şifonyerim rahatsız edilmemişti. Dolabım, benim dolabım olduğu düşünülürse, iyi görünüyordu. Yatağıma dokunulmamıştı, Bugs Bunny yorgan tam da o sabah bıraktığı gibi duruyordu: darmadağınık.

Ama doğru olmayan bir şeyler vardı. "Reyes. Alexander. Farrow," dedim.

Adını söyledikten saniyeler sonra Reyes yatak odasına girdi ve ben de benim odamla onun odası arasındaki açık alana baktım.

Devam etmemi bekledi.

"Yatak odamda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum."

Ağzının köşesinde bir gamze belirdi. "Söylemiyorsun." "Bunun ne olabileceğı hakkında bir fikrin var mı?"

O da odama göz gezdirdi, sonra omuz silkti. "Hayal bile edemiyorum."

"Bekle," dedim, odamdan onun odasına adım atarken, "orada değil miydi Burada bir şey mi var? Ne bileyim, duvar gibi bir şey mi?"

Yukarı baktı. "Haklı olabilirsin. Burada bir tür bariyer olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Evet," dedim bir adım daha yaklaşarak, "dairelerimizi ayıran bir bölme olduğunu kesinlikle hatırlıyorum." Verdiği tek yanıt dolgun ağzını muzipçe eğmek olunca, "Duvarımı nereye koydun?" diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının pervazına yaslandı. "Benim aldığımı düşündüren ne?"

"Bu sabah oradaydı."

"Ve bu benim aldığım anlamına mı geliyor? Belki de sadece yanlış yere koymuşsundur. Onu en son nerede gördün?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Duvarımı yıktın."

Yüzündeki gülümseme bir rahibenin bile aklını başından alabilirdi. Hiç pişmanlık duymadan, "Duvarınızı yıktım," diye itiraf etti.

Bir adım daha yaklaştım ve uzun kollarını belime doladı. "Dairem güvenli bir yer değil," diye uyardım. "Çok fazla hırsız giriyor, perili ve tarçınlı likörden korkunç bir tiksintisi var. Uzun hikâye."

"Ve sizce bu duvarı yıkmak kötü bir fikir miydi?"

"Eh, artık burada bir engel olmadığına göre, benim mütevazı evime yapılan lanet şimdi sizin tarafınıza da sızdı."

"Bu sızıntı olmayan bir açıklık."

"Gerçekten mi? Çünkü oldukça pis görünüyor." "Sızdırıyor mu?"

"Tüyler ürpertici. Ve şimdi gerçekten uzun bir yatağımız var," dedim, aralarında yatak başlığı olmayan, birbirine bitişik iki yatağımıza doğru başımı sallayarak. Sonra zihnimde tüm harika olasılıklar şekillendi. Ona gülümsedim. "Üzerinde Twister oynayabiliriz!"

"Twister."

"Ve büyük yastık savaşları yapabiliriz. Tabii ki kışını tekmelerim."

"Yapacak mısın?"

"Bahse girmek ister misin?"

"Sanırım bir süre için yeterince bahis oynadın," dedi, poker masasında para kazanmaya yönelik acınası girişimime atıfta bulunarak.

"Bu yalancı, hilekâr bir iblisle oldu. Akşam yemeğinde ruh yiyen birine karşı kaybettiğim için beni suçlayamazsınız."

"Sanırım arkadaşın üzgün."

Pari'yi kontrol etmek için kucağından fırladım. Yine bakıyordu ama Bay Wong'a bakarkenki saygısı yerine, yanılmıyorsa korkuyu andıran bir temkinlilikle Reyes'e bakıyordu. Dehşete kapılmıştı.

Reyes ona baktığında kasıtlı olarak bir adım geri attı, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki Sophie'ye sırtını dayayıp daha ileri gidemeyene kadar.

"Pari," dedim ona doğru ilerleyerek, "bu Reyes Farrow, benim komşum." Onu nasıl tanıtacağımı bilmiyordum. Erkek arkadaşım mıydı? Sevgili pek uygun görünmüyordu. Ayrıca nişanım da değildi. Henüz değildi. Yine de erkek arkadaş doğru gelmedi. "Pari?"

Kendini toparladı ve ekipmanlarını toplamaya başladı. "Bu ay-sap üzerinde çalışacağım."

Garrett kapının önüne çıkmış ve yeni inşaatı inceliyordu. Esrarengizdi. Hiç kimse orada bir duvar olduğunu bilemezdi. Her şey tamamlanmış ve boyanmıştı ve tek bir uzun oda gibi görünüyordu.

Pari'ye döndü. "Merak etme, Farrow herkesi korkutur."

Yanından geçerken ona kaşlarını çattım. "Sen iyi misin?" Ona sordum ama bana bakmadı.

"Ben iyiyim."

Nefes nefese kaldığını fark ettim ama içinden akan duyguların sadece bir kısmı korkuydu. O kadar çok şey birbirine karışmıştı ki, hangisinin ona daha çok acı verdiğine karar veremiyordum.

Elimi koluna koydum. "Pari, tatlım, otur."

Sonunda başını kaldırdı, ışığa doğru eğildi, güneş gözlüklerini taktı ve "Hayır, sorun yok. Ben iyiyim."

Yine de onu koltuğuma götürdüm. "Uslu durun," dedim, ses tonum uyarıcıydı. Bu ikisiyle bir işe yarayacağından değil, ama her zaman iyi anlaşıyorlardı. Yerleştikten sonra Pari'yle yumuşak bir şekilde konuştum. Sinirlenecek bir tip değildi. Onun sinirlenebileceğini sanmıyordum. "Neyin var?" Ona sordum.

Alt dudağını çekti, sonra bana doğru eğildi ve "O ne?" diye fısıldadı.

Son zamanlarda bana bunu soran ikinci kişiydi. Ona ne kadarını anlatacağımı bilmiyordum. Ne olduğumu biliyordu çünkü beni, ışığımı görebiliyordu ama Reyes'te ne görüyordu? "Sana nasıl görünüyor?"

"Bilmiyorum, öyle birine benziyor." Omzumun üzerinden hızlıca bakmaya cesaret etti. "Sen hiç geceleyin yıldızların olmadığı ama kristal berraklığında, içinde boğulabileceğinden emin olduğun kadar koyu siyah bir gökyüzü gördün mü, o kadar güzeldi ki?"

Bilerek başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Bu o." Sanki onu zihninde canlandırıyormuş gibi gözlerini kapadı ve tekrar bakmaya korktu. "O, sahip olmak için ruhunu satabileceğın türden derin, karanlık bir güzellik."

Vay canına, çok iyiydi. "Bu konuda seninle tartışamam."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Onun gibi. Ateşten yapılmış. O kadar karanlık, o kadar yoğun bir kara ateş ki, ışık yaymak yerine onu emiyor. Onu kendi iradesine göre büküyor." Sonra tüm dikkatini bana verdi. "Bu senin Reyes'in," dedi, kesin bir ifadeyle.

"Bu benim Reyes'im."

Boğazını temizledi, sertçe yutkundu ve yakasını düzeltti. "Cazibesini görebiliyorum."

"Korkmuş görünüyordun, Pari."

Başını salladı. "Oh, öyleydin. Öyleyim. Beni yanlış anlama, ama lanet olsun, bu kadar güzel, bu kadar esrarengiz ve bu kadar ölümcül bir şeyin bir araya gelmesinden daha seksi bir şey olamaz. Beni öldürmeye çalışmadığı sürece," diye ekledi.

Kıkırdadım. "Seni düzgün bir şekilde tanıştıracam mıyım?"

"Hayır!" Eşyalarını tekrar toplamaya başladı. "Yani, hayır, teşekkür ederim.

O çok- O çok- Emin değilim-"

"Anladım," dedim anlayışla ama içim merakla yanıyordu. Onun tam olarak ne gördüğünü görmek istiyordum.

Omzumun üzerinden ona doğru baktım. O kendi kapısına yaslanmıştı, Garrett da benimkine. Bu, mağara adamlarının birbirlerini sopalarla ölümüne dövüşmeye davet ettikleri zaman kadar eski bir çekişmeydi. İçlerinden biri alfa olmak zorundaydı ve ikisi de diğerine boyun eğmek istemiyordu. Gözlerimi kısarak Reyes'e baktım, konsantre oldum, elimden geleni yaptım. Ama olmadı. O sadece yan taraftaki seksi adamdı. Yıldızsız geceler ya da kara ateş yoktu.

"Telefonunuz büyük ihtimalle kesinlikle dinleniyor. Uğrayın, size temiz bir tane vereyim. Duymalarını istemediğiniz her şey için kullanabilirsiniz, ancak unutmayın, telefonunuzda değilken bile sizi duyabilirler. Telefonlar en hızlı ve en ucuz gözetleme yöntemidir. Duymalarını istemediğiniz bir konuşma yapmanız gerekiyorsa, telefonunuzun pilini çıkarmalısınız. Sadece kapatmayın.

"Beni sonra ara," dedi Pari bana, Garrett'a el sallayıp aceleyle dairemnden çıkmadan önce.

"Tamam. Yabancı gibi davranma."

Pari'ye çıkışı göstermek için ayağa kalktığımda Reyes'in beni izlediğini fark ettim, ama kız hızlıydı, bu yüzden dikkatimi elimdeki soruna geri çevirdim. Duvar meselesi. Cidden, kim böyle bir saçmalık yapar ki?

Yanımdan geçerken Garrett'ın kaburgalarını çimdikleyerek Reyes'e doğru yürüdüm ve kollarımı kavuşturarak durdum.

"Evet?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Bu duvar meselesi daha bitmedi."

Bir parmağını kotumun üst kısmına soktu ve çekti. "Duvar şeyimiz mi var?"

Ellerim içgüdüsel olarak göğsüne doğru kalktı, parmaklarımın altındaki sert genişlik pürüzsüzdü. "Bizim bir duvar olayımız var."

"Charley!" Cookie seslendi.

"Burada," diye seslendim, Reyes'in ağzının iki yanındaki gamzelerin büyüüne kapılmışım.

Yanakları kızarmış, soluk soluğa içeri girdi. "Bu kıyafet hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, Garrett'ı fark edene kadar bir daire çizerek döndü. Az önce yanından geçip gittiği Garrett'ı. "Oh, merhaba, Garrett."

"Kurabiye," dedi başını sallayarak.

Punk Ubie Operasyonu'nun üçüncü ve son randevusu için hazırlanıyordu. Eğer bu gece de işe yaramazsa, adama çıkma teklif etmek gibi sert bir şey yapmak zorunda kalabilirdi. Ama o bir nakavttı. İşe yaramazsa, adam onu hak etmeyen bir aptaldı.

"Sadece bir randevu için hazırlanıyordum. Şey. Pek randevu sayılmaz ama-" Kaşlarını çatı. "Duvarın nerede?"

Yumruklarımı kalçalarımaya sıkıştırdım ve ona ters ters baktım. "Ben de bunu bilmek istiyorum, küçük hanım. Lafı açılmışken," dedim duvar hırsızına dönerek, "neden duvarımı yıktın ki?"

Bir omzunu silkti. "Yan dairede oturuyorsun."

"Evet," dedim, bu bilgiyi kabul ederek, "ama neden duvarımı yıktın?"

Ciddileşti, kapüşonlu göz kapaklarının altından beni inceliyordu. "Yan dairede oturuyorsun."

"Oh." Sonunda ne demek istediğini anladı.

Cookie iç çekti. "Ben de bunu istiyorum, lanet olsun." Bizi işaret etti ve Garrett'ı sorguladı. "Çok şey mi istiyorum?"

Garrett bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

"Tamam," dedim, ona doğru yürüyüp eşarbını düzeltirken, "Bu adamı *Weekly Alibi*'in arkasındaki bir ilanda buldum."

"Bekle, onu tanımıyor musun?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Hayır, ama o bir aktör. Bunun için bir aktöre ihtiyacımız var. Bilirsiniz işte, rol yapabilen biri."

İnledi. "Bu pek çok şekilde geri tepebilir," dedi ve doğal olarak haklıydı, ama kahve fincanını yarı dolu görmek zorundaydım. Bunu yapmamızın bir nedeni vardı. İşe yarayacaktı. Ve tek boynuzlu atlar ay ışığında parıldar.

18

*Unutmayın, birileri gözünü
kaybedene kadar her şey eğlenceli
ve oyundan ibarettir, sonra "Hey!
Bedava göz!" olur.*

-T-SHIRT

Pari'nin bana ödünç verdiği telefona tüm numaralarımı kaydetmekle meşgulken Cookie'nin randevusu geldi. Tam zamanında. Senaryonun üzerinden geçtik ve ona her şeyin HBO tarafından satın alınabilecek yeni bir gizli kamera programı için çekildiğini söyledik. "Yayınlanmasını istiyorsan," dedik, "bunu gerçekten satmalısın."

Kendisinden istediğimiz şey için biraz fazla genç ve fazla tıraşlı olsa da uzun boylu ve yapılıydı, ancak küçük skecimizi ve kurduğumuz adamı az çok sersemlettiğimiz gerçeğini kabul etti.

Cookie bana "Keşke sen de orada olsaydın," dedi.

"Ben de, ama beni orada görürse bir şeyler olduğunu anlar."

Randevu için ayrıldıklarında, Cookie'nin solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

"Başını dik tut, tatlım. Bu son denememiz."

"Ama tüm bunlar gerçekten gerekli mi?" diye sordu, açıkça geri çekilmek istiyordu. "Tekrar söylüyorum, bana çıkma teklif etmek isteseydi ederdi, değil mi?"

"Bob amcamı tanıyor musun ki?"

"Tamam, haklısın."

Sevgilisini kolundan tuttu ve merdivenlerden inerek kendisini bekleyen limuzine götürmesine izin verdi. Bu iyi olacaktı.

* * *

Dakikalar sonra yeni telefonum çaldı. Reyes, Garrett ve ben kehanetleri ve Bay'i'yi tartışıyorduk. Garrett neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için onunla buluşmayı kabul etti. Ama şimdilik, beni arayan takip edilemez bir telefonum vardı.

Cevap vermek için parmağımı ekranda kaydardım. "Hey, Cook, nasıl gidiyor?"

"Charley," dedi neredeyse bana bağırarak, "hemen buraya gel! Robert onu öldürecek!"

Ayağa fırladım. "Ne? Neredesin sen? Ne oldu?"

"Kavga ediyorlar. Robert bizimle yüzleşti ve senin aktör adam bunun senaryonun bir parçası olduğunu düşünüyor. Robert onu öldürecek! Buraya gel!"

Ne olduğunu anlamadan kapıdan dışarı koşuyordum. "Tam olarak neredesin?" Merdivenleri üçer üçer inerek sordum. Garrett ve Reyes hemen arkamdaydı.

Garrett, "Kamyonetimi alalım," dedi ve o yöne doğru ilerledi.

Onu takip ettik ve o motoru çalıştırırken aceleyle içeri girdik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Tiyatronun yanındaki küçük İtalyan lokantasının arkasındalar."

"Hangi tiyatro?" diye sordu çekilirken. Cookie'yi sakinleştirmeye çalışarak Garrett ve Reyes'in arasına oturdum.

"Telefonu Bob Amca'ya ver," dedim ona.

"Denedim. Dinlemiyor. Çok öfkeli, Charley. Bu adamın bir tür sapık falan olduğunu düşünüyor."

"Ona ne konuştuğumuzu söyledin mi?"

"Evet! Her şeyi konuştuğumuz gibi yaptım. Robert'ı aradım ve ona o çevrimiçi hizmetten bir randevum olduğunu ama randevumun beni çok rahatsız ettiğini söyledim. Kendimi güvende hissetmediğimi söyledim ve gelip beni alıp alamayacağını sordum. İşte bu kadar! Başka bir şey söylemedim, ama Robert geldiğinde içeri daldı, adamı boğarak tuttu ve dışarı sürükledi. Şimdi tartışıyorlar. Acele et, Charley. Lütfen!"

"Neredeyse geldik," dedim, Garrett'a yol gösterdiği için yaratıcıya teşekkür ederek. "Bob Amca'ya telefonla ulaşmaya çalış. Ona benim olduğumu söyle."

"Tamam, deneyeceğim." Arka planda bir tartışma duydum, ardından Cookie, Robert Davidson adında deli bir adamla konuşmaya çalışıyordu.

"Geri çekil Cookie," diye hırladı ona.

Sonra itiş kakış sesleri duydum ve Cookie ılık attı, ben de başımı ellerimin arasına gömdüm. Ne yapmıştım ben?

"Charley!" Cookie telefona bağırdı, "Silahı var!"

"Ne?" Bunun olduğuna inanamıyordum. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!"

Cookie, Bob Amca'ya her şeyin bir oyun olduğunu söylemelisin. Cookie?"

Bir sonraki anda, keskin bir çatırtı havayı parçaladı ve telefon kapandı.

* * *

Garrett tamamen durmadan önce Reyes'in üzerinden atladım ama Reyes kolumdan tuttu ve o da dışarı çıkıp benimle birlikte arbedeye koşana kadar beni tuttu. Cookie, tiyatro kompleksinin yanındaki bir alışveriş şeridinin arkasındaki lamba ışığında durdu. Bir kalabalık toplanmıştı ve ben onun yanında gıcırdayarak durduğumda uzaktan siren sesleri duydum.

Gözyaşları içindeydi, başı öne eğikti, omuzları titriyordu.

Sonra Bob Amca'yı gördüm. Kanlar içindeydi ve Cookie'nin sevgilisi yerde baygın yatıyordu. Bir çığlığın kaçmasını engellemek için ellerimi ağzıma kapattım.

Cookie gerçekten satmış olmalı. Bob Amca'yı bu adamdan korktuğuna ikna etmiş olmalı ve Bob Amca da tepki gösterdi. Milyon yıl geçse de bu kadar körü körüne, bu kadar öfkeyle tepki vereceğini hayal bile edemezdim.

Adamın nabzını kontrol etmek için öne atıldım. Kalbi parmaklarımın altında hızla atıyordu ve neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım. Yaraya bakmak için hemen gömleğini yırttım. Mükemmel, lekesiz deri lamba ışığında parlıyordu. Yara falan görmedim. Kan fışkırmıyordu. Az önce ölümcül bir boğuşma yaşandığına dair hiçbir iz yoktu.

Bob Amca'nın sesini kulağımda duydum. Eğilmiş, ağzını kulağıma dayamış ve fısıldamıştı: "Öldü mü, yoksa bir kurşun daha mı sıkmam gerekiyor?"

Daha belirgin bir duygu hissettiğimde kelimeler kayboldu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Dönüp Bob Amca'ya baktım; yüz ifadesi asıktı ve içinden dökülen duygular da bu bakışa uyuyordu. Ama o değildi. Hissettiğim Bob Amca değildi, onun adrenalini yükselten durumlara verdiği her zamanki temkinli tepkiydi. O tecrübeli bir polisti.

Ve yanlış kokuyordu.

Gömleği kanla kaplı olsa da, koku alma duyum onun kendine özgü bakırımsı kokusunu almadı. Havayı kokladığımda domates kokusu aldım. Tam olarak ketçap. Sonra Bob Amca'nın damarlarından akanın öfke değil, kızgınlık olduğunu fark ettim. Ve muayene ettiğim adam korkudan başka bir şey hissetmiyordu. Ya da vurulduktan sonra çektiği acıyı. Yanlış olan buydu. Farklıydı.

Kandırılmıştım.

Parmak uçlarımı yüzümde gezdirdim ve Ubie'ye baktım. "Ne zaman anladın?"

Uzandı ve Cookie'nin sırttan sevgilisinin kaldırımdan kalkmasına yardım etti. "Beni kışkırtmak için Cookie'ye bir randevu ayarlayacaksan, ayarladığın adamlar en azından heteroseksüel olmalı." Cookie'nin ikinci randevusu benim bir arkadaşımıydı. Eşcinsel bir arkadaşım. Ubie bunu nereden biliyordu?

Ayağa kalktım ve kendimi fırçaladım. Cookie kısmen rahatlamış, kısmen de kafası karışmış bir halde aramıza baktı. "Bunu anladın, değil mi?"

"Evet, Charley, yaptım."

"Bunun bir tuzak olduğunu nereden biliyordun?"

"Bana biraz kredi verin. Ben bir dedektifim. Ve ikiniz de bir kese kağıdından yalan söyleyemezsiniz." Döndü ve Cookie'ye ters ters baktı. "Ders falan almalısın."

"Biz mükemmel yalancılarız," dedim onurumuzu savunarak. "Ve bu benim fikrimdi Bob Amca. Cookie kabul etmek bile istemedi." Az önce Cookie'nin amcamla yatmak için tek şansını mı kaçırmıştım?

"İster inanın ister inanmayın, bunu ben de anladım." "Nasıl?"

"Cookie asla böyle saçma bir şey bulmazdı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu sözüne içerledim."

"Ve asla bir aktör kiralayacak kadar ileri gitmezdi."

Troy, söz konusu aktör, biraz daha sırtıttı. "Nasıldım?" diye sordu Bob Amca'ya.

"Önünde iyi bir kariyer var evlat."

"Ve," dedi Cookie, tamamen kırılmış bir şekilde, "Charley korkunç bir yalancı olabilir, ama ben bir uzmanım."

"Kendine bunu söylemeye devam et, tatlı yanaklar."

"Ama siz ikiniz nasıl, ne zaman bir araya geldiniz?" Hem Ubie'yi hem de Troy'u göstererek sordum.

"Telefon kayıtlarınıza mahkeme celbi gönderdim ve numaranızı aldım." Ne kadar kızgın olduğumu göstermek için nefes nefese kaldım. "Bu yasadışı!"

"Günlük olarak yaptığınız hemen hemen her şey de öyle," dedi bana. "Bu konuda sana haddini bildirmem gerektiğini düşündüm tatlım. Bu yüzden Wynona Jakes'i çağırdım."

"Yani sahte medyum bir tuzak mıydı?" O kadar dehşete düşmüştüm ki neredeyse nutkum tutulacaktı. Neredeyse. "Bana böyle bir tuzak kurduğuna inanamıyorum."

"Peki bu nasıl hissettiriyor?"

Yine neredeyse nutkum tutulacaktı. Neredeyse. "Bob Amca, bunu senin iyiliğin için yapıyorduk. Arkandan hızlı bir tekmeye ihtiyacın vardı ve bir tane aldın. Ona en başta çıkma teklif etseydin-"

"Bu, her zaman hakkında atıp tuttuğun 'kurbanı suçlama' olayının bir örneği mi?"

Cevap vermeyi reddederek ağzımı kapattım.

Hem utanç hem de aşağılanmışlık içinde duran Cookie'ye döndü. Bazen çok kötü batırıyorum. Bunun işe yarayacağından emindim.

"Eee?" diye sordu ona, elini uzatarak. "Eee?"

diye karşılık verdi.

"Çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?"

Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. Sonra açıldı. Sonra-

"Evet!" Huysuz amcama yaklaşıp onun yerine ben söyledim. "Evet, dışarı çıkıyorsun."

Cookie'nin yüzünde pembe bir renk belirdi. "Evet, dışarı çıkıyoruz Robert. Fikrini değiştirmeden hemen şimdi."

Minnettar ifadesi yüreğimi ısıttı. Cookie çantasını başka bir izleyiciden alırken kolumu onun koluna doladım ve başımı omzuna yasladım. "Demek işe yaradı."

Bıyıklarının altında ağzını birbirine bastırdı, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. "Evet," dedi sonunda, "işe yaradı. Ama siz çocuklar bir hiç uğruna çok fazla zahmete girdiniz."

Cookie öne çıktı ve ben de onu ona uzattım. "Hiçbir şey değil," dedi, ayak parmaklarının üzerine kalktı ve onun yanağını öptü. "Hiçbir şeye yakın bile değil."

Ubie'nin yüzünü ateş gibi bir kızarıklık kapladığı anda benim de içimi bir bulantı dalgası kapladı. Bunu kaçmak için bir işaret olarak aldım.

* * *

Garrett beni ve Reyes'i bıraktıktan sonra dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve en sevdiğim pijamalarımı giydim. Altları bebek mavisiydi ve üzerlerinde küçük kırmızı itfaiye araçları vardı, parlak kırmızı üstte ise HAYAT KISA yazıyordu. ISIRMAK ZOR. Bay Wong'un yanağına zorla bir iyi geceler öpücüğü kondurduktan sonra odama doğru yürüdüm ve Bugs Bunny yorganımı geri çektim.

Odam artık çok büyüktü. Çok açık. Garipti.

Yorganın içine iyice sokuldum, yastığımı tam oturana kadar ayarladım, sonra başımın üst kısmı Reyes'in omzuna yaslanana kadar uzandım. O da aynı pozisyondaydı, sadece yatağında baş aşağı duruyordu. Birbirimize dönük, burun buruna uzanmıştık, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Onun kokusu bana bir ormandaki yağmuru hatırlatıyordu. Bir elimi yüzüne götürdüm, parmaklarımın yanağından aşağıya ve ağzının üzerinden geçmesine izin verdim.

O da aynısını yaptı, büyük bir eliyle saçlarımı geriye doğru itti ve parmak uçlarıyla çenemde gezindi. "Aramızda duvar yok diye benden faydalanabileceğini sanma."

"Oh, buna cesaret edemem."

Başımı okşayarak uykuya daldı, sıcaklığı kavurucu dalgalar halinde üzerimde yuvarlanıyordu ama yine de çok sıcak değildim. Bunun nasıl mümkün olduğunu düşünerek uykuya daldım.

Ertesi sabah güneşin ufukta yükseldiğini hissedebiliyordum ama vücudumun doğal olarak tavuklarla birlikte yükselme eğilimine karşı koydum. Saat hâlâ erkendi; bundan emindim. Görevden önce yarım saat daha çalışabilirdim.

-Ya da küçük *senyoritanın* odasını ziyaret etme ihtiyacı. Sonra hissettim. Birinin bana baktığının inkar edilemez bilgisini. Birisi benim uzay balonumda oturuyor, nefes alıyor ve kıpırdanıyordu.

Küçük bir kızın gülümseyen yüzünü görmek için göz kapaklarımın aralanmasına izin verdim.

"Uyandı!" diye bağırdı ve ben de gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya çalışarak doğruldum.

Küçük bir çocuk koşarak odaya girdi ve kız kardeşinin yanındaki yatağa tırmandı. "Duvarına ne oldu?" diye sordu, kocaman kara gözleri merakla açılmıştı.

Ama Şimdi küçük kız minicik kollarını göğsünde kavuŐ turmuŐ , sevimli de olsa yakıcı bir bakıŐ la beni s  z  yordu. Evet,   lmemi istiyordu.

"Neden iki yata  n  z var?" diye sordu   ocuk. Dizlerinin üzerinde zıplıyordu, belli ki zıplamak istiyordu. "Seni son gördüğümüzden daha yaŐ lı görünüyorsun," diye ekledi. "Ve yatak başın var."

"Aman Tanrım." Bir kadın koŐ arak odaya girdi ve iki çocuğu kucaklayıp yere yatırdı. "  ok   zg  n  m, Charley."

Bianca'ya küçümseyici bir el salladım. Reyes'in en iyi ve neredeyse tek arkadaŐ ı olan Amador'la evliydi. Yanındaki biri pırıl pırıl, diğeri binlerce g  neŐ in sıcaklığıyla parlayan iki ufaklık da çocukları Ashley ve Stephen'd  .

Amador başını onaylarcasına sallayarak içeri girdi. "Hey, Charley. Buraya yaptıklarını beğendim."

"TeŐ ekk  rler," diyerek yataktan çıktım ve pijamalar  m   düzelttim. Misafirleri pijamalar  mla karŐ ılamak gibisi yok.

Amador tiŐ  rt  m   okudu, kaŐ larınıŐ  Ő akacı bir Ő ekilde kaldırdı ve sonra, "Reyes Ashley'e bilmem ne olayını anlatmıŐ ," dedi.

Yatağın etrafında yürüdüm ve sevgili kar  sına sarıldım. "Biliyor musun?"

"Biliyorsun," dedi, ben ayaklarımın dibinde zıp zıp zıplayan afacan   kucac  ma almadan önce kendi kucaklaŐ masına geldi. "Post-it notu."

"Oh." Ona baktım.

"Hayır, *'jita*," dedi Bianca, kızını azarlamak için diz çökerek, "insanlara bu Ő ekilde bakamazs  n. Bu çok kaba bir davranıŐı."

Reyes elinde iki f  ncan kahve ve yüzünde muzip bir ifadeyle içeri girdi.

Amador onun sırtına bir tokat attı. "Hayır, seviyorum," dedi, etrafı inceleyerek. "  ki kültürün harmanlanmasını, ikisini birbirinden ayıran kesin çizgileri seviyorum: minimalist ve minimalist olmayan."

"Aman Tanrım," dedi Bianca, "dili     renmezsen *Architectural Digest*'te asla iŐ e alınmazs  n." Birbirine bağlı odalar  m  zdan oluŐ an alanıma göz gezdirdi ve kararını vermiŐ  gibi başını salladı. "Minimalist ve g  steriŐ li."

YumuŐ ak bir Ő ekilde güldüm. "HoŐ uma gitti."

Reyes'in bana getirdiği kahveyi kabul edebilmem için Stephen'ı benden aldı. Beni sandığımdan daha iyi tanıyor olmalı.

"Yataklarımızı böyle yapabilir miyiz anne?" Stephen Bianca'ya sordu. "Lütfen?"

Bir yudum alırken fincanımın arkasına bir eğlence bakışı sakladım. Sonra bir zevk ürpertisini bastırdım.

"Evet mi diyeceksin?" Ashley bana suçlayıcı bir şekilde sordu. Ben ona doğru eğilirken alt dudağı titriyordu.

"Hâlâ düşünüyorum. Sence ne söylemeliyim?" "Bence hayır demelisin. Zaten onun için çok yaşlısın." "Kaç yaşında görünüyorsun?"

"Çok özür dilerim," dedi Bianca, gülümsemesi aniden gerginleşmişti.

"Bu senin mi?" Yumuşak iplerden yapılmış minik bir bebeğı gösterdi. Kız kardeşim Gemma, biz çocukken onu bana vermişti.

"Kesinlikle öyle." Reyes ve Amador, Reyes'in odasındaki dekorun inceliklerini ya da eksikliklerini tartışırken ben de onu indirdim. Belli ki benim tarafım onunkini gölgede bırakıyordu ve Amador arkadaşı için üzülmüyordu. Muhtemelen benim eşyalarımın onun tarafına sızması uzun sürmeyecekti. Zavallı adam. Duvarı yıkan oydu. Tek korumasını kaldırdı.

"Beğendin mi?" Ashley'e sordum. Belki benden hoşlanması için ona rüşvet verebilirdim. Rüşvet vermekten hiç hoşlanmıyordum.

"Sanırım."

Amador Reyes'e, "Sana iki çift lafım var, *pendejo*," dedi. "Sekiz top."

Reyes, Amador'la birlikte oturma odasının bitişiğindeki odada bulunan lüks bilardo masasına gitmeden önce bana bir sırtış fırlattı. Bulunduğum yerden zar zor görülebilen masa, koyu renkli ahşaptan oyulmuş, zengin krem rengi bir tablaya sahipti. İyi ki bina sahibini tanıyordu. Komşular bir apartmanda bilardo masasının çıkardığı gürültüyü nadiren takdir ederlerdi.

Reyes'in arkadaşlarını görmek güzeldi. Hayatı yavaş yavaş normalleşiyordu. Ya da hayatı ne kadar normalleşebilirse o kadar normalleşiyordu. Normale *dönüyor* diyemezdım, çünkü anlayabildiğim kadarıyla hiçbir zaman normal bir hayatı olmamıştı. Bulunduğum noktadan onu inceledim ve onun neyi normal kabul edeceğini merak ettim. İki buçuk çocuklu bir aile mi? O bir prensti. Cehennemde bir general. Şiddetli istismara uğramış bir çocuk. Bir mahkûm. Biz insanların normal kabul ettiğı şeylere uyum sağlayabilir miydi?

Yatağa oturdum ve yanımdaki şilteyi okşadım. Ashley yukarı tırmandı ve incelemek için bebeği aldı.

"Ya Reyes'e evet dersem? Çok kızar mıydın?" İnce bir omzunu silkti. "Birazcık."

"Çünkü seninle evlenmesi gerekiyordu?"

"Evet. Söz verdi."

"Peki ya onu sadece kısa bir süreliğine tutarsam? Sen de büyüyüp annen kadar güzel olduğunda, Reyes Farrow kadar yaşlı ve huysuz birini isteyip istemediğine o zaman karar verirsin."

Ağzının kenarları yukarı kalktı. "Yine de her zaman güzel olacak."

İlk vuruşunda bunu parkın dışına attı. "Evet, o her zaman güzel olacak."

Stephen annesinin elinden kurtulmak için kıvranırken, "Erkekler güzel olamaz," dedi. Annesi onu yere indirdi ve o da erkeklerin ne yaptığını görmek için koştu.

"Yapabilirsin!" Ona seslendim.

Bianca kıkırdadı ve kızının yanına oturdu. "Bazen Tanrı bize istediğimizden daha iyi bir şey verir. Sana Reyes Amca kadar güzel birini vereceğine inanmalısın."

Şaşkınlıkla annesine baktı. "Reyes Amca kadar güzel kimse *yok*."

Ve pembe elbiseli küçük hanım için bir sayı daha. Çok iyiydi. Büyüdüğünde ciddi bir rakibim olabilir.

* * *

Ashley ile uzun ve sonuçsuz bir konuşmanın ardından hızlı bir duş aldım, en iyi PI kıyafetlerimi giydim ve komşumun -diğer komşumun- sabah gelmesini bekledim.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Biraz daha kahve yaptım, Sanchez ailesiyle vedalaştım ve biraz daha bekledim.

"Onun için endişeleniyorsun," dedi Reyes, oyun alanının benim tarafımdan bir fincan kahve kabul ederken. Benim tarafımda iyi görünüyordu. Bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve kalın botlar giymişti. Duştan çıktığı için hâlâ ıslak olan siyah saçları alnına ve bir kulağının etrafına doğru kıvrılmıştı. Saçlarını toplamak için can atıyordum.

Ama bu sadece ona dokunmak, onu parmak uçlarımda hissetmek için bir bahaneydi.

Ama Cookie resmen çok geç kalmıştı. Saat neredeyse sekizdi. Her zaman altı buçukta biterdi. En geç yedi ve Amber'ın beş saniye içinde okulda olması gerekiyordu.

"Git onu kontrol et," dedi ve dairesine geri döndü. "Gelen bir siparişim var."

"Bir dakika," dedim, ses tonum biraz sertti.

Bana döndü, kaşlarından biri soru sormak için çatılmıştı. "O aldığınız benim fincanım, bayım."

Bana doğru geri yürürken gamzeleri belirdi. "Bunun için sana bir dolar veririm."

"Bu benim en sevdiğim fincan."

Ağzı kulağıma gelene kadar, sıcaklığı etrafımı sarana ve tenimi ısılatana kadar yaklaştı. "İki."

"Çocukluğumdan beri var."

Kısa bir bakıştan sonra, "Fincanın *Downton Abbey* adında bir televizyon programı olacağını mı öngördü?" diye sordu.

"Bunu bilmiyorsun. Downton Abbey İngiltere'de gerçek bir yer olabilir."

"Üzerinde dizinin logosu var."

"Evin logosu olabilir. Arması gibi. Dizi bunu özgünlük için kullandı."

"Ve oyuncuların bir resmi."

"Bu herhangi biri olabilir. Grenli."

Fincanı yere bıraktı ve bir elini iki yanıma dayayarak tezgâha yaslandı. "Neden bana gerçekten ne istediğini söylemiyorsun?"

"Ağzın benimkinin üzerinde," dedim kendimi durduramadan.

Ve ben isteğimi geri çekmeden, başını eğdi ve ağzını benimkine doğru eğdi.

"Geç kaldım!" Cookie içeri daldı, kıyafetleri yamuk yumuktu ve saçları her zamankinden biraz daha dikenliydi. Koşarak yanıma geldi, fincanımdaki kahveyi aldı ve üç yudumda içti. Hala oldukça sıcaktı, bu yüzden etkilenmeden edemedim.

Sonra benim yakışıklı erkek etinden yapılmış bir takım elbise giydiğimi fark etti.

"Oh, Reyes, merhaba." Tökezleyerek geri döndü.

"Geç kaldım!" Amber annesinin ayak izlerini takip ederek konuştu. Saçları sırtında düğümlenmişti, uzun bacakları kırıışık ve uyumsuz giysilerle kaplıydı.

"Aman Tanrım," dedim Cookie'ye. "Kızını çok etkiliyorsun."

Amber'in gözleri ona dikilince Reyes doğruldu. Ona ışııl ışııl parlıyordu. "Selam Charley Teyze," dedi, dikkati Reyes'in üzerindeydi. "Selam Reyes."

"Bay Farrow'dan bahsediyoruz," dedi Cookie, Amber'ın ilgisinin derinliğini fark ederek. "Git sırt çantanı al. İşe gitmeden önce seni bırakırım."

Amber başını eğdi. "Tamam."

Gittiğinde, "Hâlâ itiraf etmedi mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Yapacak, tatlım. Amber'ı tanıyorum. Onu canlı canlı yiyip bitirecek." Cookie başını salladı ama o gitmeden önce, "Dün geceki randevun nasıldı?" diye sordum.

Yüzünde yumuşak bir pembe çiçek açtı.

"O kadar iyi, ha?"

"Öyleydi-" Sözlerini dikkatle düşündü. "-güzeldi."

"Sevindim. Siz öpüşmediniz, değil mi? Çünkü bu çok yanlış. O benim amcam Cook. Sana nasıl bakabilirim ki?"

Döndü ve omzunun üzerinden, "Bunu şu anda seninle tartışmayacağım," dedi.

"Tamam, ama bu daha sonra bu konuda daha fazla ayrıntıya girmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor. Utanacaksın."

Reyes kıkırdadı. Geride kaldık. İş olabildiğince erteledik ve konuştuk. Sadece konuştuk. Amador'un o sabah Reyes'e fena halde yenildiği zamanki kötü sportmenliğine, Ashley'nin Reyes'in kendisini beklemesi konusundaki ısrarına, Cookie'nin kızarmasına ve Amber'in ona olan kurnazca hayranlığına güldük. Güzeldi. O sabahla ilgili her şey güzeldi.

Sonu gelmeyecek kadar iyi olduğunu biliyordum. Kırk sekiz saatim dolmuştu ve Phillip'in kız arkadaşının nerede olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Onu kötü adamlara teslim edecek değildim ama Ajan Carson'la konuşmam gerekiyordu. Son bulgularım ve yeni planım hakkında onu bilgilendirmek için. Kesinlikle işe yarayacaktı. Ne yanlış gidebilirdi ki?

Sevgilimle geçirdiğim harika bir sabahın ardından, zamanın ve gelgitin hiçbir erkeği beklemediğini fark ettim. Ya da kadını. Ofisime giderken Özel Ajan Carson'ı aradım. Phillip Brinkman'ın bana anlattıklarını henüz ona söyleyemezdin. Önce kız arkadaşıyla konuşmalı, onun görüşünü almalıydım. Eğer Carson Emily'nin ifadesi yüzünden her şeyin fişini çekerse, Mendoza'lar Brinkman'ın sadece onun altından kalkmaya çalıştığını anlayacaklardı. Her şey mahvolurdu.

Onlara ihanet etmektense hapse girmeyi tercih etmesi beni şaşırttı. Bu bana Mendoza'ların ne tür insanlar olduğunu ve hafife alınmamaları gerektiğini gösterdi.

Yine de, önemsemeyi severdim. Önemsizlik benim göbek adımdı. Charlotte Trifling Davdison. Bırak Mendoza Baba dövüşü bana getirsin. Ben hazırdım. Ve iş o noktaya gelirse, onun omurgasını göz açıp kapayıncaya kadar kırabilecek doğaüstü bir varlığım vardı. İşte böyle.

"Carson," dedi telefonu açtığında. Hoşuma gitti. Anlaşılır. Kısa ve öz. Sadede gel.

Kendim denemeye karar verdim. "Davidson."

Yüksek sesli bir iç çekiş bana doğru süzüldü. "Charley, beni sen aradın. Öylece Davidson diyemezsin."

"Nesin sen, telefonla karşılayan polis mi?"

"Bana ne getirdin?"

"Sana hiçbir şey almadım," dedim, paniklemeye başlamıştım. "Şimdiden arkadaşlık bilekliklerini mi değiş tokuş ediyoruz? Şimdi gidip bir tane alabilirim."

"Neyiniz var?"

"Bir keresinde klamidya kapmıştım. Antibiyotikler için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Brinkman'la konuştun mu? Ondan ne öğrendin? Adamlarından haber aldın mı? Seni yine tehdit ettiler mi?"

Çok ciddiye. "Evet, Brinkman'la konuştum ve hayır, beni tekrar tehdit etmediler. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Brinkman'ın kız arkadaşı Emily Michaels ile de konuşmam gerek."

"Charley, sana söyledim, bu mümkün değil."

"Senin için kapattığım son iki, hayır, üç davayı hatırlıyor musun? Güven nerede?"

"Sana güvenim sonsuz. Ama Emily Michaels'ın ölmesini isteyen adamlar o kadar da güvenilir değil. Ve her iki durumda da, size onun yerini vermeyeceğim."

"O zaman bir buluşma ayarlayabilir misin?"

Uzun ve düşünceli bir anın ardından, "Eğer bu davaya yardımcı olacaksa, bunu yapabilirim. Birkaç gün sürer."

"Sadece birkaç saatim var. Onu hemen görmem gerek."

Bir elini telefonuna götürdü ve ben sadece etrafında uçuşan küfürleri hayal edebiliyordum. "Bana otuz dakika ver. Bakalım mucizeler yaratabilecek miyim?"

"Sana inancım tam," dedim umutla başım dönerek. Olayları Emily'nin ağzından dinledikten sonra, erkek arkadaşıyla işe yaramadığı için belki onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirdim. Hiç olmamış bir cinayet için hapse girmesi için hiçbir neden yoktu. Kara para aklama suçundan biraz hapis yatması gerekebilirdi ama bunu Carson'a bıraktırdım.

* * *

Cookie içeri girdiğinde kahvaltı etmek için restorana doğru yola çıktım. Yıkılmış görünüyordu. Konuşabilmek için köşedeki bir masaya oturdum, içeride kimse yoktu. Burası on bire kadar açılmıyordu ve saat ancak sekiz buçuktu.

Sunucuların hiçbiri henüz gelmediği için, gamzeleri Cookie'yi biraz sakinleştirmiş gibi görünen çok seksi bir aşçı tarafından servis edildik.

"Okula giderken yolda fenalaştı," dedi Cook, kalbi acıyarak. "Quentin'le yaşadığı olay onu gerçekten korkutmuştu."

"Beni de korkuttu," dedim kahvemi karıştırırken.

"Sanırım ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Sadece okulu asmasına ve kampüsü bu şekilde terk etmesine çok ü z ü l d ü m . "

"Ben de biraz şaşırdım ama birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlar. Bu beni biraz endişelendiriyor."

"Neden?" Cookie şaşıracak sordu. "Quentin sevimli bir çocuk."

"Ve ondan dört yaş büyük."

"Üç. Amber gelecek hafta on üç yaşında olacak." Başını iki yana salladı. "Buna inanmak çok zor. O kadar hızlı büyüyor ki."

"Daha fazla endişelenmemenize biraz şaşırdım."

"Normalde öyle olurdu. Onun için çok yaşlı, ama o kızı gördün mü?"

Eğlenerek dedim ki, "O bir afet, biliyorum. Bu da endişelenmem için yeterli bir sebep."

"Evet, ama yine de Quentin harika biri, Charley. Amber'ı hiç bu kadar aşık görmemiştim. Reyes Farrow'u gördüğü zamanlar hariç."

"Yaşlılardan hoşlanıyor, değil mi? Quentin'den bahsetmişken, teleferikteki kızıdan ne haber? Miranda. Onun hakkında ne öğrendin?"

Su bardağına baktı ve cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Sana söylemek istedim. Sadece çok meşguldük. Dava dosyasını masanızda bıraktım."

İlgimi çekti. "Ve?"

"Görünüşe göre çok zor bir hayatı olmuş, Charley. Dosyada fazla ilerleyemedim ama otopsisinin, kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın ve annesinin duruşma tutanaklarının bir kopyasını almayı başardım."

"O şimdi nerede? Miranda'nın annesi?"

"Santa Fe'nin dışındaki bir kadın ıslah evinde."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Görünüşe göre çok yakında Santa Fe'ye bir yolculuk yapacağım. Ölüm nedenini söylediler mi?"

Cook bir içki daha aldı. "Büyük ihtimalle kafasına sert bir cisimle vurulduğunu söylediler. Cesedi bulunmadan önce bir aydan fazla süredir oradaymış, bu yüzden kesin bir neden bulmak zor."

Cookie, tırnaklarının kerpetenle sökülmesini ne kadar istiyorsa Miranda'nın davası hakkında da o kadar konuşmak istediği için Amber konusuna geri döndüm. "Senin o alçağın gerçeği itiraf etmesine sevindim."

Cookie bardağını sıkıca kavrayan elini gevşetti. "Ben de öyleyim. Yalan söylemesine vereceğim tepkiden çok, okulu kırıp bir erkekle kampüsten ayrılmasına vereceğim tepkiden endişeliydi."

"Sana söylemiştim," dedim göz kırparak. "Onu canlı canlı yiyeceğini biliyordum."

"Evet, sanki kalbimi kırmış ve bir daha asla eskisi gibi olamayacakmışım gibi davrandım."

"Ve o da buna kandı mı?" "Kanca, çizgi ve platin."

19

*İlk görüşte aşka inanır mısın, yoksa
tekrar geçeyim mi?*

-T-SHIRT

Az önce bir teslimat alan Reyes, arkasından gelen bir kadınla birlikte dışarıdan içeri girdi. Çok tanıdık bir kadındı. Kararlı bir yürüyüşü ve gözlerinde ateşi olan bir kadın. O gözler bana dikildiği anda masanın altına eğildim ve başım Cookie'nin kucağına düştü.

"Ona burada olmadığımı söyle!"

Cookie öksürdü, sonra telaşla etrafına bakındı. "Ne oldu? Neden? Kim?" "Bayan Garza. Ona burada olmadığımı söyle."

"Seni çoktan gördü," dedi dişlerini sıkarak. "Bu taraftan geliyor."

"Bayılmışım gibi davran ve ambulans çağır."

"Seni korumak için ambulans çağırmayacağım."

"Hayır, gerçekten, işe yarayacak."

"Charley Davidson, zamanlarını harcayacakları daha iyi şeyler var-"

"Sizi buradan görebiliyorum Bayan Davidson."

Masanın altından Bayan Garza'yı da görebiliyordum. Gerçi sadece alt kısmını. Sağ omzunda, üzerinde *Día de Muertos* tarzında boyanmış bir kadın yüzü olan turkuaz renkli, müthiş bir çanta vardı ve yanılmıyorsa harika bir çift Rocketbuster bot giyiyordu. Bir tanesine sabırsızlıkla vuruyordu.

O kadının en iyi kıyafetleri vardı. Yine de, oğlu, yani dedektifim Angel sayesinde muhtemelen onların parasını ben ödüyordum. Son zamanlarda ona her ay para gönderenin ben olduğumu anlamıştı ve neler olduğunu, neden ona beş yüz dolar yatırdığımı söylemem için ısrar ediyordu.

Her ay hesap. Ta ki Angel bana şantaj yaparak zam yapana kadar. Şimdi 750 dolardı, ama buna deęeceęini dūşündüm.

Ama Angel onun bilmesini istemiyordu. Buna o kadar şiddetle karşı çıkıyordu ki, ben de ona uymaktan kendimi alamadım. Hesaba katmadığı şey, annesinin akıllı olduğu gerçeğiydi. Angel ve ben bahaneyi uydurduğumuz anda amcası olmadığını anlamıştı. Ama başka ne diyebilirdim ki? Hiçbir koşul altında annesinin gerçeği bilmesini istemiyordu.

Ölümünün onu yıkıma uğrattığını ve bunu tekrar yaşamasını istemediğini söylemişti ama Angel başka bir açıklama ihtimalini ondan daha iyi karşılamış görünüyordu. Angel'ın isteksizliğinin ardında başka bir şey olabilir miydi? O gün ofisime geldiğinden beri bunu çok merak ediyordum. Sadece iki hafta olmuştu. Uzun süre erteleyemezdi. Çenesinin kararlı duruşundan bunu anlayabiliyordum. Cevap istiyordu. Ona ancak Angel'a ihanet edersem verebileceğim cevaplar.

Sonunda beklemekten sıkıldı ve masanın altından bana bakmak için eğildi. "Benimle konuşana kadar gitmiyorum."

Burnumu kırıştırdım, inanamayacağım kadar kırıldım, sonra aklımın bir köşesinde bunun neye benzeyeceğini merak ederek Cookie'nin kucağından fırladım. "Oh, hey, Bayan Garza! Sizi görmedim."

Kollarını göğsünde kavuşturmak için uzun bir süre bekledikten sonra, "Bu ay daha fazla para göndermişsin," dedi.

"Doğru, akrabanızın mirası bize söylenenden daha büyükmüş."

"Sihirli bir şekilde büyüdü mü?" O kadar çarpıcı bir kadındı ki. Elli yaşında olmasına rağmen inanılmaz bir vücudu ve harika saçları vardı. Bunları kalın İspanyol aksanı ve zengin, boğuk sesiyle birleştiren Garrett'in deyimiyle tam bir TKO oluyordu.

"Gerçekten de büyüdü. Garip, değil mi?"

"Doğru," dedi Cookie başıyla onaylayarak. "Tamamen tuhaf. Çok eksantrik bir teyzen varmış."

"Amca," diye düzelttim.

"Amca. Teyze," dedi, kurtarmak için içeri girdi. "Sanırım o bir travestiydi."

Fena değil. Fena değil.

Bayan Garza da bizimle birlikte kabine girdi. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim, Bayan Davidson."

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti. "Bana Charley de," dedim. "Bu da asistanım Cookie."

Ona göz kırptı. "Adın Cookie mi?" diye sordu ona. Kimse bunu sorgulamamıştı ama o haklıydı. Garip bir isimdi. Yine de ona çok yakışıyordu.

"Elbette öyle." Elini uzattı ve Bayan Garza elini sıktı.

"Ben Evangeline."

"Oh, biliyoruz," dedi Cookie. "Her seferinde sana bir çek yazıyoruz-"

"Ee," dedim, çok fazla konuşmadan sözünü keserek, "sizi bizim buralara getiren nedir?"

"Sen. Bu para. Bu *tío de tu imaginación*."

Bu çok yersizdi. "Birkaç hayali arkadaşım var," dedim, onu düzelterek, "ama amcam çok gerçek."

"Hayır, amcam," dedi.

"Amcan onun hayali olduğunu düşündüğünü biliyor mu?"

Tam sinirlenip odadan çıkacağını düşündüğüm anda durdu ve bana yalvardı. "Sadece bazı sorularım var. Onun için. Angel için," dedi, *Ahn-hell* diye telaffuz ederek.

"Ahn-hell adında birini tanımıyorum."

Cookie de kafasını salladı, tamamen şaşkındı. Bu işte gerçekten iyi olmaya başlamıştı. Tabii ki yalan söylemiyordu. Ona birkaç kez tarif etmeme rağmen küçük serseriye hiç görmemişti. Her seferinde yüzünde şaşkın bir ifade belirliyordu. Çocuktan hoşlanmıştı. Ben de öyle. Genellikle.

Evangeline elini kaldırdı. "Beni bağışla. Kim olduğunu biliyorum. Ne yapabileceğini biliyorum."

Konuşmamızın konusunun ortaya çıkmasını bekleyip durdum. Her zaman annesinin neyin peşinde olduğunu hissediyor gibiydi. Ona ne kadar harika bir çocuğa sahip olduğunu ve ne kadar iyi gittiğini söylemek istesem de Angel buna o kadar şiddetle karşı çıkıyordu ki ne yapacağımı bilemiyordum.

"Charley," dedi bana doğru eğilerek, "ısrar ediyorum."

Belki de ona neden söyleyemediğimi açıklamalıyım. Yine de bu onun şüphelerini doğrulamak olurdu ama içimden bir ses onun Elmo'ya sarılmış bir pitbull gibi olduğunu söylüyordu. Her şey ortaya çıkmadan, polyester bağırsaklar ve her şey ortaya çıkmadan asla pes etmeyecekti.

Ahn-hell'in girmesine izin verilmeyen tek bir yer vardı. "Beni takip edin," dedim ve kabinden çıkıp onu kadınlar tuvaletine götürdüm.

"O burada mı?" diye sordu, biraz dehşete düşmüştü.

"Hayır, bu yüzden buradayız. Artık kadınlar tuvaletine girmesine izin verilmiyor."

Sustu. Az önce tüm şüphelerini doğrulamıştım. Tüm umutlarını. Kayıp bir çocukla konuşabilmeyi kim istemez ki? Angel öldüğünde neler yaşadığını hayal bile edemezdim. Bana harap olduğunu söylemişti. Anlaşılır bir şekilde. Ama onun yüzünü izlerken çektiği acıyı düşünmek göğsümü sıkıyordu. İnsanoğlunun bildiği her duygu yüzünde parlardı.

"Demek herkesin senin hakkında söyledikleri doğruymuş."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Tüm o satranç takımı olayı büyük bir yanlış anlaşılımdı."

Onu eğlendiremedim. Düşüncelerinde kaybolmuştu. Umutlarında ve derinlerdeki korkularında. "Ölülerle konuşabilirsin."

"Yapabilirim ama çoğunlukla sadece onlar istediğinde. Evangeline," dedim, söyleyeceğim her şeyden pişman olacağımı biliyordum. Angel beni öldürecek. "Onun... onun hâlâ bizimle olduğunu bilmeni istemiyor."

Tırnakları kusursuzca işlenmiş bir el ağzını kapattı. Tezgâha yaslanmıştı, belli ki bacaklarının tutmayacağından korkuyordu. Yaşadığı her şeyi özümsemesine, düşünmesine ve başka bir şekilde işlemesine izin verdim. Uzun bir süre sonra, "Neden-?" dedi. Sesi titriyordu. Yutkundu ve tekrar başladı. "Neden onu tanımamı istemiyor?"

"Tekrar yas tutacağından korkuyor."

"Tekrar mı? Hiç durmadım." Bir süre sonra, "O iyi mi?" diye sordu.

Ona kesinlikle vermem gerekenden daha fazla bilgi vermek istemediğim için ısırdım. "Evet, öyle. Ama dediğim gibi, bunları size anlatmama şiddetle karşı çıkıyor. Eğer öğrenirse bana çok kızar."

Çenesi yükseldi. "Bu benim hakkım, Bayan Davidson. Onu tanımaya sizden daha çok hakkım var."

"Hayır, katılıyorum. Sorun ben değilim, Evangeline. Neden o-"

Sözlerimi bitiremeden genç bir erkek sesi bana doğru süzüldü, tonu eşit ve hesapçıydı. "Düşündüğüm şeyi yapmadın."

Kadınlar tuvaletinin yanında karşımda belirdi. Ne diyeceğimi bilemedim. Eğer onunla konuşursam, orada olduğunu anlayacaktı. Öfkeden deliye dönmüş bir halde bana doğru koştu ve bir eliyle boğazıma sarılıp beni duvara doğru itti. Kağıt havlu dispenseri çarpmanın etkisiyle sırtımı ısırdı ama bana kızmasına izin verdim. Buna hakkı vardı. Ona söz vermiştim. Ona hiçbir şey söylemeyeceğime söz vermiştim. Asla.

"Ona benden bahsetmedin."

Evangeline bir şeyler söyledi ama kulaklarıma hücum eden kanın sesini bastırdı. Öfkeliydi, kontrol edilemeyecek kadar.

Reyes'i hissettim ama endişelendiğim gibi öfkeyle ortaya çıkmadı. Kendini yavaşça, metodik olarak gösterdi.

Tehlikeli bir şekilde.

Angel'a neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, öğrenmek de istemiyordum.

Elimi boğazıma doladığı elinin üzerine koyarak Angel'la yumuşak bir sesle, yatıştırıcı bir şekilde konuştum. "Tatlım, kızgın olduğunu biliyorum. Ama kendi başına çözdü tatlım. Tıpkı sana söylediğim gibi."

Reyes yaklaştı ve ben de elimi kaldırarak Angel'a zarar vermemesi için sessizce yalvardım.

Angel onu hissetti. Yan tarafa baktı, boğazıma son bir baskı uyguladı, sonra beni itti, döndü ve öfkesinin onu tüketmesine izin verdi.

Reyes'i yatıştırmak için "Ben iyiyim," dedim ama o olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

Evangeline baktı, içinde hafif bir dehşet dalgası yükseliyordu.

Boğazımı tuttum ve başımı ona doğru salladım. "Ben iyiyim. Sadece yanlış yuttum."

"Lütfen bana yalan söylemeyi bırakın, Bayan Davidson."

Başımı eğerek birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım ve sonra Angel'a odaklandım. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca bana hiç el kaldırmamıştı. Hiç yaklaşmamıştı bile.

Kedi çantadan çıkmıştı ve artık başka türlü davranmayacaktım. Tüm sorumluluğu üstlenecektim ama bana bu şekilde davranılmayacaktı. "Neden buna bu kadar karşısın?" Ona sordum. "Ne oluyor Angel?"

"Ahn-cehennem mi?" Evangeline gözlerinde parlayan umutla sordu. "O burada mı?"

"Ona hayır de," dedi bana ters ters bakarak. "Ona burada olmadığını söyle. Buraya hiç gelmedi."

"Bunu yapmayacağım. O zaten biliyor." Ona doğru adım attım. "O akıllıdır, tatlım, tıpkı bana söylediğin gibi."

"Çok akıllı," dedi çenesini kızgınlıkla çalıştırarak. "Bir yolunu bulacaktır."

"Burada olduğunu mu?" Evangeline iki elini de kalbine götürürken ben de bir elimi onun omzuna koydum.

Bana attığı bakış o kadar zehirli, o kadar öfke doluydu ki, ciğerlerim onun ağırlığı altında ezildi. "Onun oğlu olmadığını."

Şaşıрма sırası bendeydi. Bu sözüyle yelkenlerimi suya indirmişti. Kıpırdamadan durdum, söylediklerini özümsemeye çalıştım. Anlamaya çalışıyordum. "Neden bahsediyorsun sen?" Sonunda ona sordum. "O zaman sen kimsin?"

Bu düşünce aklına geldiği anda bunu hissettim. Benimle birlikte ortadan kaybolacaktı. Onu geri çağırabilirdim ama o kadar kolay kaçamayacaktı. Gitmeden önce kolunu yakaladım.

Elimden kurtulmaya çalıştı ama ben onu tuttum ve "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Birden sanki eli kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi utandı. Konuşması uzun sürdü ama ben sabırsızlıkla bekledim, onu rahat bırakmayı reddediyordum.

"Benim göbek adım Angel. Oğlunun ilk adı Angel'dı ve ikimizin de soyadı aynıydı: Garza. Bunu kardeş olmamız gerektiğine dair bir işaret olarak kabul ettik. Onu herkesten çok severdim. Evde diğer tüm dışlanmışlarla birlikte yaşadım." Bana baktığında, gözlerindeki acı beni bütünüyle yuttu. "Aileleri onları istemeyen diğer tüm çocuklarla birlikte. Bayan Garza bana hep çok iyi davranırdı. O da benim annemmiş gibi davranırdık. Onun evinde olmayı severdim. Bana herhangi bir çocukmuşum gibi bakmasını seviyordum. Evden bir çocuk gibi değil." Tekrar arkasını döndü. "Oğlunu öldüren çocuk olduğumu bilseydi bana nasıl bakardı sence?"

Tepkilerimi kontrol altında tutma kararlılığıma rağmen nefesim kesildi. Evangeline bana neler olduğunu sormak istedi ama şimdilik sessiz kalmayı tercih etti.

"Angel, o gece ne oldu?"

Ellerini ceplerine soktu. "Mahalledeki bir grup çocukla dondurma yüzünden kavga ettik. Angel, diğer Angel, onları korkutmak istedi. Annesinin arabasını ve yatağının altındaki silahını çaldı, biz de onları aramaya gittik. Ben sürdüm. Ondan daha iyi bir sürücüydim. Onları bulduğumuzda ateş etmeye başladı ama orada çocuklar vardı. Küçük çocuklar. Ona durmasını söyledim ama durmadı. Belki de beni duymadı. Aslında onları vurmaya çalışmıyordu. Sadece onları korkutmak istiyordu ama kazara bir çocuğu vuracağından endişelendim. Bu yüzden arabayı bilerek çarptım."

Ona doğru yaklaştım ve göğsündeki yaraya dokundum. "Bu bir kurşun yarası," dedim anlamaya çalışarak. Bana yıllar önce silah için boğuştuklarını ve silahın ateş aldığını söylemişti. Bana diğer çocuğun da öldüğünü hiç söylememişti. Bana kesinlikle diğer çocuğun kendisi olduğunu söylememişti.

"Hayır. Arabadan uçtum ve inşaat demiri gibi keskin bir şeyin üzerine düştüm. Ama Angel da öldü. O kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Sadece çarpışmanın bizi morartacağını falan düşünmüştüm. Ama ikimizi de öldürdüm. Kardeşimi öldürdüm."

"O da senin gibi hala burada mı?"

"Hayır. Melek öldüğü anda karşıya geçti. Doğruca cennete gitti. Gidişini izledim ve onu öldürdüğüm için cehenneme gideceğimi düşündüm ama hiç gitmedim. Sadece oradaydım. Sen gelene kadar çok kaybolmuş ve yalnızdım."

Titreyen elimle ağzımı kapattım. "Angel."

"Sonra da annesine kendimi affettirebileceğimi düşündüm. Bana iş teklif ettiğinde ona yardım edebileceğimi düşündüm."

"Yani bana bahsettiğin tüm teyzeler, amcalar ve kuzenler?"

"Onlar onundu. Benim değillerdi. Benim hiç kimsem olmadı. Sadece bunu telafi etmek istedim. Hepsiyle."

Kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü. Doğru şeyi yapmaya çalışırken ölmüştü ve suçluluk duygusu bunca zamandır onu yiyip bitiriyordu. "Gerçek adın ne?"

"Juan. Juanito Ahn-hell Garza. Angel."

Onu kollarıma çektim. Benden bunu istemedi. Bağışlamamı istemedi. Ama bir süre sonra yıkıldı ve saçlarıma sarılıp ağladı, omuzları hafifçe titriyordu.

Birlikte Evangeline'e gerçeği anlattık.

"Oğlunuz cennette, olması gereken yerde," dedim ona, sadece onunla konuşmak isterken böyle cesur bir açıklama yapmama kızacağından endişelenerek.

Ama en ufak bir alınganlık göstermedi. Bir süre sonra yüzü aydınlandı. "Lütfen ona onu asla suçlamadığını söyleyin. Oğlumu tanıyordum, Juanito," dedi, gözleri duyguyla parlıyordu. "Sakın bunun senin hatan olduğunu düşünme. Ne yaptığını biliyoruz. Doğru olanı yapmaya çalıştığını biliyoruz."

Angel elini gözlerine götürdü.

"Angel?" Dedim. "Ona söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Her zaman annem olmasını diledim."

Mesajı ağlamaklı ve sevinçli bir kabullenişe ilettim. "Ben de hep senin benim oğlum olmanı diledim," dedi.

Bir ölünün yaşayanlara dokunabilmesini dilediğim bir an varsa, o da şimdi olmuştur. İkisinin de sarılmaya ihtiyacı vardı. Sonraki en iyi şeyi yaptım ve ikisini de kollarıma çektim.

* * *

Evangeline gittikten sonra Angel, "Buraya gelmemin bir nedeni var," dedi.

Her şeye rağmen hâlâ utandığı izlenimine kapıldım. "Hâlâ sana Angel dememi istiyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Ölmeden önce ben de Angel adını kullanıyordum." "Tamam. Buraya neden geldin?"

"Marika denen hatunu ve çocuğunu buldum. Lomas ve Eubank'taki Target'ta çocuk bezi alıyorlar."

"Oh." Saatime baktım. "Tamam, hala oradalar mı?"

"Evet. Birkaç dakika önce geldiler. Yapması gereken bazı işleri varmış."

Ölenlerin zaman algısı her zaman iyi değildi, bu yüzden haklı olduğunu umuyordum.

Elimi yanağına koydum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Benden uzaklaştı, rahatsız olmuştu. "Neden olasın ki? Sana söyledim, en iyi arkadaşımı öldürdüm. Ve sana yıllarca yalan söyledim."

"Onu sen öldürmedin, Angel. Hatırlarsan, sen doğru olanı yapmaya çalışırken meydana gelen bir kazaydı. İstesen de istemesen de seninle gurur duyuyorum."

"O zaman şimdi seni çıplak görebilir miyim?"

"Neden beni çıplak görmene izin vereyim

ki?" "Çünkü içim acıyor."

Bir kahkaha attım. "Seninle işim bittiğinde canın çok daha fazla yanacak."

Başını öne eğdi. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de sana yalan söyledim. Santana ile hiç yatmadım." Carlos Santana onun idolüydü, bu yüzden doğal olarak ona bir konserden sonra onunla seks yaptığımı söylemiştim.

"Oh, bu çok yanlış!"

"Dostum, on yılı aşkın bir süredir kimlik sahtekârlığı yapıyorsun. Bana yanlıştan bahsetme."

"Asla olmaz. Bu çok yanlış. Santana hakkında bir et parçasıymış gibi konuşamazsın."

Oy.

*Her dükkânda kendine çeki düzen veren
insanlar için bir sıra olmalı.*

-DOĞRU GERÇEK

Koşarak Targé'ye gittim ve bebek bezi reyonunda dolaşım. Marika yok. Ya da bebekli bir kadın yoktu. Garrett bana onu tarif etmişti ama ben onu hiç görmemiştim. Muhtemelen çoktan gitmişlerdi. Üzerlerinden DNA'yı nasıl alacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bebek sorun olmazdı. Annesi bakmıyorken biberonundan örnek alabilirdim. Ama onunkini nasıl alacaktım?

İşler karışacaktı; bunu söyleyebilirdim.

Vazgeçmeden önce tüm mağazayı üç kez dolaşım. Yardım etmesi için Angel'ı çağırmak istemedim. Biraz zamana ihtiyacı vardı. Elbette bir anne ve bir bebeği avlamayı onsuz da halledebilirdim. Ya da yapamazdım. Onları kaçırmışım ya da ben öyle sanıyordum. Dükkândan çıkarken, dükkânın küçük kafeteryasında bebeği olan koyu sarışın bir kadın gördüm. Kadın soda içiyor ve kitap okuyordu, bebek ise pusette biberonunu emiyordu.

Yanına gidip bir kahve sipariş ettim, arada sırada omzumun üzerinden bakıyordum. Çok güzel bir kadındı ama nedense Garrett'ın tercih edeceğini düşünmemiştim. Sadece bir anne gibi görünüyordu. Muhtemelen bebeği olduğu için. Belki de beni şaşırtan buydu. Swope'ları ev kadını olarak hayal etmek beynimin kaldırabileceğinden biraz daha fazlaydı.

Karşısındaki kabine oturduğumda uzun bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Belli ki zevk sahibi bir kadındı, tarihi bir aşk romanı okuyordu. Tarihi aşk romanlarını severim. Ve çağdaş romansları. Ve paranormal romanları. Ve genç yetişkin romanslarını. *Romantizm* kelimesinin önüne gelen her şey benim için uygundur.

"Bu iyi mi?" Bana baktı ğ 1 n d a başımla kitabını işaret ederek sordum.

"Evet, öyle." Kapağı kapattı ve bana daha iyi bir görüntü sundu. "Harika görünüyor. Bu türe bayılıyorum."

Oğlu ona mırıldandığında ona döndü. "Ben de öyle."

"Ve bebeğiniz çok sevimli."

Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Teşekkür ederim."

Bebek arabasını daha iyi görebilmek için birkaç santim yükseldim. Garrett haklıydı. Oğlu açıkça çok ırklıydı. Gözlerine daha iyi bakmak istiyordum ve tam bir tane isteyecektim ki mağaza müdürü ona doğru yürüdü.

"Hey, küçük adam," dedi, gülene kadar çocuğun şişesini çalıyormuş gibi yaptı. Sonra adam bana döndü ve Garrett Swopes'a olan benzerliği tekinsizdi. Koyu ten. Gümüşü gözler. "Merhaba," dedi ve Marika'yı yanağından öpüp ailesiyle birlikte oturmadan önce görünmez bir şapkayı devirdi.

* * *

Eve dönerken Garrett'ı aradım. "Az önce eski sevgilini ve sevimli bebeğini gördüm. Belli ki babası sen değilsin."

Hiç eğlenmemişti. "Örnekleri aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, yapmadım. Öylece gidip bebeğinin ağzını temizlemek biraz zor olacak. Ve ben onunkini temizlemeye başladığımda daha da garip olacak. Ne diyeceğim Swopes? 'Paranoyak arkadaşım için DNA örneği alırken bana müsaade edin' mi?"

"Ona hiç baktın mı?"

"Yaptım," dedim, "ve aynı fikirdeyim. O çok ırklı ve senin gözlerine sahip, ama tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Erkek arkadaşı da öyle."

"Ne?"

"Evet. Erkek arkadaşı sana çok benziyor. Aynı cilt tonu, aynı göz rengi, aynı yüz hatları. Bana hiç bahsetmediğin bir kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Sizi bilmem ama ben o bebeğin erkek arkadaşından olduğuna son kuruşuma kadar bahse girerim."

"Charles, o gün bana nasıl baktığını görmedin. O benim.
-Biliyorum."

İnsanları okuyabilen biri varsa, o da Garrett Swopes'tu. "Tamam, ya haklıysan? O zaman ne olacak? Belli ki koyu tenli ve seksi gümüşü gözlü erkeklerden hoşlanıyor."

"Ama ya bundan daha fazlası varsa?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama bana bakış şekli Charles. Aradaki bağlantıyı kuracağımdan ölesiye korkmuş gibiydi. Onunla nasıl görünüyordu?"

"İyi idi. Yani sıkı görünüyorlardı. Adam yanlarına geldiğinde kadında herhangi bir stres hissetmedim. Aslında gerçekten mutlu görünüyorlardı."

"Doğru olmayan bir şeyler var. Bunu biliyorum. Paçayı kurtaramazsın." "Ciddi misin?" Mız mızlandım. "Hâlâ DNA'larını almak zorunda mıyım?"

"Evet. Ve er ya da geç. Şimdi ne sakladığını daha da merak ediyorum."

"Belki de seni paranoyak ve hayalperest bulduğunu saklıyordu."

"Hiç sanmıyorum. Aldığım titreşim bu değildi." "Şu anda sana bir titreşim gönderiyorum. Anladın mı?"

"Bu hiç hoş değil Charles," dedi telefonu kapatmadan önce.

Daha önce hiç birinin DNA'sını çalmak zorunda kalmamıştım ama bu işi beceremeyeceğimden emindim. Böyle bir risk almam için bana çok iyi bir sebep vermesi gerekecekti.

* * *

Eve çok yaklaşmadan telefonum tekrar çaldı. Arayan Ajan Carson'dı.

Heyecanla cevap verdim. "Eee?" İyi haberler almayı umarak sordum. "Yarım saat içinde Crossroads Motel'de buluşalım."

"Ne? Onu o dalışta mı tutuyorsun?"

"Hayır, seninle o dalışta buluşacağız. Gerçekten güvenli evin yerini açıklayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Oh, tamam. Boş ver. Orada olacağım."

Crossroads'a geldiğimde Ajan Carson park halindeki bir cipten indi. "Burada çok şeyi riske atıyoruz Davidson. Emily yarın sabah ifade vermezse, Phillip Brinkman serbest kalır."

"Anlıyorum," dedim, aynı amaç için, Emily'nin erkek arkadaşının başarılı bir şekilde kovuşturulması için çalışıyormuş gibi davranarak.

Merdivenlerden 217 numaralı odaya çıktık. Carson anahtarı kullandı. Gizli bir vuruş ya da şifre falan bekliyordum. Ama olmadı. Sadece anahtarı kullandı. Her şey oldukça can sıkıcıydı.

Masanın etrafında otururken Emily bitmek bilmeyen gözyaşları arasında olanları anlattı. Şaşkın bir şekilde oturdum, tamamen etkilenmişim. Kız yalan söyleyebiliyordu. Hiç oyunculuk dersi alıp almadığını merak ettim.

"Çok sinirlendi," dedi mendiline koklayarak. "Sanırım orada olduğumu unuttu. Adamlarından birine kızdı ve diğer adamları etrafta durup izlerken onu bir lastik demiriyle öldüresiye dövdü. Beni yanlış anlamayın. Çok rahatsız olduklarını, sıranın kendilerine gelip gelmeyeceğini merak ettiklerini söyleyebilirim. Bir sevgiyatta sorun çıktığını ve kendini kaybettiğini söyledi. Onu hiç böyle görmemiştim."

Alkışlama isteğimle savaştım.

Repertuarımdaki tüm yalvarma sözcüklerini kullandıktan sonra, sonunda Ajan Carson'ı Emily ile yalnız konuşmama izin vermesi için ikna ettim. Bu durumdan hiç memnun değildi ve Emily'nin de memnun olmadığını hissediyordum.

"Bak Emily, Phillip'le konuştum. Gerçekte neler olduğunu biliyorum."

Bana güvenmiyordu. Bakışları kapıya, kapının diğer tarafındaki FBI ajanlarına kaydı, sanki ona bir şekilde tuzak kurup kurmadığımı merak ediyordu.

"Yakın çevremden birinin ellerinde olduğunu ve onu rehin tuttuklarını söylüyorlar. Herkes hazır ve hesap veriyor ama bu riski göze alamam."

"Başka ne yapacağımızı bilemedik. Onu öldürecekler, Bayan Davidson."

"Biliyorum tatlım. Bunu yaptığın için çok cesursun. Erkek arkadaşın için hayatını riske attığın için."

"Onu seviyorum, Charley. O berbat biri ama benim berbatım. İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti."

"Anlıyorum, ama yemin altında yalan söylediğin ortaya çıkarsa-" "Kendim için endişelenmiyorum."

"O zaman ikimizden biri oldu. Oyalayabilir misin?" Ona sordum. "Yarın tanıklık yapmasan ama geri de çekilmesen olur mu? Sadece-"

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Hastalandın mı?" diye sordu. "Çünkü hasta olursam tanıklık edemem, değil mi?"

Bu mükemmeldi ama bunu yutarlar mıydı? "Hem ciddi hem de tamamen inandırıcı olmalı."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıp sırıttı. "Güven bana, ikisi de olacak. Mükemmel bir öğürme refleksim var."

Başımı salladım. Eğer talep üzerine kusma becerisi oyunculuk becerisi gibi bir şeyse, bunu başarabilirdi. "Tamam, eğer bundan kurtulabileceğini düşünüyorsan, yap. Sadece yarın hiçbir şeyi geri almadan o kürsüye çıkmamak için çok çabala. Planım işe yararsa, ifade vermek zorunda kalmazsın ve FBI'a bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyebiliriz. Seni her türlü suçlamadan kurtarmaya çalışacağım."

"Kendim için endişelenmiyorum," dedi tekrar ve Brinkman'ı ne kadar çok sevdiğini anladım. "Bana atacakları her şeyin üstesinden gelebilirim. Sadece Phillip'i bu işten kurtar. Onu canlı ve iyi istiyorum. Tek umursadığım bu."

"Sen iyi bir insansın Emily."

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle. Sadece boyundan büyük işlere kalkıştı, yanlış insanlara evet dedi. Ama özünde çok iyi bir insan."

"Anlıyorum. Yanlış insanlar bu şekilde çok ikna edici olabiliyor."

* * *

Emily bana biraz zaman kazandırdığına göre, onu ya da Phillip Brinkman'ı tehlikeye atmadan Mendoza'lar hakkında bir tür kanıt elde edebilirdim.

"Senden bakmanı istediğim davayla ilgili bir şey bulabildin mi?" Ajan Carson beni Misery'ye götürürken sordu.

Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Reyes'in bu işin dışında kalmam konusundaki ısrarını göz önünde bulundurursak, ne kadarını açıklayacağımı. "Babanın o davada şüpheli bir şeyler olduğunu düşündüğünü söylemiştin."

"Evet, yaptı."

"Bence babanın inanılmaz içgüdüleri vardı."

Durdu ve tüm dikkatini bana verdi. "Ne buldun?" "Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama sadece bir şeyi kontrol edebilir misin?"

"Elbette."

"Oğulları hakkında daha fazla şey öğrenebilir misiniz? Onu ne zaman ve nerede doğurmuşlar?"

"Neden?" diye sordu, kuşku kaşlarını çatarak.

"Emin değilim. Sadece ikisine de hiç benzememesinin çok garip olduğunu düşünüyorum."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

* * *

Crossroads'un karşısına park ettim ve beklemeye başladım. Ajan Carson benden birkaç dakika sonra Emily Michaels'ın yanında en az üç takım elbiseli adamla birlikte ayrıldı. Yıldız tanığıyla görüşmeme izin verecek kadar bana güvenmesini takdir etmiştim, özellikle de kadının hayatı tehlikedeysen. Ama şimdi Emily'yi gördüğüme göre, uzaktan onun yerine geebileceğimden emindim. Sadece sarı bir peruk ve büyük bir güneş gzlğne ihtiyaım vardı.

Gördüğüm kadarıyla, Emily'yi denklemden çıkarırsak, ifadesine artık ihtiyaç duyulmazsa, hem o hem de Phillip güvende olacaktı. Ama bunu yapmak için, kasete bir tür itiraf almam gerekiyordu. Savcıyı Emily'nin ifadesine ihtiyaç olmadığına ya da onu yalan ifade vermekten yargılamasına gerek olmadığına ikna edecek suçlayıcı bir kanıt. Ne de olsa Phillip'i kurtarmaya çalışıyordu. Su dolu hayatından kurtulmak için çok uzun bir süre hapse girmeyi göze almıştı. Savcı için bunun bir önemi var mıydı? Onu bilinen bir su ailesi için kara para aklamakla suçlarken bunu göz önünde bulundurur muydu? Neredeyse kesin olarak Phillip'in tanıklık etmesini isteyecekti ve bütün mesele de buydu. Eski karısını ve çocuklarını büyük bir tehlikeye atmadan bunu yapamazdı. Su patronları dünyaya dünyanın geri kalanıyla aynı gözle bakmazlardı. Dünyayı ve içindeki herkesi bir amaç için araç olarak grrlerd, bu amaç da zenginlik ve gt.

Motelin resepsiyonuna gittim ve 217 numaralı odanın anahtarını kaybettiğimi söyledim. Özel dedektiflik lisansımı gösterdikten sonra başka bir anahtar almak için fazla uğraşmam gerekmedi. Çoğu insan bunun büyük plan içinde neredeyse hiçbir şey ifade etmediğini bilmiyordu. şimdi tek yapmam gereken Garrett'ı oraya gönderip beni bağlatmak ve Reyes'i hazırda bekletmektir. Mendoza benimle iletişime geçtiğinde hazır olacaktım.

Malzemeleri almak ve dahiyane planımın ilk kurulumuna başlamak için aceleyle daireme döndüm. Yolda Cookie'yi arayıp planın ikinci aşaması için hazır olduğundan emin oldum. Daireme varır varmaz

pili normal telefonuma geri taktım, mutfak masama oturdum ve Cookie'nin aramasını bekledim.

* * *

Misery'yi Crossroads Motel'in karşısındaki bir sağlık kliniğine park ettim ve büyük bir kazak, sarı bir peruk ve koyu renk güneş gözlükleriyle FBI'ın uygun bir şekilde parasını ödediği odaya doğru yola çıktım. Eğer Mendozalar, Cookie'nin Özel Ajan Carson ya da konuşma boyunca birkaç kez söylediğim gibi Sack gibi davranarak aradığı sırada dinliyorlarsa, Emily Michaels'ın 217 numaralı odada tutulduğuna inanacaklardı.

Garrett birazdan takım elbise giymiş olarak ortaya çıkacaktı. Mendoza'nın adamları geldiğinde benim FBI koruyucumu oynayacaktı. Sadece kabul etmekle kalmayıp oynamakta ısrar ettiği tehlikeli bir roldü bu. Eğer birlikte çalışacaksak, benim yem olarak kullanılmam fikrine alışması gerektiğini düşündüm. Çoğu zaman çok işe yarıyordu. Orayı aradığımda Reyes restoranda değildi ve telefonunu da açmıyordu ama kendimi nasıl bir durumun içine sokarsam sokayım onu hemen çağırabileceğimi düşündüm. Beyin sarsıntısı geçirmediğim, uyuşturulmadığım ya da odaklanamayacak kadar kanamam olmadığı sürece. Mendoza'nın güçlerini toplaması ve bir plan yapması muhtemelen saatler sürerdi.

Ayağımı merdivenin ilk basamağına henüz koymuştum ki arkamda bir araba gıcırdayarak durdu. Alarm çaldı ve adrenalin boşalttı. Çok erkendi. Daha yeni aramıştım ve Garrett henüz orada değildi. Ama arabadan bir adam indi ve onlarla birlikte arabaya binmem için beni kabaca cesaretlendirdi.

İşte bu şekilde kendimi karanlık bir sedanın arkasında buldum, Emily olduğumu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum ve bu durumda Emily olmanın mı yoksa sadece eski Charley olmanın mı daha tehlikeli olacağını merak ediyordum.

Plan, Mendoza'nın adamlarını otele çekmek, onları yakalamak ve sonra patronlarına karşı gelmelerini sağlamaktı. Şu ana kadar planım tam olarak istediğim gibi gitmiyordu ama tüm umutlar kaybolmamıştı. Hâlâ eli tetikte, doğaüstü bir nişanım ve gerektiğinde başvurabileceğim diken kesme tutkum vardı. Bunu yapabilirdim.

Ağır Meksika aksanlı bir adam bana "Şu saçma peruğu çıkarır mısın?" dedi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güneş gözlüklerim çok koyu renkti ve sedanın camları da renkli olduğundan görmek imkânsızdı. Ama ben

Lastikler altımda gıcırdarken yanlış yöne baktığımı anlayabiliyordum.

Biri peruğumu ve gözlüğümü kopardığında iki arka koltuğu birbirine bakan uzatılmış bir arabadaydık. Bu çok yersizdi. Karşımda oturan adamın Mendoza'nın kendisi olduğunu tahmin edebiliyorum. Şahsen gelmesi beni şaşırtmıştı.

"İyi denemeydi Bayan Davison," dedi purosunun ucunu kırparken.

Kusursuz bir şekilde dikilmiş beyaz bir takım elbise giyiyordu ama yine de içinde hiç de evindeymiş gibi görünmüyordu. Fazla kiloluydu ve şehirde onu gezdirmek için zırhlı bir araba servisine ihtiyaç duyacak kadar altın takıyordu. Bir milyarderin üzerindeki ucuz kolonya gibiydi. Buraya ait değildi. Onunla ilgili her şey klişe diye bağırıyordu, sanki 80'lerin Kolombiyalı uyuşturucu baronlarını konu alan filmlerden esinlenmiş gibiydi.

İki yanımdaki adamlardan biri tarafından yarısı koparılan saçlarımı düzelttim. Belli ki toka diye bir şey duymamışlardı. O peruğu bir süre orada kalacağını düşünerek takmıştım.

Mendoza benimle işini şansa bırakmıyordu. Her iki adamının da tabancaları göğüs kafesime saplanmıştı ve silahlardan birinin kafama doğrultulmuş olan olduğunu fark ettim. Silahı tutan adama ters ters baktım. O da sırttı.

I-25'e giden rampayı kullandık.

"Oldukça zorlu biriydin ama hakkında duyduğum onca şeyden sonra daha azını beklemiyordum."

"Zorlu hissediyorum," dedim ukalalık olsun diye. Bunu göze alabilirdim. Ve isteğim dışında tartaklanmaktan hoşlanmıyordum. Ya da tabancaların yanlarıma sıkıştırılmasından. Bir çarpma, refleksif bir sıkma ve zamanı ne kadar hızlı yavaşlatabilirim yavaşlatayım, bu kadar yakın bir silahtan çıkan kurşundan kaçmanın bir yolu olmazdı. Belki de elimdeki asi çağırmanın zamanı gelmişti. Ama hâlâ onu suçlayacak bir şeyim yoktu. Asla da bulamayacaktım. Tüm kayıt ekipmanları otel odasındaydı. Telefonuma ulaşabilirsem en azından konuşmamızı kaydedebilirdim ama Salak ile Avanak başımdayken bunu nasıl başaracaktım, hiçbir fikrim yoktu. Belki pencereden dışarıyı gösterip, "*Bakın! Bir kuş!*"

Hayır, bu bana yeterince zaman kazandırmazdı. Dikkatimi dağıtacak büyük bir şeye ihtiyacım vardı. İhtiyacım olduğunda kaçan bir TIR neredeydi? Televizyonda kötü adamlar iyi adamları öldürmeden hemen önce tüm günahlarını itiraf ederlerdi ve benim bunu kaydetme şansım yoktu.

"Yine de," diye devam etti purosunu yakarken.

Burnumu kırıttırdım. Aslında puro dumanı kokusunu çok severdim ama bunu ona belli edecek değildim.

"Bizi doğrudan ona götürdün. Böyle bir çekim gücün olduğunu hayal bile edemezdin." Sustum. Doğrudan ona mı? O neden bahsediyordu?

"FBI'nın buluşma ayarlamasını sağlamak için bir tür büyüünüz olmalı. Bunun yapılabileceğini düşünmemiştim."

Dünya altımdan kayıp gitti.

"Bana yeterince güvenmiyorsun patron," dedi sağımdaki goril. Kafama silah dayayan kişi.

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu, tek düşünebildiğim Ajan Carson'ı uyarmam gerektiği idi. Onları bir tuzağa düşürmüştüm.

"Ukalaca bir geri dönüş yok mu?" Mendoza sordu. "Ben de bunun senin olayın olduğunu sanıyordum. Bana bunun onun olayı olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu diğer goril.

"Bu onun olayı. Ne zaman çenesini kapatacağını bilmiyor. Sanırım onu şaşırttın."

"Sanırım öyle," diye kabul etti. Kalın bir duman üfledi.

Gözlerim yaşardı ama dumandan dolayı değil. Ben ne yapmıştım? "Ne yazık ki senin için, sana bir şey vermeyeceğimizden emin olmak için önlemler almıştık.

Bu küçük görev için her şeyinizi. Gerekli olmamaları çok kötü. Şimdi bu işe karışan herkesi öldürmek zorundayız."

Güneye doğru gidiyorduk ve Broadway çıkışına girdik, seyrek bir sanayi bölgesine doğru ilerliyorduk. Birkaç dakika boyunca çantamdaki telefona nasıl ulaşacağımı düşündükten sonra kapalı bir tahıl asansörüne girdik. Üç uzun silindirlik silosu ve araziye dağılmış birkaç ek binası vardı. Silahlı bir muhafızın önünde durduk. Asansörün gölgelerinde iki silahlı adam daha vardı.

Mendoza camını indirdi. "Ricardo nerede?"

"Hepsi hâlâ orada, patron. Onlarla ne yapmamızı istediğinizi bilmiyorduk."

Onlar mı? Kafam endişeyle doldu.

"Bu işe yarar. Burro'ya cephanesini saklamasını söyle. Bunu görmek istiyorum."

Gardiyan güldü ve el telsiziyle İspanyolca konuşarak diğer uçtaki adama olduğu yerde kalmasını söyledi.

Goriller beni içeride gerçek bir asansöre götürdü. Mendoza da onu takip etti ve son kata kadar merdivenlerden çıkarak siloların tepesine ulaştık. En büyük silonun koni şeklindeki çatısına çıktığımızda nefesim kesildi ve dizlerimin bağı çözüldü. Yükseklikten ya da rüzgârın bizi iterek uçuruma sürüklemesinden değil, yukarıda yanlarında iki kişi olmasından dolayı: Jessica Guinn ve Reyes Farrow. Benim Reyes Farrow'um. Bu imkansızdı. Dalga mı geçiyordu? Onu götürmelerine izin veriyormuş gibi mi yapıyordu?

Her ikisi de kendi kanlarıyla kaplıydı. Jessica'nın ağzının kenarlarında ip yanıkları vardı ve bir gözünde kötü bir morluk vardı. Metal yapının tepesinde dizlerinin üzerinde oturuyordu, elleri arkadan bağlıydı, rüzgâr saçlarını savuruyordu. Korku o kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu ki, onu görmekte zorlandım. Silahlı adamlardan, bağlı ve rehin tutuluyor olmasından bile daha fazla, yüksekliğin onu en çok korkuttuğunu hissettim. Eğimli metal bir yapının kenarına tehlikeli bir şekilde yakındı. Kuvvetli bir rüzgârda devrilebilirdi.

Reyes silonun en tepesine çıkan metal bir merdivene bağlanmıştı. Bilinci neredeyse hiç yerinde değildi. Başını sallıyor, uzun kolları ve geniş omuzları onu bağlayan iplere karşı gevşek duruyordu. Zihnim gördüklerimi özümseyemiyordu.

Mendoza gözlerimdeki inançsızlığı fark edince açıkladı. "Adamlarımdan birkaçı onunla birlikte hapisteydi. Neler yapabileceğini biliyorlar. Daha da iyisi, onu nasıl alt edeceklerini de biliyorlar."

Onu nasıl indirebilirim? Ben bile onu nasıl alt edeceğimi bilmiyordum.

Nasıl olur?

"Sakinleştirici dartlar," diye teklif etti, ben inanmayarak başımı sallayınca. "Filler için yapılan türden." Reyes'e doğru yürüdü ve başını saçlarından tutup kaldırdı. İçgüdülerim harekete geçti ve istemeden de olsa Angel'ı çağırdım. "Normal bir adamı öldürecek olan şey bunu ancak dizlerinin üstüne çökertti. Ama bu onu şaşırtmaya yetti. Başka bir ok onu yere serdi ve onu o şekilde tutmak için bir tane daha gerekti. Neyden yapıldığını bilmiyorum ama her neyse, öldürülebilir."

"Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun," dedim Mendoza'ya. "Jessica ve ben arkadaş değiliz. Düşman daha uygun bir terim olurdu."

Jessica'nın gözleri mutlak bir dehşetle doluydu.

"O zaman onu çatıdan atmamızın bir sakıncası yok, değil mi?"

Bir şey söylemeye korkarak ısırdım. Onun hayatını riske atmaktan korkuyordum.

"Ne yapmalıyım?" Angel sordu. Sanki bana zarar vermelerini engelleyebilecekmiş gibi kolumu tuttu.

Başımı salladım. Bilmiyordum ama yine de ona baktım. "Reyes'e ihtiyacım var," dedim. "Onu geri getirebilir misin?"

Ona şöyle bir baktı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Kendinde değil. Ona her ne verdilerse işe yaramış."

"Ona ihtiyacım var, Angel."

Angel başını salladı ve ona doğru temkinli bir adım atarak, o anda Reyes'le ilgili kendi korkularıyla yüzleşti.

Mendoza hava ile etkileşimimi izledikten sonra adamlarından biri "Bunu çok yapıyor" dedi.

"Senden hoşlandım," dedi Mendoza. "Seçmene izin vereceğim. Hangisi ölür, hangisi yaşar?"

Görüşüm daraldı ve gorillerin kollarında sallandım. Kimi seçtiğimin bir önemi yoktu. Hepimizi öldüreceklerdi. Eğer biraz zaman kazanabilirsem. Reyes kendine gelebilseydi.

Yutkundum ve Reyes'i işaret ettim. "O," dedim, elim ve sesim titriyordu.

Mendoza bana keyifle baktı, bir ayağını kaldırdı ve Jessica'yı yumuşak bir şekilde itti. Yan tarafa devrilmeden önce soluklanmaya ancak zaman bulabildim. Sanki onu yakalayabilecekmişim gibi ona doğru hamle yaptım ama goriller beni tutup yere yatırdı.

Çılgılık atmadı. Çılgılık atmasını bekliyordum ama sadece sessizlik vardı. Düştüğünü bile duymadım. Sadece etrafımızda esen rüzgârın metal yapının içinde uğuldadığını duydum.

"Eminim üzgün değilsinizdir," dedi Mendoza, yüzündeki kendini beğenmiş ifade kötülüğün vücut bulmuş haliydi. "Ne de olsa düşmandınız, değil mi? Ama istediğini alacaksın. Çözün onu."

Reyes'i çözdüklerinde ayağa kalkmaya çalıştım ama beni hâlâ tutuyorlardı. Böyle bir şey olamazdı. Reyes'e değil. Düşmekten kurtulabilir miydi? Yedi kata eşdeğer olmalıydı. Daha kötülerini de atlatmıştı. Ama bilinci yerindeydi. Hazırlanabilir, kendini savunabilirdi.

Ben daha tek kelime edemedim Mendoza'nın iki adamı onun cansız bedenini yan tarafa bıraktı ve o da sessizce gözümün önünden kayboldu.

21

*Sefalet arkadaşlığı sever,
Bu da benim ani popülerliğimi açıklıyor.*
-T-SHIRT

Reyes'in düşüşünü izledim, bir şey yapmasını beklerken boğazımdan duyamadığım bir çığlık koptu. Tepki vermesini. Kendini kurtarmasını. Ne de olsa Reyes'ti. Her şeyi yapabilirdi. Uçabilir, yok olabilir ya da filmlerde olduğu gibi aşağı inerken bir şeye tutunabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece terk edilmiş binada uğuldayan rüzgârın sesi vardı.

Angel da şoktaydı. Kenarda durmuş, gözleri yuvarlak bir şekilde etrafa bakıyordu.

"Angel," dedim dikkatini çekmek için.

Bana döndü, ağzında ince bir pişmanlık çizgisi vardı.

"Hayır." Ona başımı salladım. Bu imkânsızdı. Hiçbir yolu yoktu.

"O kadar endişeli görünme," dedi Mendoza. "Ona katılabilirsin."

Adamlarına başıyla işaret etti ve beni kenara sürüklediler. İki ceset görebiliyordum ama gerçek gibi görünmüyorlardı. Bu açıdan bakıldığında küçüktüler, parçalanmış aksiyon figürleri gibiydiler. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Mendoza anlamadığım bir şey söyledi. O düşüşten kimse kurtulamazdı. Doğaüstü bir varlık bile. Şeytanın oğlu bile. Orada kıpırdamadan yatıyordu ve ben bunu aklım almıyordu. Hiçbirini.

"Hazır mısın?" Sonunda duydum.

Mendoza öldürmekten zevk alan bir adamdı. Ona verdiği sahte güç hissinden hoşlanıyordu. Ama aynı zamanda gerçek ölümden hemen önceki kısımdan da hoşlanıyordu. İşkence. Alay etmek.

Ona baktım. Ve işimi yaptım. Onu cennete girmeye layık olmadığına karar verdim.

Gözlerimde gördüğü tiksintiden hoşlanmamıştı. Korku beklediği yerde iğrenme buldu. Beni tekrar kenara doğru çevirdi, bir elini sırtıma koydu ve itmeden hemen önce, "Yarım bırakmak yok," dedi.

İleri doğru adım attım ama ayaklarımın altındaki çatı kayboldu. Bitmiştim. Tıpkı Jessica'ya yaptığı gibi beni de kenardan aşağı itmişti. Tıpkı Reyes'e yaptıkları gibi. Ve birlikte ölecektik.

Son bir isyan hareketiyle onlara bakmak için döndüm ve bir elimi havada gezdirdim. Rüya ile gerçeklik arasındaki o saniyede, ruhlarını Satıcı için işaretlemiştim; göğüslerine parlak, arkaik bir sembol nakşetmiştim. Hepsi onundu.

Sonra Angel'ı gördüm. Beni yakaladı. Döndüğümde tekme attım ve o da botumu yakalayıp çekti. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Çok ağırdım. O pisliğin bir planı olduğunu bilmiyordum. Ayağım bir şeye takıldı. Silonun yan tarafından metal bir destek çıkıntı yapıyordu ve Angel ayağımı oraya sıkıştırdı. Ama vücudum takoz tutana kadar düşmeye devam etti. Acı bacağımdan yukarı fırladı ve vücudum silonun kenarına çarparken ayak bileğim büyük olasılıkla kırıldı. Kafatasım metal bir basamağa çarparak kırıldı. Onu tuttum ve hayatımı kurtarmak için dayandım.

Orada baş aşağı asılı kaldım, yönümü bulmaya çalıştım, silonun tepesine baktım ve adamların düşmediğini anlamalarını bekledim. Ayağımı çıkarmak için uzanamazlarsa şimdi beni vurmak zorunda kalacaklardı. Hemen ortaya çıkmadıklarında, sallanan bedenimin altındaki zemine uzun uzun bir kez daha baktım. Reyes hareket etmemişti. Hiç irkilmemişti. İçimi bir keder dalgası kapladı ve gözyaşlarım yüzümden akan kana karıştı. Botuma baktım, ayak bileğim kırıkken onu bir santimetre sola kaydırıp kaydıramayacağımı merak ediyordum, sadece yerinden çıkarıp yolculuğu bitirmeye yetecek kadar.

O anda düşünebildiğim tek şey Reyes olmadan yaşamamanın nasıl bir şey olacağıydı. Bu istediğim bir hayat değildi ve birden Emily Michaels'ın yaptığı şeyi nasıl ve neden yapabildiğini anladım. Sevdği adamı korumak için hayatını nasıl riske atabildiğini. Hapishane bile ölümden daha iyiydi, umutsuzca sevdiklerimizi kaybetmekten.

Ayak bileğimdeki şiddetli acıyla eşleşen bir ıstırap beni öylesine sarmıştı ki, gitmek istemediğim gerçeğinden başka bir şey düşünemiyordum

Onsuz bir hayat. Metal çubuğu ittim ve ayağımı yerinden çıkarmaya çalıştım. Hiçbir zaman intihara meyilli olmamıştım ama hiç bu kadar acı çekmemiştim. En azından duygusal olarak.

"Ne yapıyorsun?" Angel yan taraftan bakarak sordu. "Ayağımı çıkarmama yardım et," dedim.

Ortadan kaybolmadan hemen önce başını salladı ve "Siktir git" dedi. Küçük bok kafalı.

Kırılan ayak bileğimin acısı vücudumda elektrik gibi dolaşırken dişlerim birbirine kenetlendi. Zihnimin gerilerinde bir yerde, üstümdeki çatışma sesini fark ettim. Ürkütücü bir sessizlik havayı kaplamadan önce etrafımda seken silah sesleriyle dikkat kesildim. Başıma hücum eden kanın ve içime işleyen acının etkileriyle savaşıırken, binanın yan tarafından başka bir siyah saçlı adam bana baktı. Ama bu seferki Angel değildi.

"Reyes!" Ona doğru uzanarak bağırdım.

"Kusura bakma şekerim," dedi adam.

"Sadece benim."

Gözlerimi kırıştırdım ve odaklanmaya çalıştım. Satıcı. Orada ne işi vardı? Mendoza ve adamlarının ruhlarını işaretlerken onu da mı çağırmıştım? Bu mümkün müydü?

Dişlerini gösterdi ve omzunun üzerinden başıyla bir işaret yaptı. "Yine de yemek için teşekkürler."

Karın kaslarımı gevşettim ve altımdaki korkunç manzarayı görebilmek için vücudumun üst kısmını aşağı indirdim. Reyes hâlâ kıpırdamıyordu. Satıcı bana doğru uzandı ve pantolonumun paçasını tuttu ve o anda gerçekten de onun elinden kurtulmak istedim. Tutuşunu gevşetmek için diğer bacağımla ona tekme atmayı düşündüm, ama o ters ters baktı ve uyarırcasına başını salladı. "Uh-uh-uh. Sana sürekli söylüyorum," dedi, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı çekerek, "sana canlı ihtiyacımız var. İntihar etmeyi düşünme çünkü senin o itin tekmeledi."

Kalbim o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde kasıldı ki, sanki kayadan yapılmış bir kütle göğsüme yumruk atmış gibi hissettim. Çektiğim acının şiddetinden kurtulamayacaktım. Hâlâ benimle birlikte olabileceğini bilmek bile yardımcı olmadı. Onu istiyordum. Reyes Alexander Farrow'u kollarımda istedim, sıcak, katı ve gerçek.

Bayi beni dikkatlice çatıya indirdi ve ayak parmaklarım yere değdiği anda içime bir acı saplandı. Sağ bacağım çöktü ve

Satıcı düşmemem için beni daha sıkı tuttu. Isırdım, onu ittim ve asansörün giriş kapısına doğru koşmaya çalıştım ama kendi ağırlığımı taşıyamadım. İki adım atamadan tökezledim. Beni yakaladı. İşte o zaman çatıdaki cesetleri fark ettim.

Satıcı omuz silkti. "Sanırım o ikisini çatıdan attıktan ve seni de atmaya çalıştıktan sonra tartışılar ve birbirlerini öldürdüler. Böyle bir şey yapacakları kimin aklına gelirdi?"

"Bana uyar," dedim Mendoza'nın cesedine bakarak. "Lütfen, indirin beni."

Beni kollarına aldı ve merdivenlerden asansöre kadar taşıdı.

Beni yakın tutarak, "Sana canlı ihtiyacımız var, şekerim. Artık itlere katılmayı düşünme, *tamam mı?*"

Bayi'nin sözleri tutunduğum hıçkırıkları yerinden oynattı ve ağladım, çığlık attım ve ona karşı öfkelen dim. Beni daha sıkı çekti ve ondan gerçek bir empati yayıldığını hissettim. Bir iblisin, bir Daeva'nın empati hissedebileceği kimin aklına gelirdi?

Yere vardığımızda oradaki adamlar da ölmüştü. "Ruhlarını işaretlemiş olabilirsin," dedi Krupiye işaret ettiğim yere, Reyes'in cesedine doğru yürürken.

Satıcının elinden kurtuldum ve Reyes'in yanına düştüm. Mükemmel görünüyordu. Dayaktan dolayı kanı vardı ama onun dışında mükemmel görünüyordu. Sakin. Uzun kirpikleri yanaklarına doğru uzanıyordu. Boynunda nabız hissettim. Bekledim. Parmaklarımın yerini değiştirdim ve tekrar bekledim. Hiçbir şey yoktu.

"Reyes," dedim, gözlerini açması için onu zorlayarak. "Reyes, lütfen."

Krupiye bir elini omzuma koydu ve beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Vücudumu onunkinin üzerine örtmüştüm ve parmaklarımı nazikçe yüzünde gezdiriyordum.

Satıcı'nın eli sıkılaşıırken aynı anda bir varlık hissettim. Başımı kaldırdım ve Reyes'in bedeninin yanında bir karanlığın biriktiğini gördüm. Karanlık kalktı ve insana benzeyen bir şekle büründü ama orantıları tam olarak doğru değildi. Ancak tam olarak şekillendikten sonra onun Reyes olduğunu anladım, ama sadece kısmen. İblis tarafı ortaya çıkmıştı. Satıcı aramızda ilerlerken devasa bir cüsseye sahipti ve üzerimizde yükseliyordu.

Artemis yanımda belirttiğinde dizlerimin üzerinde debelendim, gırtlak hırıltıları etrafımızda yankılanıyordu. Satıcı çizmesinden hançeri yavaşça çıkarırken onu kendime doğru çektim. Ne zaman bir hamle yapsa Reyes hırıyordu.

Siyah bakışları benden Artemis'e ve Satıcı'ya doğru hareket ediyordu. Bakışlar bana her yöneldiğinde Artemis'i tutmak için tüm gücümü harcadım. Onu tanımıyordu, son birkaç haftadır birlikte olduğu adamı.

Reyes'in tüm sade güzelliğine, akıcı çizgilerine ve pürüzsüz dokularına sahipti; sadece gözleri daha derin ve daha siyahtı ve gördüğüm iblisler gibi jilet gibi keskin dişleri vardı. Fiziksel bedeni öldüğünde olan şey bu muydu? Tüm uyarılar bunun için miydi?

Satıcı yavaşça ve sonsuz bir dikkatle bıçağı bana uzattı. "Öldür onu," dedi, sesi yumuşak ve telaşsızdı. "Yoksa herkes ölür." Tekrar bana döndü. "Dünyayı yok edecek, şekerim. Ve içindeki her şeyi."

Rocket'ın önsezisi beni çok etkiledi. Onu öldürecek kişinin ben olacağımı söylemişti. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı konusunda beni uarmıştı, korkunç sonuçları olmadan olmazdı. Kastettiği bu muydu? Onu öldürmemem dünyanın yok olması anlamına mı geliyordu?

Ben daha fazla düşünmeden Reyes Satıcıyı kenara itti ve bana doğru hamle yaptı. Zamanı yavaşlatarak hem Artemis'i hem de Reyes'e saldırmaya başlamış olan Krupiye'yi geri çektim. Ayağa kalktım ve Satıcı ile Artemis'e hayretle baktım. Zamanı geri çekmeme rağmen hâlâ ileri atılıyorlardı, özleri bulanıktı, çok hızlılardı. Ama ben daha hızlıydım.

Kendisi de bir bulanıklık olan Reyes'in yanına gittim ve elimi yakışıklı yüzüne koydum. Yarı iblis bile olsa, eskisinden daha çarpıcı, daha karanlık ve esrarengizdi. Elimden kurtulup birkaç santim ilerlediğinde, dişleri şahdamarımı parçalamak için açıldığında, bıçağı kalbine yerleştirdim ve deriyi zar zor kırarak ittim.

Durdu. Bıçağı baktı. Sonra tekrar bana. Ve yüzünde tanıma parladı. Bıçak çoktan sadece bir iblisin hissedebileceği zehri yaymaya başlamıştı. Bıçağın girdiği noktanın etrafına bir siyahlık yayılmaya başlamıştı ama dikkati benim üzerimdeydi.

İblis tarafı çözüldü ve Reyes yeniden ortaya çıktı. Geriye doğru tökezledi ve sanki içinde bulunduğu sersemlikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Zamanın geri gelmesine izin verdim ve saldırmasını engellemek için Artemis'i kendime doğru çektim. Satıcı ne yaptığımı fark etti ve ilerleyişini durdurdu. Ama zaman bir tren gibi üzerime doğru geri sıçradığında, acı da arttı. Dizlerim büküldü ve Reyes'in bedeninin üzerine düştüm ama gözlerimi onun cisimsiz özünden ayırmadım. Dizlerinin üzerine çöktü, başını bir kez daha salladı, sonra ellerinin arasına bıraktı, yönünü bulmaya çalışıyordu.

"Bana geri dön," diye fısıldadım ona. Ona emrettim. "Rey'aziel, bana geri dön."

Bakışları benimkilere kaydı ve dediğimi yaptı. Geri geldi.

Sonra önümdeydi ama Artemis sakinleşmişti. Yüzüme dokunduğunda inledi ve burnuyla elini dürttü. Adam onu çabucak okşadı.

Yere baktım, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine kayıyordu. "Bana geri dön," diye tekrar emrettim.

Tekrar kafamı kaldırdığımda sırtıyordu. "Beni öpmek zorundasın, tüm peri masallarında olduğu gibi."

"Seni öpmek mi?" diye sordum.

"Önce evet demelisin, sonra beni öpmelisin."

Uzaktan siren sesleri duydum ve polisi kimin aradığını merak ettim. "Evet demek zorunda mıyım?"

Yanımda oturdu ve başını salladı. "Peki neyi kabul ediyorum?"

"Bu basit bir evet/hayır sorusu, Dutch."

Teklifi. "Bana şantaj yapıyorsun." Yardım edemedim ama dehşete düştüm. Ve biraz da gururlandım.

Omuz silkti. "Gereken buysa, tamam."

Yüzüne baktım, kanlı ve bereliydi ama hâlâ o kadar yakışıklıydı ki kalbim sızladı. "Evet," dedim, kalbimde her zaman vereceğimi bildiğim cevap için onu bekletmekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ederek. Onsuz yaşayamazdım. Bu, bir ayçiçeğinin güneş olmadan yaşamasını beklemek gibi bir şey olurdu. Daha fazla uzatmadan ağzımı onunkinin üzerine koydum.

Ağzımın altından yumuşak bir nefes çekti. Geriye yaslandım. Cisimsiz bedeni ait olduğu yere geri dönmüştü. "Cennet gibi görünüyorsun," dedi.

"Bu garip, çünkü cehennem gibi görünüyorsun." Güldü, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum.

Krupiye hayal kırıklığına uğramış gibi, "O iyi," dedi.

Sonra başka bir ses duydum. Bir kadın sesi. Belirgin bir nazal niteliği olan bir ses.

"Ee?" diye sordu, yanımda durup çıplak ayak parmaklarını toprağa vurarak. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Vücuduna baktım, her şeyi tüketen bir korku içimi kapladı. Hayatta olmazdı. Hayatımın geri kalanında o cadıya katlanmamın hiçbir yolu yoktu.

"Ağlamak mı?" Ben

sordum. "Ben

ölüyüm, değil mi?"

"Oldukça."

"Bu senin hatan."

Sirenler yaklaşıyordu. Bütün bunları nasıl açıklayacaktım? "Jessica, bak," dedim, onu acele ettirmeye çalışarak, "karşıya geçmek zorundasın. Bunu yapamam.

bu seninle."

"Çapraz mı? Senin içinden mi?" Benimle alay etti. "Ölmeyi tercih ederim."

Bariz olanı göstermeye başladım ama daha tek bir kelime bile edemedim ortadan kayboldu. Bir numaralı düşmana dönüşen eski en iyi arkadaş tarafından rahatsız edilmek Nisan ayındaki Tornado Alley gibi berbat olacaktı.

Satıcıya baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, silindir şapkası bir tarafa tünemiş bir halde duruyordu. "Bay Joyce'un ruhu," dedim, ona henüz belli bir pazarlık yapmadığımızı hatırlatarak.

Önce bir omzunu, sonra ağzının bir köşesini, sonra da şapkasının kenarını kaldırarak sessiz bir selam verdi. "Hepsi onun."

İçimi bir rahatlama kapladı ama kısa sürdü çünkü resmi araçlar bize doğru hızla geliyordu. Ajan Carson diğer üç cipi olay yerine yönlendirdi. Durmak için direksiyonu kırdığında üzerinde kurşun delikleri vardı ve üzerimi tozla kapladı. Şüpheli hareketi, bıçağı hızlıca saklamam için mükemmel bir kılıf sağladı, toz etrafımıza çökmeden önce kırılmamış ayak bileğimin botuna kaydırıldı.

Dışarı çıktığında kot pantolonumun paçasını düzleştirdim ve "Bunu kesinlikle bilerek yaptın" dedim.

Adamları araçlardan fırladı ve Reyes sakinleşirken o da bana doğru koştu. Biri ona olduğu yerde kalmasını söyledi ama o yine de ayağa kalktı. Çok inatçıydı.

Jessica'nın boğazında nabız olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Carson," dedim.

Ona bakamadım. Uzun, çok uzun bir düşüş olmuştu ve bu belli oluyordu. Etrafa bakındım. Satıcı gitmişti elbette.

Bir görevli ayağa kalkmama yardım ederken, "Çatıda daha fazlası var," diye ekledim. Ağırlığımı kırık olan ayağımdan uzak tutmak için tek

ayağımın üzerinde dengede durdum. İyileşecekti

birkaç gün içinde. Alçı beni sadece rahatsız ederdi, bu yüzden yaralarımın boyutunu belli etmedim. "Onlardan kaçtıktan sonra silah sesleri duydum."

Ajan Carson bana dikkatini vermeden önce birkaç emir verdi ve adamları asansörlere gönderdi. "Sanırım bir açıklamanız var." Önce bana, sonra Reyes'e, sonra tekrar bana baktı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve omuz silktim. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Çok sayıda polis arabası, ışıkları yanıp sönerek ve sirenleri çalarak alana doğru hızla ilerliyordu.

"Acele edin," dedi ve adamlarından birine onlara rehberlik etmesini emretti. "Böyle bir şey olabileceğinden endişelenerek sizi takip ediyorduk."

Reyes beni yanına çekti, ağırlığımı ustaca bir soğukkanlılıkla kaldırdı. "O zaman geç kaldın," dedi, sinirlenmiş görünüyordu.

Bob Amca da kaptan gibi ortaya çıktı ve onun takımımızda olmasının nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ubie için konuşacak birinin olması iyi olmaz mıydı? Eskiden babamla uzun uzun konuşurdu, ama aralarındaki ilişki biraz soğumuş gibiydi, bu da beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Belki de kaptanın tüm bu ayrılık olayına dahil olması onun için iyi olurdu.

Koşarak geldi ama bir şey söyleyemeden Reyes beni kollarına aldı ve Ubie'nin cipine doğru taşıdı. Reyes'in yedi katlı bir tahıl asansöründen düşmüş gibi görünmesi kimseyi endişelendirmemişti. En azından kıyafetleri öyleydi. Koyu teni lekesizdi, kusursuzdu ve bu öpüşmemizin bir sonucu muydu yoksa ışık hızında iyileşme konusundaki doğal yeteneği miydi, bilmiyordum.

Reyes, Carson'a "Şu an için ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzu varsayıyorum," dedi.

İtiraz etmeye başladı ama Reyes'in yüzündeki kararlı ifadeye bir kez bakınca ikna oldu. "İlk iş olarak ikinizin de ifadesine ihtiyacım olacak-"

"Eve gitmesi gerekiyor," dedi Bob Amca'ya, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Ubie başıyla onayladı, Ajan Carson'a bir selam daha verdi, sonra Reyes'e kapıyı açmak için yürüdü, beni içeri oturttu, hareketleri nazik ve telaşsızdı. Profili o kadar güçlü, o kadar inanılmaz derecede mükemmeldi ki bakmamak elde değildi. Onun zarifliğine alışıp alışamayacağımı merak ediyordum. Göz kamaştırıcı mükemmelliğine. Muhtemelen alışamayacaktım.

"Evet," dedim, ilk seferinde beni duymamış olabilir diye cevabımı tekrarladım.

Aradan geçen zamana rağmen, dolgun ağzının köşelerinde büyüleyici bir gamze kümesi belirdi. "Bunu zaten söylemiştin."

"Biliyorum. Sadece beni duyduğundan emin olmak istedim." "Bu hissi bir an olsun aklından çıkarma."

"Neden?" Şüpheyile sordum.

Cevap vermedi. Onun yerine Ubie'ye bize doğru gelmesini işaret etti.

"Manzarayı engellemenin bir sakıncası var mı?" Reyes ona sordu. Ubie'nin kaşları endişeyle birbirine kayınca açıkladı. "Hemen iyileşmeye başlayacak. Bunun ayarlanması gerekiyor."

Ayak bileğimden bahsettiğini anladığımda nefesim kesildi. Alevler içinde kalmış gibiydi ama daha önce yaşamadığım bir şey değildi. Yine de, Reyes'in bunu ayarladığı düşüncesi -hatta ayarlanmış olması- beni dehşete düşürdü.

Bob Amca başını salladı ve vücudu oradaki memurların görüşünü engelleyene kadar ağırlığını kaydırды.

Reyes'in kolunu kavradım ve botumdan kayarken onu pençeledim. Ubie bir elini sıyırıp kendi elinin içine aldığında neredeyse beni yerimden kaldıracaktı. Reyes alt ekstremitelerimi inceledikten sonra, ki bunu yapmak için kendimi zor tutuyordum, bana tekrar baktı, derin maun gözleri sempatik bir şekilde "Isır" dedi.

Korku kafamın içinde nükleer bir patlama gibi yükseldi. "Belki de-"

Küçük alanda keskin bir patlama sesi duyuldu ve içime saplanan acı çevremizdekilerin başını döndürecek kadar yüksek bir soluğa neden oldu. Reyes'in kolları anında bana sarıldı ve ben de ona tutundum, acı -o kadar yüksek ve hızlı bir acı ki neredeyse bayılacaktım- artarken bir çılgılığı omzuna gömdüm. Acı içinde bağırmayacağıma güvenilebileceğim kadar dayanılabilir bir seviyeye ulaştığında, tutuşumu hafiflettim. Ancak o zaman Bob Amca'nın hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim, kalın parmakları parmak uçlarım görünene kadar benimkini sarmalamıştı.

*Birden LEGO'ya basmaya kadar bir
ölçekte, ne kadar acı çekiyorsunuz?*

-HASTANEDE İMZA

Tüm dünyada ya da en azından ofis çevresinde Büyük Silo Trajedisi olarak bilinen olaydan iki gün sonra, bir elimde koltuk değneği, diğer elimde dava dosyası, New Mexico Kadın İslahevi'nin girişine doğru oldukça acı bir şekilde topallayarak yürüdüm. Cookie, Miranda'ya ne olduğunu bulmayı başarmıştı. Dava dosyasının bir kopyasını aldı. Ona ne olduğunu, neden bir teleferiğe musallat olmayı seçtiğini ve tacizci annesine ne olduğunu açıklıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde katılmam gereken bir cenaze töreni vardı ama bu sabah sadece ve sadece bir kadın için ayrılmıştı: Miranda'nın annesi. Kızını o kadar ağır bir şekilde istismar etmişti ki, kız ölse bile bunun ruhsal etkilerinden kurtulamayacaktı.

Bilmem gerekiyordu. Kızına yaptığı şey vicdansızcaydı. Herhangi bir pişmanlık duyup duymadığını bilmem gerekiyordu. Yaptıklarının sorumluluğunu alıp almadığını. Yaptıklarının muhteşem çocuğunu ne kadar etkilediğini biliyor muydu? Eğer umursuyorsa. Bir insanın böyle bir şeyi nasıl yapabildiği benim anlayış alanımın çok ötesindeydi. Sosyopat mı olmalıydı? Yoksa tam bir kaltak mı?

Bob Amca'nın etrafında dolandığım bazı ipleri çektim ve bir görüşme ayarlamak için kadın ıslahevini aramasını sağladım. Onlara APD için bir dava üzerinde çalışan bir danışman olduğumu ve Bayan Nelms'i eski bir dava hakkında sorgulamam gerektiğini söyledi. Bu da neden büyük bir camın önünde oturup Miranda'nın annesinin gelmesini beklediğimi açıklıyordu.

Neyse ki kızının ölümünden dolayı hapisteydi ama hiçbir zaman suçunu kabul etmemiştir. Mahkeme tutanakları, akranlarından oluşan bir jüri onu mahkum ettikten sonra bile masum olduğunu iddia ettiğini gösteriyordu. Yargıç onu on beş yıl hapse mahkum ettikten sonra bile. Muhtemelen birkaç yıl içinde şartlı tahliye olacaktı. Testimi geçemezse, bekliyor olacağım.

İri yarı bir kadın odaya girdi. Şaşırmıştım. Tutuklama kaydındaki sabıka fotoğrafında Bayan Nelms acı verecek kadar zayıftı, yüzünün hatları acımasız bir çölün düzlükleri gibi sert ve çatlaktı. Büyük evdeyken kilo almış ve korkunç derecede ağarmış saçlarını kestirmişti. Artık saçları kısaydı ve bir uyuşturucu bağımlısından çok, bir Rus kız okulunun sadık başöğretmenine benziyordu. Her iki görünüm de çekici değildi.

Karşıma oturdu, telefonu açarken meraklı bakışlarla beni izliyordu. Ben de aynısını yaptım ve temiz, engelsiz bir şekilde onu okumak istediğim için sadece tek bir kelime söyledim.

"Miranda."

Dışarıdan gözlerini kırptırdı ve sadede gelmemi bekledi. İçten içe savunması yükseldi. Nabızı hızlandı. Kasları gerildi.

"Onu sen mi öldürdün?" Devam ettim.

Dudaklarını birbirine o kadar sert bastırdı ki bembeyaz oldular. Sonunda konuştuğunda, beklemediğim bir şiddetle konuşmuştu. "Miranda'yı ben öldürmedim."

İçimden bir şok dalgası geçerken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Yalan söylemiyordu. Tamamen değil. Ama Miranda'nın anlattıklarından, bu kadın tarafından korkunç ve acımasızca istismar edildiğini anladım. Zihnimde dava dosyasını gözden geçirdim. Miranda'nın cesedini Sandia Dağları'nda, neredeyse tramvay yolunun tam altında bulmuşlardı. Onu bulduklarında kesin ölüm nedenini belirleyemeyecek kadar çürümüştü ama kanıtlar en çok kafasına aldığı künt cisim travmasına işaret ediyordu. Kafatasında iki çatlak vardı. Her ikisi de subdural hematoma neden olmuş olabilir. Her ikisi de ölümüne sebep olmuş olabilir. Ayrıca ayak bileklerinde ve el bileklerinde bağ izleri ve cildinde çok sayıda morarma olduğunu gösteren renk değişiklikleri vardı.

Bu kesinlikle Bayan Nelms'i mahkum etmek için yeterli değildi. Aslında, neredeyse tam tersini gösteriyordu. Herhangi biri Miranda'yı kaçırabilirdi. Herhangi biri onu bağlayıp öldürebilirdi. Ama savcılık bunu kanıtlamıştı.

Bayan Nelms, Miranda'nın ne kadar süredir kayıp olduğu konusunda yalan söylemişti. Cesedi bulunmadan iki hafta önce kızının kayıp olduğunu bildirmişti ama adli tıp en az bir aydır vahşi doğada olduğunu gösteriyordu. Zaman çizelgelerinin uyuşmaması, Miranda'nın kısa yaşamı boyunca çok sayıda kırık ve acil servise tekrar tekrar yapılan ziyaretler gibi diğer ikinci derece kanıtlarla birleştiğinde, jürinin onu daha hafif bir suç olan ölümle sonuçlanan ağır çocuk tehlikesinden suçlu bulması için yeterliydi. Savcılık, muhtemelen daha fazlasını elde edemeyeceklerini bildiğinden, buna razı oldu.

"Onun ölümüyle hiçbir ilgim yok," diye ekledi. Bir gemi dolusu kızgınlık olmasına rağmen, gözlerinde en ufak bir suçluluk kıvılcımı yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Miranda'dan hissetmişim. Karşıya geçtiğinde hissetmişim. Bu kadın onun ölümüne sebep olmuştu. Yapmak zorundaydı.

Öne doğru eğildim, Miranda'nın ölümünün nedenini öğrenmeye her zamankinden daha kararlıyım. "O zaman kim yaptı?"

"Buraya bu yüzden mi geldin? Davamla ilgili beni sorgulamak için mi? Gardiyanlar başka bir dava için olduğunu söylediler. Ben de oğlumla ilgili olduğunu düşündüm."

"Marcus? Başlı belada mı?"

Bana ters ters baktı ve söyleyecek başka bir şeyi olmadığını açıkça belli etti.

Belki de o bir sosyopattı ve benim ondan suçluluk duymamamın nedeni, onun hiç hissetmemesiydi. Ama Marcus'un adını söylediğimde tepki vermişti. İrkildi, hareketi hızlıydı, neredeyse görünmezdi. Ve içinden bir duygu dalgası fıskırdı. Beklediğim bu değildi. Daha iyi bilmesem, bunun korku olduğunu söyledim. İnsan kötü bir şey yaptığında ve bunu kimsenin öğrenmesini istemediğinde ortaya çıkan türden bir korku. Bu konuda tecrübem olduğundan değil.

Birden başka bir yerde olmaya başladım.

"Peki," dedim dirseklerimi önümdeki masaya koyarak, "Miranda'nın ölümünden doğrudan sorumlu olabilirsiniz ya da olmayabilirsiniz, ama kesinlikle katkıda bulundun. O artık daha iyi bir yerde, senin gibi canavarların ona bir daha asla zarar veremeyeceği bir yerde."

Bayan Nelms yüz ifadesini düzeltti ve daha fazlasını söylemeyi reddetti. Bunun bir önemi yoktu. Almak için geldiğim şeyi almıştım. Görmem gereken şeyi. Yaptığı şey için hiç pişmanlık duymuyordu. Kızını öldürmüş olsun ya da olmasın, o bir canavardı ve yaptıklarından dolayı cehennemde yanmasını sağlamaya niyetliydim.

Gelecekte birileri topu düşürür ve öldükten sonra yanlış yöne gönderilirse diye, elimi cama koydum, kaslarımı gevşettim, zihnimi temizledim ve başka bir uçağa geri adım attım. Buraya daha önce de gelmişim. Reyes'in sonsuz ateşini bu uçaktan görmüştüm. Cildini yalayan, her santimini okşayan alevleri görmüştüm. Ve bu düzlemde, önümde oturan kadının gerçek doğasını görebiliyordum. Ruhunu görebiliyordum, soğuk, karanlık ve dev bir uçurum gibi boş.

Elimi aramızda gezdirdim, parmak uçlarımı cam bölmede gezdirdim, özümü ona doğru süpürdüm ve ruhunu işaretledim. Orada otururken, içindeki karanlığın içinde bir enerji şekillendi. Bunu daha önce Reyes'te görmüştüm. Ruhunda değil ama derisine basılmıştı. Cehennem haritasının bir parçasıydı, dövmelelerinin bir parçasıydı ve Bayan Nelms'in ruhunu doğru yere gönderdiğimi biliyordum.

Sırıttım ve ahizeye doğru konuştum, ses tonum gerçekçiydi ve bir şekilde doğruyu söylediğimi biliyordu. Ağzımdan çıkan her kelimeyi ben söylerken kabul ettiğini hissedebiliyordum. "Cehennemde çok ama çok uzun bir süre acı çekeceksin."

İçini bir korku kapladı. Bir an afalladı, sonra ahizeyi kapattı ve gitmek için ayağa kalktı. Ona hızlı bir göz kırptım, sonra ben de aynısını yaptım. Gitmem gereken yerler ve görmem gereken insanlar vardı.

Misery'ye döner dönmez Cookie'yi aradım. "Bir adrese ihtiyacım var," dedim cevap verdiğinde. "Marcus Nelms. Şu anda nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

* * *

Albuquerque'nin yaklaşık otuz dakika doğusunda küçük bir kasaba olan Moriarty'de I-40'tan çıktım ve doğruca Central'a yöneldim. Marcus Nelms yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Cookie'nin söylediğine göre on iki yaşından beri çeşitli suçlar nedeniyle hapse girip çıkmıştı ama en çok da uyuşturucu madde bulundurmaktan. Beni küçük bir mobil ev parkına götüren birkaç dönemeçten sonra, telefonum bir mesajla beni uyarırken bir tanesinin önünde durdum. Cookie bana Marcus'un son sabıka fotoğrafını göndermişti. Zaten zor bir hayat sürmüş, hoş görünümlü bir çocuktu.

Dışarı çıktım ve sallantılı bir merdiven setine ulaşana kadar süt ve yaban otlarının arasından yürüdüm ve hayatımı kendi ellerime aldıktan sonra ön

Kapı. Dışarıda araç yoktu ve içeride de ışıklar yanmıyordu, evde kimse görünmüyordu ama yine de kapıyı çaldım. Üçüncü ve en agresif denememden sonra, kapı açılmadan birkaç saniye önce cep telefonunun kâğıt inceliğindeki duvarlarında rahatsızlığı hissettim.

Yarıktan bir çift koyu renk göz baktı. Bay Marcus Nelms'e aitti. Kendimi daha resmi göstermek için ona özel dedektiflik lisansımı gösterdim ve "Bay Nelms, üzerinde çalıştığım bir dava hakkında sizinle konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Meşgulüm," dedi, sesi derin ve halsizdi. Belli ki onu uyandırmıştım.

"Marcus," dedim bağlantı kurmaya çalışarak, "benim adım Charley Davidson. Özel dedektifim. Başın belada falan değil. Sana sadece birkaç soru soracağım, sonra gideceğim. İçeri girebilir miyim?"

Tereddüt etti, sonra yüksek sesle iç geçirdi ve kapıyı açtı. Üstsüz duruyordu, kot pantolonu kalçalarına tam oturuyor ve altına komando giymeye karar verdiği gerçeğini ortaya çıkarıyordu. Çok zayıftı, sağlıksız cildi uzun süre uyuşturucu kullandığını gösteriyordu ve saçları en az bir haftadır yıkanmamıştı, yine de kötü kokmuyordu. Tek bir lambayı yaktığında karanlık oturma odasına adım attım. Burayı, cılız bir koltuğa doğru ilerlememe yetecek kadar aydınlattı.

Onu daha iyi anlayabilmek için biraz zaman ayırdım. Annesine karşı hissettiğim soğukluk onda yoktu. İçi sıcacık değildi ama soğuk da değildi. Hesapçı. O ... savunmasızdı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu enerji içeceğini açıp büyük bir yudum alırken. Adem elması bir yükselip bir alçalıyor, yağ dokusundan yoksun oluşu onu kolayca görünür kılıyordu. Odadaki diğer tek koltuğa, benimkinden biraz daha dolgulu olan bir başka köhne koltuğa çöktü. Çıplak ayaklarını sehpa olarak kullandığı süt sandığının üzerinde çaprazladıktan sonra tüm dikkatini bana verdi.

"Oda arkadaşın var mı?" Hazırlıksız yakalanmak istemediğim için arkama bakarak sordum.

"Şu anda değil. Kız arkadaşım beni birkaç hafta önce terk etti." Kutunun üst kısmına baktı. "Bağlılık sorunlarım olduğunu söyledi. Seni Johnny mi gönderdi?"

Uzun bir yudum daha aldı, ben de hemen konuya gireyim dedim. "Johnny'nin kim olduğunu bilmiyorum ama sana anneni sormak istiyorum."

İçmeyi bıraktı, hafifçe öksürdü ve sonra, "Orospu benim annem değil. Herhangi bir şeye cevap vereceğimi sanıyorsan yanlış yere geldin.

onun hakkında. Zaten onu yıllardır görmedim."

Ondan yayılan nefreti hissettim, ama başka bir şeyi de. Acı. Nefes aldığım da boğazımın arkasını yakan yoğun, yakıcı bir acı. Ya öyle ya da arka tarafta bir metamfetamin laboratuvarı vardı ve ben zehirli dumanı soluyordum. Bu berbat olurdu.

Kirli ön pencereden dışarı baktı ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu.

Bir kalp atışı bekledim, duygularının dengelenmesi için zaman tanıdım, sonra şahdamarına saldırdım. "Miranda'yı öldürmediğini söylüyor."

Bir sonraki darbe karnıma inen bir yumruk gibiydi ama o kıpırdamamıştı. İki büklüm olma dürtüsüyle savaştım, acısı çok güçlü, çok boğucuydu. Yine de hareket etmemişti. Yüz ifadesi değişmemişti.

Tek söylediği "O bir yalancı" oldu.

"Sana inanıyorum. Sadece Miranda'nın kaybolduğu zaman hakkında ne hatırladığınızı bana anlatabilir misiniz diye merak ediyordum. Bu davama gerçekten yardımcı olur."

"Peki bu hangi dava olabilir?" diye sordu. Kaşlarını çatarak bana baktı. "O hapiste. Başka ne olabilir ki?"

"Miranda için adalet var," dedim ama işe yaramadı. Çoktan konuyu saptırmaya başlamıştı, sanki bir sonraki yemeğiymişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu, her ne kadar ondan çok az ilgi duyduğumu hissetsem de. Konuyu değiştirmek için bir manevraydı bu. Beni tetikte tutmak için.

"Adın neydi senin?"

Olabildiğince tehditkâr olmayan bir şekilde öne doğru eğildim ve yavaşça konuştum, söylediğim her kelimeye tepkisini ölçtüm. "Benim adım Charley ve bana kız kardeşinle ilgili hatırladıklarını anlatmanı çok isterim."

Kardeşim. İşte o zaman, sanki dün ölmüş gibi sıcak ve çiğ olan kederi beni yine tam ortamdan vurdu ve birden neden uyuşturucu kullandığını anladım. Kız kardeşinin ölümünden dolayı hala çok fazla acı ve suçluluk duyuyordu, bununla başa çıkabilmesinin tek yolu kendi kendini tedavi etmektir. Ama daha iyi yollar da vardı. Onları bulmasını sağlamak için hemen o anda ciddi bir söz verdim.

"Cesedi bulunmadan önce bir ay boyunca kayıptı. Kaybolmadan önce ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir içki daha aldı ve suçluluk duygusunun ağırlığı altında çenesi çalışarak pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Annen ona zarar verdi mi?"

Bana kaşlarını çatmadan önce yüksek sesle alay etti, gözleri parlıyordu, derinliklerinde belirgin bir ıslaklık birikiyordu. "Polislere bir bok söylememişken sana bir şey söyleyeceğimi nereden çıkardın?"

"Ben polis değilim ve bu işte sadece ve sadece Miranda için varım." "O öldü. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, değil mi?"

Onun çektiği eziyeti görmek çok zordu. Benim de gözlerim yaşıyordu, teleferikteki korkmuş küçük kızı hatırlıyordum, onun çaresizliğini, umutsuzluğunu hatırlıyordum. Hiçbir değeri olmadığına dair inancını. "Sen ondan birkaç yaş daha büyüktün," dedim. "Belki de bir şekilde kendini sorumlu hissediyorsundur."

Yavaş, hesapçı bir gülümseme belirdi. Öne doğru eğildi, yüzü saçlarıma, ağzı kulağıma değene kadar aramızdaki mesafeyi kapattı ve "Öldüğüne sevindim" dedi. Nefesi göğsünde düğümlendi ve daha fazlasını söylemesi bir an aldı. "Keşke hiç doğmamış olsaydı."

Sözleri kulağa ne kadar acımasız ve olağandışı gelse de, ne kadar şiddetle söylese de, beni inandırmak istediği anlama gelmiyordu. Ondan gelen hiçbir nefret hissetmedim. Ne kötü niyet ne de aşağılama. Sadece derin bir saygı ve zayıflatıcı, kesici bir suçluluk hissettim. Son zamanlarda bu çok sık oluyor gibiydi.

Beni kendisinden uzaklaştırdı ve koridorda ilerlemeye başladı. Kendini toparlaması için ona bir an verdikten sonra ben de onu takip ettim. İçinden keder aktığını hissedebiliyordum, bu yüzden kapıyı çalmadan küçük bir banyonun kapısını açtım. Yüzüne su sıçratırken acı içindeydi. Yanındaki lavabonun üzerinde bir şişe reçeteli hap vardı. Dosyasına göre yıllardır intihara meyilliymiş ve tahminimce bu haplar çok güçlü bir ağrı kesiciydi. Bu kadar acıyı maskeleyerek için güçlü bir şey gerekiyordu.

O yüzünü yıkarken ben de içeri girdim. "Marcus," dedim elimden geldiğince yumuşak ve tehditkâr olmayan bir sesle, "onun ölümünden aslında senin sorumlu olmadığının farkındasın, değil mi?"

Bana çapkınca bir göz kırptı. "Elbette."

Şişeyi açtı, iki büyük beyaz ağrı kesiciyi avucuna bıraktı, sonra ağzına attı. Yutkundu, bir süre bekledi, sonra suçluluk duygusu onu yiyip bitirirken yere çöktü. En başta uyuşturucuya yönelmesinin nedeni buydu. Birden her şeyi çok iyi anladım. Şansı varken kız kardeşine yardım etmediği için kendini suçlu hissediyordu. Onu sevmişti. İçinden geçenleri hissedebiliyordum.

"Lütfen bana o kaltağın yakın zamanda hapisten çıkmayacağını söyleyin," dedi.

Yanında diz çöktüm. Kız kardeşi gibi ona da küçük yaştan itibaren hiçbir değeri olmadığı öğretilmişti. Özünde bir değeri yok.

Ona doğru yaklaşırken gövdeyi çok sıkı hissediyordum. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin, Marcus?"

"Ona ne olduğunu neden umursuyorsun?" diye sordu. "Kimse umursamadı. Annem sadece bir komşusu sorular sormaya başladığı için kayıp ihbarında bulundu. Gideli iki haftadan fazla olmuştu." Bana baktı. "Bunu hayal edebiliyor musun? Polisi aramayı bile düşünmeden önce iki lanet hafta."

"Marcus," dedim, avucumu usulca dizine koyarak.

Havluyu iki eline almış, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıkıyordu. Anıları canlandırmak ona zarar veriyordu. Şişeyi lavabodan alıp ağzına götürdü, en az bir tane daha yuttuktan sonra kenara koydu ve bir eliyle gözlerini kapattı. "Evden atılmıştık ve halamın evinde yaşıyorduk, o da evi satmaya çalışıyordu. Kaliforniyalı zengin bir adamla evlendi ve ev satılana kadar orada kalabileceğimizi söyledi."

Bu Miranda'nın neden şehrin o bölgesinde olduğunu açıklıyor. Bulunduğu yerin etrafındaki mülkler lüks mülklerdi ve Bayan Nelms bana hiç parası varmış gibi gelmemişti.

"Bir şeyler doğru değildi," diye devam etti. Eli havlunun etrafında kenetlendi. "Farklı davranıyordu. Kız kardeşinin evini istediğini ama parasının yetmediğini söyleyip duruyordu - sonra takım elbiseli bir adam geldi ve konuştuklarını duydum. Annem bizim için hayat sigortası yaptırıyordu." Bana bakmak için elini indirdi.

Banyoda daha fazla ışık vardı ve sonunda gözlerinin rengini seçebildim. Ela yeşiliydi.

"Miranda'yı öldürecekti. Bunu biliyordum. O andan itibaren ona her baktığında yüzünde bir gülümseme vardı." Yanaklarını sildi. "Hayır, bu sırtış. Ve benimle evle ilgili yapacağımız her şey hakkında konuşmaya başladı. Bir havuz, ıslak bir bar ve büyük bir televizyon istiyordu. Kız kardeşi güzel şeylere sahip olabiliyorsa, kendisinin de olabileceğini söyledi. Sonra bir gece odamıza geldi. Giyinmemizi söyledi. Göle gideceğimizi söyledi. Göldü.

Ocak ayının ortasında, gecenin bir yarısı, ama o göle gitmek istedi." Bakışları yanımdan kaydı. "Onu öldürecekti."

Olabildiğince hareketsiz oturdum ve dinledim. Hikayeyi anlatması gerekiyordu.

Miranda'nın hikayesi.

"Ama yeterince hızlı toplanamıyorduk ve Miranda'ya vurdu. Sertçe. Sadece kan hatırlıyorum. Bana gölü unutmamı, onu hastaneye götüreceğini söyledi ama bunun da yalan olduğunu biliyordum. Miranda'yı aldım ve arka kapıdan sıvıştım. Yardım bulana kadar sabaha kadar saklanacaktık ama hava çok soğuktu. Ceketlerimiz yanımda değildi. Ve çok karanlıktı. Kar yağmaya başladığında ısınacak bir yer bulmaya çalışarak etrafta dolandık. Miranda daha fazla gidemeyeceğini söyledi, biz de bir kayanın yanında toplandık." Taze gözyaşları kirpiklerini aşırıp çökmüş yanaklarından süzüldü. "Kollarımda uyuyakaldı ve bir daha uyanmadı." Yüzünü kapattı ve kapalı boğazından geçmek için savaştan hıçkırıkları ısırdı. "Onu taşımaya çalıştım ama çok ağırdı. Onu orada öylece bıraktım. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi." Sonunda bir hıçkırık çabalarını boşa çıkardı ve tekrar yüzünü kapattı.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Marcus, sen sadece dokuz yaşıydın." Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başının arkasını okşamak için uzandım.

"Sonunda ertesi gün teyzemin evine dönmenin yolunu buldum. Annem nerede olduğumuzu bile sormadı." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Miranda'yı bile sormadı. Bir kere bile. Günler geçti ve biz onun hakkında hiç konuşmadık."

Alt dudağımı ısırdım, hapların geri kalanını ondan alma şansımın ne olduğunu merak ettim. Şişeyi tekrar devirdi ve o banyodan çıkmaya hiç niyeti olmadığını anladım. Asla.

"Ve sonra bir komşu Miranda'yı mı sordu?" Yaklaşarak söyledim.

"Evet. Kayboluşunu daha fazla saklayamayacağını düşündü. Kayıp olduğunu bildirmek zorunda kaldı. İşte o zaman bana yalan söylememi söyledi. Miranda'nın bir gece önce yatağında olduğunu ve ertesi sabah ortadan kaybolduğunu söylememi istedi."

Yalan söylediği için onu suçlamaya cesaret edemedim. Bir canavarla yaşıyordu. Belli ki kendi hayatından endişe ediyordu. Ama şu anda ben onun hayatından ondan daha çok korkuyordum. İlaçlar istenen etkiyi yaratıyordu. Başını arkaya yasladı ve kendisini yutmalarına izin verdi.

Durumdan faydalandım ve şişeye uzandım.

"Lütfen, yapma," dedi. Yorgun görünüyordu. Tükenmiş. "Başaramayacaksın." Şişeyi tekrar eline alırken üzerine bir hüznün çöktü. "Sorun değil. Kimse beni özlemeyecek."

"Yanılıyorsun."

Kahkahası küçük odada umutsuz hissettirdi. Mizahsız. "Merak etmeyin. Bu, birilerinin tam zamanında ambulans çağırarak kadar yakın olduğundan emin olmak için intihar etmeye çalışıyormuş gibi yapmak gibi acınası bir girişim değil." Şişeyi kaldırdı ve bana hâlâ bir tane kaldığını kanıtlamak için salladı. "Bu benim kendi Rus ruleti versiyonum."

"Anlamıyorum."

"Bu haplardan birinin ortasında, hangisi olduğunu bilmiyorum, ölümcül dozda siyanür var. Bu yüzden sık sık bir tane alıyorum."

Nefes nefese kaldım ve etiketi kontrol etmek için şişeyi elinden aldım. Oksikodon. Ama içinde gerçekten bunun olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamı kaldırıp baktım, ağzım açıktı. Yalan söylemiyordu.

"Gördüğüm kadarıyla, eğer yaşamaya layıksam, ölümcül olanı almayacağım. Eğer değilsem..." Omuz silkti ve başını tekrar arkaya yasladı.

Pantolonumu yokladım ama telefonum oturma odasındaki çantamdaydı.

"Gitmelisin," dedi, yüzündeki hüznü gülümseme geri gelmişti. "Bu çok gecikti."

23

Kötü kararlar iyi hikayeler yaratır.

-T-SHIRT

Cookie ve ben en iyi yas kıyafetlerini giymiş küçük bir cenaze alayının dış kenarlarında durduk. Onun da benimle gelmesine sevinmiştim. Etrafımızı saran kederin kalınlığı, baskıcı ağırlığı nefes almamı zorlaştırıyordu. Ve bileğim ağrıyordu.

Normalde, duygularımı emen, tıpkı diğerlerinin güneşten D vitamini emdiği gibi çevremdeki insanlardan emen yanımı kapatabilirdim. Aksi takdirde, durmaksızın gündelik hayatın dramıyla bombardımana tutulurdum. Enerji gerektiriyordu ama duvarı yükseltmek artık neredeyse otomatik hale gelmişti. Sabahları evimden çıkmadan önce bile bunu sık sık yapıyordum.

Ama burada, iki babasına olan sevgisi hâlâ dillerden düşmeyen üç yaşındaki güzel bir kızın cenazesinde, savunma mekanizmam işe yaramadı. Tek umudum Jessica'nın cenazesinin bu kadar acı verici olmamasıydı, çünkü o cenazeyi dört gözle bekliyordum.

Neyse ki o hafta Marcus Nelms'in cenazesine katılmak zorunda kalmayacaktım. 911'i arayıp siyanürden bahsetmiştim. Midesini yıkadılar, ama görevli doktora göre, aşırı dozda oksikodonu önlemek için zamanında oraya varmış olsalar bile, siyanür onu neredeyse anında öldürecekti. Yetkililer kontrol etti ve ölümcül zehirle dolu olan şişede sadece bir tane kalmıştı. Birden mucizelere inandım.

Marcus'un çok yardıma ihtiyacı olacaktı ve ben de yardım almasını sağlamayı planlıyordum. Arkadaşım Noni Bachicha ile çoktan konuşmuştum. Noni, Marcus'u sadece kaportacıda işe almayı değil, aynı zamanda onu çok yakından takip etmeyi ve nasıl gittiğini bana bildirmeyi teklif etti. Noni'nin desteği ve benim verdiğim ücretsiz danışmanlık

kız kardeşimi ikna etti ve Marcus'u yaşadığı hayat tarzından çıkarıp daha büyük ve daha iyi şeylere yönlendirebileceğimize dair bana umut verdi. Belli ki kocaman bir kalbi vardı. Hayatta başka bir şansı fazlasıyla hak ediyordu. Belli ki başka biri de aynı fikirdeydi.

Ne yazık ki herkese bir mucize bahşedilmedi. Cenaze törenini yıkılmadan atlatmaya odaklanmak zorundaydım. Isabel Joyce'un arkadaşları ve ailesinden yayılan duygular çok güçlüydü. Her yönden üzerime geliyordu. Yas tutan iki adama taziyelerimizi sunmak için sıraya girdiğimizde başımın döndüğünü hissettim. Isabel'in babaları onu o kadar derinden seviyorlardı ki, kederleri içinde onlara doğru yürümek tuğladan bir duvarı itmek gibiydi.

Sıkıntımı hissetmiş gibi görünen Cookie koluma girdi ve ilerledi. Görevliler adamlara sarıldılar, sempatileri içtendi, kayıpları göğüslerinde açılan delikler gibiydi. Cookie burnunu çekti ve Bay Joyce'un kocası Paul'un elini tuttu. Sıra bana geldiğinde öğrendiğim gibi, sıcak bir yüzü ve sıkı bir tokalaşması olan iri bir adamdı. Neyse ki güzel kızını nereden tanıdığımızı sormadı. Cookie ve ben gizli bir hikâye bulmuştuk ama şimdiye kadar bunu kullanmak zorunda kalmamıştık.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi, bu sırada kırmızı çerçeveli gözleri sulanmıştı. İçinde tuttuğu boğucu acıyı hissedebiliyordum. Sözcükleri, herhangi bir sözcüğü söylemeye zorlamak onun için işkenceydi. Sadece eve gidip yas tutmak istiyordu ve benim kalbim de buna karşılık acıyordu. Ona tüm törenlerin yakında sona ereceğini ve kocasıyla birlikte yas tutup iyileşebileceklerini söylemek istedim ama ne yeri ne de zamanıydı. Isabel'in arkadaşları ve ailesi saygılarını sunmak için gelmişti. Bunu küçümsemek ona haksızlık etmek olurdu.

Cookie kolumu sıktı ve ben hâlâ adamın elini tuttuğumu fark ettim. Fark etmemiş gibiydi. Dik durmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ediyordu. Yere çakılmamak için. Bay Joyce'un kolu kocasının omuzlarına dolandı ve hıçkırıklarının onları ele geçirmesine izin verdiler.

İşte o zaman Bay Joyce karşılarında kimin durduğunu fark etti. Kırmızı çerçeveli bakışlarını bana çevirmeden önce ortağına baktı, yüz ifadesinde endişe okunuyordu. Elini tuttum, eğildim ve ona fısıldadım, "Onunla tekrar birlikte olacaksın. Ruhun tamamen senin. Onu bir daha kaybetme."

Geri çekilmeye çalıştığımda beni kendine çekti, yeni bir hıçkırık dalgası onu yutarken yüzünü omzuma gömdü. Bir elimle ensesine sarıldım ve kendi duygularımı kontrol etmek için savaştım. Cenazelerden nefret ederdim. Fiziksel yaşamlarımızın ne kadar geçici ve kırılgan olduğunu vurgulayan her türlü geçiş töreninden nefret ederdim. Çocukların ölmesinden nefret ederdim. Yaşam, ölümden sonraki hayat ve dünyadaki varlığımızın anlık durumu hakkında bildiklerime rağmen bundan nefret ediyordum. Diğer taraf daha iyiydi. Bunu biliyordum. Sayısız ölü tarafından bana söylenmişti ama yine de bu kısımdan nefret ediyordum.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yaşayanlara sevdiklerinin nasıl daha iyi bir yerde olduğunu söylemek nadiren yardımcı oluyordu. Zaman dışında hiçbir şey yardımcı olmadı ve o zaman bile uzun vadeli prognoz kabataslaktı. Çoğu iyileşti. Çoğu iyileşmedi. Tam olarak değil. Tam olarak değil.

* * *

Cenazeden sonra, zonklayan ayak bileğimi yükseltmek için akşam izin almadan önce yapmam gereken bir iş daha vardı. Sıcak bir köpük banyosunun gecikmiş olduğunu hissettim. Bunu biraz mum ışığı, bir kadeh köpüklü şarap ve Reyes adında gerçek hayattan bir nişanlıyla birleştirim harika bir akşam geçirebilirdim. Sadece Reyes adındaki nişanım hala düştüğü yerden kalkamıyordu. Eve gelir gelmez uykuya daldığım için hasarın ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun bana bu kadar yakın olması, sıcaklığının çarşafı nüfuz etmesi, beni ilahi ve iyileştirici bir sıcaklıkla sarması beni derin bir uykuya daldırdı. O sabah uyandığımda gitmişti, yeni yıkanmış kokusu etrafı yıkıyor, en azından onu bir an olsun görmeyi arzulamama neden oluyordu ama cenazeye geç kaldığım için gitmeden önce bara gitme şansım olmadı.

Onu görmek için biraz daha beklemem gerekecekti. Misery'yi Rocket'ın evinin önünde durdurdum. Terk edilmiş akıl hastanesi temizlenmiş, etrafı açılmış ve tüm alanı pırıl pırıl yeni bir tel örgü çevrelemişti. Anahtarımı çıkardım ve Cookie'ye baktım.

"Buna hazır mısın?" Ona sordum. Rocket ya da kız kardeşi Blue ile hiç tanışmamıştı. Memur Taft'ın kız kardeşi Rebecca ile de tanışmamıştı - ya da Çilek Kız demeyi severdim, çünkü Çilek Kız pijamalarıyla ölmüştü, ama kısmen de ona Çilek Kız demenin nedeni

onu her gördüğümde ortaya çıkan bir sürü başka isimle çağırmaktan daha güvenliydi. Ele avuca sığmaz biriydi. Ve sorunları vardı.

Cookie gözlerini kocaman açmış binaya bakıyordu. Başını salladı, sonra bana döndü, alt dudağını ısıırıyordu, sınırları daha da bozulmuştu. "Yorumlamak zorundasın."

"Söz veriyorum," dedim.

Kilitli kapıyı ve ana girişteki kilitleri aşmayı başardıktan sonra temkinli bir şekilde içeri adım attık. Cookie temkinliydi çünkü terk edilmiş akıl hastanelerinden pek hoşlanmazdı. Özellikle de perili olanları. Ben de temkinliydim çünkü Rocket'ı son gördüğümde ona pek iyi davranmamıştım. Bana Reyes'in öleceğini söylemişti. Bunu iyi karşılamadım. Aslında bu hayatımın oldukça düşük bir noktasıydı, eğer düşük noktalar beş yaşındaki kızları (yani Raket'in kız kardeşi Mavi'yi) kaç kez parçalamakla tehdit etmekle ölçülebiliyorsa.

Bunu düşündüğümde ürperdim. Yanında topallayarak ilerlerken Cookie fark etti. Dışarısı temizlenmiş ve mükemmel bir şekilde korunmuş olsa da içerisi hâlâ kaotik bir harabe halindeydi. Dökülen sıva parçaları, çöpler ve yıllar boyunca bırakılmış diğer eşyalarla birlikte zemini kaplamıştı. Birçok partici burada hayatını kutlamıştı. Rocket'in karalamaları ve çiziklerinin yanı sıra, mekâna kaç kez girildiğine dair her türlü kanıt vardı. Duvarlarda spreyci boyalar. Boş bira şişeleri ve soda kutuları. Arada sırada kullanılmış prezervatifler, ki her gördüğümde öğürme refleksi uyandırıyor. Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı.

"Sana hiç kızdı mı?" Cookie, Rocket'la işleri nasıl bıraktığıma atıfta bulunarak sordu.

"Hayır, ama şimdi olmalı. Eğer değilse, kendimi şu anda hissettiğimden daha kötü hissedeceğim." "Yani onun gazabını hak ediyorsun, bunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

O daha itiraz edemedi genç ve tiz bir ses koridorda yankılandı. Sesi duyunca irkildim. Her gün rastlanmayan, kara tahta üzerine çivilenmiş bir je ne sais quoi kalitesine sahipti.

"Tanrı'nın yeşil dünyasında nerelerdeydin?" Çilek önümde belirdi, uzun saçları güzel yüzüne dolanmıştı. Boğulduğunda pijamaları kirlenmişti ama hâlâ pembe, sevimli ve tatlıydılar. Strawberry'nin aksine.

Tereddüt ettim. En kötü anımda yanımdaydı ve bana hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordum. Ölenler kimseyi ilgilendirmeyen bir kin tutabilirdi.

"Hey, evlat," dedim sonunda.

Yolumuzun üzerinde duran güzel kızı göremediğini bilsem de Cookie benim olduğum yere bakıyordu. Çok iyi bir yumurtaydı ve bir koltuk değneğinden çok daha kullanışlıydı. Bu sayede ağırlığımı ona yaslayabiliyordum ve kocaman bir metal parçasını sürüklemeye endişesi yaşamıyordum. Ve Cookie sonunda Rocket'ın evini görebildi. Her iki taraf da kazandı.

"Eee?" Strawberry sordu. "Nerelerdeydin? Çok üzgün." "Bana kızgın mı?"

Minik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Durmayacak ve yapması gereken işler var. Çok geride kaldı."

Rocket'ın işi, eğer öyle denebilirse, tımarhanenin sıvalı duvarlarına geçenlerin isimlerini kazıyordu ve bu da duvarların ufalanmasına ve harap olmasına büyük katkıda bulunuyordu. Binlerce isim tımarhanenin iç kısmının neredeyse her santimini kaplıyordu, Cookie'nin yeni fark ettiği bir gerçektir bu. Dekorunu inceleyerek yavaşça bir daire çizdi. O daire çizerken ayağımı sabit tutmak için elimi kollarının ve omuzlarının üzerinde yeniden konumlandırmak zorunda kaldım. Kızlarından birini tuttuğumda oldukça garip oluyordu ama aldırımıyor gibiydi.

"Burası inanılmaz bir yer," dedi.

"Öyle değil mi?"

"Çok ürkütücü ama aynı zamanda da havalı."

"Öyle değil mi?"

Strawberry yumruklarını ince kalçalarına sıkıştırdı. "Eee?" diye tekrarladı. Cookie kolumu tekrar kendi kolunun içine aldığı anda, yeniden Çilek'e odaklandım.

"Neyi durdurmayacak, tatlım?"

Çenesi bir çentik yükseldi. "Sana söyleyemem."

İtiraf etmekten nefret etsem de bu baştan çıkarıcı yaratığa alışmaya başlamıştım ve "O halde bana gösterebilir misin?" diye sordum.

Bir omzu kalktı ve dikkati sanki onu yeni fark etmiş gibi Cookie'ye kaydı. "Kim o?"

"Oh, özür dilerim. Bu Cookie. Cookie, bu-" "Adı Cookie mi?"

"Evet ve bölmek hiç hoş değil."

En iyi arkadaşımı incelerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Ondan hoşlanıyorum." "Ben de ondan hoşlanıyorum. Bana Rocket'ın neler yaptığını gösterebilir misin?"

Bir başka omuz silkme hareketinden sonra Strawberry yolu gösterdi ve Cookie'ye soru üstüne soru sordu. Tehlikeli koridorlarda ilerlerken elimde bir fener vardı ve yorum yapıyordum. Rocket'i bulduğumuzda Strawberry, bir kızı olduğu gerçeği de dahil olmak üzere Cookie hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyordu. Strawberry onunla hemen tanışmak istedi ve bana onu onları görmeye getireceğime dair söz verdirdi.

Revire giden bir başka köşeyi döndük ve Roke'ti bir duvarın önünde durmuş, duvara bir isim daha karalarken bulduk. Rocket, Pillsbury Doughboy'un insan versiyonu gibiydi. Ayak ayak üstüne attığımızda başımın üzerinde bir karış kadar yükseliyordu ve etrafında olup bitenleri asla tam olarak algılayamayan nazik, meraklı gözleri vardı.

"Çok geride kaldı," diye tekrarlardı Strawberry, oymakta olduğu duvarı göstererek. Ama ben onun listesindeki isimlerle ilgilenmiyordum. Onun için endişeleniyordum. Aramızdaki şeyleri nasıl bıraktığım hakkında. Benimle bir daha konuşmazsa onu suçlamayacaktım. En azından Reyes burayı benim için satın almıştı, böylece Rocket ve kız kardeşini burada güvende tutabilirdim. O cisimsiz olsa da, verdiği maddi zarar oldukça bedenseldi. Eğer burası yıkılırsa, nereye gideceğini bilmiyordum.

"Roke'ti mi?" Ona doğru yaklaşarak söyledim. Yaptığı şeye devam etmeden önce durakladı ve yere baktı. Sol elinde kırık bir cam parçası tutuyor, duvarı çizerek alfabenin bir harfini andırıyordu, ama bizimkini değil, İngilizceyi değil. Kız kardeşinden bir iz bulmak için etrafıma bakınırken pek dikkat etmedim. Onu görebilmem yıllarımı almıştı ve son ziyaretimde tabiri caizse ödünü koparmıştım. Muhtemelen onu bir daha göremeyecektim.

Varlığımın çok farkında olmasına rağmen çalışmaya devam etti.

Cookie'nin kolunu bıraktım ve bir adım daha yaklaştım. "Rocket, davranışlarım için çok özür dilerim. Sana kızmaya ya da kız kardeşini tehdit etmeye hakkım yoktu. Hiçbir mazeretim yok."

"Sorun değil Bayan Charlotte," dedi bakışlarını kaçırarak. "Ama burada olmamalı."

Reyes hakkında konuşuyordu. "Dün öldü," dedim. "Ve geri geldi. Bu yüzden mi onun adını duvara yazdın?"

"Çok geride kaldı. İnsanlar diğer tarafa geçiyor ve o onların isimlerini yazmıyor."

"Strawberry, deli gibi çalışıyor. Şu isimleri görüyor musun?" Rocket'in sanat eserini göstererek sordum.

"Hayır," dedi sinirlenerek. "Bunlar ölen insanlar değil. Bunlar ölecek olan insanlar."

Farkına vararak göz kırptım. Onun kurtardığı odadaydık. Yakın zamana kadar tertemiz duvarları olan tek odaydı. Üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu. Tek bir isim bile yüzeylerini kirletmemişti. Bir keresinde bana bu duvarları dünyanın sonu için sakladığını söylemişti. Eğer onu burada bizimle tutarsam Reyes'in dünyanın sonunu getireceği zaman için. Bana burada olmasının kuralları çiğnemek olduğunu söylemişti. Her şeyin doğal düzenine aykırı olduğunu.

Rocket omzunun üzerinden konuştu. "Size onu geri getirmemenizi söylemişim, Bayan Charlotte."

Daha iyi görebilmek için ondan uzaklaştım. Strawberry haklıydı. Bunların hepsi yeni isimlerdi, hepsi yeni oymalardı. "Anlamıyorum," dedim ona.

Sonunda karalamayı bıraktı ve bana doğru döndü. Konuştuğunda, sözleri geniş odada yankılanan bir fısıltıdan ibaretti. "Sana söyledim, onun burada olmaması gerekiyor. Kuralları çiğniyor." Beni susturmak istercesine işaret parmağını ağzına götürdü. "Kuralları çiğnemek yok, Bayan Charlotte."

"Kim bu insanlar, Rocket?" Parmaklarımı pürüzlü çizgiler boyunca gezdirmek için bir adım öne çıkarak sordum.

"Onlar yakında gidecek olan insanlar." Başımı salladım. "Anlamıyorum."

"Onu sen öldürmedin. Onu öldürmen gerekiyordu. Senin hatan değildi ama yapman gerekiyordu. Şimdi hepsi gidiyor."

"Kaç kişi gidiyor?"

Çalışmalarını gözden geçirirken ağzı inceldi. "Hepsi." "Bu olamaz, Rocket."

"Kuralları çiğnediniz, Bayan Charlotte. Onu geri getirdiniz."

"Saçmalık," dedim Rocket'a tekrar kızarak.

Ben derin bir nefes alıp toplayabildiğim kadar sakin kalmaya çalışırken o temkinli bir adım geri çekildi. "Üzgünüm tatlım. Sadece anlamıyorum. Reyes bunca insanın ölümüne nasıl sebep olabilir?"

"Nasıl değil," dedi, eski alışkanlığına geri dönerek. "Ne zaman değil, sadece kim."

Bana sadece kimin öldüğünü söyleyebildi. Nasıl, ne zaman ya da neden değil. Sadece kim olduğunu. "Kuralları çiğnemek yok," dedi, sesi artık titriyordu.

Göz kapaklarımı kapattım, ruhumun kenarlarında dolaşan öfke kırıntıları koyduğum bariyeri yararak sessizce içeri süzüldü. "Kuralları ben koyarım, Rocket. Reyes nasıl olur da insanların ölümüne sebep olur-" Etrafıma bakındım. "-Binlerce insan mı?"

"Binlerce değil, Bayan Charlotte. Yedi milyar iki yüz kırk sekiz milyon altı yüz yirmi bin yüz on üç."

Şaşırmış bir halde başımı salladım. "Nasıl?" Artık birbirine kaynaşmış dişlerimin arasından tekrarladım. "Dünya'daki herkes bu kadar ve bu mümkün değil. Nasıl?"

Kaşlarını çattı ve düşünceli bir ifadeyle yere baktı. "Ya da bir tane." "Ne?" Gözlerimi kırıştırtarak ona döndüm.

"Ya da bir. Biri ölürse, herkes yaşar."

"Kim, Rocket mı? Reyes mi?"

"Hayır, Bayan Charlotte. Bu sefer olmaz."

"Bekle, kaderi değiştirdim, değil mi? Reyes'i geri getirdim. Ama şimdi başka birinin ölmesi mi gerekiyor?" Başını salladığında, "Kim?" diye sordum.

Buraya daha önce de gelmiştik ve sonu iyi bitmemişti. Rocket bana söylemek istemedi ama son karşılaşmamızdan bu yana masumiyetinin bir kısmını kaybetmişti. Artık kendini tutmaması gerektiğini daha iyi biliyordu.

Sertçe yutkundü ve fısıldadı, kelime havada kırılğan bir kağıt gibiydi, ince ve çok kırılğandı, bana ulaşmadan önce parçalanacağından korkuyordum. Ama öyle olmadı. Zihnimde bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Bana baktı, gözleri yuvarlaktı ve tekrar, "Siz, Bayan Charlotte." dedi. Ve işte oldu.

*Daha fazla kafein!
Mahvedeceğim hayatlar var!*
-T-SHIRT

Reyes ve ben kendi yataklarımızda yatıyorduk, yüzlerimiz santimetrelerce ayrıydı, nefeslerimiz ortada buluşuyor, okşuyordu. Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen daha yeni duş almıştı ve temiz kokuyordu, kullandığı sandal ağacı sabununun altında zengin toprak kokusu vardı. Hâlâ hafif nemli olan saçları yanağında ve kulağının etrafında kıvrılıyordu.

Rocket'tan pek bir şey anlamamıştım ama dünyayı kurtarmak için ölmem gerekiyorsa, öyle olsun. Zamanlama bir sorun olabilirdi ama nişanlımla geçireceğim her saniyenin tadını çıkarmayı planlıyordum.

"Bana gelmek ister misin?" Ona sordum.

Gözlerindeki ışıltı mizahla dans ediyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Çok uzakta yaşıyorsun."

Uzanıp beni boylu boyunca aşağı kaydırırken ciyakladım, geçerken ağzıyla karnımı okşadı, her öpüşte tenimi yaktı. Dönüp yanına kıvrılmadan önce ben de onun karnını öptüm.

Yatakların onun tarafına yerleştik. Onunki benimkinden çok daha rahattı zaten. İyi bir yatakta uyuduktan sonra ne kadar farklı hissedeceğimi hiç bilmiyordum. Buna tamamen alışabilirdim.

İnkâr içinde yaşamak gibi inanılmaz bir yeteneğim vardı. Ölene kadar, her günü sanki bir milyon günüm daha varmış gibi yaşayacaktım. Ve bu şimdi ve burada başladı.

"Eğer boşanırsak," dedim boynuna, nabız noktalarına öpücükler kondururken, "sahip olduğun her yatağa karşılık seni alırım. Adil bir uyarı.

Evlilik sözleşmesi yapmayı düşünebilirsiniz."

"Benden boşanmayı mı planlıyorsun?"

"Şu anda değil, ama hala umut beslediğim birkaç film yıldızı aşığım var. Eğer onlardan biri ararsa, dün gibi aklımda olacaksın."

"Biliyor musun, bu kadar çok film yıldızının beklenmedik bir şekilde ölmesi üzücü."

Nefesim kesildi ve ona bakabilmek için ayağa kalktım.

"Hoşlandıklarımı öldürür müsün?" "Sadece sana asılanları."

"Peki." Gözlerimi devirdim. "Brad'e aramayı kesmesini söyleyeceğim. Tanrı aşkına, o evli."

"Bu akıllıca olur." Kulak mememi ısırды ve içimde bir karıncalanmaya neden oldu.

Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdım. "Bana yeni bir cip almışsın," dedim, iki hafta önce Bay Çılgın Deli'yle karşılaşmamdan çok daha iyi durumda olduğunu fark ettim.

"Fark etmeyeceğini umuyordum."

"Anlamıştım."

"Noni elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak çerçeveyi tamamen değiştirmeden onu sürmek tehlikeli olurdu. Daha pahalıya mal olurdu ve uzun vadede yine sorun yaşardınız."

Anladım. "Teşekkür ederim. Hâlâ Misery. Onu ruhen hissedebiliyorum."

Bir çocuğu teselli eder gibi başımı okşadı. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse, Dutch."

Beni kıkırdattı ama yine de küstahlığı için cezalandırılması gerekiyordu, ben de omzunu ısırдыm. Sertçe. Bir ciğer dolusu hava emdi ve üzerime yuvarlandı. Saçlarımı gözlerimden çekerek, "Bilirsin, Azrail'in gerçek adını bilenlerin onun üzerinde güç sahibi olduğunu söylerler. Ya da bu durumda, onun üzerinde."

Ayıldım, birdenbire onun lezzetli omuzlarından çok konuşmayla ilgilenmeye başladım. "Öyle mi diyorlar?" Hangi *gerçek* isimden bahsediyor olabileceğini merak ederek sordum.

"Evet."

"Peki gerçek adımı biliyor musun?"

Başını dirseğine dayadı ve gözlerini bana dikti. "Aslında biliyorum. Seni gönderdiklerinde cennetteki tüm meleklerin sesinden bunu fısıldadıklarını duydum."

"Ve?" Umutlu bir şekilde sordum. Kendimin bu kısmı hakkında çok az şey biliyordum.

"Geçene kadar duymamanız gerekiyor."

"Geçmek mi? Uzaklaşmak gibi mi?" Şaşırarak sordum. Bu ikimizin de beklediğinden çok daha erken olabilirdi.

"Evet. Azrail'e dönüştüğünde." "Ama şimdi biliyorsun, değil mi? Bana söyleyebilirsin."

Başını öne eğdi. "Bunu bilmenin ne işe yarayacağından emin değilim. Dediğim gibi, arkasında bir güç var."

"Bir isim kadar keyfi bir şey nasıl güç sahibi olabilir?"

"Gerçek adın keyfi olmaktan başka bir şey değil. Bir şeyi unutma, Dutch. Sen bu dünyadan değilsin. Asla da olmayacaksın. İnsan varlığın hayatında sadece bir mikrosaniye. Seni bu düzlemde topraklamak için gerekli bir varoluş hali. İlk başta, babamın bu yüzden seni beklememi istediğini düşünmüştüm. İnsan formunda yakalayamadığın bir Azrail'i öylece yakalayamazsın. Başka türlü bir geçidi yakalamanın yolu yoktur. Bu dumanı tutmaya çalışmak gibi bir şey."

"İlk başta öyle demiştin."

"Evet. Swopes'la birlikteyim. Bence Lucifer bana ve ona yalan söyledi. Bence daha fazlası var; sadece ne olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, bedensel varlığın yok olduktan sonra seni bekleyen bir iş var. Yüzyıllar sürecek bir iş."

"Adımı bilmek beni daha güçlü mü yapacak?" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Bu senin dönüşümünün bir parçası. Ve ailen çok güçlü olduğu için, sen daha da güçlüsün, bunu bilmenin ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

"Peki bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye sordum. Aylardır ondan böyle bir bilgi almak için yalvarıyordum.

"Sana borçluyum," dedi, kesin bir ifadeyle.

"Öyle mi? Güzel. Peki bana ne için borçlusun?"

Gözlerindeki ciddiyet beni çok etkiledi. "Çünkü evet dedin."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğim için bana borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında değilsin. Sen kelimenin tam anlamıyla kraliyet ailesindensin, kendi türünün kral ve kraliçesi olarak doğdun. Benimle evlenmen, sevgili bir prensesin bir sokak çocuğuyla evlenmesi gibi olacak."

Ben kıs kıs güldüm ama yüz ifadesi sertliğini korudu.

"Ama tekrar söylüyorum, sen türünün diğer üyelerinden daha özelsin. Daha güçlüsün. Fark ettiğimden çok daha yüce bir amacın olduğunu anlamaya başlıyorum. Evlenmemiz... diyelim ki senin göksel, daha iyi bir kelime bulamadım, ailen bunu onaylamazdı."

"Onlar hakkında daha fazla şey bilmek isterim," diye ikna ettim. Bu konuda ondan bir şey öğrenemeyeceğimi anlayınca, kendi ailesiyle ilgili sorular sordum. "Peki ya senin ailen? Onlarla temas kurmayı deneyecek misin? Hâlâ senin hayatta ve iyi olduğunu bilmek isteyeceklerine inanıyorum."

"Belki de. Tıpkı ailenizin size yapacağı gibi."

Dirseklerimin üzerine kalktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onların fedakarlığı büyüktü. Kendi türlerinden biri gönderildiğinde, Azrail'in fiziksel formu geçene kadar tüm iletişimlerini kaybederler. Nasıl olduğunuz, hayatınızın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Vay canına. Ailelerimiz düşündüğümde daha çok benziyor. Doğduğunu hatırlıyor musun?" Ona durup dururken sordum. Her zaman onun dünyaya nasıl geldiğini merak etmiştim, hem doğaüstü alemde, dışlanmış babası tarafından yaratıldığında hem de burada, dünyada.

"Benim insan varlığımın hafızası sizinki gibi değil. Parça parça hatırlıyorum."

"Peki ya senin yaratılışın? Peki ya Lucifer seni yarattığında?"

Arkasına yaslandı ve bir kolunu alnına dayadı. "*Bunu çok iyi hatırlıyorum.*" "Bana anlatabilir misin?" Çenemi omzuna yaslayarak sordum. O da beni yanına çekti.

"Yaratılışın acısını hatırlıyorum," dedi, düşünceleri çok uzaklardaydı. "Ateşin sıcaklığını. Derimin yanarken aldığı rengi, altındaki kas ve tendonların oluşup katılaşmasını. Beni yaratan varlığı hatırlıyorum - babamı, olduğu gibi - ve ilk nefesimi aldığım andan itibaren, yarattığı şey için sevgisi olmadığını biliyordum. Karanlık entrikaları vardı. Bir planı vardı ve ben de bunun büyük bir parçasıydım. Ama önce kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Ve böylece testler başladı." Bana döndü ve burnumun ucunu öptü. "Çocukluğum peri masallarında geçmedi."

"Bunu duymak isterim."

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın. Sana söyleyemem." "Neden?"

"Kalbinde bana karşı beslediğin her türlü sevgi yok olur."

"Reyes-"

"Dutch," diyerek sözümü kesti. "Lütfen benden bunu isteme. Bu paylaşamayacağım bir karanlık. Seni sonsuza dek kaybederim ve ben sadece seni istedim. Sen kelimenin tam anlamıyla karanlığımındaki ışıksın, geçmişimin kefaretisin. Yeryüzünde doğman için, ışığının tadını çıkarabilmem için yüzyıllarca bekledim. Aldığın her nefeste beni kendine çeken bir çekim gücü gibisin."

Sersemlemiş bir şekilde yatıyordum.

"Tamamen siyahla yıkanmış bir tuval hayal edin. Sadece siyah. Hiçbir şekil yok. Karanlığı getirmekten başka bir amacı yok. Sonra üzerine parlak bir beyaz sıçratın. Biraz kırmızı ve mavi, biraz sarı ve yeşil ekleyin. Birdenbire bir anlamı olur. Var olmak için bir nedeni olur. Benim dünyama yaptığın şey de bu. Bana bir amaç getirdin. Unutulmuşluğun boşluğunu doldurmak için ışık ve renk. Sensiz, sadece karanlık var."

Onu daha yakına çektim ve boynunu öptüm. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Düğün günümüzde sana hediye bu olacak."

Ayağa kalktım ve sorgulayan bir ifadeyle ona baktım.

"Sen bu dünyaya getirilirken havada yakaladığım isim. Meleklerin hepsi bu ismi fısıldadı, her biri, ama sadece bir kez. Sen ölene kadar bu ismi tekrar söylemeleri yasak. O zaman bir melek sana ve sadece sana söyleme onuruna sahip olacak. Onu güvende tuttum, kilitledim. Düğün günümüzde sana hediye olacak. Arkasındaki güç muazzam. Tuttuğu ışık."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bence birlikte çalışmalıyız."

"Ne?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "On İki'nin gelmesiyle birlikte, bar için bir yönetici tutmaya ve tam zamanlı olarak seninle çalışmaya karar verdim."

"Um."

"Biliyorum," dedi saçlarımı karıştırarak. "İhtiyacım olan tek şey senin minnettarlığın." "Reyes-"

"Tartışmak yok. Artık seni yalnız bırakmak güvenli değil. Eğer birlikte çalışırsak, bunu kim sorgulayacak?"

Vay canına, ortaklıklarım Viagra kullanan tavşanlar gibi çoğalıyordu. Sanırım üç ortak alabilirim: Lil Teyze, Garrett ve Reyes.

Fearsome Foursome olabiliriz! Ya da olmayız.

"Ama bir sorum var," dedi ve benimle çalışmaya tenezzül ettiği için ne kadar minnettar olduğumu anladığını belirtmek için başımı göğsüne yasladı. Ne kadar hoş, alçakgönüllü bir adam.

Şakacı kolunun altında kıkırdadım ve "Sadece bir tane mi?" dedim. "Şimdilik. Neden spork?"

Ona daha önce sorduğum mutfak eşyası sorusuna verdiğim yanıtı hatırlamam bir anımı aldı. "Çünkü!" Sormasına bile şaşırarak "Çünkü" dedim. "Çatallar birden fazla görev üstlenir. Mütevazî görünürler ama güçlü bir amaçları vardır. İsviçre çakısı gibi ama o kadar da kullanışlı değil."

"Ah," dedi anlayışla başını sallayarak.

"Ve çok havalı bir kelime. İyi bir sporking'e kim karşı koyabilir?"

Güldü ve tam beni öpmek üzereydi ki biri kapıya vurdu. Görünüşe göre deli biri. Şeytanın oğlunun sözünü kesmeye kim cüret edebilir?

Benim dışımda.

Reyes'in bornozunu giydim ve kapısına koştum. Orada telaşlı bir Garrett Swopes buldum ama o benim kapımı çalıyordu.

Beni görür görmez hızla ilerledi ve içeri girmek için beni itti. "Yanılmışım," dedi ve bana bir yığın kâğıt uzattı. "Saat için özür dilerim ama her konuda yanılmışım."

Açıkçası, teselliye ihtiyacı vardı. Ve ben bu iş için biçilmiş kaftandım. "Swopes. Hepimiz hayatımızın bir noktasında hatalıyız. Kravat boyalı bacak ısıtıcıları diyebilir misin? Eskiden bunlar için yaşırdım. Benim için karanlık bir dönemdi."

Vuruşları Cookie'yi uyandırmıştı. Saçlarına kıkırdamamaya çalışarak ona da içeri girmesini işaret ettim. Ya da yeşil mineralli çamur maskesi takmış olmasına. Bu gerçeği unuttuğundan oldukça emindim.

Parlak pembe poposu kalçalarının arasında toplanmış halde uyuklu uyuklu içeri girdi. Ben olsam bu aydınlanmayı da atlardım.

Garrett arkasını döndüğünde onun görünüşüne baktı ve tepki vermemeye karar verdi. Ondan hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Ama sadece bu yüzden. Çıldırmaya gerek yok.

Reyes o sırada dışarı çıktı ama mutfğa gitmeden önce misafirlerine bakarken tepki vermedi. Geç saatin Cookie ve benim için fark etmeyeceğini bildiğinden bir fincan kahve koydu ve ben şöyle bir bakarken iki bira çıkardı

Garrett'in bana verdiği kâğıtlar. Reyes rutini yakalamış ve bir erkek gibi kabullenmişti. Tanrım, onu sevdim.

"Yanılıyor muydun?" diye sordu Garrett.

Garrett başını salladı, yüzündeki ciddi ifade ikisinin arasında gidip geliyordu

Biz.

Başımı kâğıtlardan kaldırdım. "Bütün bunları bize zaten anlatmıştın," dedim.

"Von Holstein denen adamın kehanetleri."

"Hayır, A. von Holstein çevirmen. Kehanetlerin ölü bir dilde ve şifreli olarak yazılmış olması nedeniyle çok uğraşması gerekti. Bir şeyleri yanlış anladığı için onu suçlamıyorum. Ben sadece onun yorumunu yanlış yorumladım. Yeni arkadaşın, Satıcı, çok işe yaradı."

"Bu çok iyi." Reyes'in kanepesine, Cookie'nin yanına uzandım. Esnedi ve Bob Amca'yla geç bir gece geçirmiş olabileceğini fark ettim. Oraya kesinlikle gitmiyordum. Sadece gece içkisinden *sonra* maskeyi takmasını umabilirdim.

Garrett derin düşüncelere dalmış bir halde yerde volta atıyor, Reyes'in verdiği biradan periyodik yudumlar alıyordu.

Reyes yanımdaki kolçağa oturdu. "İki kişilik kahve. Şimdi, bu sefer neyi yanlış yaptın?" diye sordu Garrett'a, onu biraz hırpalayarak.

Nişanlıma bir dirsek attım, sonra da "Swopes, otur" dedim.

"Seninle ilgili, kızınla," dedi, tedirginliği giderek artıyordu. "İlk başta Dr. von Holstein ve ben kehanetlerdeki kızın sen olduğunu düşündük. Tüm kehanetlerde. Lucifer'le yüzleşmen gerektiğini."

"Tamam," dedim, demlenen kahvenin kokusu vaftiz suyu gibi duyularımı yıkarken salyalarımı akıtmamaya çalışarak. Reyes'in babasıyla yüzleşebilirdim. Zaten yakında ölmem gerekiyordu.

"Ama iki tane var," diye devam etti. "İki farklı referans. İki farklı zaman dilimi."

"Başım dönüyor," dedi Cookie onun adımlarını izlerken. Alnını ovuşturdu ve ben de çevremden farkına varışını izledim. Elini yavaşça aşağı indirdi, ifadesi bitkin ama ilgili bir ifadeden tam bir dehşete dönüştü. Birkaç saniye şok içinde oturduktan sonra yavaşça ayağa kalktı ve Reyes'in banyosuna doğru baktı.

Kıkırdamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kaba bir şekilde değil. Şey, kötü anlamda. Ona değil, onunla birlikte gülüyordum. Sadece içimden, çünkü terslenmek istemiyordum.

O tarafa doğru iki adım atamadan kapıdan bir yumruk sesi daha geldi. Gözlerimiz buluştu ve düşüncelerimiz birleşti. Amber yalnızdı. Uyanıp korkmuş muydu?

İkimiz de kapıya doğru koştuk ama Reyes yine de bizden önce davrandı. Lanet olası doğaüstü varlıklar.

Ama kapıyı açtığında bir grup rahibe karşısında duruyordu. Bu alışılmadık bir durumdu, özellikle de saat düşünülduğünde.

"Kilise artık kapı kapı dolaşıp yardım mı topluyor?" Adamımın yanında durmak için topallayarak ilerlerken sordum. Perhiz yapan arkadaşlarım oldukça normal giyinmişlerdi, başlarındaki peçeler rahibe olduklarının tek göstergesiydi. Birkaçının geçmesine izin vermek için ayrıldıklarında, en iyi arkadaşlarımdan biri olan Rahibe Mary Elizabeth'i taşıdıkları gerçeği ortaya çıktı. Kollarında neredeyse gevşekti, alnı ince bir ter pırıltısıyla parlıyordu, gözleri ağırlaşmış, bakışları uzaktı.

Yardım etmek için öne atıldım. Garrett da aynısını yaptı ve kız kardeşi Reyes'in dairesine sürükledik. Herkes içeri girdiğinde Reyes kapıyı arkamızdan kapattı. Rahibe Mary Elizabeth dizlerinin üzerine çöktü, başını tuttu ve inleyerek çok fazla olduklarında ısrar etti. Çok fazla.

"Birkaç saattir bu halde," dedi başrahibe, sade elbisesi ve kısa duvağıyla her zamankinden çok daha az korkutucu bir tavır takınmıştı. Yanımızda diz çöktü.

Sonra bir başkası konuştu. Yanılmıyorsam Rahibe Theresa'ydı. "İlk başta çığlık atıyordu."

"Evet," diye onayladı başrahibe, Mary Elizabeth'in saçlarını okşayarak. Saçlarını ilk kez açık görüyordum ve düşündüğümde daha kısaydı. Sade bir küt kesilmişti, belli ki daha iyi günler görmüştü. Sanki yeni uyanmış ve uykusunda çekiştiriyormuş gibi keçeleşmiş öbekler halinde sarkıyordu. Parmaklarına dolanan kalın tutamlar bu kuşkuyu doğruluyordu.

Sonra tanımadığım biri daha konuştu. "Acı içinde feryat ediyor ve hepsinin aynı anda konuştuğunu söylüyordu."

"Melekler mi?" Mary Elizabeth'in başını göğsüme doğru çekerek sordum. Anında sakinleşti ama cenin pozisyonunda bana doğru sallanmaya devam etti.

"Evet," dedi başrahibe. "Rahibe Mary Elizabeth'e göre, bir şey hepsini üzmüş."

"Ne?" Cookie sordu, yeşil yüzü şok olmuştu. "Melekleri bu kadar üzecek ne olabilir?"

Hiçbiri cevap veremedi Mary Elizabeth sustu. Kendini açtı ve ayağa kalktı. Bileğim hâlâ hassas olduğu için ona yardım ettim ve Reyes de bana yardım etti. Onu omuzlarından tuttum ve dehşet içindeki bakışlarını kendime çekmeye çalıştım.

Sonunda odaklandığında, ifadesi dehşetten şoka ve üzüntüye dönüştü. Eliyle yanağımı kavradı, sonra aşağı baktı. "Charley," dedi sonunda, sesi yumuşak ve korku doluydu, "ne oldu sana? bitti mi?"

"Ne?" Diğer rahibelere baktım ama onlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı. "Ben ne yaptım ki?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve bana yeniden odaklanmadan önce iki elini karnıma koydu. Benden Reyes'e ve sonra tekrar bana bakarken bir elini ağzını kapatmak için çekti. "Ne yaptın sen?" diye tekrarladı, kelimeleri boğuklaşmıştı.

Ve sonra anladım. Karnıma dokundum ve anladım. Bir anda, bir şimşek çakması gibi, biliyordum. Hissettim. Önce küçük bir kıvılcım. Bir sıcaklık. Alt bölgelerimde kabaran ve içimi tarifsiz bir sevinçle dolduran bir parıltı. Hayal bile edilemeyecek bir şevk. Koşulsuz bir bağlılık.

İlk fark eden Reyes oldu. Yüzünde Mary Elizabeth'inki kadar şaşkın bir ifadeyle öne çıktı ve elini karnıma koyarak hem kız kardeşinin elini hem de benimkini aynı anda sardı. Vücudu benimkiyle birleştiğinde bir nabız, bir dalga hissettim, yeni bir yaşamdan gelen bir selam gibi.

Garrett'a baktım. O da biliyordu. "Kızı," dedi, sesi huşu doluydu. O da biliyordu. Işığın kızı hakkındaki kehanetler benim hakkımdaydı. Ama kızla ilgili olanlar, *sadece* kızla ilgili olanlar... Tekrar karnıma baktım. Sanki onu tutuyormuş gibi kucakladım. Reyes mutluluk ve şaşkınlık karışımı bir duygu yayıyordu.

Sonra başka bir varlık hissettim. Başka bir ... anın hayranı. Yalnız değildik. Reyes de varlığı hissederek gerildi. Dışarıda, ara sokakta, Satıcı'yı hissettim, hepimiz anlamaya başladığımızda onun karanlığa gülümsediğini görebiliyordum. Ama o zaten biliyordu. Her zaman biliyordu.

Gerçekten ne yapmışım?

Alıntı: Reyes'in bakış açısı

Giysilerimi çıkarıp yatağa girdim ve Charley Davidson'la ilgili bu son gelişmenin canımı sıkmasına izin vermemeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Beni rahatsız ediyordu ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Beni asla dinlemeyecekti. Bunu anlamam gerekiyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, inatçılığı cazibesinin bir parçasıydı. Ne yazık ki, bu cazibe bir gün onu öldürtecekti. Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım ama her fırsatta tavsiyelerimi dikkate almadığında, bu hedefe ulaşmayı giderek daha da zorlaştırıyordu.

Ve bedelini ödedi. Lanet olsun, bedelini ödedi. Yaşadığı onca şeyden sonra, en azından hayati tehlikeden kaçınmaya çalışması beklenirdi. Geceleri çılgınlıklarını duydum. Rüyaları karardığında içinden geçen korkuyu hissettim. Korku, aramızdaki duvarı iliklerime kadar kesen keskin gölgeler gibi delip geçiyordu.

Bu düşünceyle öfkem bir kez daha yükseldi. Onu geri yuttum, uzakta tuttum. Dutch kendinden çok başkalarını önemsiyor gibiydi ve bu anlaşılabilir bir derecedeydi. Azrailler hakkında bildiğim her şeye ters düşüyordu bu. Onlar insanları umursamazdı. İşlerini yapar ve günlerine devam ederlerdi.

Dutch farklıydı, eşsizdi ve bu bilgiyle içimde kabaran gurura engel olamıyordum. Eğer neler yapabileceğine dair bir fikri olsaydı, muhtemelen başım büyük belaya girerdi. Azrailler hafife alınacak kişiler değildi. Bunu bir gün anlayacaktı.

Onun yatağına süründüğünü hissettim. Yataklarımız neredeyse birbirine değmişti ve aramızdaki duvar yorucu olmaya başlamıştı. Yakında bu konuda bir şeyler yapmam gerekecekti. Yine de onu bu kadar yakın hissetmek, aramızda bir duvar olsa bile, merhem gibiydi. İçimde sonsuza dek çalkalanan denizleri sakinleştirdi. İçinde yaşadığım karanlığı aydınlattı. Ona doyamıyordum. I

ona asla doyamazdım. Büyürken bile sürekli onu hayal ederdim. Onun sadece bir hayal ürünü olmadığını bilseydim, çok daha erken bir zamanda onu canlı olarak arardım. Bunun yerine onu rüyalarımnda ziyaret ettim. Enerjisi, canlılığı ve göz kamaştırıcı parlak ruhu, gözlerimi her kapattığımda beni ona çekiyordu. Çoğunlukla mesafemi korudum. Kendimi ancak o herhangi bir tehlike içindeyse belli ediyordum ki bu da sık sık oluyordu.

Ama büyürken, en yalnız, en karanlık saatlerimde, yetiştirilme tarzımın acısı dayanılmaz hale geldiğinde onu aradığım zamanlar oldu. Hâlâ hayatta olmamın tek sebebi oydu. Yolumu aydınlatmak için orada olmasaydı, onlarca yıl önce kaybolmuş olurdum. Kesinlikle kendi hayatımı ve büyük olasılıkla yol boyunca birkaç kişinin daha hayatını alırdım. İşin basit gerçeği buydu.

O zaman onu hissettim. Aramızdaki bariyeri aştığını, araştırdığını hissettim. Neyin peşinde olduğunu merak ederek gerildim. Birkaç hafta önce incinmişti ve iyileşmesi için ona zaman tanımaya yemin etmişim. Belki de daha iyiydi. Şu anda ondan yayılan hislere bakılırsa, çok daha iyiydi.

Onun hissi daha da güçlendi. Zihniyle uzanıyor, benim ustası olduğum bir oyun oynuyordu. Elimde olmadan eğlendim ve karşılık olarak kendi özümü gönderdim. Fiziksel bedenimi terk ettim ve sanki orada değilmiş gibi duvarın içinden geçtim.

Avucunu ona doğru tutuyor, bana uzanmaya, benim şimdi ona dokunduğum gibi bana dokunmaya çalışıyordu. Cisimleşmedim. Onun yerine bileğinden başladım ve parmak uçlarımı kolunda, yanağında, boynunda gezdirerek aşağıya doğru indim, ta ki üzerine uzanana kadar. Nefesini içine çekti, göğsü bu hareketle yumuşak bir şekilde yükseliyor ve beni içten içe heyecanlandırıyordu. Elimle bir göğsünü kavradım, dolgunluğu yumuşak ve kışkırtıcıydı. Altımda inledi, sürtünme ona karşı sertleşmeme neden olurken zevkle kıvrandı. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve çok şey görmüştüm.

Ama o durdu. Altın rengi derinlikleri ay ışığında su gibi parlayan gözlerini açtı ve konsantre oldu, zihinsel olarak benimle savaştı, pozisyonlarımızı tersine çevirmek için mücadele etti. Fiziksel bedenimi terk edip ona gelen hep bendim. Onunla bedensel olarak olduğu kadar bedensiz olarak da birlikte olmaktan zevk alıyordum. Ama onun da bana aynı şeyi yapacağı düşüncesi

sikimin dibinde bir zevk sarsıntısına neden oldu. Üzerimde gezindiğini hissettiğim anda kan yıldırım hızıyla o genel bölgeye hücum etti.

Özünü gönderdi ve zihinsel enerjisinden gelen ısıнын bedenimi keşfetmesine izin verdi. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Özü ipek gibi sıcak ve pürüzsüzdü. Parmaklarını önce karnımda, sonra da -neredeyse ürkekçe- aletimin etrafında gezdirerek her santimimi test etti. Dişlerimi sıktım, ağzının üzerimde kaydığını ve ereksiyonumu çevrelediğini hissettiğimde ellerimi çarşafın içine soktum. Dudakları aşağı doğru kaydı, dişleri oradaki hassas derinin üzerinde gezindi. Ama daha fazlasını istiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sadece bu kadar yaklaşmasına izin verebilirdim. Sadece bu kadar derine inmesine. Daha fazlası olursa, görmesini istemediğim şeyleri görebilirdi.

Ben de onu durdurdum. Keşiflerini çıplak gözle görülebilen yerlerle sınırlandırmak için bir bariyer oluşturdum. Yine de karşımdaki Dutch'tı, türünün bin yıl içinde doğmuş en güçlü örneğiydi. Dokunuşunu keskinleştirdi, tırnaklarını derimin üzerinde gezdirdi, etimi ısırmalarına izin verdi. Bir laneti ısırarak geri çektim.

"Dutch," dedim yüksek sesle uyararak, ama onunla savaşmak mümkün değildi. Çok güçlüydü ve hızlı bir vuruşla bariyerimi aştı.

Isı kas ve kemiklere nüfuz etti ve içimde patladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu her santimetreme yayıldı. Sıcaktı, lav gibiydi ve içten dışa doğru yanıyordu, damarlarımda dolaşıyor, sinir uçlarım boyunca akıyordu. Bacaklarımı ayırdı ve içime doğru bastırdı ve içimden fırlayan zevk beni neredeyse yataktan kaldıracaktı.

Enerjilerimiz çarpışıyor, sürtünme öğütüyor, nabzının her atışında açlığımın daha da artmasına neden oluyordu. O beni okşarken, ben de onu okşuyordum. Ben onu aşağı itip aynısını ona yapana kadar enerjisinin uzun, güçlü vuruşlarla sikimi yuttuğunu hissettim. Doruk noktasının içinde bir deniz gibi kabardığını, çalkalandığını ve döndüğünü hissettim. Onu öptüm, emdim ve o kadar sert ve hızlı bir şekilde içine ittim ki, parıldayan ışıklardan oluşan bir çağlayana dönüştü. O boşaldığı anda ben de patladım. Sadece gerçekten onun içinde değildim. Gerçekten onun üstünde değildim ve karnımın üzerine boşaldım, çenem sıkılmıştı, kaslarım her zevk spazmında kasılıyordu.

Orgazm sona erdiğinde bir kolumu yüzüme kapattım ve kendi nefes alışverişlerimin sesini dinledim. Bu şimdiye kadar başıma gelen en inanılmaz şeylerden biriydi.

Ona tekrar uzandım, evrende ışığın kızı olarak bilinen o muammaya. "Gel benimle uyu," dedim.

Cevap vermedi, ama yastığına doğru nefes alırken yumuşak iç çekişlerini duyabiliyordum. Ben de üzerimi temizlemek için yataktan kalktım. Beni incelediğini hissedebiliyordum. Gülümsedim. Ben tekrar yatağa girene kadar beni izlemeye devam etti. Yorgunluk beni hızla ele geçirirken, "Gel benimle uyu" diye tekrarladım.

Cevap verip vermediğinden emin değildim. Görünüşe göre, genellikle seviştiğim gibi -sert ve hızlı- uykuya dalmışım çünkü Charley'nin dairesinden gelen ezici bir panik hissiyle uyanana kadar başka bir şey hatırlamıyordum.

Darynda Jones tarafından da

Ölüm ve Sevdiği Kız Beşinci

Mezar Işığın Ötesinde Ölüm,

Kıyamet ve Gözaltı Dördüncü

Mezar Ayaklarımın Altında

Ölüm ve Komşu Kızı

Üçüncü Mezar Ölü Önde

İkinci Mezar Solda

Birinci Mezar Sağda

Yazar Hakkında

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Darynda Jones, *First Grave on the Right* adlı el yazmasıyla Altın Kalp ve RITA ödülleri kazandı. Doğuştan bir hikâye anlatıcısı olan Darynda Jones, insan ve hayvanları rahatsız eden talihsiz ruhlar için atılğan genç kızların ve zor durumdaki kahramanların hikâyelerini anlatarak büyüdü. Darynda, New Mexico olarak da bilinen Büyü Ülkesi'nde kocası ve iki güzel oğlu, Güçlü, Güçlü Jones Çocukları ile birlikte yaşıyor. Darynda'yı www.daryndajones.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KENARDA ALTINCI MEZAR. Telif hakkı © 2014 Darynda Jones'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Michael Storrings

Herman Estevez'in güneş gözlüğü kapak fotoğrafı

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

Jones, Darynda.

Kenardaki Altıncı Mezar / Darynda Jones. - Birinci baskı.

sayfa; cm

ISBN 978-1-250-04563-8 (ciltli)

ISBN 978-1-4668-4526-8 (e-kitap)

1. Davidson, Charley (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Kadın özel dedektifler-Kurgu.

I. Başlık. II. Başlık: Kenardaki 6. Mezar.

PS3610.O6236S58 2014

813'.6-dc23

2014008043

e-ISBN 9781466845268

Birinci Baskı: Mayıs 2014

ScreamQueen